

Giới thiệu Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực

Giản Ngưng nhìn xuống bóng của chính mình, lát sau mới động dậy chân, chỉ có điều lần này suýt nữa thì cô đã ngã xuống đất. Lâu không cử động, chân tê không còn cảm giác, thậm chí không đỡ nổi thân thể chẳng có bao sức nặng như cô. Nhanh chóng bám tay vào lan can để tránh tiếp xúc thân mật với mặt đất. Tầm mắt cô rơi xuống dưới lan can, dưới gốc cây là một thảm cỏ xanh mượt. Trước đây cô từng nghĩ, có thể nhân lúc mặt trời chói chang nhất ngồi dưới gốc cây hóng mát, đáng tiếc, cô vẫn chưa bao giờ thực hiện được ý nghĩ đó. Hiện tại, cô nghĩ nếu cô cứ như thế mà nhảy xuống dưới, có phải tất cả sẽ kết thúc? Trước đây cô luôn nghĩ những người tự sát là do họ quá bi quan, hèn nhát, mất niềm tin vào cuộc sống. Bây giờ đến lượt cô, chết cũng cần có dũng khí, sống cuộc sống khốn khổ cũng cần có dũng khí rất lớn. Lan can làm bằng inox, tay vừa chạm vào liền cảm thấy rất lạnh, cô nắm chặt lấy lan can, cảm giác lạnh lẽo truyền tận vào trong tim. Nếu có thể dừng cảm mà nhảy xuống dưới, như thế tất cả sẽ kết thúc, “kết thúc” hai chữ có bao nhiêu hấp dẫn. Nếu cô thật sự nhảy xuống, sẽ như thế nào, người đàn ông đó sẽ rất hài lòng khi nhìn thấy thi thể của cô. Nét cười kì lạ hiện lên trên khuôn mặt cô, tựa như vẽ quỹ dị của lá cây dưới ánh trăng. Đã hơn một tuần cô không ra khỏi nhà, cũng hơn một tuần không nói một lời nào. Những người giúp việc ngoài đáp ứng những nhu cầu cơ bản của cô thì hoàn toàn không chủ động nói chuyện với cô. Họ đều biết cái gì tốt cái gì xấu, biết rằng người đàn ông kia không thích cô cho nên càng tránh xa cô càng tốt, thậm chí còn nhìn cô với ánh mắt đầy thương cảm. Cô từ từ khom lưng, dùng tay xoa chân, sau khi hết cảm giác bủn rủn mới quay vào phòng.*** Tựa tựa Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực là truyện ngôn tình nói về Giản Ngưng. Cô cuối cùng cũng được như mong ước, gả cho người đàn ông mình muốn lấy. Giống như một giấc mộng đẹp trong câu chuyện cổ tích. Chỉ có mình cô biết, đó thực ra chỉ là một cơn ác mộng. Mời bạn đọc khám phá tựa truyện ngôn tình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Yêu Như Vây, Hận Như Thế

Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, trong sân lá sớm đã ngã sang màu đỏ. Lá đỏ dưới ánh trăng phát ra những quang sáng kì lạ, giống như trước khi ma quỷ xuất hiện thường có yêu khí. Ánh trăng qua kẽ lá chiếu xuống ban công tạo thành những đốm sáng màu vàng. Đêm, thật yên tĩnh, đến nỗi có thể nghe được tiếng gió lùa qua kẽ lá. Trăng hôm nay rất tròn, mặt trăng di chuyển trên bầu trời, hiện ra bóng dáng đơn độc trên ban công.

Giản Ngưng nhìn xuống bóng của chính mình, lát sau mới động dậy chân, chỉ có điều lần này suýt nữa thì cô đã ngã xuống đất. Lâu không cử động, chân tê không còn cảm giác, thậm chí không đỡ nổi thân thể chẳng có bao sức nặng như cô. Nhanh chóng bám tay vào lan can để tránh tiếp xúc thân mật với mặt đất. Tầm mắt cô rơi xuống dưới lan can, dưới gốc cây là một thảm cỏ xanh mượt. Trước đây cô từng nghĩ, có thể nhân lúc mặt trời chói chang nhất ngồi dưới gốc cây hóng mát, đáng tiếc, cô vẫn chưa bao giờ thực hiện được ý nghĩ đó. Hiện tại, cô nghĩ nếu cô cứ như thế mà nhảy xuống dưới, có phải tất cả sẽ kết thúc? Trước đây cô luôn nghĩ những người tự sát là do họ quá bi quan, hèn nhát, mất niềm tin vào cuộc sống. Bây giờ đến lượt cô, chết cũng cần có dũng khí, sống cuộc sống khốn khổ cũng cần có dũng khí rất lớn.

Lan can làm bằng inox, tay vừa chạm vào liền cảm thấy rất lạnh, cô nắm chặt lấy lan can, cảm giác lạnh lẽo truyền tận vào trong tim.

Nếu có thể dừng cảm mà nhảy xuống dưới, như thế tất cả sẽ kết thúc, “kết thúc” hai chữ có bao nhiêu hấp dẫn. Nếu cô thật sự nhảy xuống, sẽ như thế nào, người đàn ông đó sẽ rất hài lòng khi nhìn thấy thi thể của cô. Nét cười kì lạ hiện lên trên khuôn mặt cô, tựa như vẽ quỹ dị của lá cây dưới ánh trăng.

Đã hơn một tuần cô không ra khỏi nhà, cũng hơn một tuần không nói một lời nào. Những người giúp việc ngoài đáp ứng những nhu cầu cơ bản của cô thì hoàn toàn không chủ động nói chuyện với cô. Họ đều biết cái gì tốt cái gì xấu, biết rằng người đàn ông kia không thích cô cho nên càng tránh xa cô càng tốt, thậm chí còn nhìn cô với ánh mắt đầy thương cảm.

Cô từ từ khom lưng, dùng tay xoa chân, sau khi hết cảm giác bủn rủn mới quay vào phòng.

Nhiệt độ trong phòng ấm hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng cũng rất yên tĩnh. Cô lấy điều khiển từ xa để mở TV, chỉ muốn tạo ra chút âm thanh. Tay vô tình ấn vào phím menu, cô tiện tay ấn xuống mấy cái, xuất hiện rất nhiều tên bộ phim, tùy tiện ấn xuống phím xác thực (chính là cái phím OK đó), phim liền bắt đầu. Một bộ phim cũ từ nhiều năm trước đây, khi đó Lưu Đức Hoa vẫn chưa kết hôn sinh con, Trịnh Tú Văn cũng không giống như bây giờ, rất ít khi xuất hiện trước công chúng. Phim vừa bắt đầu, Trịnh Tú Văn phát phì xuất hiện trước mặt bạn trai cũ, cô cũng không nhận ra chính mình nữa rồi. (béo quá ý @_@)

Tay đang cầm lấy điều khiển từ xa đột nhiên run rẩy, nhanh chóng tắt TV, ngực đập phồng liên tục theo nhịp tim.

Lúc cô bật lại TV, màn hình đã trở lại trạng thái ban đầu. Kênh CCTV đang phát một loạt các tin tức quan trọng gần đây. Lần này cô không hề ấn sai, tùy tiện ấn vài kênh sau đó để điều khiển cách ra xa.

Cô nằm trên giường, nghe những lời quảng cáo khoa trương, bỗng nhiên cười. Giống như có một loại định luật, những sự vật được hình dung như "nghìn hoa rơi loạn" luôn là giả. Ví dụ như thuốc trị bách bệnh, hay là câu chuyện cổ tích tình yêu trong tường tượng.

Sau quảng cáo là phát lại các tin tức giải trí. MC với giọng điệu nhẹ nhàng nhanh chóng giới thiệu một ngày trước lễ trao giải lớn. Sau đó là chiếu đến cảnh phóng viên phỏng vấn những người dành được giải thưởng lần này.

Khi MC đề cập đến người dành được giải thưởng Tịch Dung Dung*, Giản Ngưng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, mắt nhìn vào TV. Người phụ nữ đứng

trước hàng chục chiếc micro rất trẻ, khuôn mặt không hề trang điểm, lộ ra một nụ cười đầy tình cảm. Có điều các bạn phóng viên hình như vẫn chưa chịu thua, đưa ra những câu hỏi hết sức bén nhọn: " Có rất nhiều bạn bè trên mạng cho rằng cô không đủ thực lực để đạt được giải thưởng này, tất cả là nhờ vào ông chủ phía sau hậu thuẫn. Xin hỏi cô đối với những lời nói này có ý kiến gì không?"

*Tịch Dung Dung: Giải thưởng nghệ sỹ mới xuất sắc nhất

Khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp hơi cau mày, sau đó nói: " Tôi sẽ cố gắng nỗ lực làm việc để đạt được sự chấp thuận của mọi người, khiến cho những tin đồn đó biến mất hoàn toàn."

Khóe miệng Giản Ngưng lộ ra nụ cười trào phúng, trong giới giải trí quả nhiên ai cũng là diễn viên, không đúng, không chỉ riêng giới giải trí mà đại đa số mọi người đều là diễn viên. Lại cảm lấy điều khiến đổi kênh, trong TV hai MC dùng giọng điệu phóng đại giới thiệu chiếc điện thoại trên tay, nào là điện thoại với chức năng chưa từng có, nào là giá thấp chưa từng có...

Ném điều khiển ra xa, thăm nghĩ quảng cáo sẽ chiếu trong thời gian khá dài.

Nằm xuống không bao lâu, cô liền từ giường đứng lên, ngồi trước tủ đầu giường, mở cửa ngăn tủ nhỏ, bên trong đựng một xấp tạp chí rất dày, có tuần san kinh tế cũng có cả sách báo giải trí. Cô lấy quyển báo ở trên cùng, tiêu đề báo là "Ông chủ lớn phía sau vị nữ minh tinh mới". Hình ảnh không rõ lắm, không biết bạn võng hữu thần thông quảng đại nào đã tìm ra được bức ảnh chung của hai người. Nữ chính là người vừa mới đạt được giải thưởng Tịnh Dung Dung, còn nam chính..... Bỏ quyển tạp chí xuống, không thể không nở nụ cười. Người đàn ông kia là chồng mình, ngay cả khi chỉ là cái bóng cô cũng chỉ cần một cái liếc mắt cũng nhận ra anh ta.

Lúc lại nằm xuống giường, quảng cáo điện thoại trong TV đã kết thúc, cô nghiêm túc nghĩ một chút, hai MC mặc dù có hơi khoa trương nhưng họ cũng thật dụng tâm, dù muốn hay không học đều phải cố gắng giới thiệu hãng di động mới. Vừa hé ra nụ cười, liền cứng ở trên môi. Cô là đang làm cái gì? Đang thương hại người khác sao? Người cần thương hại mới là cô nhưng sẽ có ai đến thương xót cho cô sao?

Cô không tự chủ vuốt mặt mình, chỗ sưng trên mặt đã tiêu tan, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết. Chạm vào cũng không còn cảm giác đau đớn, tất cả dường như chưa hề xảy ra. Nhưng bản thân cô biết rõ, mùi vị của mười cái tát trên mặt là như thế nào.

Bỏ tay xuống, truyền hình phát sóng video hai vợ chồng cãi nhau vì người vợ phát hiện chồng ngoại tình. Cô thăm nghĩ, vẫn còn sức để mà làm loạn thật sự là một việc hạnh phúc. Không thể không nguyên rủa bản thân mình sao lại đi chọc tức người đàn ông kia. Nhưng như thế cũng tốt, mười cái tát kia nhắc nhở bản thân cô để sau này không làm việc ngốc nghếch.

Tay nhẹ nhàng tạo thành quả đấm, nhẹ nhàng cắn vào chỗ lõm lên trên ngón trỏ. Ngày đó cô giống như kẻ điên, không chọc giận anh ta thì không bỏ qua, dùng những lời lẽ ác độc nhất để mắng anh ta. Mà hần lại dùng tay nắm lấy cằm cô. Cô nhìn vào trong mắt người đàn ông đó, trước đây chưa từng hận anh ta, do đó đánh vào đúng huyết chét của anh ta "Quan Diêm chét là xứng đáng"

Anh ta không cho phép cô nói tiếp, cô càng hết sức mắng người phụ nữ đó: " Cô ta là người phụ nữ ghê tởm, là một kẻ tiện nhân, chét là xứng đáng." Cô vừa cười vừa nói.

"Cô không xứng đáng nhắc đến tên của cô ấy, cô thử nhắc lại lần nữa xem?"

"Quan Diêm là..."

Một cái tát mạnh mẽ hướng về phía cô, động tác vừa nhanh vừa mạnh.

Cô ngã xuống mặt đất nhưng vẫn khóe miệng vẫn mấp máy: " Cô ta xứng đáng, chét..."

Lại một cái tát rơi trên mặt cô.

Cô nhắc đến người phụ nữ đó mười lần thì nhận được mười cái tát. Mặt sưng vù lên không ra hình dạng gì nhưng trong lòng lại cảm thấy hết sức thoải mái. Đây là lần đầu tiên cô mắng người phụ nữ kia, nhận được mười cái tát trừng phạt. Tất cả khiến cho cô hiểu rõ được vị trí của người phụ nữ kia trong lòng anh ta, đồng thời cũng giúp cho cô đối với người đàn ông kia hoàn toàn hết hy vọng.

Anh ta là một kẻ tàn nhẫn. Đứa nhỏ đã ở trong bụng cô ba tháng, cô thậm chí có thể cảm nhận được đứa nhỏ trong bụng cô từng ngày từng ngày lớn lên. Nhưng anh ta vẫn không buông tha cho cô, biến đứa con trong bụng cô thành một đám máu loãng. Khiến cho cô tro mắt nhìn con của mình mất đi, cũng đem tia hy vọng cuối cùng của cô mang đi.

Cô rất hối hận. Nếu có thể, cô hy vọng cuộc đời này cô chưa từng gặp người đàn ông tên Cố Trường Dạ.

Tỉnh dậy là khi trời đã sáng hẳn, cô đứng dậy chải đầu. Mấy sợi tóc bị nước mắt dính chặt trên mặt khiến cho da mặt bị kéo đau. Đứng ở trước gương, mắt có vài phần sưng là dấu vết chứng tỏ cho đêm qua vừa khóc. Cô rõ ràng hi vọng mình trở thành một người mạnh mẽ, nhưng cuối cùng lại càng yếu đuối. Từ khi nào cô đã trở thành loại người mà trước đây cô chán ghét nhất.

Dùng nước lạnh hắt lên mặt, nước trong vắt nhưng lạnh buốt khiến cho cô trở nên tỉnh táo hơn. Cô nhìn bản thân ở trong gương, tóc ướt bay lung tung, nước đọng lại trên mặt thậm chí còn rơi trên áo ngủ.. Lôi thôi nhếch nhác, thật giống một người điên. Có lẽ điên rồi cũng tốt, không cần phải thoát ra khỏi thế giới tăm tối.

Sửa sang lại bản thân đôi chút rồi xuống lầu. Dù sao bản thân lôi thôi cũng chỉ có mình cô nhìn thấy.

Khi đi đến đoạn vòng tròn trên cầu thang, mắt nhìn thoáng qua phía dưới. Toàn thân cô đều dựng đứng cả lên. Người đàn ông ngồi trên sofa, trong tay cầm tờ báo tùy ý lật xem. Bộ tây trang tinh xảo bao bọc lấy cơ thể, giống như một tác phẩm nghệ thuật vừa được điêu khắc, cả người tràn đầy khí chất cao quý. Ngũ quan kiên nghị, mày rậm, mắt to, mũi cao, tất cả tạo thành một khuôn mặt mà cô từng cho là hoàn mỹ nhất.

Cảm nhận được ánh mắt của cô anh nhẹ nhàng nhướn mày, ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi phân phó Trương tẩu đem bữa sáng lên.

Máu trong người Giản Ngưng cũng bởi vì cái liếc mắt này mà thả chậm tốc độ. Cho dù cô không muốn thừa nhận nhưng phản ứng trong cơ thể đã gián tiếp thể hiện cô sợ người đàn ông này. Từ khi hắn khiến cho cô xóa sạch đứa con, từ khi hắn không chút do dự cho cô mười cái tát thì cô bắt đầu sợ người đàn ông này.

Cô không rõ hắn ta trở về từ lúc nào, điều này không liên quan gì tới cô. Từ khi đưa bé đầu tiên của cô mất đi cô liền chuyển sang phòng khách ngủ. Khi đó cô đối với hắn ta còn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, thậm chí tỏ ra giận dỗi để cho hắn ta dễ dàng mình. Ý nghĩ đó có bao nhiêu ngu xuẩn, người đàn ông này vốn dĩ không để ý đến người, làm sao có thể vì cô giận dỗi mà hạ mình dễ dàng. Cô nhớ tới trước đây, bởi vì ba quên mất mua đồ chơi cho cô nên cô trốn trong phòng giận dỗi. Mẹ lấy ra một gói ô mai, vừa dỗ dành mình vừa dứt cho mình ăn. Răng nanh của cô không tốt, mẹ luôn không đồng ý cho cô ăn đồ ngọt, vì thế cô luôn cho rằng ô mai là một thứ ăn rất ngon.

Hiện tại, trong miệng chỉ còn lại vị đắng mà thôi.

Cô chậm rãi đi xuống lầu, bước chân rất nhẹ, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Khi cô ngồi vào trước bàn ăn, Cố Trường Dạ mới nhìn rõ cô. Đối với bộ dạng lờ mờ của cô khá gai mắt cho nên chỉ liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Cô uống cháo trắng mịn, lại có cảm giác không thể nuốt nổi. Gạo mềm nhuyễn ở trong cổ họng lại không hề có cảm giác thêm ăn. Chỉ có thể ép chính mình cố gắng nuốt trôi.

Cố Trường Dạ ăn xong rất nhanh, lấy khăn lau miệng xong nhưng không hề có ý định rời đi mà nhìn nàng chăm chú. "Coi mình là đại tiểu thư sao, một bữa cơm mà cũng ăn lâu như thế, cô có biết một phút công ty kiếm được bao nhiêu doanh thu không?"

Tay cầm thìa cứng đơ, Giản Ngưng đem thìa đặt xuống, lấy khăn lau miệng: "Có việc sao?"

Thấy động tác này của cô, Cố Trường Dạ mới bảo người giúp việc thu dọn bàn ăn, còn về việc cô ăn no hay chưa thì không hề quan tâm.

"Cần cô tham dự" Hắn nhàn nhạt phun ta mấy chữ.

Không hề có ý thương lượng, chẳng qua chỉ là thông báo với cô mà thôi. Thì ra cô vẫn còn giá trị lợi dụng. Thực ra có quan hệ gì đâu. Trên mặt cô còn gắn mấy chữ "Chính bài phụ nhân" đã có ích rồi. Chẳng lẽ hắn ta không biết miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ sao?

Cô gật gật đầu, không hề có ý phản bác.

Sự khác thường của cô khiến cho hắn nhìn cô nhiều thêm một cái. Anh còn tưởng rằng cô sẽ phản bác, thật không ngờ lại dễ dàng đồng ý như vậy. Lúc này anh mới cảm thấy thật đúng là không dễ chơi, ban đầu còn nghĩ cô sẽ giơ ra móng vuốt vô cùng sắc nhọn vậy mà hiện tại gần như đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tình Bạn Giữa Hai Người Phụ Nữ Không Thể Bền Vững

Edit: Mạn Châu Sa

Giản Ngưng trang điểm nhẹ, thay một bộ quần áo mà cô cho là phù hợp nhất. Lúc này với cùng với Cố Trường Dạ ngồi vào xe. Đã rất lâu cô không ngồi xe của anh ta, lần cuối cùng không biết là đi tham gia bữa tiệc gì. Lần đó cô ngồi trong xe, nghĩ đến cô với thân phận là vợ của anh ta thì cảm thấy vô cùng vui vẻ. Lúc này cô cũng ngồi trong xe của anh ta nhưng lại không tìm được cảm giác vui vẻ trước đó.

Cô tự cho mình là vợ anh ta, thậm chí còn nghĩ đến tương lai của bọn họ. Cô và anh sẽ có con, con trai sẽ giống như anh, cao lớn, đẹp trai và con gái tốt nhất là nên giống cô. Thật ra cô rất sợ đau, thời còn học đại học đã từng nói với bạn học: Nếu như kiếp này có người khiến cho cô tình nguyện sinh con cho họ thì nhất định người đó đã đánh cắp được trái tim của cô. Cô không hề nghĩ đến sẽ có một ngày, cô muốn có con mà người đàn ông đó cho rằng cô không xứng đáng.

Sự đau đớn hiện lên trên gương mặt cô, cô lấy tay chạm nhẹ vào bụng. Có thể hơn một tháng trước trong đây vẫn tồn tại một sinh mệnh nhỏ bé, cô đã rất mong đợi vào sinh mệnh nhỏ bé đó. Bây giờ thì không còn gì nữa rồi. Nơi đó hoàn toàn trống rỗng, cũng giống như trái tim cô lúc này, hoàn toàn trống rỗng.

Cố Trường Dạ nhìn thấy nét mặt cô từ gương chiếu hậu: "Bày ra vẻ mặt oán phụ này là để cho ai xem? Người không biết sự tình còn cho rằng cô bị tôi ngược đãi."

Trên khuôn mặt anh mang theo nụ cười nhạt, cô quay đầu đi, không muốn anh ta nhìn thấy nét mặt của bản thân. Khi mới kết hôn, chỉ cần cô hơi không vui đều biểu hiện rõ trên mặt, hy vọng anh ta có thể nhìn thấy rằng cô không vui, hy vọng anh ta có thể quan tâm đến mình. Hiện tại cô đã hiểu rồi, anh ta nhìn thấy cô không vui có lẽ trong lòng sẽ cảm thấy vui sướng.

Xe dừng lại, cô cũng chuẩn bị xuống xe. Cố Trường Dạ động tác nhanh hơn cô rất nhiều, trực tiếp đem cô từ trong xe lôi ra, nhìn thấy khuôn mặt trang điểm nhợt nhạt của cô, mặt đen lại: "Cô có ý phải không? Muốn thể hiện rằng Cố Trường Dạ tôi đối với cô rất bủn xỉn? Ngay cả mỹ phẩm cũng là loại rẻ tiền?"

Cô mấp máy khóe miệng, không thèm nhìn anh ta, để cho anh ta kéo cô vào trong một gian phòng. Bề ngoài căn phòng không có gì đặc biệt ngoài vẻ lộng lẫy sáng chói, anh trực tiếp đẩy cô đến, ra lệnh: "Trang điểm cho cô ta để có thể gặp người khác."

"Này, này, này, đối với phụ nữ phải dịu dàng một chút chứ!" Một người đàn ông xuất hiện với giọng the thé cường điệu, hoàn toàn có thể làm diễn viên đóng thế. Hắn ta nhìn Giản Ngưng từ trên xuống dưới: "Người đẹp, đừng để ý đến hắn ta, anh ta chính là ông già không hiểu phong tình."

Cố Trường Dạ hướng khuôn mặt lạnh tới, người đàn ông kia liền ho khan mấy tiếng: "khụ, khụ, khụ, nhất định phải trang điểm cho cô ấy thật đẹp, điểm áp quần phượng*."

Điểm áp quần phượng: chỉ vẻ xinh đẹp quá mức nổi bật có thể áp đảo tất cả những người khác.

Cố Trường Dạ khinh thường hừ một tiếng: "Đi tham gia hôn lễ mà "điểm áp quần phượng", Ngô Kim Dương ngươi có chủ ý gì?"

Ngô Kim Dương nhanh chóng vỗ vỗ vào đầu mình: "Ôi chao, xem trí nhớ của ta này, sao lại quên mất hôm nay là ngày đại hôn của Lạc Thiếu cơ chứ. Thật là đáng đánh đòn."

Cô Trường Dạ không thèm để ý đến Ngô Kim Dương đang bịa lý do thoát tội. Ngô Kim Dương thấy thế bèn kéo Giản Ngưng đi trang điểm. Phát hiện Giản Ngưng có khuôn mặt không tồi, không khỏi cười nói: "Cố lão đại của chúng ta...." Có lẽ nghĩ đến điều gì đó, sửa lại lời nói: "Nhãn quang của Cố Thiếu thật là tình tường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này.... Chắc chắn chắc."

Giản Ngưng không hề đáp lại, để cho Ngô Kim Dương xem khuôn mặt mình như đồ chơi mà xoa nắn.

Ngô Kim Dương có lẽ cảm thấy tâm trạng cô không tốt, trêu chọc cô: "Cố thiếu có thể mang cô đến đây có nghĩa là trong lòng anh ta cô không không giống với người bình thường, nên vui lên một chút..."

Đến lúc này Giản Ngưng mới hiểu rõ, anh ta có lẽ cho rằng cô với Cố Trường Dạ.... cũng không cần phải giải thích, cứ để mặc anh ta hiểu lầm cũng được. Thân phận gì đối với cô cũng không có gì khác biệt.

Cô giống như một sản phẩm được Ngô Kim Dương đem ra triển lãm, thậm chí còn kèm theo lời thuyết trình. Cố Trường Dạ liếc nhìn cô một cái rồi lập tức rời đi. Mà cô thì đứng phía sau anh ta.

Vừa bước vào nơi diễn ra hôn lễ thì đã có một đám người tiến đến tiếp đón. Những người này cô đã gặp qua mấy lần, sau khi nhìn thấy cô đều gọi một tiếng "Chị dâu". Cố Trường Dạ nghe thấy cách xưng hô này thì mặt đông cứng lại. Giản Ngưng cũng không để ý thấy sự gượng ép giữa anh và cô. Ngày bọn họ kết hôn những người này cũng gọi cô như thế, lúc đó cô còn cảm thấy không được tự nhiên, cho rằng cách gọi này đã khiến cô già đi khá nhiều. Nhưng đến hiện tại cô mới hiểu rõ, có lẽ trong lòng Cố Trường Dạ cô hoàn toàn không xứng với cách gọi này.

Con người quả nhiên phải có trải qua mới cảm nhận rằng những việc mình từng làm ngu xuẩn như thế nào.

Kết hôn là tam thiếu của "Hoàng Thành" _ Lạc Minh Khải, lấy con gái duy nhất của Mộc gia _ Mộc Lương Tây. Những người này có lẽ là anh em của họ. Tựa như có một quy định tự nhiên, chỉ cần trong đám người đó có người kết hôn thì những người còn lại sẽ làm phù rể. Chính vì thế mà đội ngũ phù rể mới hùng hậu như thế này. Đây cũng là lần đầu tiên Giản Ngưng đứng gần đám người này như thế. Cô không hiểu rõ về bọn họ chỉ biết bọn họ là anh em kết nghĩa, từng chịu ân huệ của Cố Trường Dạ cũng đồng thời là những người cùng với Cố Trường Dạ tranh giành thiên hạ.

Giản Ngưng đi bên cạnh Cố Trường Dạ, thỉnh thoảng lại có người tới chào hỏi Cố Trường Dạ. Lúc nhắc đến chuyện làm ăn, Cố Trường Dạ chỉ cần trực tiếp nói một câu "Ngày như thế này không nên nhắc đến công sự" đã khiến cho những người này tự động rời đi. Tại thành phố An Xuyên, kết hôn là một việc rất thiêng liêng, người đến tham dự đám cưới nhất định phải đi cùng với vợ mình hoặc là đối tượng kết hôn. Như thế mới bày tỏ được sự chúc phúc đối với cô dâu chú rể. Nếu như đi cùng là người không thể lộ ra ngoài ánh sáng (tình nhân) thì chính là bày tỏ sự bất kính đối với chủ nhà. Bởi vậy mà những người nói chuyện cùng với Cố Trường Dạ nhiều lần nhìn đến Giản Ngưng, thuận tiện buông những lời ca ngợi cô.

Cô dâu chú rể xuất hiện trước mặt mọi người. Cô dâu là một người phụ nữ rất xinh đẹp, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ của thiếu nữ khi đang yêu. Giản Ngưng nhìn cô dâu, cô dâu với đôi mắt tựa như lưu ly nhìn xung quanh khiến cho cô nghĩ đến bản thân mình. Trước đây, khi gả cho Cố Trường Dạ cùng là đáng về này sao? Coi anh ta là người mà kiếp này mình có thể dựa vào, là bến đỗ suốt đời. Khi đó cô nhìn áo cưới trên người mình, nghĩ rằng tình yêu

cũng đẹp đẽ thuần khiết như chiếc váy cưới ấy.

Hiện trường hôn lễ hết sức náo nhiệt, người tới đều là những danh hào, có thể nghĩ, hiện tại ai dám cho "Hoàng Thành" mặt mũi. Cô giống như bị kéo tới đây làm bình hoa hoàn toàn không cần nói gì cả. Chỉ trong chốc lát cô đã không nhìn thấy Cổ Trường Dạ, vậy thì dứt khoát cũng không cần để ý đến anh ta. Nếu như theo tính cách của cô trước đây thì nhất định đã rời khỏi chỗ này. Tâm tình thay đổi, thì ra có rất nhiều việc cũng có thể bỏ qua.

"Đó chính là con gái Giản Trung Nhạc, cũng thật là bất hiếu, vẫn có thể bình yên đứng bên cạnh Cổ Trường Dạ như vậy."

"Nghe nói bước tiếp theo của Cổ Trường Dạ là xử lý hoàn toàn Giản thị, cô ta có lẽ cũng chỉ có thể hạ thấp địa vị của chính mình."

Giản Ngưng làm như không nghe thấy những lời nói ấy, tìm đến chỗ ít người.

"Ah, cục trưởng X cũng tới, lần trước không phải dùng những lời bịa đặt gây rắc rối cho chúng ta hay sao?" Lão Thất trong tay cầm một ly rượu, trong mắt lóe lên tia châm chọc.

Lão Lục khẽ nhíu mày "Thôi đi, người ta đã dùng hành động biểu thị thành ý rồi!" Nói xong không khỏi vỗ vai lão Thất.

"Nói chuyện cẩn thận một chút, đừng nên cái không nên nói cũng nói ra" Cổ Trường Dạ liếc nhìn bọn họ, rõ ràng không nghĩ đến chọc phải phiền phức gì "thứ cần nên động vào cũng đừng động"

Bọn họ đều biết rõ rằng Cổ Trường Dạ sau khi có được quyền thế, việc đầu tiên làm không phải là trả thù những kẻ đã từng đắc tội với hắn mà là ra sức tẩy trắng, thậm chí vì thế mà đắc tội với không ít người. Anh ta làm như thế chẳng qua là muốn mọi người được tự do hơn, không hy vọng tương lai phát sinh ra việc gì mà mình không nắm vững. Bởi vì cho người có cần thận đến mức nào thì cũng không thể không đề lại dấu vết.

Mọi người lập tức cau mày gật đầu.

"Lão Tứ đi đâu rồi?" Cổ Trường Dạ đảo mắt một vòng hỏi.

Nhưng chỉ có người ít khi nói _ Lão Tứ mở miệng: "Từ ca phủ nhận hắn là kẻ độc thân."

Cổ Trường Dạ hừ một tiếng cười: "Vậy bảo cậu ta đem người phụ nữ của mình đến đây cho mọi người xem"

An Diệc Thành qua lại với một nữ minh tinh nhưng lại thường xuyên thể hiện ra những tin tức không rõ, lại cũng không thấy có chút nào là chân thật. Bọn họ thật sự tò mò về con trai của An Diệc Thành. Nhiều năm như vậy mà đến mẹ đẻ cũng không gặp, mà An Diệc Thành gần như không hề có hứng thú với việc này. Khiến cho bọn họ hiếu kỳ của bọn họ ngày càng lớn.

Cổ Trường Dạ vẫy vẫy tay, kêu bọn họ mau đến chỗ Lạc Minh Khai chắn rượu, mọi người lúc này mới rời đi.

Giản Ngưng thầm nghĩ rằng mình vận khí quá kém, vốn dĩ muốn tìm một nơi yên tĩnh không có người đến. Cô gần một năm nay càng ngày càng không thích những nơi có nhiều người, chỉ cần có nhiều người thì cô sẽ cảm thấy khó chịu, thỉnh thoảng còn cảm thấy tức ngực. Giống như một loại rối loạn ám ảnh cưỡng chế, có lẽ cũng thể coi như là có bệnh. Ngay cả yêu cầu nhỏ nhoi này cũng không được thỏa mãn, phía trước hình như có người đang cãi nhau. Cô đứng trước cửa ngáy ra một lúc, chuẩn bị rời đi thì nghe thấy câu nói: "Từ Triệu Luân, con mẹ nó nguoi xong chưa hả?"

Đây là một cuộc hôn nhân rất thần kỳ, chẳng qua là chuyển đổi tên người có điều đáng lẽ ra người đàn ông lấy chị gái hôm sau lại thành cưới em gái. Lối đồn nhiều không kể xiết, phiên bản được truyền đi chân thực nhất là em vợ quyến rũ anh rể, hơn nữa còn biến anh rể trở thành chồng mình.

Giản Ngưng tò mò cũng không phải vì điều này, chỉ là cô hỏi trong một chốc lát bên kia đã dùng cái nhau. Nữ chính chạy ra trước, vốn dĩ cứ như thế mà đi qua Giản Ngưng nhưng bước chân lại dần chậm lại.

Giản Ngưng cười với cô ấy, định cất tiếng chào hỏi.

Tiết Giai Nhu quan sát Giản Ngưng từ trên xuống dưới "Bạn sống có tốt không?" Khi hỏi những lời ánh mắt toát lên vẻ hoài nghi.

Giản Ngưng và người phụ nữ xinh đẹp này thật ra không hề thân quen cho lắm, chỉ là hai người đều là bạn của Trình Vũ Phi. Trình Vũ Phi là bạn tốt nhất ở đại học của Giản Ngưng, mà Tiết Giai Nhu lại là bạn thân từ nhỏ đến lớn của Trình Vũ Phi. Nhờ có Trình Vũ Phi mà hai người bọn họ mới có quen biết. Hai người đã gặp qua vài lần nhưng cũng không thân thiết lắm.

"Mình sống cũng ổn, Vũ Phi bây giờ thế nào rồi?" Giản Ngưng chỉ biết là sau này trong nhà Vũ Phi xảy ra việc gì đó, còn cụ thể ra sao thì cô cũng không biết. Đến bản thân cô cũng xảy ra rất nhiều việc, đâu có thể quan tâm đến Vũ Phi.

"Vũ Phi vẫn có thể vượt qua được. Nhưng còn bạn, Vũ Phi hỏi về bạn rất nhiều lần, cuối cùng mình cũng có thể trả lời cô ấy rồi." Tiết Giai Nhu cười cười, khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ đến mức phụ nữ nhìn cũng ngáy người.

Mà đàn ông đi qua Tiết Giai Nhu ngay cả tốc độ đi cũng không hề thay đổi.

Giữa hai người không quá thân quen cho nên nói chuyện cũng rất khách sáo, cũng không có nhiều chuyện để nói. Tiết Giai Nhu có lẽ cũng cảm thấy thế, nói chuyện không bao lâu thì rời đi.

Giản Ngưng nhìn bóng lưng Tiết Giai Nhu, có những thứ không thể nào lãng tránh. Có người hỏi cô bạn học thời đại học là ai cô sẽ nói là Trình Vũ Phi. Nhưng nếu hỏi ai là bạn tốt nhất cô sẽ trả lời là Quan Diễm.

Cô luôn không muốn nhắc đến cái tên Quan Diễm, cũng như không muốn cuộc sống của mình tràn ngập những điều không hay. Lúc nàng đọc tiểu thuyết còn phi nhô nhân vật vì đàn ông mà phản bội bạn bè thì tuyệt đối không tin rằng ngay sau đó cô và Quan Diễm cũng rơi vào trường hợp ấy. Chỉ là sau này cô biết được thì đã quá muộn.

Cũng giống như trước kia cô không hề nghĩ rằng người trong lòng Cố Trường Dạ lại là Quan Diễm.

Mà cô vĩnh viễn cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày cô nguyên rủa Quan Diễm chết là đáng đời.

Con đau ở ngực nhanh chóng lan đến toàn thân khiến cho cô đứng cũng không vững. Chỉ có thể dựa vào tường mới chống đỡ được một lát.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nếu Sau Đây Không Thể Gặp Được Người Đàn Ông Đối Xử Tốt Với Cô Thì Có Thể Sẽ Gặp Họa

Giản Ngưng quen Triển Hằng trước Quan Diễm, nhà Triển Hằng rất gần nhà cô, cấp hai và cấp ba học cùng trường, hơn nữa còn là bạn học cùng lớp. Đó có thể coi như là duyên hiếm có, cho nên cô đối với bạn hàng xóm càng thân thiết. Khi đó Triển Hằng luôn đến sớm gọi cô đi học, trên đường đi còn có thể thăm oán cô khiến cho cậu ta rước thêm một mối. Bởi vì Giản Ngưng có tính khí của đại tiểu thư, thích ngủ nướng cho nên mỗi khi rời giường phải bắt Triển Hằng đợi rất lâu.

Giản Trung Nhạc thường nói giỡn, nếu như không có Triển Hằng thì không biết cô sẽ ra sao. Khi đó cha mẹ bọn họ đều thích trêu đùa hai người, bởi họ luôn cảm thấy cô với Triển Hằng sẽ thành một đôi. Họ cho rằng như thế cũng là có lý do cả, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nam thanh nữ tú, nếu nói theo trong mấy tình tiết trong tiểu thuyết thì bọn họ cũng coi như là một đôi. Chỉ có bản thân hai người mới hiểu, giữa bọn họ không hề có tình cảm nam nữ, Giản Ngưng coi cậu ta như anh trai mà Triển Hằng cũng coi cô như em gái.

Nói đến cũng thật kỳ lạ, thực ra Giản Ngưng cũng có anh trai. Giản Nhất Phạm rất cưng chiều cô nhưng lại dành rất ít thời gian cho cô, luôn cùng đám bạn bè tụ hội một chỗ. Triển Hằng cũng có em gái nhưng hình như mẹ của cậu ta thân thể không tốt, lúc sinh cậu ta đã rất khó khăn, đến khi sinh em gái thì càng khó hơn. Đứa nhỏ kia còn chưa ra đời đã mất.

Triển Hằng rất thỏa mãn khi có Giản Ngưng là em gái, đồng thời Giản Ngưng cũng rất chờ mong đối với vị anh trai Triển Hằng này.

Cách nhà bọn họ không xa có một cái hồ khá lớn, xung quanh bờ hồ có liễu rủ. Giản Ngưng và Triển Hằng khi đó rất thích ngồi dưới gốc liễu rủ, khua chân dưới nước, nhìn cái bóng của mình dưới nước.

"Bọn họ nói chúng ta rất xứng đôi." Nói đến điều này, Giản Ngưng luôn không nhịn được cười. Lần đầu tiên nghe đến cô rất đối ngạc nhiên, cô hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này cho dù những người lớn nói thật hay là đùa giỡn. Cô thậm chí còn suy nghĩ rất kỹ về vấn đề này và thật sự cô không có tình cảm với Triển Hằng.

"Đừng có nằm mơ, mình không bao giờ thích đại tiểu thư hết ăn lại nằm như cậu." Triển Hằng lười biếng cất một câu.

Cho dù biết rõ là như thế nhưng khi nghe cậu ta nói như thế cô vẫn không tránh khỏi nổi giận, không ngừng giầy vò gốc liễu rủ xuống khiến cho cậu ta cũng không được bình yên.

Rất kỳ lạ, Giản Ngưng ghét bỏ Triển Hằng là kẻ khô khan, không thú vị nhưng vẫn nguyên ý chơi cùng cậu ta. Triển Hằng cũng không thích tính tình đại tiểu thư của cô nhưng ngày nào cũng tới gọi cô cùng đi học, thay cô cầm cặp sách nặng, dùng tiền tiêu vặt để mua đồ ăn ngon cho cô, mặc kệ cô hết đánh lại mắng cậu ta.

Khi đó Giản Ngưng luôn cho rằng cô và Triển Hằng sẽ mãi mãi như thế, dù ghét bỏ nhau nhưng sẽ không bao giờ rời xa nhau. Không phải là không có người thích Triển Hằng, chỉ cần nam sinh có khuôn mặt đẹp trai thì ai cũng thích, còn những thứ khác đều không cần tính đến.

Triển Hằng đã nhiều lần ừ ừ mắng cô rằng "Tất là do cậu ảnh hưởng đến vận đạo hoa của mình." Các cô gái không thể chấp nhận rằng bên cạnh Triển Hằng luôn có một cô gái xinh đẹp như hình với bóng, thậm chí còn có lời đồn đãi bọn họ là người yêu nhưng không chịu thừa nhận.

Lên trung học, loại tình huống này rốt cục cũng có chuyển biến theo hướng tốt đẹp. Bởi vì Giản Ngưng chọn khoa văn còn Triển Hằng chọn khoa lý. Triển Hằng nói bọn họ nhất định phải đi chúc mừng vì rốt cuộc cậu ta cũng thoát khỏi phiền toái là cô. Giản Ngưng mắng cậu ta, đang uống rượu nhện không được ôm cậu ta khóc rống, đó là lần đầu tiên cô cảm nhận sâu sắc được cảm giác ly biệt.

Giản Ngưng đem hết nước mắt nước mũi lau lên người cậu tạ: “ Về sau không còn có người chép bài tập cho mình cũng không có ai xin phép nghỉ thể dục cho mình. Không còn ai khi tan học chạy đi mua nước cho mình...”

Triển Hằng vỗ nhẹ lên đầu cô.

Sau khi chia lớp, Triển Hằng vẫn luôn chờ cô đến trường. Chỉ có điều, dần dần hai người đi trở thành ba người cùng đến trường. Triển Hằng thích đại mỹ nữ ở khoa văn của cô_ Quan Diễm. Quan Diễm này tên cũng giống như người, là một mỹ nữ dịu dàng, ngọt ngào, lúc cười hiện lên hai má lúm đồng tiền nho nhỏ khiến cho người khác khi nhìn thấy cũng vui vẻ lên. Giản Ngưng đã luôn cho rằng Triển Hằng yêu Quan Diễm có lẽ cũng là do nụ cười này.

*Diễm (甜甜): ngọt

Triển Hằng vẫn rất quan tâm đến Giản Ngưng nhưng cũng không giống như trước kia. Chính Triển Hằng đã nói sự quan tâm đối với Giản Ngưng là của người anh trai đối với em gái, còn đối với Quan Diễm sự quan tâm đối với người mình yêu.

Chứng kiến tình cảm của Triển Hằng và Quan Diễm ngày càng sâu đậm Giản Ngưng không nhìn được chua xót. Không phải là do ghen mà là người con trai cô từng yêu thích như thế giờ lại biến thành của người khác.

Cô với Quan Diễm cũng trở thành bạn tốt. Hai người bọn họ sẽ cùng nhau giấu Triển Hằng đi nhìn ngắm những anh chàng đẹp trai trong trường chơi bóng rổ, khiến cho Triển Hằng phải đi khắp nơi tìm bọn họ. Khi đó Triển Hằng không nỡ mắng Quan Diễm, luôn trách Giản Ngưng là kẻ chuyên gây ra rắc rối. Nếu Giản Ngưng được xem như là công chúa thì Quan Diễm chính là cô bé lọ lem chiếm được chàng hoàng tử.

Điều kiện gia đình của Quan Diễm không được tốt, có một người cha quanh năm nằm trên giường, mẹ cô ấy do không nhìn được khổ cực như thế này nên đã sớm bỏ đi. Một năm cấp ba, Quan Diễm nghỉ học do không gánh vác được học phí, hơn nữa cô ấy cũng không muốn thi đại học. Bệnh tình của bố cô ấy thật sự rất nghiêm trọng, cô ấy mỗi ngày đều phải chăm sóc cho cha mình.

Triển Hằng không thể đi cùng Giản Ngưng nữa mà là đến nhà Quan Diễm, giúp cô ấy chăm sóc người cha bệnh tật. Giản Ngưng chưa từng nhìn thấy Triển Hằng như thế, chính là đêm hôm ấy Triển Hằng đã vô cùng nghiêm túc nói với Giản Ngưng: "Đời này mình sẽ không lấy ai khác ngoài Quan Diễm, mình thật sự yêu cô ấy."

Lúc đó cô vẫn chưa hiểu được loại tình cảm sâu đậm ấy, chỉ biết rằng vì Quan Diễm mà Triển Hằng thay đổi rất nhiều. Thậm chí cậu ấy còn vì chăm sóc Quan Diễm mà cãi lại cha mẹ, rồi sau đó chịu tất cả mọi khổ cực.

Giản Ngưng cũng thường đến thăm Quan Diễm. Khi bố cô ấy qua đời, cô và Triển Hằng luôn bên cạnh cô ấy. Nhìn tình cảm giữa Quan Diễm và Triển Hằng, cô nghĩ một ngày nào đó cô cũng sẽ tìm được hoàng tử cho chính mình.

Cô tin tưởng rằng ngày ấy sẽ nhanh đến thôi.

Hiện tại Giản Ngưng hơi chút lại ngăn người một lúc lâu. Lúc hồi phục lại tinh thần việc đầu tiên muốn làm là không phải đi đến nơi khác mà là lấy tay xoa bóp chân mình, tránh cho trực tiếp ngã xuống đất. Nhất là ở những nơi đông người, cô tin rằng nếu như cô ngã xuống đất thì Cố Trường Dạ sẽ không tỏ ra thái độ gì. Ở nơi đông người như thế, anh ta có lẽ sẽ cho rằng là cô cố ý để anh ta mất mặt.

Cô tìm một lúc mới nhìn thấy bóng dáng của Cố Trường Dạ. Tiến đến chỗ anh ta mới phát hiện anh ta đang uống rượu. Cô vốn cho rằng anh ta sẽ không uống rượu, nhưng hôm nay lại bị nhân vật chính Lạc Minh Khải mời rượu nên nhất định phải uống. Không nhìn rõ sắc mặt của Cố Trường Dạ, không biết anh ta đang nghĩ gì.

Có người nhìn thấy Giản Ngưng, tựa hồ như nhìn thấy vị cứu tinh: "Chị Dâu, đại ca đã uống rất nhiều rượu, phiền chị đưa đại ca về nhà." Giản Ngưng đang chuẩn bị mở miệng, Cố Trường Dạ lại gọi Lạc Minh Khải uống rượu tiếp. Giản Ngưng nhất thời không biết làm như thế nào.

Cô dẫu từ đang ở bên kia đỡ áo cưới đi đến khuyên Lạc Minh Khải uống rượu ít đi. Lạc Minh Khải lại không hề để ý đến: "Uống nào, mọi người đang đứng làm gì thế, uống đi nào, hôm nay tôi đang rất vui."

Mặc dù nói là như thế nhưng những người ở đây ai cũng cảm giác được cảm xúc của chú rể hình như không đúng lắm. Mọi người bày ra khuôn mặt tươi cười, không muốn làm cho cục diện trở nên khó khăn. Giản Ngưng tiến lên phía trước, còn chưa chạm tới Cố Trường Dạ đã bị anh ta đẩy cho một cái: "Cô cho rằng cô là ai?"

Cô cho rằng anh ta hoàn toàn không say, nếu không làm sao có thể đẩy trúng người phụ nữ mà anh ta ghét nhất. Cô cúi thấp đầu, nhưng không hề cảm thấy mất mặt như trước kia ngược lại còn nói với Kỷ Bách Hiên đang đứng bên cạnh Cố Trường Dạ: "Làm phiền anh, đưa anh ấy trở về." Cô không nói là "về nhà", có lẽ anh ta đến bây giờ vẫn không muốn thừa nhận đó là nhà của mình.

Kỷ Bách Hiên nhìn cô rất lâu, có lẽ là muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng. Bọn họ đều biết rằng sự tồn tại của cô có chút xấu hổ. Nếu không phải trong tình thế như thế này có lẽ ngay cả hai chữ "chị dâu" bọn họ cũng không muốn gọi. Chỉ luôn gọi cô là Giản tiểu thư, nếu không người đàn ông kia sẽ phóng tia mắt sắc lạnh tới.

Cô lùi ra phía sau, cũng không hề cảm thấy thất vọng hay chờ mong nên không có thất vọng.

Vì thế không hề khoảng cách. Anh hỏi cô, cô cho rằng cô là ai.

Cô rất muốn trả lời rằng anh nói rất đúng, tôi không phải là Quan Diễm của anh.

Cô không hề quá ghen tị với Quan Diễm, Quan Diễm có vô số người theo đuổi nhưng Giản Ngưng không hề thua kém Quan Diễm chút nào. Quan Diễm là mẫu hình mỹ nhân ngọt ngào còn cô là mẫu hình phụ nữ hiền thực. Mỗi khi có người khen cô, Triền Hằng sẽ ở một bên thờ dài, tất cả mọi người đều bị cô lừa gạt chỉ riêng có mình cậu ta biết bộ mặt thật của cô.

Mà lúc này cô lại có chút ghen tị với Quan Diễm. Cô ấy có thể khiến cho Triền Hằng yêu say đắm động trời cũng khiến cho Cố Trường Dạ bao nhiêu năm cũng không hề quên. Một người phụ nữ đã chết mà có thể ảnh hưởng đến người khác lâu như vậy. Về điểm này, bản thân cô mãi mãi không thể làm được, thậm chí nếu cô chết đi, cô cho rằng Cố Trường Dạ sẽ là người vui vẻ nhất.

Cô một mình ngồi Taxi về, rời khỏi khách sạn gió lùa đến khiến cho cả người cô lạnh run lên. Trước đây cô vốn là người không sợ lạnh mà lại sợ nóng. Đêm ngủ luôn đá chăn khiến cho mẹ phải nhân lúc cô ngủ say giúp cô đắp chăn lại. Sau này mẹ qua đời, không còn ai đắp chăn cho cô. Cô bây giờ, không sợ nóng mà lại rất sợ lạnh. Buổi tối khi đi ngủ luôn cuộn chặt chăn, không nỡ buông ra.

Lúc đó Triền Hằng đã chê cười cô chẳng qua may mắn có được sự yêu thương của cha, sự chiều chuộng của anh trai, còn có thể gặp được thanh mai trúc mã tốt như cậu ta. Nếu về sau không gặp được người đàn ông không đối tốt với cô thì sẽ gặp họa.

Thật không ngờ, câu nói ấy tựa như trở thành lời tiên tri.

Cô cảm thấy cuộc đời con người giống như hình chữ nhật, bên trong chứa nửa đắng nửa ngọt. Có một số người là khổ trước sướng sau nhưng cũng có một số người là sướng trước khổ sau. Cô không muốn giống như loại thứ hai, mong cuộc đời mình sẽ là ngoại lệ, tất cả đều là hạnh phúc. Nhưng cuối cùng cô vẫn trở thành loại người thứ hai.

Cuộc đời của cô, trước đây có bao nhiêu hạnh phúc khiến người khác phải ganh tỵ. Mẹ rất yêu thương cô, nói cô là nàng công chúa của cả nhà, phải khiến cho cô trở thành người hạnh phúc nhất thế giới. Anh trai sẽ luôn lấy tiền tiêu vặt mua cho cô thứ mà cô yêu thích, chỉ cần là cô thích, anh trai dù có phải ăn trộm cũng lấy được cho cô. Cha là người yêu quý cô nhất, sau khi mẹ qua đời lại càng chiều chuộng cô. Vị ngọt ngào ở trong miệng nay chỉ dư lại cảm giác khó chịu. Giống như trong đó không biết xảy ra điều gì sai lầm, khiến cho vị ngọt đều trở thành đắng chát.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tương Lai...

Giản Ngưng sau khi về nhà, cởi bộ lễ phục đắt đỏ ra sau đó mới tiến vào phòng tắm. Cô tắm rửa rất nhanh, lần nào trong lúc đang nói chuyện với Triền Hằng qua mạng cô cũng đi tắm. Tắm rửa xong mới tiếp tục nói chuyện với Triền Hằng, lúc đó cậu ta đều không nhận được khen cô tắm rất nhanh. Cả tắm lẫn gội cũng chỉ hết 15 phút. Hiện tại, việc cô thích làm nhất đó là tắm, không đến một tiếng tuyệt đối sẽ không ra khỏi phòng tắm. Nước ấm xối lên thân thể, khiến cho bản thân thoải mái, quên hết muộn phiền trong đầu óc. Cô thích trong lúc tắm bọt nước thật nóng, nóng đến mức không chịu được nữa mới thôi. Trong phòng tắm tràn đầy hơi nước, tựa như đưa bản thân vào một thế giới khác, không có bị thương cũng không có đau đớn, tất cả đều là hạnh phúc.

Cô quấn khăn tắm đi ra, da thịt toàn thân đều bị nhẩn lại, đỏ ửng. Lấy máy sấy sấy tóc, tiếng máy sấy ừ ừ mới khiến cho cảm xúc của cô tốt hơn nhiều. Cô không thích những nơi có nhiều người nhưng cũng không thích sự yên lặng. Có lẽ cô là người không chịu được cô tịch, nếu ban đêm quá mức yên lặng sẽ khiến cô sinh ra ảo giác. Cô giống như ở một nơi bị đóng kín bốn phía, nơi đó không hề có một ai, còn cô thì bị khóa bên trong, cố gắng như thế nào cũng không thể mở ra được, dù cô có kêu to đến mức nào thì cũng không có ai đến cứu.

Ngày trước cô không thích dùng máy sấy tóc, sợ làm tóc bị hư tổn nhưng đến bây giờ thì cũng chẳng để ý đến việc này.

Tóc đã hơi khô, cô tắt máy sấy. Do bật máy sấy quá lớn nên bây giờ đầu còn có hơi nóng, cô nằm trên giường một lúc lâu thì hơi nóng mới dần hết.

Nhắm mắt lại, đắm chìm trong một mảng tối om, cô tự ra lệnh cho chính mình không được nghĩ đến điều gì.

Trong bóng tối, dần dần hiện ra những mảng màu sắc khác nhau, một khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện trước mắt cô. Quan Diễm cùng cô ngồi ở sân thể dục, vừa cười vừa đoán xem lúc nào thì Triền Hằng tìm được bọn họ. Lấy việc này làm trò đùa. Mỗi lần đều bắt Triền Hằng đi tìm hai người bọn họ. Có khi cô và Quan Diễm sẽ ngồi ở sân thể dục đợi cậu ta tìm đến, nhưng cũng có khi ngồi ở quán trà. Mỗi khi tìm thấy bọn họ Triền Hằng đều gào lên với cô: Nhìn xem cậu biến vợ mình thành bộ dạng gì?

Mà những khi cô nhìn thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của Triền Hằng thì đều không nhận được cười không ngừng. Cuối cùng Triền Hằng cũng bị cô tra tấn đến mức mất cả kiểm chế.

Cô nhìn thấy cô trốn sau gốc cây trong vườn trường nhìn trộm Triền Hằng hôn Quan Diễm. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một Triền Hằng như thế, coi một người con gái như ruột gan, như vật quý của mình.

Cô nhìn thấy cô mang Quan Diễm đi đến một nơi rất xa, muốn hai người bọn họ trở thành chị em. Bỏ Triền Hằng ở lại phía xa, cố ý không nhận điện thoại của cậu ta khiến cho cậu ta phải sốt ruột. Hai người cùng nhau chia sẻ tâm tư của mình, cô nói rằng nhất định phải tìm một người đàn ông anh tuấn để bảo vệ mình, người đó có thể không học giỏi, cũng có thể không thông minh nhưng nhất định phải chiều chuộng, yêu thương cô hết mực.

Quan Diễm ôm lấy cô, nói rằng cô nhất định sẽ tìm được hoàng tử như trong mộng của mình.

Lúc rời khỏi thăm cô, Quan Diễm cảm ơn cô. Cô tỏ ra khó hiểu, hỏi cô ấy cảm ơn cái gì. Trả lời cô là một cái cười to của Quan Diễm, dường như lúc đó ánh mặt trời trở nên kì diệu hơn: Minh biết cậu trả giúp mình học phí, cảm ơn cậu.

Quan Diễm hiểu rõ, ngoài mặt cô là người tùy hứng nhưng thực ra bên trong lại rất lương thiện. Khi biết Quan Diễm không thể đóng tiền học lại không muốn tìm đến sự giúp đỡ của Triền Hằng, cô đã lặng lẽ giúp đỡ cô ấy mà không nói cho ai biết. Khi Triền Hằng mắng cô lấy tiền mừng tuổi tiêu lãng phí, Giản Ngưng cũng chỉ đành cười vô tội.

"Cậu là bạn tốt của mình mà." Cô nhẹ nhàng nói, hơn nữa không chỉ là bạn bè mà trong lòng cô đã coi cô ấy là chị dâu rồi. Cô tự nói với chính mình, cô đối xử với Triền Hằng như anh trai của mình thì cũng sẽ đối xử với Quan Diễm như chị dâu của mình.

Cho dù là ở trong mơ nhưng cô cũng không thể nhịn được bật khóc.

Khi biết được tin Triền Hằng tự sát, cô vô cùng chấn động, hoàn toàn không tin đó là sự thật. Mọi người trên trang web của trường đều đang bàn luận về việc có người tự tử vì tình, ngày hôm sau báo chí đã đưa tin. Thậm chí còn có chuyên gia đến mở lớp học để giảng giải cho sinh viên, nói rằng sinh viên bây giờ không có đủ năng lực chấp nhận hậu quả.

Cô không dám tin điều đó là sự thật, cha mẹ Triền Hằng khóc ngất, chửi mắng người phụ nữ khiến con họ phải tự sát. Khi cô nghe được tin tức này, chân gần như không đứng nổi.

Cô tìm đến Quan Diễm: "Những gì học nói không phải là sự thật đúng không?"

"Phải" Quan Diễm bình tĩnh nhìn cô.

Nước mắt cô rơi lã chã, giọng nói nhẹ đến mức chính cô gần như cũng không nghe thấy: "Tại sao lại như thế?"

"Minh đã yêu người khác rồi." Quan Diễm vẫn có còn có thể cười nói.

Cô vươn tay, gần như sẽ cho người phụ nữ ấy một cái bạt tai, nhưng đến tay giờ lên lại không đành: "Quan Diễm, từ nay về sau, chúng ta không còn là bạn bè nữa, tôi muốn tuyệt giao với cô."

Lúc xoay người, cũng là lúc nước mắt ràn rụa. Trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, Triền Hằng chết rồi, không bao giờ trở về nữa. Người con trai tựa như anh trai đi cùng cô những năm tháng thanh xuân sẽ không bao giờ xuất hiện nữa rồi.

Cô chậm rãi mở mắt, những đốm sáng trên tường lóe lên, cô chạm vào gối đầu, đã ướt đầm.

Không bao lâu, có tiếng bước chân vang lên, càng ngày càng gần, tần suất cũng ngày càng nhanh hơn. Bước chân loạng choạng, cô có thể đoán được hôm nay anh ta đã uống rất nhiều rượu. Quả nhiên, cửa phòng cô bị anh ta gõ đến rung động, thậm chí thỉnh thoảng còn đá vào. Có lẽ anh ta đã quên, từ khi cửa phòng của cô bị anh ta phá hỏng thì cô đã không khóa cửa phòng nữa rồi.

Anh ta đá cửa một lúc, sau đó mới dùng tay kéo nắm cửa, cuối cùng cửa cũng mở ra.

Trong không khí ngập tràn hơi rượu tỏa ra từ người anh ta, cả người cô cứng ngắc nắm chặt lấy drap giường, dường như xuất hiện trước mắt cô không phải là chồng mình mà là con mãnh thú.

Anh ta thất tha thất thểu đi đến bên giường, trong bóng tối hiện lên bóng hình cao lớn của anh ta. Giống như con dã thú đang lẩn trong bóng đêm để tìm kiếm con mồi.

Anh ta cởi quần áo của mình sau đó lập tức trèo lên giường. Người đang nằm trên giường là cô như không tồn tại. Sau khi anh ta uống rượu, tựa như biến thành một người khác, động tác vừa mạnh vừa vô tình, chẳng qua khi anh ta tỉnh táo cũng không hề dịu dàng, nhưng lại so với lúc say rượu thì tốt hơn rất nhiều.

Anh ta trực tiếp lật chăn lên, đè thân thể cao lớn lên người cô, mùi rượu khiến cho cô gần như không thể hít thở. Anh ta sờ lên mặt cô, chạm phải nước mắt ướt đầm "Lại khóc tang ai sao?" Anh ta nhấn mạnh từ cuối cùng, tràn ngập ý từ châm chọc.

Cô cắn môi, không nói lời nào.

Mỗi khi say rượu, anh ta sẽ không ngừng sát muối vào vết thương của cô, đem thân thể cô như một miếng dề lau, lăn qua lăn lại, chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô. Cảm giác đau đớn lan tràn khắp thân thể, muốn khóc cũng không thể khóc được, chỉ cảm thấy mình như người ta bỏ rơi nơi hoang đảo gặp phải dã thú, không cách nào trốn thoát.

Cô đột nhiên nghĩ đến đứa con đã mất đi, anh ta bắt cô phải xóa sạch đứa nhỏ, anh ta không muốn đứa con là nghiệt chủng đó, không muốn cô m

tường hảo huyền. Cô không muốn phá thai, vừa khóc vừa nói với anh ta đó là con của anh ta, anh ta sao có thể nhẫn tâm như thế. Cô cầu xin anh ta, cầu xin anh ta giữ lại đứa con trong bụng cô, chỉ cần đứa nhỏ còn nguyên vẹn yêu cầu gì cô cũng chấp nhận. Nhưng anh ta vẫn không hề buông tha cho cô. Cô bỏ chạy, anh ta đuổi theo phía sau, lúc đứng trước cầu thang, cô đã trực tiếp ngã xuống dưới.

Đau đớn khiến cho cô muốn khóc cũng không khóc được, trước khi mất đi ý thức cô nhìn thấy một bóng dáng mờ nhạt, nghe được anh ta nói với cô: "Thật biết điều, cũng không cần mất tiền đi bệnh viện phá thai nữa rồi."

Người đàn ông này rốt cuộc độc ác đến mức nào.

Trong ngực Giản Ngưng tràn đầy lửa nóng, cũng không biết là lấy sức từ đâu, cô trực tiếp đẩy anh ta xuống. Người đàn ông đó có lẽ nhận ra phản kháng của cô, liền dùng chân không chế nửa thân dưới của cô, lấy tay bóp cổ cô.

Tay cô giật giật nhưng không hất tay anh ta ra. Thậm chí cô nghĩ rằng cứ để anh ta bóp chết cô cũng tốt. Chỉ là chết như thế thì có chút khó coi, nếu như cô chết kiểu này không biết kiếp sau có thể đầu thai vào nhà tốt không?

Trước khi cô không thể thở nổi, anh ta lại buông lỏng tay, xé tan nát áo ngủ của cô, không ngừng sờ loạn trên cơ thể cô. Trước kia mỗi khi thể này cô còn có thể ôm cổ anh ta, cho rằng như thế là thân mật. Cô hiện tại, chỉ có thể nắm chặt tay, thậm chí giả vờ là sung sướng cô cũng không muốn giả vờ nữa rồi. Cô không muốn làm bộ, không muốn lừa mình dối người nữa.

Cô cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, chỉ có thể nghe thấy anh ta kịch liệt thở dốc, cảm giác tuyệt vọng bao phủ lấy toàn thân cô.

Thì ra cô vẫn chưa chết, vẫn phải đối mặt với những gian nan sau này. Cô không dám bật đèn, chỉ có thể lê thân thể bủn rủn đi vào trong phòng tắm, muốn xóa sạch đi những dấu vết của anh ta trên cơ thể cô. Hai chân đi lại rất khó khăn, đau đớn khiến cô gần như khiến cô không cất nổi bước chân. Chỉ có thể đi từng bước, từng bước, chất lỏng ở nơi ấy gần như cũng vì thế mà rơi xuống.

Bật đèn phòng tắm, kiểm tra thân thể, nơi đó chỉ có chất lỏng chảy ra chứ không hề chảy máu. Cô còn nhớ khi vừa mới kết hôn, sau khi làm xong chuyện ấy thì máu chảy rất nhiều. Cô tuy sợ hãi nhưng lại thẹn thùng, không dám một mình đến bệnh viện kiểm tra. Đến cuối cùng phải nhờ mặt lên mạng cầu sự giúp đỡ, bị hỏi những vấn đề riêng tư vậy mà cô lại ngu xuẩn cho rằng những hành động mãnh liệt đầy của anh ta là vì nhu cầu...

Quả nhiên là gốc hết thuốc chữa.

Khi nước từ vòi hoa sen chạm tới, đau đớn khiến hai chân cô run rẩy, dựa vào tường mới có thể đứng vững. Ngâm mình trong nước ấm, cơ thể dần dần thích ứng khiến cho cô gần như quên đi đau đớn.

Nước ngày càng nóng, mỗi lần cô tưởng rằng mình sẽ ngắt xiut nhưng vì nước nóng mà tỉnh táo.

Cho dù rất đau đớn nhưng cô cũng nhẫn nhịn rửa sạch nơi riêng tư, thậm chí nhẹ nhàng đưa tay vào bên trong, thậm chí muốn tẩy đi mọi dấu vết anh ta để lại trong cô. Cô đã không còn mộng tưởng gì đối với anh ta. Ngày trước còn có thể ảo tưởng rằng có lẽ một lúc nào đó bọn họ sẽ có con. Anh ta sẽ tiếp nhận cô, bọn họ sống lâu với nhau anh sẽ thay đổi cách đối xử với cô. Nhưng thực tại đã cho cô hiểu rõ, tất cả chỉ là mình cô ôm mộng mà thôi.

Cô tắm rất lâu, trong phòng tắm sương mù lượn lờ. Thực thực ảo ảo khiến cô tưởng rằng mình đã thoát ly cái thực tại đau khổ này.

Chậm chậm bước ra khỏi phòng tắm, nhiệt độ bên ngoài thấp hơn rất nhiều, toàn thân đều cảm thấy lạnh nhưng cô cũng không để ý. Trước kia khi lạnh một chút cô sẽ kêu than, sẽ luôn có người chuẩn bị quần áo cho cô. Hiện tại không có ai quan tâm đến bản thân, nhưng cô cũng đã quen rồi.

Cô bước vào phòng ngủ, trong phòng đã bật đèn, trước đó cô đâu có bật.

Cố Trường Dạ nhìn cô, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng.

Cơ thể cô liền cứng ngắc, suy nghĩ một chút vẫn nên tiến lên phía trước: "Ngày mai tôi muốn về nhà."

"Cô đi đi, trở về sắm vai cha con tình thâm." Trong giọng nói không thiếu sự châm chọc.

Cô giả như không nghe thấy giọng điệu châm chọc của anh ta. chậm rãi tới gần anh ta, khi cách anh ta gần nhất, anh ta đột ngột từ trên giường đứng lên, sau đó nhìn cô nói: "càng ngày càng khiến cho người ta chán ghét."

Có lẽ là như vậy nên chỉ có khi say anh ta mới chạm vào cô.

Tiếng bước chân xa dần, cô lặng lẽ mở cửa sổ, muốn làm cho mất mùi sau hoan ái trong phòng. Nhìn chăm chăm vào giường một lát, sau đó cô lấy drap giường mới thay.

Khi nằm trên giường, cô nói với chính mình, ngày mai sẽ là một ngày mới, giống như là an ủi mình đối mặt với tương lai mờ mịt phía trước.

Chương 5: Giả Vờ Bình An Bởi Vì Đó Là Điều Cô Hy Vọng

Edit: Mạn Châu Sa

Giản Ngưng ngồi xe trở về "Cách Nhã", sau khi thành phố được mở rộng nơi này lại trở nên yên tĩnh, trong sạch hơn. Một khoảng thời gian trước đây có đưa tin, những người sống ở "Cách Nhã" đều là những nhân sĩ thành đạt, cách bình luận cô quái hình dung những người ở đây như những phú hào lỗi thời. Những ngôi nhà ở đây không cao lớn, xa hoa, thua xa những khu biệt thự mới xây dựng gần đây. Nhưng tại thành phố An Xuyên này, mọi người đều biết rằng tốt nhất không nên chọc vào những người sống ở đây, nếu không sẽ nhận được cái chết không rõ ràng. Nhưng hiện tại, những người sống trong này càng thần bí, có người thất bại trên thương trường dẫn đến sau một đêm phá sản, có vài người lại buôn bán càng ngày càng lớn, cũng có một số lại chống đối đến chết.

Giản Ngưng đã xuống xe được một lúc, đi dọc theo con đường nhỏ, hai bên đường mọc những khóm hoa dại, không hề có dấu vết của con người, bầu không khí cũng tràn ngập hơi thở của tự nhiên.

Khi còn nhỏ, cô cùng Triển Hằng đi trên con đường này, cha mẹ bọn họ đều không hy vọng bọn họ quá yếu đuối nên để cho hai người bọn họ tự mình đến trường, mặt khác là do trường cách nhà không xa. Cô luôn thích lủi rủ đi bên cạnh Triển Hằng, kể cho cậu ta về bộ phim mới xem tối qua. Những lúc như đó Triển Hằng luôn lấy đã kích cô làm vui.

Đi qua hồ nước ngày xưa, cô dừng bước chân. Có hai đứa trẻ đang ngồi dưới gốc cây liễu, chân trần khua loạn dưới nước. Không hiểu sao cô đột nhiên nở nụ cười.

Cô đã nhiều lần nghĩ về quãng thời gian ấy, vô lo vô nghĩ, cùng Triển Hằng chơi đùa, náo loạn; không cần bất cứ thứ gì cũng không cần phải để ý đến điều gì. Khi đó bọn họ vẫn chưa biết đến tình yêu vì thế cũng sẽ không biết đến mùi vị của đau khổ. Nếu như có thể cứ như thế mà sống thì đó là điều hạnh phúc nhất của cuộc đời con người.

Cô nhẹ nhàng đến trước cổng nhà, cây hoa quế bên cạnh cổng nhà vẫn như năm xưa, từ khi mẹ qua đời không có ai chăm sóc những cành cây mọc ra lung tung. Mỗi ngày nào cô cùng anh trai ngồi dưới gốc cây, mong chờ đến ngày cây nở hoa. Vậy mà trải qua bao nhiêu năm rồi, cây vẫn chưa một lần ra hoa.

Cổng sân có chút cỏ xưa, hơi hướng cổ xưa mang lại cho con người ta cảm giác thân thiết, cô vuốt ve cánh cổng, ngực cảm thấy đau đớn. Cô gõ vào cửa hai cái, người giúp việc lập tức ra mở cửa.

Người giúp việc sau khi nhìn thấy cô, hết sức vui mừng. Từ khi nhìn thấy tiểu thư và lão gia cãi nhau ầm ỹ thì tiểu thư rất ít khi về nhà, nếu lão gia biết tiểu thư trở về nhất định sẽ rất vui. Mang ý nghĩ này trong đầu, người giúp việc lập tức chạy vào trong nhà hô lớn: Tiểu thư đã trở lại rồi.

Giản Ngưng đi vào trong nhà, vừa mới bước chân vào trong nhà đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Giản Trung Nhạc gần như chạy từ trên cầu thang xuống, không khỏi cảm thấy lo lắng: "Cha! cha đi chậm một chút."

Giản Trung Nhạc chạy dồn dập xuống dưới, sau khi nhìn thấy Giản Ngưng lại có vài phần ngưng ngừng.

Giản Ngưng buồn cười nhìn cha mình: "Cha, cha ở trên lầu làm việc gì vậy? Không phải là có việc gì xấu sợ người khác phát hiện đấy chứ?"

Nghe giọng điệu thoải mái của Giản Ngưng, Giản Trung Nhạc không khỏi sững sờ. Từ sau khi xảy ra việc kia, Giản Ngưng không dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ông nữa, cũng không nhìn thấy cô cười như vậy nữa." Nha đầu ngốc, nói bậy bạ gì đó?"

"Con là nha đầu ngốc thì cũng là do cha sinh ra." Cô đi đến trước mặt Giản Trung Nhạc, quan sát kỹ người trước mắt, so với lần trước gặp cô hình như cha đã già hơn, trên mặt hiện lên những vết nhăn thậm chí tóc còn hơi bạc, khiến cho ngực cô cảm thấy khó chịu: "Cha có phải lại quan tâm đến việc ở công ty, không phải công ty đã giao cho anh trai rồi sao? Cha! cha không muốn nghỉ ngơi sao?"

Bởi vì những lời này của Giản Ngưng, Giản Trung Nhạc hình như nghĩ đến điều gì, liền nói: "anh trai con, cha sao có thể yên tâm được!"

"Trước đây không phải cha nói muốn cho anh con tự mình học hỏi, mặc kệ anh ấy sao? Lo lắng của cha còn rất lớn."

Giản Trung Nhạc không khỏi sờ sờ đầu cô: "Con và anh trai, cha đều không thể yên tâm được."

Giản Ngưng hỏi cha trong thời gian này sống thế nào, biết anh trai chiều này sẽ trở về cô liền ở lại đây đợi anh trai. Giản Ngưng hết sức vui vẻ, những điều không thoải mái trong những ngày gần đây tựa như tiêu tán hết.

Giản Ngưng còn nhớ rõ, khi cô cùng anh trai đến bệnh viện thăm một vị trưởng bối, nhìn thấy Cố Trường Dạ mặc một bộ Âu phục màu đen, mắt đeo một cặp kính râm, cô lay lay tay anh trai nói: "Em muốn gả cho người đàn ông kia."

Từ trước tới này cô chưa hề kích động như thế, đến khi cô nhận ra mình vừa nói cái gì, cả mặt liền đỏ ửng. Anh trai nhìn cô, vốn cho rằng cô chỉ nói đùa nhưng khi nhìn thấy cô khuôn mặt đỏ ửng như người say rượu né tránh ánh mắt của mình, anh không nhịn được mở miệng: "Trước kia đã từng gặp cậu ta

sao?"

Cô cắn môi, gật gật đầu. Cô không chỉ gặp qua anh ta, mà anh ta còn là người khiến cho cô động lòng, khiến cho cô trở nên có dũng khí nhất trong cuộc đời này. Đó có lẽ là duyên phận của cô, đến bản thân cô cũng không nghĩ đến cuộc đời này còn có thể gặp lại anh ta.

Cô không vẽ tranh nhưng lại vẽ một bức tranh về anh ta, tất cả tình cảm ngọt ngào đều gửi gắm lên bức tranh, sau đó bị Giản Nhất Phàm nhìn thấy.

Không đến mấy giây, anh trai lập tức nói với cô: "Công chúa của anh, muốn lập gia đình rồi sao?"

Tất cả đến quá nhanh, tựa như một giấc mộng trong lòng trở thành hiện thực, cô thậm chí còn không nhận ra đó là mơ hay là thực. Cho đến khi cha và anh trai đưa cô đến gặp người con trai kia, cô mới thanh tỉnh. Là thật, cô thật sự có thể gả cho người đàn ông tên Cố Trường Dạ, mà anh ta cũng không hề phản đối cuộc hôn nhân này.

Hạnh phúc đến quá bất ngờ, cha và anh trai nói gì cô đều không nghe thấy, chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu, cô có thể gả cho anh ta, gả cho người đàn ông mình muốn lấy nhất cuộc đời này. Cô dùng tay phải bóp tay trái, nếu như đây là một giấc mơ, cô nguyện ý không cần tỉnh lại.

Trước đây có người từng nói, cuộc đời cô rất may mắn, điều gì cũng khiến cho người khác phải hâm mộ. Gia thế tốt, cha mẹ yêu thương nhau, cho dù mẹ qua đời cha cũng hết mực yêu thương cô và anh trai. Còn cô lại rất ngoan ngoãn, cho tới bây giờ luôn được các nam sinh công nhận là nữ sinh xinh đẹp nhất lớp, thành tích học tập luôn đứng đầu lớp.

Số tốt như thế có thể là do được trời xanh ưu ái.

Khi đó cô không hề cảm thấy cuộc sống của mình có gì đáng để ngưỡng mộ, cho tới tận khi cô khoác vào chiếc áo cưới trắng toát, gả cho người đàn ông cô muốn lấy nhất, cô mới thật sự tin tưởng trời xanh ưu ái cô.

Tất cả giống như viên pha lê xinh đẹp, nhưng cho đến khi cô nghe đến cái tên Quan Diễm, viên pha lê chậm rãi vỡ tan.

Ngày đó Cố Trường Dạ uống say, lần đầu tiên cô từ trong miệng anh ta nghe được hai chữ "Quan Diễm". Anh ta chỉ vào cô nói: "Tất cả đều tại cô, cô đã hại chết cô ấy, cô đã hại chết cô ấy."

Ai, cô đã hại chết ai?

Diễm Diễm của anh ta, người phụ nữ mà anh ta yêu.

Đơn giản chỉ vì một câu nói cô muốn gả cho anh ta, cha và anh trai cô liền trực tiếp bức anh ta cưới cô, thậm chí còn đi tìm Quan Diễm, khiến cho Quan Diễm rời xa anh ta. Quan Diễm không muốn rời đi, hai cha con bọn họ lại lấy chuyện khác ra uy hiếp. Quan Diễm đã chết, cô ta đã tự sát. Năm ấy cô ta mới hai mươi hai tuổi, là lứa tuổi đẹp nhất của đời người.

Cô không tin, cha và anh trai cô tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện ấy, tuyệt đối không thể. Cố Trường Dạ cười cô diễn kịch thật giỏi, cha và anh trai cô nếu không dùng hết thủ đoạn, anh ta sao có thể cưới cô?

Cô vẫn không chịu tin điều đó, cô đi hỏi cha mình, người nói người thực sự đã tìm đến Quan Diễm nhưng không hề hại cô ta. Cô đi tìm Cố Trường Dạ, nói rằng tất cả chỉ là hiểu lầm, kết quả là bị Cố Trường Dạ làm cho nhục nhã.

Cho đến khi cô vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa cha và anh trai, thì ra bọn họ thật sự đã ép buộc Quan Diễm, lấy người mẹ bỏ trốn của Quan Diễm uy hiếp, bắt Quan Diễm phải vĩnh viễn rời xa quê hương. Quan Diễm không muốn xa quê đã lựa chọn cái chết.

Khi đó cô hận Quan Diễm đến thấu xương, nếu không phải do Quan Diễm, Triển Hằng chắc chắn sẽ không chết. Khi cái chết của Quan Diễm truyền đến tai cô, cô mới phát hiện, mặc dù cô hận Quan Diễm nhưng không hề mong cô ấy chết. Thậm chí chỉ cần Quan Diễm sống lại, cô có thể tha thứ tất cả.

Quan Diễm là bạn tốt của cô, hai người bọn họ ở trên sân trường lời kéo nhau, hứa hẹn với nhau: "Tình bạn của chúng ta, một trăm năm cũng không thay đổi."

Cho dù Quan Diễm chiếm giữ trái tim chồng của cô, cho dù Triển Hằng vì Quan Diễm mà chết, cô vẫn không thể nào hận nổi, cô không thể lừa mình dối người. Cô cãi nhau một trận với cha, thậm chí còn nói ra những lời tuyệt tình, nói rằng cô không có người cha và anh trai độc ác như thế.

Hiện tại, Giản Ngưng hồi tưởng lại. Ai đúng ai sai đã không cần thiết nữa rồi. Quan Diễm vô tội, nhưng cô vì Quan Diễm mà gặp phải những chuyện này là xứng đáng sao?

Sinh mệnh của hai đứa nhỏ, không thể trả giá cho sai lầm này sao?

Cô không muốn nghĩ nhiều, cô đã hiểu rõ, cho dù cha và anh trai đều sai lầm nhưng bọn họ vẫn là những người yêu thương cô nhất trên thế gian này. Cô đau khổ day dứt cùng người đàn ông kia chính là muốn lấy mạng của mình, muốn mình chôn cùng với Quan Diễm.

Nếu như thật sự coi là sai thì chính là sai lầm của cô, tại sao lại yêu phải người đàn ông kia. Được rồi, nếu nghĩ như vậy, những hành động mà người đàn ông kia làm với cô coi như là trả nợ đi. Nhưng nếu như cô gánh chịu mọi đau khổ thì phải để cho cha và anh trai cô hạnh phúc.

Cô biết, Cố Trường Dạ bắt đầu ra tay, muốn phá hủy Giản gia, xem bọn họ như con kiến bị bóp chết, xem bọn họ đau khổ gãy dũa.

Giản Nhất Phàm đến tận khuya mới về, vào cửa muốn nói cái gì đó nhưng sau khi nhìn thấy Giản Ngưng lại không nói nữa, đi tới kéo tay Giản Ngưng: "Ngưng Ngưng trở về lúc nào? Sao không gọi điện báo cho anh để anh về sớm."

Giản Trung Nhạc cười nhìn con mình, tâm tình rất tốt: "Ngưng Ngưng không cho nói vì không muốn quấy nhiễu nhiều công việc của con."

Giản Ngưng hôm nay còn tự mình xuống bếp, cô muốn thể quan tâm đến cha và anh trai hơn, nhiều năm như vậy mà cô không làm gì được cho bọn họ. Giản Trung Nhạc và Giản Nhất Phàm đều không thể tưởng tượng nổi biểu hiện của Giản Ngưng, vốn là muốn hỏi xem cô và Cố Trường Dạ hiện tại như thế nào rồi, thấy cô vui vẻ như vậy thì không cần phải hỏi gì nữa.

Hơn nữa bọn họ rất hiểu tính cách của Giản Ngưng, nếu gặp được chuyện khiến cho bản thân không vui, chắc chắn sẽ oán giận. Khi mới kết hôn, cô oán giận Cố Trường Dạ đến đêm khuya mới về nhà, cũng không dành nhiều thời gian cho cô. Vì thế mà Giản Trung Nhạc đã từng cảnh cáo Cố Trường Dạ phải đối xử tốt với con gái mình nhiều hơn.

Bọn họ thật sự là vui mừng, mặc dù Cố Trường Dạ có định kiến với Giản gia nhưng nếu đối tốt với Giản Ngưng, cô không bị ủy khuất, coi như cũng là dấu hiệu tốt.

Giản Ngưng hưng phấn kể những gì cô xem trên TV, Giản Trung Nhạc và Giản Nhất Phàm hết sức phối hợp, một nhà ba người rất cuộc cũng có thể vui vẻ thoải mái giống như trước kia; không ai đề cập đến những việc đã xảy ra. Giản Ngưng giống như quên đi Quan Diêm, thậm chí muốn thời gian mình vui vẻ bên cạnh người thân như này sẽ nhiều hơn.

Hai cha con Giản gia liếc nhìn nhau, thật tốt, Giản Ngưng vui vẻ được như vậy, không bị việc này ảnh hưởng. Nhưng bọn họ quên mất rằng, ai có thể có được may mắn như thế, vĩnh viễn chỉ là người đơn thuần. Trong quá khứ cô đã tiêu quá nhiều hạnh phúc, không còn lại chút gì nữa rồi, chỉ đành giả vờ duy trì bộ mặt vui vẻ, cũng như hy vọng của cô, hy vọng bản thân có thể luôn vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hiểu Rằng Nước Mắt Đã Không Còn Tác Dụng

Edit: Mạn Châu Sa

Lái xe của Cố gia vẫn luôn đợi ở bên ngoài, Giản Ngưng lên nhìn qua cửa sổ, lần này lái xe không mời mà tới, chắc chắn là do người đàn ông kia yêu cầu. Cô buông rèm cửa sổ, nghĩ rằng có thể ở bên anh trai hơn một phút cũng tốt. Hai anh em cùng ngồi trước máy chơi game, vừa giành nhau vừa chơi trò chơi, vô lo vô nghĩ giống như trước kia. Cô chơi luôn rất kém, lúc nào cũng bị Giản Nhất Phàm khinh bỉ, mỗi lần anh khinh bỉ cô cô đều giả bộ muốn khóc, Giản Nhất Phàm lại đặc biệt không để ý.

Bọn họ trong phòng ồn ào một lúc lâu, nhìn lên đồng hồ thấy thời gian đã muộn, Giản Ngưng phải chuẩn bị trở về. Giản Nhất Phàm không giữ cô lại, chỉ bảo cô về nhà nhiều hơn. Cô vừa cười vừa gật đầu. Cô không giống như trước kia, không còn là một tiểu cô nương nữa rồi. Cô biết hôm nay anh trai trở về nhất định là có việc muốn nói với cha, chỉ có điều do có cô ở đây anh trai mới không có cơ hội cùng cha nói chuyện. Có lẽ công ty thật sự xảy ra vấn đề nên anh trai mới lo lắng như thế.

Bọn họ trước mặt cô giả vờ như không xảy ra việc gì, mà cô cũng thể hiện mình vẫn còn là cô gái vui vẻ đáng yêu ngày xưa. Bọn họ dùng phương thức của chính mình khiến cho đối phương không phải lo lắng.

Cô ngồi vào trong xe, nghĩ đến cha và anh trai sợ cô lo lắng, sợ rằng sau khi cô biết được tất cả sẽ cho rằng mọi thứ là do cô mang đến, chính vì thế mới gạt cô. Cô ngày càng cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng. Trước kia, cô không cần phải suy nghĩ gì cả bởi sẽ luôn có người ở bên cạnh bảo vệ cô, yêu thương cô. Cô không phải làm gì cả, chỉ cần nói mình thích cái gì, lập tức sẽ có người mang đến trước mặt cô.

Trải qua những hạnh phúc ấy cô mới cảm thấy cuộc sống hiện tại thật đáng buồn.

Lái xe vĩnh viễn không bao giờ nói chuyện, trong không gian chật hẹp khiến cho cô cảm thấy thật cô đơn, dường như chỉ còn lại mình cô. Nhưng cô không thể mãi mãi trốn trong tháp ngà, bọn họ cũng không thể mãi mãi quan tâm, yêu thương cô được. Cô chỉ có thể khiến cho bản thân trở nên kiên cường, bảo vệ người thân của chính mình.

Đến biệt thự, cô chậm rãi xuống xe.

Tâm tình thay đổi nhưng lại cảm thấy sợ hãi. Lần đầu tiên nhìn thấy tòa biệt thự này, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào. Đây là nhà của cô, "nhà", một chữ chứa đựng bao nhiêu ấm áp, đủ để khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc. Còn lúc này đây, chỉ cảm thấy tòa biệt thự này tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, áp lực trong nháy mắt bủa vây lấy cô.

Bước từng bước vào trong nhà, đèn trong phòng khách sáng choang, ánh đèn chiếu vào khiến cô cảm thấy đau mắt. Cô hình như càng ngày càng thích hợp với cuộc sống yên tĩnh trong bóng tối, đối với ánh sáng không thể nào thích ứng. Nếu như ánh sáng tượng trưng cho hy vọng, mà cô thì mãi mãi không nhìn thấy hy vọng. Cô thà rằng mất đi cảm xúc để mãi mãi không cảm thấy tuyệt vọng.

Tiếng bước chân của cô vang lên theo nhịp, đến phòng khách thì dừng lại.

Người đàn ông trên sofa đang hít thở ly rượu vang trên tay. Chút lỏng trong suốt lỏng lẻo, lộ một vẻ quyến rũ yêu mị, rất hợp với người đàn ông kia, giống như một đoạn quảng cáo rượu đơn giản nhưng đầy quyến rũ. Tâm mắt người đàn ông chậm rãi hướng đến cô, môi hơi hơi động, anh ta giống như đang cười nhưng lại chính là đang khinh miệt cô: "Cô hình như rất vui."

Âm cuối hơi thay đổi, vẻ mặt không có gì khác lạ, ngay cả giọng điệu cũng không thấy có gì là không đúng. Thực ra cô biết rõ anh ta đang rất tức giận nhưng lại cố ý tỏ ra không có gì, anh ta muốn người bên cạnh phải đoán tâm tình của mình, muốn hành hạ nội tâm người khác.

"Tôi không nên vui về sao?" Giọng nói cô cũng rất thờ ơ, ánh mắt lại lộ ra vẻ phòng bị.

Nụ cười nửa miệng của Cố Trường Dạ cuối cùng cũng nhếch lên thành nụ cười hoàn thiện: "Cha và con gái tình cảm sâu đậm, anh em thật tâm, cả nhà đoàn viên, chắc chắn!" Anh ta buông ly rượu vang, nhin không được vỗ tay hai cái.

Cô biết anh ta không có cha mẹ, khóe miệng hiện ra nụ cười. Anh ta đương nhiên sẽ không biết rằng tình thương của cha cũng như tình cảm của người thân tốt đẹp như thế nào. Cô cũng không muốn chọc giận anh ta, những đau khổ trước kia đã nhắc nhở cô cách người đàn ông này càng xa càng tốt. Xoay người chuẩn bị lên lầu, không muốn nhìn thấy vẻ mặt anh ta, cho dù là khinh miệt hay trào phúng.

"Tôi cho cô đi sao?"

Giọng điệu lười biếng nhưng vẫn khiến cho cô dừng bước chân, đề phòng nhìn anh ta.

Cố Trường Dạ hướng về phía cô vẫy tay, ý bảo cô đi tới đó. Giản Ngưng nuốt nước miếng, cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng nhưng vẫn nghe theo chỉ thị của anh ta. Chỉ hy vọng anh ta nhanh chóng vừa lòng, đừng ép buộc cô.

Lúc đi đến bên cạnh sofa, Cố Trường Dạ uống sạch ly rượu trong tay, lập tức dùng ánh mắt bảo cô rót rượu.

Giản Ngưng không rõ anh ta muốn làm gì, chỉ có thể dựa theo yêu cầu của anh ta mà làm, không hề phản kháng chút nào. Rót rượu vang vào trong ly, thứ chất lỏng màu đỏ giống như màu hoa hồng mà cô thích nhất, yêu mị vô cùng. Tâm mắt Cố Trường Dạ rơi trên người cô, đưa tay phải ra cầm ly rượu, tùy ý lắc vài cái, trong nháy mắt đem ly rượu hất lên mặt cô.

Cô không kịp tránh, chất lỏng trong ly rượu từ trên trán cô chảy xuống, cả khuôn mặt đều bị ướt đẫm. Cô không để ý đến cái gì, dùng tay áo lau mặt, theo bản năng lui về phía sau, chân còn chưa đứng vững Cố Trường Dạ đã kéo cô đến trước mặt anh ta. Nhìn cô từ trên xuống dưới: "Thái độ này của cô nghĩa là gì?"

Giản Ngưng gắt gao trừng mắt anh ta, mắt bởi vì mắt chưa xót chảy ra một ít chất lỏng.

Bộ dạng chật vật của cô lại khiến cho anh ta rất vui mừng, trên mặt lộ ra ý cười: "Không phải cô rất vui về sao? Thì ra khi cô vui về là như thế này."

Giản Ngưng không chịu nổi giầy dũa, quay đầu muốn cắn tay anh ta. Biết được ý đồ của cô, anh ta nắm chặt tóc cô, chân tóc bị kéo khiến cho da đầu cảm thấy đau đớn, cô không kìm được bật khóc.

"Một nhà đoàn viên, phụ tử tử hiếu*, tôi xem các người sẽ làm thế nào tiếp tục vui về" Anh ta từng chữ từng chữ nói bên tai cô.

*Phụ tử tử hiếu: cha hiền con thảo

"Anh vĩnh viễn sẽ không cảm nhận được cảm giác ấy". Khóe miệng trào ra nụ cười, cười nhạo anh ta chưa từng có được điều đó.

Khí lạnh tỏa ra trên khuôn mặt Cố Trường Dạ, hẳn không cho cha mẹ, từ nhỏ đã sống trong cuộc sống toàn lừa gạt, chỉ có thể liều mạng mà sống. Cuộc sống vui về sao? Hẳn không hề biết, hẳn chỉ biết làm thế nào để cho mình sống sót, làm thế nào để sống được lâu hơn. Quan Diễm là người con gái hắn yêu nhất, cũng là người con gái đời này hắn thề nhất định phải lấy. Bọn họ sẽ có một gia đình, sẽ có con cái, giống như những đôi vợ chồng bình thường khác, sống một cuộc sống đơn giản mà hạnh phúc.

Hắn vốn là có thể được như thế, nhưng là người phụ nữ trước mặt này đã làm cho mong ước duy nhất của hắn đều tan biến. Cô ta còn dám cười nhạo hắn, cười nhạo bản thân cô ta sao?

Anh ta dùng sức đẩy cô, đầu cô đụng vào bàn trà chảy máu. Nhưng cô cũng không để ý đến chỗ đau kia, ngược lại vẫn giữ nguyên tư thế quái dị cười với hắn: "Anh hận tôi như thế sao không giết chết tôi đi, giống như vừa nãy, chỉ cần dùng sức thêm chút nữa là có thể giết chết tôi rồi."

"Cô muốn chết tôi cũng không cho cô được toại nguyện." Khuôn mặt thâm trầm của anh ta phóng đại trước mặt cô.

Cô từ từ đứng lên, máu trên trán chậm rãi chảy xuống, "Anh không nỡ giết chết tôi? anh quên rằng Quan Diễm là do tôi hại chết sao?"

Sắc mặt Cố Trường Dạ quả nhiên thay đổi, cơ bắp trên người cứng lại, mạch máu nổi lên: "Tôi đương nhiên không nỡ giết chết cô, chết thì có lợi cho cô quá." Anh ta đứng lên, đi đến trước mặt cô "Tôi muốn tra tấn cô từng chút từng chút một, khiến cho cô sống không bằng chết, đương nhiên cũng làm cho người nhà của cô chôn cùng cô. Không phải cô thích "Một nhà đoàn viên" sao. Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ thành toàn cho cô."

Cha và anh trai là điểm yếu của cô, rốt cuộc khiến cho cô thốt lên: "Cố Trường Dạ, anh có phải là người không?"

"Không phải cô luôn thích mắng tôi không phải là người sao?" Thấy cô không khống chế được cảm xúc, anh ta lại nở nụ cười, hình như rất hài lòng với biểu hiện của cô.

"Cái chết của hai đứa con còn chưa làm anh hết hận sao? Đó là con của anh..."

Anh ta nâng cằm cô, "cô xứng đáng sinh con của tôi sao?" Tay anh ta di chuyển trên khuôn mặt cô, nghiền ngẫm vuốt ve: "Đi xử lý vết thương một chút, nếu như không còn cô tôi lấy đâu ra món đồ chơi thích thú như vậy, cha và anh trai cô..." Anh ta cười với ý vị sâu xa.

Cơ thể cô lại càng run lên.

Ngực đau đớn đến không thể hít thở. Khi bọn họ vừa mới kết hôn, nhu cầu của anh ta rất lớn, bản thân cô cũng cảm thấy không bình thường nhưng lại nghĩ rằng đây là cách đàn ông "sùng ái" phụ nữ. Cô tin là thật, cô là người rất sợ đau nhưng cũng vì thế mà nhẫn nhịn.

Khi đó thân thể không tốt, nhưng đối với sự cuồng bức của anh ta chỉ từ chối vài cái, sau đó vẫn phải đầu hàng. Có lẽ lúc đó còn chứa những ước muốn hèn mọn trong lòng, anh ta đối với cô như thế nhưng nghĩ đến người đàn ông trên người mình là người mà mình yêu thương, cô lại cảm thấy hạnh phúc, miễn cưỡng phối hợp với anh ta.

Bọn họ rất ít khi nói chuyện với nhau, cô chỉ cố gắng phụ họa anh ta, thầm nghĩ quan hệ của bọn họ cuối cùng sẽ tốt lên.

Thời điểm nằm dưới thân anh ta, bụng đã cảm thấy không thoải mái, cô đẩy anh ta nhưng không đẩy được, sau đó thân thể dường như bị sét đánh phải, đau đến mức không kêu nổi, mồ hôi lạnh toát ra không ngừng. Cô thậm chí còn cảm thấy phía dưới đang chảy ra chất lỏng sền sệt.

Khi cô tỉnh lại đã ở bệnh viện. Cô bị sinh non do chuyển phòng the kịch liệt, thân thể suy yếu,... Cô không nghĩ rằng mình sẽ mang thai, lại không nghĩ tới khi biết mình mang thai thì đứa nhỏ đã không còn.

Nước mắt từ trên mặt cô chảy xuống. Bác sĩ khuyên cô còn trẻ, muốn có con cũng không khó. Cô muốn có người ở bên cạnh mình, một mình cô rất khó chịu, nhìn lên tường bệnh viện trắng toát thì cảm thấy sợ hãi.

Cô gọi điện cho Cố Trường Dạ nhưng anh ta hoàn toàn không nhận, cho dù nhận điện thoại cũng là người khác nghe máy, nói rằng anh ta không có ở đây.

Cô nằm trên giường, nghĩ rằng bản thân thật vô dụng, ngay cả đứa con cũng không giữ được. Anh ấy nhất định rất tức giận, cảm thấy cô yếu ớt đến mức mang thai mà cũng không biết, hại chết con của bọn họ. Cô nằm ở bệnh viện mấy ngày anh ta không lần nào đến thăm cô. Buổi tối nằm mơ, cô mơ thấy anh ta mắng mình, mắng cô không xứng đáng làm mẹ, ngay cả con của mình cũng không bảo vệ được, hại chết con của mình.

Nửa đêm tỉnh lại, trên mặt ướt đầm nước mắt. Cầm lấy di động, không có một cuộc gọi cũng không có một dòng tin nhắn.

Cô biết anh ta tức giận, biết bản thân vô dụng, chỉ có thể đau khổ cầu mong anh ta hồi tâm chuyển ý.

Sau đó thái độ của anh ta càng ngày càng kém, nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng. Cô cho rằng tất cả là do lỗi của mình, do cô không bảo vệ tốt đứa con của bọn họ.

Cho đến ngày anh ta cười nói cho cô biết, anh ta vui còn không kịp, cô giúp cho anh ta không phải đưa cô đi bệnh viện phá thai, thật biết suy nghĩ cho anh ta.

Đứa con đầu tiên của cô cứ như thế mà từ trong bụng cô mất đi, cô ngay cả cảm nhận thấy cũng không có.

Giản Ngưng trượt xuống đất, người giúp việc do dự đi tới, cầm lấy hòm thuốc muốn bôi thuốc cho cô, không nói lời nào, lại không kìm được thờ dài. Cô nghĩ có lẽ cô rất đáng thương, ngay cả người giúp việc cũng thờ dài vì cô, ánh mắt tỏ ra thương xót cô.

Cô tựa như quên hết đau đớn, ngay cả mắt cũng muốn nhắm lại. Làm như chưa có chuyện gì xảy ra, tự làm tự chịu, có lẽ đây là kết cục của cô. Nhưng tại sao lại đến chậm như vậy, cô chỉ mong tất cả hãy đến cùng một lúc, để cô chỉ phải đau một lần duy nhất.

Sống với trạng thái tràn ngập trong bóng tối, cô cảm thấy sợ hãi. Nơi này vừa lạnh vừa đau đớn, cô sợ lạnh, cũng sợ đau, hết lần này đến lần khác hiểu được nước mắt đã trở nên vô ích.

Chương 7

Edit: Mạn Châu Sa

Mấy ngày nay Giản Ngưng vẫn luôn nằm trên giường, không nói một lời. Bác sĩ gia đình cũng đã kiểm tra cho cô, xác thực rằng cô không có vấn đề gì, chỉ là bị thương ngoài da. Nhưng trước khi rời đi lại khuyên cô đến gặp bác sĩ tâm lý, nói rằng tâm tình của cô không bình thường. Cô cười khổ, cảm xúc bình thường thì mới có nghĩa là không bình thường.

Trương tẩu ở ngoài gõ cửa, cô nghe thấy cũng không quan tâm, cửa bị gõ một hồi lâu cô mới bảo người tiến vào.

"Giản... oh, phu nhân, dưới lầu có điện thoại tìm cô."

Giản Ngưng gật đầu, ý bảo đã biết. Cố Trường Dạ luôn gọi cô là Giản tiểu thư, khi anh ta không có ở đây, cũng không nhiều khi nói chuyện cùng cô, hiện tại lại không biết gọi cô như thế nào.

Cô có điện thoại... Số điện thoại nhà rất ít người biết, cũng lâu không có ai gọi đến. Nếu cô nói với người khác cô hiện tại không dùng điện thoại, không biết có bị người ta cho là người ngoài hành tinh không nữa. Cô cười nhạt, đầu cần cái gì cũng phải biết, cũng như cô giả bộ cứng rắn mà thôi. Nhìn qua vừa kì vừa lạ.

Đứa con đầu tiên không còn, không bao lâu sau đã có người gọi điện cho cô. Lúc ấy cô nghe không hiểu gì cả, người khác gọi cô đi ra ngoài cô liền đi. Sau khi gặp mặt tại quán cà phê, cô cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười. Cô là vợ Cố Trường Dạ, từ khi nào đến lượt người khác bình luận cô là kẻ vô trách nhiệm. Nói rằng cô không xứng với Cố Trường Dạ, Cố Trường Dạ căn bản cũng không yêu cô, cô không cần phải quẩn quít lấy anh ta. Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô cảm thấy có người cùng với mình nói đùa lại hoàn toàn không phải là điều đáng để tâm.

Dần dần người tìm đến cô ngày càng nhiều.

Khi đó cô bị làm phiền, liền đến tìm Cố Trường Dạ, nói với anh ta phụ nữ bây giờ thật không biết xấu hổ, tìm đến cô nói những việc không có thật. Bây giờ cô chỉ nhớ rõ khi cô nói những điều đó Cố Trường Dạ làm ra bộ mặt nửa cười nửa không. Cô ngu xuẩn cho rằng, Cố Trường Dạ không giải thích là muốn nói cho cô biết rằng, những chuyện như thế này không cần phải giải thích bởi anh ta sẽ không làm loại chuyện như thế.

Sau khi có ngày càng nhiều người phụ nữ đến tìm cô, rốt cuộc cô cũng lên con, bắt đầu quay sang làm nũng Cố Trường Dạ. Cô bắt đầu hoài nghi những việc làm bên ngoài của anh ta, cũng giống như những người vợ khác hoài nghi chồng mình bên ngoài làm việc xấu. Cô không ngừng gọi điện cho anh ta, không ngừng cùng anh ta âm ỉ.

Tận cho đến khi anh ta uống say gọi tên Quan Diêm cô mới hiểu được, tất cả những gì cô làm giống như diễn viên hề. Nói không chừng anh ta còn đứng một bên xem cô diễn.

Những người phụ nữ tìm đến cô đều nói với cô một câu: Cố Trường Dạ căn bản không yêu cô.

Cô cảm thấy những lời nói ấy rất chính xác.

Gần như cứ ba ngày lại có một người phụ nữ đến tìm cô, đem quan hệ hiện tại của bọn họ với Cố Trường Dạ tường thuật với cô. Cô không biết là thật hay giả, ngày càng thiếu cảm giác an toàn, cô ném điện thoại ra xa.

Thật yên tĩnh, không còn có người bên tai cô nói về những việc của Cố Trường Dạ, cũng không có người phụ nữ nào nói với cô Cố Trường Dạ đối với bọn họ tốt như thế nào, càng không có người nhắc nhở cô, chồng của cô hoàn toàn không yêu cô.

Giản Ngưng thay quần áo, chậm rãi đi xuống lầu. Cô có chút chờ mong, chờ mong là cha cô gọi điện, nhưng thực ra điều này hoàn toàn không có khả năng.

Nhận điện thoại, cô dịu giọng: "Xin chào, tôi là Giản Ngưng, xin hỏi cô là...?"

"Cố Phu nhân, xin chào, tôi là Tịch Dung Dung, có thể gặp mặt cô được không?"

Tịch Dung Dung hẹn cô ở một quán cà phê cao cấp. Khi cô đến lập tức có người dẫn cô lên tầng hai, lầu hai đã có người bao chọn. Giản Ngưng hiểu được, Tịch Dung Dung hiện tại đang rất nổi tiếng, các phóng viên tranh nhau chụp hình cô ta làm tin tức, vì thế cô ta đương nhiên phải cẩn thận.

Giản Ngưng ăn mặc rất tùy ý, ngay cả trang điểm cũng không có, so với Tịch Dung Dung trang điểm tinh xảo thì khí thế có phần kém. Tịch Dung Dung ngoài đời không được như trong TV, làn da kém hơn một chút nhưng lại có vẻ trẻ hơn tuổi.

Giản Ngưng nhìn về phía Tịch Dung Dung: "Không biết Tịch tiểu thư tìm tôi có việc gì?"

Tịch Dung Dung quan sát Giản Ngưng, quả nhiên có phần xinh đẹp nhưng lại thiếu sức sống, hơn nữa đối với một người đàn ông có tiền mà nói thì mỹ nhân không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là anh ta cần tìm một mỹ nhân phù hợp với địa vị của mình.

"Phu nhân bận bịu nhiều việc sao? Tôi chỉ muốn cùng phu nhân uống tách cà phê thôi." Tịch Dung Dung cười ngọt ngào, đồng thời cũng không ngừng quan sát biểu cảm của Giản Ngưng. "Đoạn thời gian trước bị báo chí chụp ảnh đưa tin, chắc là phu nhân đã xem qua. Sau khi báo chí làm sáng tỏ nhưng vẫn cảm thấy không yên lòng, vẫn muốn tìm cơ hội cùng phu nhân giải thích, tôi và Cố thiếu thật sự không có gì."

Giấu đầu hở đuôi, Giản Ngưng vẫn cho rằng hôm nay sẽ lại được nghe câu nói kinh điển kia: Anh ấy căn bản không yêu cô.

Đoán không ra, "Báo chí gì?" cô cười cười: "Tôi không xem tin tức giải trí."

"Ồ! Thật sao?" Tịch Dung Dung lộ ra sự kinh ngạc: "Vậy phu nhân làm thế nào lại biết tôi?"

"Tịch tiểu thư đã nói rất rõ trong điện thoại, tôi cũng đã nghe rất rõ ràng."

Có lẽ là cảm thấy xấu hổ, Tịch Dung Dung giục nhân viên phục vụ mang cà phê lên, tiếp tục nói chuyện phiếm với Giản Ngưng: "Phu nhân thích làm việc gì?"

"Ăn chay niệm phật."

"Cố phu nhân cũng thật biết nói đùa."

Giản Ngưng chỉ cười không nói, Tịch Dung Dung nhớ lại một số chuyện của Cố Trường Dạ, khen anh ta là người đàn ông tốt, tin rằng đa số phụ nữ đều bị anh ta hấp dẫn.

Giản Ngưng quấy cốc cà phê trước mặt, biết rằng cô ta muốn chọc giận mình, loại trò chơi này đã có quá nhiều người sử dụng rồi. Người khác có thể chơi rất vui nhưng cô không có chút hứng thú nào. "Thật xin lỗi, tôi còn có chút chuyện, phải đi trước."

Tịch Dung Dung cười gượng gạo, thấy cô phải đi, vẻ nguy trang trên mặt dường như bị xé rách. Nghe nói quan hệ giữa cô và Cố thiếu không tốt lắm."

Giản Ngưng mới đi được vài bước, xoay người, như cười như không nhìn Tịch Dung Dung: "Ánh mắt của cô rất giống cô ấy."

Một câu nói không đầu không đuôi làm cho Tịch Dung Dung không hiểu gì, âm thầm tức giận. Theo như lời đồn vị phu nhân này rất dễ tức giận hay sao, như thế nào lời đồn so với hiện tại lại không giống nhau.

Người đại diện lập tức tiến lên: "Cô đang làm cái trò quỷ gì thế?"

Tịch Dung Dung hai tay để trước ngực: "Rất đơn giản, khiến cho Cố Thiếu nghĩ rằng vợ anh ta gọi tôi ra ngoài, phải biết rằng anh ta không nói cho tôi biết cách liên lạc với vợ anh ta."

"Trách không được lần trước cô cùng với C* ăn cơm."

*C: tên nhân vật mà tác giả cũng lười đặt tên, nhân vật quần chúng

Tịch Dung Dung nhún nhún vai: "Nếu Cố thiếu biết tôi bị ủy khuất, diễn viên chính của bộ phim kia..."

Người đại diện lắc lắc đầu, các cô gái bây giờ tuổi không lớn lắm vậy mà có bao nhiêu ý đồ xấu xa trong đầu.

Giản Ngưng thu thập rất nhiều thông tin liên quan đến Cố Trường Dạ trên báo chí, trong đó có rất nhiều nữ minh tinh nổi tiếng. Những nữ minh tinh này, sau khi cô thu thập được nhiều tạp chí, cô có thể nhận ra, bọn họ có ít nhất một điểm giống với Quan Diễm. Có khi là hình dáng rất giống, có khi là gò má, cũng có khi là đôi môi,... Còn Tịch Dung Dung thì ánh mắt rất giống Quan Diễm.

Chuyện này giống như tiết mục thể thân vậy, thể nhưng lại diễn ra trong cuộc sống của cô, hơn nữa người đàn ông kia còn là chồng cô. Tức giận sao? Cô chỉ cảm thấy buồn cười, hoặc nói cách khác là đáng buồn. Trong lòng bỗng nổi lên ý nghĩ độc ác, Cố Trường Dạ chẳng qua cũng chỉ có thể dùng cách thức đáng thương này để kéo dài tình yêu cao quý của anh ta.

Chẳng lẽ điều này không đáng để cười sao?

Một mình cô đi lang thang, thành phố lớn như vậy lại không có một nơi cô có thể đến. Cô đi đến một ngã tư rất xa, hai bên đường trồng cây bạch dương, rễ cây rơi loạn xuống dưới, tựa như đang tỏ vẻ lười biếng.

Trên đường có một ông lão cầm một cái túi to, không ngừng lục lọi thùng rác ven đường, tìm thấy một chai nước khoáng trống rỗng. Giản Ngưng nhìn ông lão trong chốc lát, đi tới cửa hàng gần nhất mua hai chai nước, đem đến trước mặt ông lão.

Ông lão nhìn thoáng qua, thấy trong chai có nước, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Ông uống đi." Giản Ngưng vẫn giữ nguyên động tác.

Ông lão nhận lấy một chai nước, đẩy chai còn lại ra: "Tôi chỉ uống một chai là đủ rồi."

Giản Ngưng nhìn chai nước trong tay, dùng tốc độ nhanh nhất uống sạch nước trong chai, sau đó đưa cho ông lão: "nước hết rồi."

Ông lão nghiêm túc nhìn cô: "Cô gái, tâm trạng không tốt sao?"

Giản Ngưng cười cười không lên tiếng. Ông lão không hề uống nước mà lại nhìn vào cô: "Có phải thất tình hay không?"

Giản Ngưng lắc đầu, vẫn không trả lời.

Ông lão thấy cô không nói lời nói, lắc đầu: "Cô là cô gái tốt, nhất định sẽ được hạnh phúc. Lúc còn trẻ, luôn cho rằng một chút chuyện nhỏ cũng giống như trời sắp sập, chờ đến một độ tuổi nhất định sẽ biết, những chuyện này cũng không phải là việc lớn."

Giản Ngưng nhìn người nọ, sau đó vẫy vẫy tay, ý muốn rời đi.

Nếu muốn đến độ tuổi ấy mới biết rằng những việc này chỉ là nhất thời, vậy thì cô mong tương lai đến nhanh một chút, cho dù trước đó cô luôn sợ thời gian trôi quá nhanh.

Khi còn học đại học, trước khi thi chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng đến khi thi xong, cho rằng đó là việc hạnh phúc nhất. Trên thực tế, sau khi thi xong cũng không cảm thấy có bao nhiêu vui mừng. Phát hiện rằng thi không đáng sợ như mình nghĩ, mà tương lai có lẽ cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

"Giản tiểu thư đi gặp Tịch tiểu thư" người đàn ông cúi thấp đầu, giọng nói không có chút hơi ấm nào thông báo.

Cố Trường Dạ dường như cảm thấy thú vị: "sau đó thì sao?"

"Giản tiểu thư lập tức rời đi."

"Không làm loạn sao?"

Người đàn ông lắc đầu.

Cố Trường Dạ tựa vào ghế xoay, hai tay không ngừng đùa nghịch chiếc bút máy trong tay, đôi mắt khép hờ. Hắn nhớ rõ cô trước kia rất thích cười, mỗi khi muốn lấy lòng đều cười rộ lên, dường như đang đợi sự khích lệ từ hắn. Cô còn có thể tự nấu cơm, một bàn lớn tràn ngập đồ ăn, chờ hắn về nhà ăn cơm.

Lúc cô cười lên, ánh mắt cong cong giống trăng tròn. Hắn mỗi lần nhìn thấy cô đều nghĩ, cô ta vì sao có thể vui vẻ như vậy? Tại sao có thể cười hồn nhiên như thế? Cô có biết hay không, mỗi khi cô cười như thế, lại có một người con gái khác chôn sâu dưới lòng đất.

Nụ cười của cô ngày càng chướng mắt, khiến cho hắn rất muốn biết, nếu như gương mặt này không cười nữa thì sẽ thành bộ dạng gì. Tình tình đại tiểu thư của cô đúng là lợi hại, ngay cả đám huynh đệ của hắn cũng không dám tới công ty hắn náo loạn vậy mà cô dám một mình đến, nói với hắn những người phụ nữ kia khiến cô cảm thấy khó chịu.

Cô ta nhất định không biết, khi cô nói những lời này, hắn nghĩ là hắn đã đạt được mục đích.

Số lần cô đến tìm hắn ngày càng nhiều, nhận được không phải là sự an ủi của hắn mà là sự chán ghét, sau đó ở trước mặt cô cố tình nói đến Quan Diêm.

Hắn đã thành công, cuối cùng cũng khiến cho cô không nỡ nụ cười với hắn nữa.

Bản đạo có đôi lời muốn nói: đoạn này có thể là "hắn" mà không phải "anh ta" là vì đây là suy nghĩ của Cố Trường Dạ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit: Mạn Châu Sa

Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào trong căn phòng, anh ta chìm trong giấc ngủ. Cô không muốn ngủ tiếp, ánh mắt chết lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Buổi tối không kéo rèm cửa sổ, trong phòng so với bên ngoài âm u hơn một chút. Từ khi đến căn phòng này, cô cảm thấy mình giống như thực vật sống trong bóng tối, bên ngoài ban công tất cả đều là cây cối nên ánh sáng trong phòng cũng ít hơn. Cô hầu hết thời gian là đứng trên sân thượng ngắm người, chờ đợi thời điểm mặt trời lên cao nhất trong ngày, ánh mặt trời bao phủ toàn thân. Cảm giác này giống như vẫn đang chờ đợi một điều gì đó, sau đó cuối cùng cũng chờ đợi được.

Ánh sáng trong phòng chậm rãi thay đổi, cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông nằm bên cạnh. Rất lâu rồi cô không ngắm anh ta khi ngủ, vẫn là sống

mũi cao, đôi mắt đẹp nhất mà cô thích nhưng lại không còn là người con trai trong giấc mộng của cô. Cô coi anh ta như chàng hoàng tử có thể mang mình ra khỏi tòa lâu đài, nhưng lại không biết rằng, anh ta đến là để đưa cô xuống địa ngục.

Sau khi cưới, cô thích nhất là sáng hôm sau ngắm anh ta khi ngủ, như thế sẽ khiến cho cô thỏa mãn cả ngày. Trong sinh hoạt của mình có người chồng mình yêu, thật giống như một giấc mộng đẹp trong câu chuyện cổ tích. Cô thích tự mình nấu cơm cho anh ta, hy vọng được anh ta khen thưởng. Anh ta rất ít cười, ban đầu cô cảm thấy rất mất mát nhưng sau khi thấy anh ta cũng đối với người khác như thế thì không còn cảm thấy ngại ngùng nữa, cho rằng đó là tính tình của anh ta. Nhưng anh ta có thể cười với cô có nghĩa là trong lòng anh ta cô không giống những người phụ nữ bình thường rồi, vì thế cô không suy nghĩ gì nhiều nữa.

Cho đến khi cô biết người trong lòng anh ta là Quan Diêm, tất cả ảo tưởng vỡ tan. Cô sẽ nghĩ rằng có phải nếu là Quan Diêm trước mặt anh ta, anh ta nhất định sẽ không đối xử lạnh lùng như vậy. Anh ta sẽ cười với Quan Diêm, sẽ vô cùng chiều chuộng Quan Diêm, sẽ vì Quan Diêm không vui mà đổ dành.

Chỉ là tưởng tượng thôi cũng đủ để khiến cho cô cảm thấy đau đớn.

Hiện tại anh ta đang ngủ, trông thật bình yên, nhưng cô lại không giống như trước kia luôn nhớ nhung anh ta. Thậm chí tối qua anh ta không rời đi như mọi khi cô lại cảm thấy bất an, nhắm mắt lại cũng không ngủ được. Theo bản năng cách xa anh ta ra một chút. Cô luôn cảm giác bên cạnh có người đang nhìn cô chằm chằm, không để cho cô ngủ.

Đã lâu như vậy anh ta không xuất hiện, hết lần này đến lần khác mỗi khi cô cảm thấy cuộc sống của mình đang thay đổi theo hướng tốt đẹp thì anh ta lại trở lại. Như thế cũng tốt, khiến cho cô tỉnh táo mà nhận ra rằng bộ mặt thật của cuộc sống là gì.

Đột nhiên anh ta mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Giản Ngưng nhanh chóng chuyển tầm mắt.

Cố Trường Dạ tựa như đang cười, hơi nheo mắt nhìn áo ngủ trên người cô, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ "Áo ngủ hàng hiệu sao? Có thời gian nên đi mua nhiều thêm một chút."

Theo bản năng cô nghĩ tới chuyện không tốt, tầm mắt lại rơi trên mặt anh ta mang theo nét dò hỏi. Cô không dám lên tiếng, chỉ sợ lại chọc giận anh ta.

Tâm tình của anh ta rất tốt, ít nhất còn có thể giải thích nghi hoặc của cô "Miễn cho cô mấy ngày nữa không còn tâm trạng nào mà đi mua..."

Khuôn mặt Giản Ngưng cứng ngắc lại, cô có lẽ hiểu ý tứ trong lời nói của anh ta. Anh ta định đối phó với Giản gia, cho nên trở về để chế cười cô? Cười nhạo cô yếu đuối không biết gì, đem quãng thời gian này quan tâm tới cô, khiến cho cô không biết tương lai phải đối mặt như thế nào với hậu quả.

"Anh muốn gì?" Giọng nói của cô rất nhẹ, vẫn có thể cảm nhận được giọng nói run run cho dù cô đã cố gắng khiến mình bình tĩnh.

"Tôi muốn như thế nào thì chính là như thế." Giọng nói kiêu ngạo lẫn ung dung, nhìn cô tựa như cô chính là con thú bị trói chặt, anh ta chỉ cần nắm cổ cô thì có thể dễ dàng giải quyết xong tính mạng của cô.

Cô nâng khóe môi ngưng không thể thốt thành lời. Đúng vậy, anh ta muốn thế nào thì chính là như thế, ai có thể thay đổi?

Về sự tồn tại của cô, đơn giản chỉ là thú cưng giúp anh ta chơi đùa lúc nhàm chán, không hề có giá trị.

Sự im lặng của cô làm cho anh ta có vài phần kinh ngạc: "không cầu xin tôi sao?"

"Tôi cầu xin thì sẽ được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bọn Họ Đề Không Còn, Cuối Cùng Chỉ Còn Lại Một Mình Cô

Anh ta vươn tay bóp mặt cô, khuôn mặt đẹp đẽ như vậy mà bị hắn ta hủy hoại thì rất đáng tiếc "Cuối cùng cũng biết thân biết phận." Cô ngày cả đầu cũng không thêm nghiêng, sự lạnh nhạt khiến cho khóe miệng anh ta giương lên, "Nói thật, cô chẳng lẽ không nên cảm ơn tôi sao? Nếu như không có tôi, cô vĩnh viễn cũng chỉ ngu ngốc sống trong cái tháp ngà của chính mình, nhờ cô tôi cô mới hiểu rõ cái thế giới này."

"Đúng vậy, quả thực tôi nên cảm ơn anh."

Sự nghe lời của cô có lẽ làm cho anh ta cảm thấy không thú vị. Anh ra thu tay về, trực tiếp xuống giường rồi khỏi phòng.

Giản Ngưng lấy tay lau đi dấu vết anh ta lưu lại trên cằm, ngồi ở trên giường một hồi lâu. Trong phòng đã sáng trưng, cô cảm giác hiện tại mình không khác gì một âm hồn, không tức giận, không cảm giác, thậm chí khóc cũng không có.

Chậm rãi đi đến phòng tắm, vặn vòi nước đến mức tối đa, cọ sạch thân thể, cô cho nhiệt độ nước tăng lên, nước nóng mới giúp cho cô nghĩ rằng mình còn sống.

Hơi nước vẩn vơ, tạm thời vứt bỏ những phiền não. Cô vẫn luôn tin vào luật nhân quả, con đường do cô lựa chọn, cô sẽ chấp nhận hậu quả. Hiện tại cô cũng giống như vậy, cô là người bắt đầu tất cả, nếu như cô không nói muốn gả cho người đàn ông này, cha sẽ không tìm đến Quan Diêm, Quan Diêm sẽ không chết, Cố Trường Dạ sẽ không vì muốn tra tấn cô mà đối phó với Giản gia bọn họ.

Giấc mộng của cô đã hại mọi người. Nếu có thể cho cô một cơ hội để hối hận, cô nhất định sẽ tránh xa người đàn ông này, vĩnh viễn không bao giờ trêu chọc đến anh ta. Cô sai rồi, tất cả cô nguyện ý chấp nhận nhưng anh trai và cha cô vô tội, không thể làm tổn thương người thân của cô.

Cô không muốn cầu xin, nếu như Cố Trường Dạ thấy cô như vậy có lẽ sẽ càng đẩy nhanh kế hoạch của mình.

Người giúp việc tiến đến gõ cửa, trong lòng cảm thấy kinh ngạc nhưng rất nhanh cô liền hiểu được, chắc đây là ý của Cố Trường Dạ. Những người giúp việc biết cô tắm rất lâu, nhất định sẽ không đến quấy rầy cô.

Anh ta vậy mà vẫn chưa đi, có điều đây cũng là hiển nhiên. Tâm trạng của cô hôm nay nhìn qua có vẻ không thoải mái, anh ta sao có thể bỏ qua đáng về không thoải mái của cô được, đây là giá trị lớn nhất của cô đối với anh ta.

Giản Ngưng chậm rãi đi xuống, Cố Trường Dạ đã ngồi ở bàn ăn, sau khi nhìn thấy cô liền phân phó người giúp việc mang đồ ăn lên. Giản Ngưng cảm thấy anh ta chắc là rất thất vọng khi nhìn thấy dáng vẻ của cô. Chẳng lẽ anh ta muốn nhìn thấy cô ngu xuẩn như trước đây, tìm đến anh ta mà oán giận. Hiện tại cô nhớ đến mình trước kia mà chỉ muốn mắng chính mình ngu ngốc.

Cô lúc nào cũng ăn rất ít, cũng không thêm ăn chút nào.

Cố Trường Dạ nhìn trong bát của cô: "Xem ra phải đổi đầu bếp rồi, thức ăn nấu như thế nào mà khiến cho phu nhân nhà ta không thể nuốt xuống."

Giản Ngưng xiết chặt đũa, ngẩng lên nhìn đến biểu tình đang cười mà như không cười của anh ta.

Dưới tầm mắt của anh ta, cô đem cháo ăn sạch "Ăn rất ngon, tôi rất thích."

Cố Trường Dạ liếc mắt nhìn người giúp việc đang đứng bên cạnh: "Không nghe thấy sao? Phu nhân nói thích ăn, còn không mau đi lấy thêm cho phu nhân một bát nữa."

Người giúp việc nom nớp lo sợ tiến đến đem bát trước mặt Giản Ngưng bùng đến phòng bếp.

Ngực cô phập phồng không ngừng, nhìn lên trần nhà: "Anh cuối cùng muốn như thế nào?"

"Tôi đang tâm đến thân thể của cô, hy vọng cô ăn nhiều một chút." Anh ta cười đến kì lạ.

Những lời không nói ra phía sau cô có thể đoán được, ăn nhiều một chút, bồi dưỡng thân thể thật tốt mới có thể để cho anh ta tra tấn lâu hơn.

Cô không nói thêm gì nữa, biết rằng vĩnh viễn không thể cùng anh ta nói chuyện bình thường được. Thấy cô không có phản ứng gì, anh ta mất đi thú vị, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

Cháo còn ngắc trong cổ họng, toàn thân đều cảm thấy khó chịu. Cô vọt vào trong toilet, đem tất cả cháo nôn ra. Đường như muốn dạ dày trống rỗng. Cuộc sống như thế này, liệu đến bao giờ mới kết thúc.

Giản Ngưng không muốn ở nhà, quá mức áp lực, cô không chịu nổi. Rời khỏi nhà lại không biết đi đến đâu. Tất cả mọi việc làm của cô tựa như bị giám sát, rời khỏi cửa phải có lái xe đưa đón, sợ cô chạy mất sao? Cô có khả năng chạy đi đâu, hơn nữa cô vẫn yếu đuối như trước đây, căn bản không có cái dũng cảm đó.

Lái xe đưa cô đi xung quanh nội thành, nơi đó chật chội rất khó chịu. Suy đi nghĩ lại vẫn là bảo lái xe đi đến nghĩa địa.

Ngoại thành có một khu nghĩa địa, trước kia có một vị trưởng bối qua đời, cô đi theo cha đến nơi này. Nhìn thấy bia đá là một tảng đá xanh, cô cảm thấy có một sự lạnh lẽo, giống như ở đó toát ra oán khí vậy. Lúc đó anh trai luôn cười cô, chuyện ma quỷ đã thấy nhiều vậy mà vẫn sợ lại gần những ngôi mộ ấy.

Hiện tại thì sao? Lá gan của cô lớn ra sao? Cô không còn cảm thấy sợ nữa, thậm chí có thể đi xuyên qua những ngôi mộ. Những ngôi mộ lộ ra tấm hình trắng đen nhưng cô lại không hề có cảm giác sợ hãi. Có lẽ Cố Trường Dạ nói đúng, anh ta đem cô ra khỏi tòa lâu đài kia, giúp cho cô không còn ngu ngốc.

Cô đứng trước mộ Triển Hằng, nhìn chằm chằm vào bức ảnh trên bia mộ, cậu ta cười vui vẻ như vậy, giống như trong trí nhớ của cô.

" Cậu, ở đây có tốt không?" Cô ngồi xổm xuống, cười với tấm hình đen trắng kia như cười với một người đang còn sống. Cô tựa như trước đây nói hết những điều mình muốn nói trước mặt cậu ta" Cậu trước kia luôn mắng mình, nói mình như thế này một khi ra ngoài xã hội nhất định sẽ không sống nổi, nhất định sẽ làm giảm trình độ lao động của nhân dân ta... Kỳ thật, hiện tại mình cũng như thế sao cậu không mắng mình."

" Cậu trước kia nói mình yếu đuối, thật ra mình mạnh mẽ hơn cậu, cậu xem mình hiện tại...Nếu như trước kia, mình tuyệt đối sẽ không tin rằng dưới hoàn cảnh như thế này mình vẫn có thể tiếp tục sống, một cuộc sống không nhìn thấy tương lai nhưng mình vẫn sống. Mỗi lần đứng trên sân thượng, mình đều rất muốn biết lúc cậu nhảy lầu suy nghĩ đến điều gì, cứ như thế mà nhảy xuống..."

" Cha mẹ cậu sống rất tốt, sau khi cậu gặp chuyện không may bọn họ liền di dân, hình như còn có thêm một cậu em trai,... Nhìn thấy ảnh cậu bé qua mạng, rất giống cậu. Cậu thấy cậu ích kỷ biết bao nhiêu, ngay cả cha mẹ mình cũng không cần..."

Cô thì thảo nói rất nhiều, cuối cùng không hiểu sao lại nở nụ cười, " Triển Hằng, thật ra mình dừng cảm hơn cậu nhiều, cậu xem mình vẫn còn sống nè." Nụ cười hiện lên trên khuôn mặt nhưng không hiểu sao lại có nước mắt chảy xuống.

Cô ngồi quá lâu, chân tê đến mất cảm giác, cô nhẹ nhàng xoa nắn chân mình.

Đi đến ngôi mộ bên cạnh, trước kia cô vẫn cố tình lờ đi ngôi mộ ấy. Nhưng hôm nay, khi cô chuẩn bị rời đi lại dừng lại. Cô thật lâu rồi không nhìn dáng vẻ của Quan Diêm, vẫn là nụ cười sáng lạn đến thế.

Trước kia cô vẫn luôn xem thường, vì sao tình bạn giữa phụ nữ lại mờ nhạt đến thế, cuối cùng cũng vì một nam sinh mà tuyệt giao, còn tình bạn giữa nam sinh sẽ không như vậy. Cô vì Triển Hằng mà trách mắng Quan Diêm lâu như vậy, hay là bởi vì người phụ nữ Cố Trường Dạ yêu là Quan Diêm mà giận cô ấy. Thậm chí còn trước mặt Cố Trường Dạ nói cô chết là đáng đời.

" Thực xin lỗi." Cô nhẹ nhàng mở miệng, cô không nên nói Quan Diêm như thế.

Thực ra cô nên xem thường chính mình mới phải, nếu cô coi Quan Diêm là bạn tốt thì nên tin tưởng cô ấy, tin tưởng cô ấy nhất định có nỗi khổ, không nên lập tức định tội cho cô ấy.

Chính cô không thể nào chấp nhận được, đứa nhỏ thứ nhất mất đi có thể là ngoài ý muốn. Nhưng đứa thứ hai, cô cầu xin người đàn ông kia cho cô sinh con ra, anh ta không đồng ý cô mới bỏ chạy, anh ta đuổi theo cô nên cô mới từ trên cầu thang ngã xuống. Cô vì quá hận nên mới nói bừa như thế.

" Thực xin lỗi." Cô cần phải xin lỗi, do cô quá yếu đuối. Rõ ràng phải hận người đàn ông kia vậy mà đem mọi phần nỗ lực lên người Quan Diêm.

" Mình thật sự coi hai người là bạn bè, là bạn tốt nhất." Nước mắt cô vẫn không ngừng chảy xuống, thì ra cô từ trước đến nay vẫn là kẻ không có tiền đồ như vậy, " Hai người đều hơn mình, nói chết là chết, mình không dám vì mình sợ đau."

" Quan Diêm, mình không hận cậu, thực sự. Mình luôn nhớ lại những ngày chúng ta ở bên nhau, nghĩ đến mình làm cái đuôi của cậu và Triển Hằng, làm đứa nhỏ mãi không trưởng thành trong mắt hai người."

"Nhưng mình biết, chúng mình không thể trở về những ngày tháng ấy được nữa rồi."

Rốt cuộc không trở về được nữa rồi.

Bọn họ đều không còn nữa, cuối cùng chỉ còn lại mình cô một mình đối mặt với cuộc sống này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đó Là Bắt Đầu Cũng Là Kết Thúc Của Câu Chuyện

Edit: Mạn Châu Sa

Chuyện xảy khi đó, Giản Ngưng khắc sâu nhất trong trí nhớ đó là trận mưa lớn hôm ấy....

Giản Ngưng gần như cứ ngày nghỉ lại không xuất hiện trước mặt Triển Hằng và Quan Diêm, rốt cục cũng khiến bọn họ chú ý, chặn cô lại, dùng tất cả các phương thức bắt cô mở miệng. Tâm tình Giản Ngưng lại đang buồn bực không vui, trước cô đến quán bar rất nhiều lần, lần nào cũng nói là đến nhà bạn học chơi. Sau đó bị Giản Nhất Phàm bắt gặp, đối với loại hành vi này của cô nghiêm khắc cảnh báo, hơn nữa không cho cô đến những chỗ hỗn tạp như thế nữa, bắt cô ở nhà một tuần không được ra ngoài.

Triển Hằng và Quan Diêm đối với việc cô bị giam ở nhà tỏ ra rất bi ai, sau khi mọi người rời đi hết, cô lại cảm thấy vui vẻ vì giữ được bí mật nhỏ bé của

mình.

Bí mật chứa trong lòng từ rất lâu, dần dần lớn lên, khiến cho cô hi vọng có một người để chia sẻ. Bỏ qua Triển Hằng thì chỉ còn tâm sự được với Quan Diễm, hai người chia sẻ tâm sự của nhau.

Vì thế Quan Diễm biết được về người đàn ông thần bí kia, biết tại sao cô và anh ta và quen nhau, vì sao cô lại yêu anh ta, hiện tại là vì anh ta mà ngăn người.

Giản Ngưng không biết rằng khi cô vui sướng kể ra bí mật của mình, Quan Diễm mày nhủ lại càng ngày càng sâu. Quan Diễm rất muốn hỏi cô, người đàn ông kia thích hợp sao? Nụ cười trên mặt Giản Ngưng quá mức hạnh phúc làm cho Quan Diễm không đành lòng đá kích cô.

Quan Diễm vẫn luôn cho rằng, Giản Ngưng phải tìm một chàng trai gia thế tốt lại đẹp trai tựa như ánh mặt trời vậy. Hai người họ đứng cạnh nhau mới phù hợp, mới giống như những nhân vật chính trong truyện cổ tích

Giản Ngưng kéo tay Quan Diễm: "Mình đưa cậu đi gặp anh ấy, được không?"

Cô thật sự cũng không rõ có nhìn thấy người đàn ông kia không, dù sao không phải ngày nào anh ta cũng ở quán bar, nhưng tùy xem vận may của cô vậy. Quan Diễm vẫn luôn như trước kia, chỉ cần cô yêu cầu thì không bao giờ cự tuyệt.

Vì thế bọn cô hẹn nhau tại quán bar, Giản Ngưng nghĩ vắt óc làm thế nào để có thể ra ngoài. Hiện tại Giản Nhất Phàm quản cô rất nghiêm.

Giản Ngưng cuối cùng cũng lên ra ngoài, trong lòng cô biết rõ xin phép Giản Nhất Phàm là không thể, chỉ cần về trước khi anh ấy trở lại thì không sao cả.

Khi cô xuất hiện ở cửa, bầu trời u ám báo hiệu sắp có một cơn mưa lớn. Nhưng trong lòng cô việc đưa Quan Diễm gặp người trong lòng còn lớn hơn trận mưa này.

Khi đó còn rất sớm, quán bar chỉ lác đác vài người, có người nói rằng tối nay buôn bán chắc không tốt, trời sắp mưa to rồi. Giản Ngưng ngồi ở chỗ đó không ngừng lo lắng, mưa to thế này có lẽ anh ấy sẽ không đến.

Cô gọi cho Quan Diễm, người nghe điện thoại lại là Triển Hằng, Triển Hằng nói với cô Quan Diễm có việc phải ra ngoài. Giản Ngưng cúp điện thoại, nghĩ rằng Quan Diễm thật là giỏi, còn có thể giấu được Triển Hằng. Nếu như Triển Hằng biết bọn cô đến chỗ này, chắc chắn sẽ không cho phép, thậm chí sẽ còn dạy dỗ bọn cô một trận tởm. Cậu ta không ngờ rằng Quan Diễm chỉ có mình cô chịu trận, nghĩ tới điều này cô trực tiếp gán cho Triển Hằng cái mác "Trọng sắc khinh bạn"

Cô ngồi ở chỗ đó chờ, người đàn ông kia vẫn chưa tới, Quan Diễm cũng chưa đến.

Người đến quán bar ngày càng nhiều nhưng không có người cô đang đợi.

Cô đứng dậy, đi đến cửa quán bar, nghĩ rằng liệu có phải Quan Diễm thấy trời mưa to quá nên không đến. Nếu thật sự là như thế cũng tốt.

Mưa quá lớn, cô bật ô cũng không tránh khỏi bị ướt, hôm nay tốt cùng là ngày bao nhiêu mà đen đui vậy!

Cô giờ cô, đang chuẩn bị đi đến phía trước bắt taxi, mưa quá lớn, ngay cả taxi cũng thay đổi điểm đỗ. Gần quán bar có một con hẻm nhỏ, trong hẻm tối om, hình như là nơi để người ta vứt rác, mỗi lần nhìn thấy chỗ đó liền khiến tâm tình người ta trở nên không tốt.

Cô đứng quá nhàm chán, vô tình nhìn thoáng qua lại nhìn thấy có người nằm trong đó. Tim nảy lên một cái, cô thừa nhận là mình rất nhát gan, không có dũng khí làm việc nghĩa. Cô sợ đau lại sợ chết, chỉ nhìn liếc qua một cái cô lập tức nhắc chân, chuẩn bị cách xa nơi đó.

Đi được một đoạn, có mấy người đang chạy về phía này, bọn họ không bật ô, biểu tình rất dữ tợn.

"Tiểu tử họ Cố kia chạy đi đâu rồi?"

"Không tìm thấy cậu ta."

Khi đám người đó đến gần, tim Giản Ngưng đập nhanh hơn, dường như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không biết là sợ hãi hay là vì căng thẳng.

"Này, em gái..."

Có người gọi cô, cô dừng bước chân, tay không hiểu sao nắm chặt lấy chiếc ô.

"Người có thấy một người chạy qua bên này không?"

Mắt Giản Ngưng lóe lên, "Bên này không có, hình như tôi nhìn thấy một người chạy tới phía bên kia." Cô chỉ vào con đường phía đối diện.

Mấy người đó vừa nghe thấy, lập tức chạy đến phía bên kia.

Giản Ngưng nuốt nước bọt, cảm giác nói dối thật không thoải mái gì, thậm chí mặt cô còn ửng đỏ, chẳng qua là nhờ mưa che dấu. Cô cảm ô, không đi

từng bước nữa mà nhanh chóng chạy về chỗ cũ. Bóng người kia vẫn còn nơi đó, toàn thân một màu đen dường như có thể hòa làm một thể với bóng đêm. Giản Ngưng sợ hãi, từ từ tiến vào trong hẻm nhỏ, cô thật sự rất sợ, không dám đi sâu vào, nước mắt lập tức chảy ra.

Lo lắng, sợ hãi tràn ngập trong lòng cô. Cô rất muốn bỏ chạy nhưng không làm được, đơn giản bởi người kia họ "Cố"... Cô cuối cùng cũng tiến vào, dùng toàn bộ dũng khí ngồi xổm trước thân thể kia, đầu óc cô tựa như trống rỗng, cô đưa tay chạm vào người kia, vẫn còn hơi ấm, anh ta vẫn chưa chết.

Nhìn đến mặt anh ta, cô rốt cục cũng nhìn rõ khuôn mặt của người nọ, là anh ấy, là anh ấy.

Nước mắt liên tiếp rơi xuống, không biết là vì lo lắng hay vì vui mừng. Trên người anh ta có rất nhiều máu, nhìn thấy bộ dạng này của anh ta, không hiểu mà xui quỷ khiến thế nào, cô kéo anh ta đến gần thùng rác. Cô vốn là muốn anh ra để vào thùng rác, nhưng cô không đủ sức lực, đành phải kéo anh ta đến sau thùng rác, lấy thùng rác che chắn hai người bọn họ.

Cô nhát gan, chỉ có thể để anh ta ở đây mà lo lắng, hiện tại nếu đi ra ngoài sợ hãi đám người kia còn chưa rời đi.

Toàn thân cô không kim được run lên, cô lấy tay vuốt mặt anh ta, có thể từ mũi cảm nhận được hơi thở ấm áp, anh ta vẫn còn sống.

Dấu tay cô lưu lại trên mặt anh ta, không ngừng tự nói với chính mình, đây là mũi anh ta, đây là mắt, miệng của anh ta, tất cả là bộ dạng mà cô thích. Cô nở nụ cười, là nụ cười hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi có thể chịu được mùi hôi thối, lấn áp cả mùi máu tươi.

Trong chốc lát có tiếng bước chân truyền đến, trong mưa còn có thể nghe rõ như thế, người tới nhất định không chỉ có một.

Tim cô đập nhanh hơn, đám người kia cách cô ngày càng gần.

"Tìm một vòng cũng không thấy, cậu ta có thể chạy đi đâu chứ?"

"Hơn nữa còn bị thương, không thể chạy nhanh được như thế..."

Có người chậm rãi đến gần, đem thùng rác mở ra, lập tức che mũi "Thối chết mất..." Sau đó cầm cái gì trong tay đem xuống thùng rác vài cái.

Một người khác cũng làm như thế, đem thứ trong tay đem xuống thùng rác.

"Vừa rồi cô bé kia không phải đã nói rồi sao! Đi phía bên kia, nhất định phải tìm bằng được tiểu tử kia, xem cậu ta chạy kiểu gì?"

"Cầm miệng"

Giản Ngưng toàn thân không kim được run lấy bầy, chỉ thiếu một chút, nếu như cô bỏ anh ta vào trong thùng rác, anh ta nhất định sẽ chết. Nếu như không phải cô nhát gan chần đi, hiện tại có lẽ đã bị bọn họ bắt được. Cảm giác sau khi trải qua sinh tử khiến cô cảm thấy hạnh phúc, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Giọng nói biến mất, tiếng bước chân cũng biến mất.

Cô cảm giác thời gian trôi qua thật chậm, thật sự rất chậm, lúc này cô mới chui ra khỏi chỗ đó. Cô suy nghĩ một chút, không có kéo anh ta ra. Cô đứng trước cái hẻm nhỏ, nhìn nhìn vào vị trí kia, cái thùng rác vừa vịn che lấp tầm mắt nhưng mà lại gây sự chú ý của người khác.

Cô muốn gọi xe nhưng không có sức lực kéo anh ta ra, hơn nữa mang anh ta ra chắc chắn sẽ gây chú ý.

Cô quên mất bản thân nhếch nhác như thế nào, cô chỉ muốn đưa anh ta đi bệnh viện. Anh ta mặc đồ màu đen, không nhìn rõ vết máu trên người. Nhưng ngay trên người cô cũng dính đầy máu chứng tỏ vết thương của anh ta nghiêm trọng đến mức nào.

Cô đứng trong mưa, ngay cả ô cũng không bật.

"Giản Ngưng"

Cô người gọi tên cô nhưng do cô quá lo lắng, hoàn toàn không nghe thấy. Quan Diễm thấy cô không để ý đến mình, hơn nữa càng chạy càng nhanh. Quan Diễm không nói gì, trực tiếp từ quán bar lao tới, chạy đến bên cạnh Giản Ngưng: "Cậu sao thế, mình gọi cậu mà cậu chẳng có phản ứng gì."

Gặp được Quan Diễm, bao lo lắng trong lòng cuối cùng cũng buông xuôi, nước mắt chảy ra mãnh liệt: "Quan Diễm..."

Quan Diễm thấy cô chật vật như vậy, trên người lại có vết máu khô, sắc mặt thay đổi lớn.

Giản Ngưng cũng không biết cô ấy hiểu nhầm, nói không ngừng: "Anh ấy bị thương, rất nghiêm trọng, mình muốn cứu anh ấy,..."

Cô cầm lấy tay Quan Diễm, siết chặt, tay còn đang không ngừng run, miệng nói liên tục.

Quan Diễm khi nghe cô nói xong lại cảm thấy yên tâm, biết rằng hiện giờ cô đang sợ hãi, lo lắng nên làm cho cô bình tĩnh hơn một chút. Quan Diễm lập tức chạy đến giữa đường, vẫy tay bắt xe, xe vừa dừng lại, lái xe và Quan Diễm nói chuyện với nhau một lát sau đó lái xe vẫn rời đi. Quan Diễm lại bắt xe khác, lái xe cuối cùng cũng đồng ý chờ bọn họ.

Cô kéo Quan Diễm đến con hẻm nhỏ, di động phía sau đồng thời vang lên.

Cô không để ý, điện thoại kêu liên tục, lúc này cô mới nhận điện thoại. Giản Nhất Phàm mắng cô xối xả, mưa lớn thế này mà chạy ra ngoài. Anh hỏi cô ở chỗ nào, muốn tự mình đến đón cô.

Giản Ngưng thiếu chút nữa đã nói hết cho Giản Nhất Phàm, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng, anh trai nhất định sẽ báo cảnh sát.

Giản Nhất Phàm lệnh cho cô lập tức trở về, nếu không đừng có nghĩ ra khỏi cửa.

Giản Ngưng cúp điện thoại, cùng Quan Diễm đưa Cố Trường Dạ ra khỏi con hẻm nhỏ, đỡ lên xe. Cô bắt đầu do dự, cô lớn như vậy rồi, việc qua đêm ở ngoài chưa bao giờ làm, đã thành thói quen ngoan, hiện tại danh học sinh ngoan đều bị làm hỏng mất rồi.

"Mình đưa anh ta đến bệnh viện, cậu nhanh về nhà đi." Quan Diễm thấy quần áo cô ướt đẫm, sợ cô bị cảm mạo. Thân thể Giản Ngưng xưa nay đều không tốt.

Giản Ngưng vẫn cảm thấy do dự.

Quan Diễm đành hết mực khuyên bảo, bên kia thì lái xe không ngừng giục.

Giản Ngưng lập tức lấy tiền trong ví, đưa hết cho Quan Diễm" Cậu phải chăm sóc anh ấy thật tốt, đây là người con trai mình yêu."

Quan Diễm gật đầu.

Đó là thời điểm bắt đầu nhưng đối với Giản Ngưng mà nói, đó cũng là thời điểm chấm dứt mọi chuyện. Ngày đó sau khi về nhà, Giản Ngưng bị trừng phạt, anh trai nhìn thấy vết máu trên người Giản Ngưng thì không ngừng lo lắng. Cô nói là do bị máu của người khác dính vào liền bị anh trai mắng một trận. Cha luôn ưu ái cô lại bắt cô quỳ trước ảnh mẹ, suy nghĩ kĩ xem mình đã làm sai điều gì.

Khi quỳ trên mặt đất cô cũng không cảm thấy khó chịu, cho rằng đó là thử thách cần phải trải qua trong tình yêu. Tất cả đều đáng giá.

Cô bị giam ở nhà, không được phép ra khỏi cửa. Mỗi ngày Thiên quan giả đều trông coi cô rất cẩn thận, chỉ cần cô xuất hiện trước cửa lớn liền cùng cô như hình với bóng.

Cô rất lo lắng, không biết anh ấy có sao không, Quan Diễm lại không thấy xuất hiện.

Cho đến khi Triền Hằng đến tìm cô, nói cho cô biết cậu ấy đã nhiều ngày không liên lạc được với Quan Diễm. Giản Ngưng lúc này bắt đầu sợ hãi, nghĩ rằng Quan Diễm rõ ràng có thể chủ động liên lạc với Triền Hằng nhưng cô ấy không gọi, có lẽ là có gì bất tiện. Cô nghĩ rằng lẽ nào Quan Diễm đang chăm sóc Cố Trường Dạ, không muốn cho Triền Hằng biết. Tuy rằng lòng độ lượng của phụ nữ không lớn nhưng ai chắc rằng đàn ông không như thế?

Cô nói với Triền Hằng, Quan Diễm chắc là đi làm thêm, muốn mua quà sinh nhật cho Triền Hằng, vì muốn tạo bất ngờ nên mới không nói. Cô nói với Triền Hằng không được cho Quan Diễm biết là cô tiết lộ bí mật của Quan Diễm với cậu ta.

Triền Hằng tin lí do của cô, thậm chí trên mặt còn hiện lên vẻ hạnh phúc.

Cô cho rằng Quan Diễm rất nhanh sẽ liên hệ với Triền Hằng, chỉ cần cô và Quan Diễm giữ liên lạc thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Cô không ngờ rằng Quan Diễm vẫn không lạc với mình, lại nhận được tin Triền Hằng tự sát... Ngay cả cô muốn nhìn thấy Quan Diễm là sau khi biết tin Triền Hằng qua đời mới có thể.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mạng Của Cô Quá Rẻ Mạt, Một Mạng Đổi Một Mạng Cũng Không Được

Edit: Mạn Châu Sa

Trước kia cô thường xem TV, sẽ luôn xuất hiện những bộ phim với tình tiết vô cùng cầu huyết khiến cho người xem không kim được chữi rủa. Giả như A cứu B, âm soa dương thác*, B nghĩ rằng người cứu mình là C, khi đó cô thầm mắng A sao lại vô dụng như vậy, chỉ cần nói rõ ra thì sẽ giải quyết được hiểu lầm.

* Âm soa dương thác: tai nạn bất ngờ, tình huống xảy ra bất ngờ.

Cho đến tận sau này cô mới biết được, bọn họ gọi tình tiết như thế là “Nàng tiên cá”

Chuyện xảy ra với cô, cô quyết tâm không trở thành kiểu phụ nữ ngu ngốc mà mình ghét. Biết được người trong lòng Cố Trường Dạ là Quan Diêm, cô không tài nào tưởng tượng được, nghĩ đến rất nhiều việc. Cố Trường Dạ và Quan Diêm nếu như có thể gặp nhau chính là lúc cô cứu anh ta, nhờ Quan Diêm đưa đến bệnh viện. Chẳng lẽ lúc đó xảy ra việc gì khiến cho anh ta nghĩ người cứu mình là Quan Diêm, hơn nữa vì Quan Diêm chăm sóc anh ta mà nảy sinh tình cảm?

Cô không thể không nghĩ như vậy, hơn nữa Quan Diêm từng nói với mình cô ấy đã thay lòng đổi dạ, nếu như người kia là Cố Trường Dạ...Quan Diêm bởi vì Cố Trường Dạ mà chia tay Triển Hằng, khiến cho Triển Hằng tự sát.

Phản nỗ khiến cho cô mất hết lý trí.

Cô nói với Cố Trường Dạ người cứu anh ta là cô, không phải Quan Diêm, là cô cứu anh ta ra từ trong con hẻm nhỏ. Nhưng điều mà cô nhận được không phải sự tha thứ của Cố Trường Dạ mà là ánh mắt trào phúng, sau đó anh ta lấy tay túm tóc cô.

Cô nghĩ đến truyện "Nàng tiên cá", bởi vì nữ chính quá ngu ngốc mới dẫn đến kết cục như thế. Sau này cô mới hiểu được, không phải là do nữ chính ngu ngốc, tất cả đều đã được định trước, bản thân không thay đổi được gì cả.

Cố Trường Dạ thích Quan Diêm, có thể là ngay từ đầu Giản Ngưng cứu anh ta nhưng quan trọng nhất là do anh ta thích tính cách Quan Diêm, sau đó là yêu cô ấy. Còn chúng ta luôn cho rằng ai đến trước người đó sẽ dành phần thắng, nhưng trong tình cảm không như vậy.

Anh ta nắm tóc cô, sắc mặt thâm trầm không hề che dấu sự chán ghét: " Cô khiến tôi cảm thấy ghê tởm "

Ghê tởm, anh ta nói cô khiến cho anh ta cảm thấy ghê tởm.

Cô không cam lòng, cảm thấy tủi thân, khó chịu. Cô chộc tức anh ta, trước mặt anh ta nguyên rửa Quan Diêm. Anh ta nói cô không xứng nhắc đến tên Quan Diêm, cô nói một lần anh ta tát một lần, mười cái tát rốt cục cũng giúp cô tỉnh táo. Cần gì phải không cam lòng, tất cả là do ông trời định sẵn rồi, cô không thể thay đổi vận mệnh của bản thân, vậy thì chỉ có thể thay đổi tâm tình, khiến cho bản thân vui hơn.

Khi Giản Ngưng trở lại biệt thự thì thấy Cố Trường Dạ cũng đã trở về. Cô nhìn vào mắt anh ta, nghĩ rằng tại sao lúc trước lại cứu anh ta, cô là người nhất gan vậy mà lại quyết định chạy về phía anh ta. Nếu như để anh ta ở một nơi nào đó để những người kia phát hiện ra anh ta, anh ta sẽ chết, như vậy tất cả sẽ không xảy ra.

Quan Diêm sẽ không ở bên anh ta, sẽ không phản bội tình cảm của Triển Hằng, Triển Hằng cũng sẽ không tự sát, Quan Diêm sau cũng sẽ không chết, người nhà cô sẽ không vì thế mà bị liên lụy. Cô quả nhiên không thể làm chuyện tốt, thế giới rộng lớn khiến lòng người sợ hãi, đến mức cô cảm thấy mình không đủ dũng khí sống trong thế giới này.

Nếu cô không gặp anh ta, cùng lắm là mất đi người con trai mình ái mộ, như thế tuổi thanh xuân của sẽ tựa như tờ giấy trắng chứ không phải là tờ giấy ô uế như hiện tại.

Cô sao lại nhất thời xúc động, còn tưởng rằng ông trời cho bọn họ cơ hội, làm cho bọn họ ràng buộc lẫn nhau. Khi còn trẻ quả nhiên là không hiểu chuyện, cô không muốn tha thứ cho bản thân khi vô tình mang đến hậu quả này.

Cho dù cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này cũng chính là bản thân cô muốn.

" Đi đâu?" Cái người cao cao tại thượng kia rốt cục cũng mở miệng.

Quần áo anh ta lúc nào cũng là chất lượng hạng nhất, mỗi một bộ quần áo đều được may theo người anh ta, cộng thêm khí chất lạnh nhạt trên người anh ta, khiến cho người ta cảm thấy xa cách.

Cô sai rồi, cô trước kia quả thực có gặp qua người thiếu niên kia nhưng không phải là người đàn ông này. Bọn họ hoàn toàn là hai người khác nhau. Người thiếu niên kia khiến cho cô cảm thấy ấm áp, khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc, còn người hiện tại....chỉ làm cho cô cảm thấy tuyệt vọng.

Mỗi lần nhìn anh ta cô lại xuất hiện ảo giác, cô là một tù nhân đang đợi sự thẩm vấn và phán quyết của anh ta, anh ta nắm giữ sự sống chết của cô.

"Anh không biết sao?" Cô không tin anh ta không biết cô đi đâu, lái xe chắc chắn sẽ nói hành tung của cô cho anh ta biết. Nếu như cô chạy trốn mất, anh ta tìm đâu ra người sợ chết, sợ khổ, sợ đau như cô để làm đồ chơi cho mình đùa giỡn?

Cố Trường Dạ buông hai chân xuống, từ trên ghế salon đứng lên, từng bước một đến gần cô.

Cô cho rằng, anh ta thích nhất là làm việc này. Giày da tiếp xúc với sàn nhà tạo ra âm thanh cộp cộp, từng tiếng từng tiếng vang lên thể hiện rằng anh ta đang đến gần. Mỗi lần như thế lại khiến cho cô cảm thấy sợ hãi. Còn anh ta, lại thích nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô, như thế mới có thể chứng minh anh ta cao cao tại thượng đến nhường nào.

Cố Trường Dạ đứng cách người cô 50cm, ánh mắt không chứa cảm xúc gì dừng trên mặt cô: " Cô lại muốn đi nguyên rửa ai?"

" Đương nhiên là Quan Diêm" Nếu anh ta đã nghĩ như thế thì cô cũng dứt khoát theo ý của anh ta vậy.

Cố Trường Dạ vung tay, anh ta đã từng nói, cô không xứng nhắc đến tên Quan Diễm. Cô nói một lần, anh ta tát cô một lần, cô nhớ rất rõ ràng. Đợi một lúc cũng không thấy trên mặt có cảm giác đau đớn, cô mở to mắt, nhìn thấy bàn tay anh ta đang dửng trên không trung, trong anh mắt lộ ra cảm xúc phức tạp.

Khỏe miệng cô giương lên chút ý cười, anh ta cũng có lương tâm sao?

Không có, ít nhất đối với cô anh ta không hề có một chút lương tâm. Quả nhiên, anh ta lát tay bóp cổ cô, cô quên mất giấy dũa. Chết đi, chết đi, nếu chết được thì tốt, dù sao cô đối với cuộc sống này đã hết hy vọng.

Thân thể chợt bị đẩy một cái, cô lao đảo về phía sau vài bước mới đứng vững.

"Thật sự là càng ngày càng ngu xuẩn." Cố Trường Dạ nheo mắt nhìn cô "Chọc giận tôi sẽ không bao giờ có kết quả tốt."

"Còn có kết quả gì tôi tệ hơn sao?" Cô nở nụ cười "Còn có thể tệ hơn sao?" Giọng nói của cô càng ngày càng lớn.

Trong giọng nói của cô cuối cùng cũng có cảm xúc khiến anh ta cảm thấy thú vị: "Cô thử xuất hiện thêm một lần trước mặt cô ấy xem!"

"Anh biết, tôi chỉ muốn nguyên rủa anh mà thôi." Cô nở nụ cười, quả nhiên nhìn người khác tức giận tâm tình tốt lên rất nhiều.

Anh ta kéo tóc cô, tóc bị kéo căng, cô cảm thấy đau đớn, đau đớn khiến cho nụ cười của cô trở nên vặn vẹo. Anh ta muốn tận mắt nhìn cô thu hồi nụ cười đáng ghét kia, thu hồi sự trào phúng của mình. Cô có tư cách trào phúng sao, cô hủy hoại tương lai của người con gái anh ta yêu, những gì cô thiếu vĩnh viễn không thể trả hết.

Anh ta kéo cô đến gần tường, cô nhắm mắt lại, biết rõ kết cục của bản thân, anh ta sẽ đập đầu cô vào tường sao? Vậy thì hy vọng anh ta dùng sức thật mạnh, trực tiếp khiến cho cô bị đập chết luôn đi.

Kết quả lại không như thế, anh ta đem cô giam trên tường: "Thì ra cô cũng có lúc sợ hãi!"

Giết chết một người không phải là niềm vui của anh ta, nhưng nhìn một người sợ hãi tưởng rằng mình sắp chết, điều đó rất thú vị, không phải sao?

Cơ thể cô không nhịn được run rẩy, ánh mắt lộ ra sự yếu ớt.

"Cố Trường Dạ, anh còn có trái tim sao?" Giọng nói của cô rất nhỏ nhẹ nhưng vẫn khắc sâu vào trong lòng, cô tự cho bản thân đáp án. Anh ta đương nhiên có trái tim, nhưng tất cả đã dành cho người phụ nữ khác, không dành chút nào cho cô cả.

Hắn nhìn đến cô, dáng vẻ yếu ớt kia khiến cho hắn có phần hoảng hốt.

"Hai đứa con, hai đứa con của anh, anh không có chút nào đau lòng sao? Bọn chúng sẽ lớn lên, có thể gọi anh là cha, sẽ...."

"Cầm miệng, cô gả cho tôi để sinh con sao? Cô xứng sao?" Về mặt anh ta đột nhiên trở nên dữ tợn "Cô cảm thấy ủy khuất, cảm thấy khó chịu, nhưng cô vẫn còn sống còn cô ấy lại lạnh như băng dưới lòng đất. Cô còn sống, vậy cô sẽ sống thắm hơn cô ấy, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết."

Cô dựa vào tường, yếu ớt nở nụ cười, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời anh ta nói: "Đứa bé thứ nhất có lẽ là con trai, tính tình của con rất tốt, lúc đến không chào hỏi tôi một tiếng, lúc đi cũng không khóc, cứ như thế mà biến thành một vũng máu, dấu vết tồn tại cũng mờ nhạt như thế...."

"Cầm miệng, cô cầm miệng lại cho tôi." Anh ta kéo quần áo của cô, cầm cô nói tiếp.

Nước mắt trào ra: "Đứa thứ hai chắc hẳn là con gái, rất yếu ớt. Con cho tôi biết sự tồn tại của mình, như muốn nói với tôi phải chăm sóc nó thật tốt... Lúc rời đi còn nhắc nhở tôi con không muốn rất đi, con nhất định đã khóc, con nhất định sợ đau..."

Anh ta gần như đem cơ thể cô nhắc lên "Cô cầm miệng lại cho tôi."

Cô cười yếu ớt: "Phải như thế nào anh mới buông tay! Ngay cả con mình anh cũng không buông tha, tôi không cầu mong anh bỏ qua cho tôi. Chỉ cầu xin anh buông tha cho cha và anh trai tôi, bọn họ không liên quan đến việc này. Tất cả đều do sai lầm của tôi, là tôi muốn gả cho anh, là tôi khiến cho bọn họ tìm đến Quan Diễm. Anh có gì cứ nhắm vào tôi đây này..."

"Cha tôi đã lớn tuổi, không chịu được kích động. Anh trai tôi hữu dũng vô mưu, cũng không có khả năng quản lý công ty. Tôi cầu xin anh buông tha cho bọn họ, công ty là thứ duy nhất để chúng tôi nhớ đến mẹ, tôi cầu xin anh buông tha cho bọn họ."

Mặt anh ta áp vào bên mặt cô: "Buông tha cho bọn họ? Vậy sao bọn họ lúc trước không buông tha Diễm Diễm!"

Hắn độc ác sao?

Hắn luôn muốn kết hôn với người phụ nữ kia, lại nhận được tin cô tự sát còn hắn thì phải lấy hung thủ hại chết cô làm vợ. Muốn hắn buông tay nhưng tại sao bọn họ không thể bỏ qua cho Diễm Diễm?

Cô chỉ là một người phụ nữ chứ không phải là sắt là đá.

Giản Ngưng khi đau đớn , khi cảm thấy tủi thân có thể khóc nhưng còn Quan Diễm, đau đớn chỉ có thể cắn răng chịu đựng, tủi thân cũng chỉ dấu trong lòng.

Hiện tại nơi này cô ta cái gì cũng có còn kể rõ những tủi thân của cô ta, thăm oán hằn nhằn tâm. Thật sự là một chuyện nhục cười.

" Cô có tư cách cầu xin tôi sao?"

Hơi thở ấm áp quanh quần trên mặt cô, nhưng nhận được không phải là sự ấm áp mà là một loại cảm giác giống như hít phải thuốc phiện: " Như thế nào mới làm tiên tan nỗi hận của anh?"

Anh ta nói từng chữ từng chữ: " Tôi muốn Giản gia các người đều chết hết."

Thân thể tựa như mất đi sức sống, không còn hi vọng gì hết, cô nắm chặt tay anh ta, không cho anh ta rời đi" Tôi dùng mạng đổi mạng với cô ấy, được không?"

Sắc mặt cô trắng bệch, dùng giọng điệu thỉnh cầu thương lượng với anh ta.

Cố Trường Dạ nhìn cô, không hiểu sao nghĩ đến ngày kết hôn. Hôm đó cô mặc áo cưới trắng toát, giống như đóa nhài bay nhảy, hoàn toàn quên mất mình đã bao nhiêu tuổi, còn cho mình là cô gái thời thiếu niên. Trên mặt cô luôn nở nụ cười, tựa như ánh mặt trời, hân không hiểu sao lại cảm thấy không thoải mái.

Có người đi đến trước mặt hân, vỗ vai hân, chúc mừng hân cưới được cô dâu xinh đẹp.

Lúc đó hân lập tức mất không chế, đem ly rượu trong tay hất lên mặt đối phương, ý cảnh cáo hết sức rõ ràng.

Nụ cười của cô quá sức chói mắt khiến cho ý nghĩ duy nhất trong đầu hân là hủy diệt nụ cười ấy. Khiến cho cô không bao giờ có thể cười được như thế nữa.

Anh ta hất tay Giản Ngưng, dường như cảm thấy ghê tởm, lui về phía sau nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô " Mạng cô xứng đáng đổi với mạng cô ấy sao?"

Mạng của cô so ra vẫn kém hơn mạng của Quan Diễm, ngay cả một mạng đổi một mạng cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cô Không Tìm Thấy Một Quan Diễm Luôn Nguyên Ý Làm Mọi Việc Vì Cô Nữa Rồi

Edit : Mạn Châu Sa

Quảng thời gian này Giản Ngưng không hề nhìn thấy Cố Trường Dạ, điều này là tốt hay xấu đến chính bản thân cô cũng không rõ. Có lẽ thời gian trôi qua quá chậm, cô có cảm giác đã trôi qua rất lâu rất lâu rồi, nhưng trước cảm nhận này cô không hề thấy sợ hãi. Cô nhìn thấy một số tin tức trên mạng, Cố Trường Dạ đã động thủ với Giản thị rồi, chẳng qua là anh ta không muốn Giản thị sụp đổ trong phút chốc. Anh ta dùng cách thức sợ trường của mình, trực tiếp nói cho đối phương biết sự thù hận của mình. Anh ta khiến cho đối phương nghĩ rằng họ vẫn còn khả năng sống sót, khiến cho họ tìm mọi cách để chống lại anh ta, sau đó anh ta mới từ từ lăng trì họ.

Bởi vì tìm thấy tin tức liên quan đến anh ta, vô tình nhìn thấy tình huống gần đây của anh ta. Anh ta đang rất thân mật với một người phụ nữ, người phụ nữ đó không phải trong làng giải trí mà hiện tại vẫn còn là sinh viên của một trường đại học nổi tiếng. Báo chí còn đăng cả ảnh cô gái đó, chẳng qua là không có tấm ảnh nào chụp chính diện cô gái đó cả.

Anh ta lại có thú vui mới. Cô chỉ cười, đối với cô mà nói đây chính là chuyện tốt. Chỉ ít như vậy anh ta sẽ không nghĩ đến cô nữa.

Cô cảm thấy cách suy nghĩ của mình thật bệnh hoạn, hoặc là rất nhiều phụ nữ đều bệnh hoạn. Trước khi kết hôn, luôn yêu cầu người đàn ông phải tuyệt đối thật tâm yêu mình, không để người phụ nữ vào trong mắt. Sau khi kết hôn, sẽ xảy ra cãi nhau với chồng mình. Nhưng khi có con rồi, vì muốn giữ vững gia đình mà mất nhấm mắt mờ cho qua những việc chồng làm bên ngoài, chỉ sợ người đàn ông đề xuất li hôn. Cũng có người khổ sở van nài để giữ vững cái gia đình ấy.

Giản Ngưng cho rằng mình chính là một trong những người phụ nữ bệnh hoạn ấy. Lúc mới bắt đầu cô thậm chí ngay cả những việc làm nhỏ nhất cô cũng

kêu than với anh ta, cãi nhau với anh ta. Còn hiện tại thì sao? Cô hy vọng chồng mình ở lại chỗ người phụ nữ khác, tốt nhất là cả đời cũng không cần quay về. Ý nghĩ này có phải vô cùng bệnh hoạn?

Lúc rảnh rỗi cô sẽ trở về nhà, thái độ của Giản Trung Nhạc và Giản Nhất Phàm đối với cô vẫn như trước đây, hoàn toàn không nhắc đến việc ở công ty, đồng thời còn giấu cô mọi việc. Nhìn thấy bọn họ nhọc lòng giấu diếm cô, Giản Ngưng cảm thấy buồn phiền. Trong mắt bọn họ cô mãi mãi chỉ là cô gái sống trong tháp ngà, không chịu bất kỳ mưa gió nào cả. Như vậy cũng tốt, có thể khiến cho bọn họ an tâm.

Sau khi trở về biệt thự, cô cảm thấy mình sống thật thất bại, sống hơn hai mươi năm rồi, bạn bè cô rời xa cô, chồng cô trong lòng luôn thương nhớ đến người phụ nữ khác, cha và anh trai gặp khó khăn cô không có cách nào giúp đỡ. Cuộc đời này của cô đơn giản hình dung bằng hai chữ “thất bại”.

Giản Ngưng không ngờ rằng nữ sinh kia lại chủ động hẹn cô gặp mặt. Những lần gặp nhau kiểu này, nhiều đến mức cô không đếm xuể. Lần đầu tiên cô còn có thể ung dung bình tĩnh, cho rằng những người phụ nữ ấy không biết tự lượng sức mình. Còn hiện tại, cô không còn có thể ung dung như trước nữa, thậm chí có một khoảng thời gian cô còn sợ chạm vào điện thoại.

Cứ cách ba ngày lại có một người phụ nữ đến tìm cô, nói với cô quan hệ của bọn họ và chồng cô, khuyên cô nhanh chóng rời xa người đàn ông đó, anh ta căn bản không hề yêu cô.

Từ tức giận đến cảm thấy sợ hãi, và cuối cùng là chết lặng. Trái tim của cô cứ từng chút từng chút bị dày vò như vậy, từng chút từng chút biến thành bộ dạng như bây giờ.

Không biết có phải là do ma xui quỷ khiến, Giản Ngưng vẫn quyết định đi. Hoặc cũng có thể là cô muốn nhìn xem thú vui mới của Cố Trường Dạ như thế nào. Theo truyền thông đưa tin, trước này chưa từng có người nào khiến anh ta sùng ái như vậy. Chính bởi câu nói “trước nay chưa từng có” mới khiến cho người ta tò mò.

Khi Giản Ngưng đến nơi đã thấy cô sinh viên kia ngồi ở đó. Sau khi nhìn thấy cô cô ta có vẻ bất an. Giản Ngưng âm thầm quan sát đánh giá cô ta từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng cười.

“Xin... xin chào” Cô ta tự mình giới thiệu trước, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Giản Ngưng “Tôi mạo muội mời cô ra ngoài, không biết có làm phiền cô không?”

Thì ra không phải đến là để cãi nhau sao, rất tốt. Giản Ngưng nhẹ nhàng cười, lắc lắc đầu: “Không phiền.”

Cô ta nắm chặt ly thủy tinh: “Tôi biết, cô là vợ anh ấy.”

Giản Ngưng không trả lời. đột nhiên cảm thấy bộ dạng của mình bây giờ và Cố Trường Dạ khi đứng trước mặt cô rất giống nhau. Không cần đếm xỉa gì đến đối phương, nhìn đối phương biểu diễn, thậm chí đợi đến khi đối phương biểu diễn xong còn đưa ra lời đánh giá.

Cô gái kia có lẽ rất khẩn trương, tay run nhẹ “Điều kiện gia đình tôi không tốt, mẹ mất sớm, cha một tay nuôi dưỡng tôi. Một khoảng thời gian trước đây, ông ấy nằm viện, cần một khoản tiền rất lớn, tôi không có cách nào khác, là... là Cố tiên sinh giúp tôi.”

Giản Ngưng vẫn không nói chuyện, càng khiến cho cô ta căng thẳng” Tôi không cố ý muốn phá hoại gia đình cô, càng không muốn tiếp cận anh ấy.”

Giản Ngưng hơi mỉm cười: “Ừm. Tôi đã biết. Sau đó thì sao?”

“Tôi biết thân phận của tôi không thể lộ ra ngoài ánh sáng, điều kiện gia đình lại không tốt, không thể so với cô từ khi sinh ra đã là tiểu thư cành vàng lá ngọc. Nhưng tôi không hề hối hận, tôi yêu anh ấy. Tôi sẽ không phá hoại cuộc hôn nhân của cô cũng sẽ không phá hoại gia đình cô. Tôi chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy, khi anh ấy buồn, khi anh ấy đau khổ sẽ chia sẻ cùng anh ấy. Tôi không cầu mong điều gì xa xôi cả.”

Ngón tay Giản Ngưng giật giật, cô gần như có thể tưởng tượng ra được hình ảnh hạnh phúc ấy.

Cô gái khi mình rơi vào hoàn cảnh khó khăn nhất, gặp được người đàn ông cứu giúp bản thân, anh ta có tiền có thế, mang đến cho bản thân hy vọng. Người đàn ông đó tựa như hoàng tử còn cô gái kia chính là cô bé lọ lem. Đáng tiếc là hoàng tử đã có công chúa, cô bé lọ lem và hoàng tử ở bên nhau là hành vi trái với đạo đức. Nhưng hoàng tử và công chúa sống với nhau không hạnh phúc, chỉ khi gặp được cô bé lọ lem, hoàng tử mới tìm được người con gái định mệnh của cuộc đời mình.

Hơn nữa cô bé lọ lem lại vô cùng hiền lành lương thiện, lặng lẽ chờ đợi hoàng tử, không phá hoại gia đình của hoàng tử, không xuất hiện trước mặt người khác, không màng danh phận, an tâm làm người phụ nữ đứng sau hoàng tử.

Một người phụ nữ vĩ đại như thế, có sao không thành toàn cho cô ta?

“Vậy cô gọi tôi ra đây để làm gì?” Giản Ngưng thật bất ngờ khi thấy mình vẫn có thể bình tĩnh như vậy, có lẽ là do cô đã từng nằm mơ thấy giấc mộng như thế này, chẳng qua là trong mơ có phần khác với hiện thực một chút mà thôi.

“Tôi biết quan hệ giữa hai người không tốt, cô sớm hay muộn cũng sẽ biết đến sự tồn tại của tôi. Tôi sẽ không uy hiếp đến địa vị của cô, cho nên mới mời cô ra đây để mong cô đừng quấy rầy chúng tôi.” Cô gái nổi lên dũng khí nói ra những lời này, ở trong mắt cô ta, những vị thiên kim đại tiểu thư như cô luôn lấy mình làm trung tâm, không thể mang đến cho chồng mình sự ấm áp. Nhưng, cô ta có thể.

Giản Ngưng thờ ra một hơi “Đề nghị này rất tuyệt”. Cô đứng dậy “Cốc cà phê hôm nay, coi như cô mời tôi”.

Lúc ra khỏi quán cà phê cô mới phát hiện mặt trời chói chang như thế. Cô nghĩ trong đầu, cô gái này là người giống với Quan Diễm nhất trong tất cả những tình nhân của Cố Trường Dạ. Cô chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận biết được người nào giống Quan Diễm, người nào không giống.

Quan Diễm mà cô biết không phải là người sẽ lộ ra ánh mắt yếu ớt như vậy, cô ấy vô cùng kiên cường, tựa như cây sậy quật cường trước gió, cô ấy khiến cho người khác chỉ cần nhìn cũng biết cô ấy rất kiên cường.

Khi còn học trung học, cô và Quan Diễm được phân công trực nhật cùng nhau. Mỗi lần dọn dẹp sạch sẽ xong cô luôn nhủ mày nhìn thùng rác, lúc đó Quan Diễm sẽ lập tức tự mình đi đổ rác, còn bảo cô đi làm việc khác. Những việc này từ trước đến nay Quan Diễm không bao giờ nói ra nhưng bản thân cô hiểu rất rõ.

Sự lựa chọn của Quan Diễm mãi mãi là thứ mà cô không thích.

Đến bây giờ cô không còn tìm thấy người nào nguyện ý nhận những việc mà cô không muốn làm nữa rồi.

Ánh mặt trời chói chang khiến cô nảy sinh ra tham vọng, muốn cứ đi thẳng đi thẳng mãi dưới ánh mặt trời như thế này. Nói thật, cô không cảm thấy tức giận cũng không cảm thấy khó chịu. Thậm chí cô còn mong cô sinh viên này có thể khiến cho Cố Trường Dạ ở bên cạnh cô ta thật lâu. Nếu như thế, đối với cô là một chuyện tốt, anh ta sẽ không còn thời gian để ý đến cô, không nhớ ra sự tồn tại của cô.

Cô một mình đi trên đường, nhìn người ta bày ra những món đồ nhỏ nhỏ, cô không kim được tiến lên phía trước xem, đó là những món đồ chơi rất đáng yêu. Trước kia cô rất thích cùng Quan Diễm đi dạo, hiện tại chỉ còn lại mình cô.

“Giản Ngưng”

Cô xoay người, nhìn thấy Trình Vũ Phi cách đó không xa đang gọi cô, cô ấy nhìn cô một lát sau đó chạy nhanh đến: “Mình còn tưởng là nhìn nhầm người, hóa ra là cậu.”

Giản Ngưng chỉ cười, hỏi thăm cuộc sống hiện tại của cô ấy. Lâu ngày không gặp, Trình Vũ Phi nói liên miên không ngừng, hiện tại cô ấy và Tiết Giai Nhu cùng nhau mở một cửa hàng hóa, buôn bán cũng không tệ lắm. Những năm gần đây, buôn bán không dễ dàng gì.

“Sao cậu không liên lạc với mình” Trình Vũ Phi cười thâm oán.

Giản Ngưng cười cười “Là do mãi không có cơ hội.”

Nhìn thấy Giản Ngưng ngẩng đầu cười, nội tâm Trình Vũ Phi không tránh khỏi xao động. Khi học đại học, trong phòng bọn họ Giản Ngưng là người đáng yêu, thuần khiết nhất. Cô khiến cho người khác không tài nào ghét nổi, ánh mắt cô luôn mang theo sự trong sáng tràn ngập sức sống.

Khi đó trong lớp có bạn học nam đã từng nói, Giản Ngưng thích hợp cho người đàn ông nâng niu chiều chuộng cô ấy tựa như viên thủy tinh dễ vỡ. Lúc đó, bọn cô đều đồng tình sâu sắc với ý kiến của bạn nam đó.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười vừa xong, cô cảm nhận được nụ cười của cô ấy vẫn như ngày xưa nhưng lại chứa đựng sự tang thương, giống như sinh mệnh sống bên ngoài chỉ là vỏ bọc cho cơ thể đã chết.

Trình Vũ Phi lúc này mới phát hiện, cách đó không xa có một chiếc xe luôn đi theo Giản Ngưng, chắc là xe nhà cô ấy “Chúng ta lâu rồi không gặp nhau, đến nhà mình ngồi một lát đi.” Trình Vũ Phi kéo tay Giản Ngưng.

Giản Ngưng không suy nghĩ nhiều, theo Trình Vũ Phi rời đi.

Nơi Trình Vũ Phi ở có chút hẻo lánh bởi vì những nơi như thế này tiền thuê sẽ khá thấp. Giản Ngưng cũng biết qua tình hình hiện tại của Trình Vũ Phi, sau khi gia đình phá sản, Trình Vũ Phi còn phải chăm sóc đứa em trai không nghe lời, sống cực khổ từng ngày.

Bản thân Trình Vũ Phi không sao cả, việc đã qua lâu rồi, hiện tại cô chỉ lo cho Giản Ngưng: “Cậu nói thật đi, hiện giờ cậu sống như thế nào?”

Giản Ngưng mỉm cười “Mình sống rất tốt, chồng mình có bản lĩnh như vậy mình còn phải lo điều gì nữa.”

Trình Vũ Phi nhìn Giản Ngưng sau đó thở dài, ôm lấy Giản Ngưng: “Đứa ngốc, cần gì phải tỏ ra kiên cường, muốn khóc thì khóc đi mình sẽ không cười cậu...”

Muốn khóc thì khóc?

Lâu như vậy không có ai dành cho cô một cái ôm, không có ai khuyên cô muốn khóc thì khóc đi, cũng không có ai truyền cho cô sự ấm áp như vậy.

Giản Ngưng bỗng òa khóc, nước mắt trào ra.

Trình Vũ Phi không ngừng an ủi Giản Ngưng, tuy rằng Giản Ngưng không nói rõ tình hình hiện tại của mình nhưng cô vẫn hiểu. Giản Ngưng biến thành như vậy không phải nhất thời bị tủi thân mà là do lâu dài hình thành.

Trình Vũ Phi đem Giản Ngưng từ trong ngực đẩy ra: “Giản Ngưng, cậu có nghĩ đến chạy trốn hay không?”

Giản Ngưng sợ hãi “Chạy trốn? mình có thể chạy đi đâu, cha và anh trai mình đều ở đây.” Cô lắc đầu “Vũ Phi, mình cảm thấy cuộc đời mình cứ như thế mà xong rồi.”

Trình Vũ Phi lay lay người Giản Ngưng: “Cậu không thể mất niềm tin như vậy, cuộc sống này là của cậu, chỉ cần cậu không buông tay, không ai có thể cướp đi mạng sống của cậu.”

Giản Ngưng lau nước mắt, nhìn thoáng qua chiếc xe đang đậu ở bên ngoài. Không hiểu tại sao Trình Vũ Phi luôn khiến cho cô cảm thấy an tâm, cô ghé sát vào tai Trình Vũ Phi: “Thật ra hôm nay mình ra ngoài là muốn...”

Trình Vũ Phi mở to mắt nhìn cô, sau đó gật đầu: “Cậu yên tâm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cô Mở To Mắt, Cười Với Anh Ta

Edit: Mạn Châu Sa

Giống như trong ý nghĩ của Giản Ngưng, đêm nay Cố Trường Dạ vẫn như cũ không trở về. Anh ta không trở về cô ngủ rất ngon. Cô cảm thấy cuộc đời của mình thật cuộc cũng có thứ để chờ mong rồi. Cô không nhận được tự sướng chính mình, ý nghĩ này có cỡ nào ích kỉ. Cha và anh trai cô còn đang sống trong tình trạng nước sôi lửa bỏng vậy mà cô còn mong được sống yên bình.

Hôm sau, biểu hiện của cô vẫn như bình thường, không có gì khác lạ cả. Đúng giờ ăn điểm tâm, không để lộ ra điều gì không đúng. Sau khi ăn xong cô đến chỗ bạn học chơi, vẫn là lái xe trước đây đưa cô đi.

Sau khi xuống xe cô mới bắt đầu đứng ngồi không yên. Trình Vũ Phi cười đưa cô vào trong nhà, khi cầm tay Giản Ngưng mới phát hiện tay cô rất lạnh: “Cậu đừng căng thẳng, cũng đừng sợ hãi.” Giản Ngưng gật đầu. Tòa nhà này chỉ có một cửa ra vào, lái xe đứng dưới cửa chờ cô cũng không lo cô rời đi mất.

“Vũ Phi, cậu không hiểu đâu. Mình đã từng mất đi hai đứa con... Mình, mình thật sự rất sợ hãi.”

Đáy mắt Trình Vũ Phi hiện lên tia phiến muộn, chuyện cũ nghĩ lại chỉ thấy kinh hoàng, chẳng qua sự lo lắng của mỗi người là không giống nhau, cô gật gật đầu: “Cậu đừng quá căng thẳng.”

Sau khi vào phòng, Trình Vũ Phi cẩn thận đóng tất cả các cửa lại, lấy ra que thử thai mua ở tiệm thuốc nhét vào tay Giản Ngưng: “Mình sợ xảy ra sai lầm, đây là ba que thử thai mình mình mua ở ba tiệm thuốc khác nhau, cậu đem đi thử một chút.”

Giản Ngưng cầm que thử thai trong tay, nhìn không được nhớ đến ngày ấy. Khi cô từ cầu thang lăn xuống, đau đớn không ngừng nhắc nhở cô, cô không bảo vệ tốt con mình. Lần đầu tiên là ngoài ý muốn, vậy còn lần thứ hai thì sao? Cô thậm chí còn nghĩ đời này mình không thể có con được nữa. Cô yếu đuối như vậy, còn là một người phụ nữ không có lợi ích gì, cho nên ông trời cũng cho rằng cô không xứng đáng có con.

Mấy hôm trước, cô cảm thấy cơ thể có chút không bình thường, cảm giác này khiến cho cô nghi ngờ mình đã có thai. Cô sợ hãi, không dám đi đến bệnh viện như lần trước đó. Khi đó cô còn chưa hết hi vọng với anh ta, cô cho rằng chỉ cần có con thì quan hệ của bọn họ sẽ tốt lên.

Hơn nữa cô còn từng suy nghĩ rằng, bất kể Cố Trường Dạ ở bên ngoài làm gì cô cũng không quan tâm, cô nguyện ý bên cạnh chăm sóc con suốt đời.

Nhưng mà người đàn ông kia không cho cô cơ hội. Hiện tại, trong bụng cô lại có thêm một sinh mệnh bé nhỏ, sinh mệnh ấy sẽ từ từ lớn lên, sẽ gọi cô là mẹ. Nhưng cô không dám đến bệnh viện kiểm tra, cô muốn nhân tiện ngày hôm qua đi qua tiệm thuốc mua que thử thai, nhưng cô không thể. Lái xe luôn đi theo cô, cô đi đâu cũng bị người khác theo dõi, đến đó nhất định sẽ bị Cố Trường Dạ phát hiện.

Cô không thể để cho anh ta biết.

Cầm ba que thử thai, cô nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng sợ hãi, kích động.

Tất cả đều là hai vạch đỏ.

Giản Ngưng chậm rãi từ Toilet đi ra, Trình Vũ Phi lập tức hỏi: “Thế nào rồi?”

Giản Ngưng lấy tay xoa nhẹ bụng mình, nụ cười trên mặt cứng ngắc, cô kéo tay Trình Vũ Phi đặt lên bụng mình “Vũ Phi, mình có con rồi, nó ở trong này, cậu có cảm thấy không?”

Trình Vũ Phi cũng vì Giản Ngưng mà vui mừng, chỉ có điều tâm trạng Giản Ngưng bây giờ không tốt, phải an ủi cô ấy. Giản Ngưng kéo tay Trình Vũ Phi không ngừng “Đứa bé này thật biết điều, không hề yếu ớt, không muốn mình phải chịu tội mà khiến cho mình biết đến sự tồn tại của nó.”

Cô đang cười, nhưng nụ cười tràn ngập sợ hãi vì thế mà trở nên vô cùng kì lạ. Trình Vũ Phi có thể cảm giác được tay Giản Ngưng đang không ngừng run rẩy. Cô ấy nhất định lại đang nghĩ đến hai đứa con đã mất đi trước đây.

“Giản Ngưng” Trình Vũ Phi thử gọi cô “Nếu không, cậu bỏ trốn đi! Đi càng xa càng tốt, vĩnh viễn không trở về.”

Giản Ngưng nở nụ cười, đến với tự do, đến với hạnh phúc không phải là cô mong ước sao? Trong nháy mắt, nụ cười lập tức biến mất, cô lắc đầu “Mình biết chạy đi đâu? Mình không có gì cả, chạy cũng không sống nổi. Hơn nữa, nếu cậu giúp mình bỏ trốn, Cố Trường Dạ nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu, mình không thể ích kỉ như vậy.”

Trình Vũ Phi còn muốn khuyên cô nhưng Giản Ngưng nhất định cự tuyệt. Không ai biết được cô muốn chạy trốn đến mức nào, cũng không ai biết được nếu cô chạy trốn hậu quả sẽ như thế nào. Theo như sự hiểu biết của cô về Cố Trường Dạ, nếu Giản Ngưng bỏ trốn, anh ta nhất định không cho người đi tìm cô. Anh ta sẽ không ngừng tra tấn cha và anh trai cô, không cần tốn nhiều sức cũng khiến cô tự động trở về, hơn nữa còn phải cầu xin anh ta.

Tác phong làm việc của người đàn ông kia, không ai so với cô rõ hơn. Trình Vũ Phi thấy khuyên cô không có tác dụng, đành từ bỏ “Hiện giờ cậu không được kích động, cho dù không phải vì cậu thì cũng phải nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng cậu.”

Giản Ngưng kiên định gật đầu “Nếu mình không giữ được con” Cô nhìn xuống bụng mình, xoa nhẹ “mình sẽ đi cùng con, như thế con sẽ không cô độc.”

“Cậu nói vậy ư?”

Giản Ngưng không phản bác, chỉ nở nụ cười đầy kiên định, cô nhất định sẽ bảo vệ đứa bé này, nhất định không được yếu đuối như trước đây.

Trình Vũ Phi bảo Giản Ngưng an tâm ngồi ở đây xem TV, cô đi nấu cơm. Giản Ngưng cười cười, cô làm thế nào cũng không thể an tâm được. Cô nghĩ đến rất nhiều, cô từ trước đến nay luôn sống theo ý mình. Khi còn nhỏ, không ngừng yêu cầu những thứ mà bản thân mình muốn. Nay những thứ cô muốn lại trở nên khó khăn như vậy. Có lẽ cô yếu đuối như hiện tại là do quá khứ được nuông chiều hết mức.

Hiện tại cô không thể yếu đuối, cô vì đứa con trong bụng mình mà đánh cược vận may.

Internet là phương tiện lan truyền tin tức nhanh nhất hiện nay. Một tin tức nóng trên mạng lập tức trở thành tiêu đề trên báo. Nữ sinh viên làm tiểu tam, bị người ta dạy dỗ. Cho dù đoạn video trên mạng đã được xử lý nhưng vẫn hấp dẫn được dư luận. Thư kí vội vàng đẩy cửa vào, ngay cả cửa cũng không gõ. Có thể biết được việc này nghiêm trọng đến mức nào.

Cố Trường Dạ nghe thư ký báo cáo xong, bảo cô ta đi ra ngoài. Ngay lập tức, nữ chính Diệp Uyển gọi điện thoại tới, trong điện thoại không ngừng than thở khóc lóc. Cô ta vẫn như mọi hôm đến trường, lại bị người ta bắt lại, bị người ta tát, có người còn đẩy cô ta xuống đất. Hiện tại trên mạng tất cả đều là tin tức về cô. Bạn họ nói cô phá hoại gia đình người khác, trở nên làm tiểu tam, còn nói cô dựa vào sự trợ giúp mới vào được trường cô đang học. Hiện tại nhà trường đang tính xử lý sự việc của cô.

Cô là dựa vào cố gắng của bản thân mới thi vào được trường này, học hành là hy vọng duy nhất của cha cô đối với cô, hiện tại tất cả đều bị hủy diệt rồi.

Diệp Uyển nhớ rõ, người đánh cô nói rằng là vợ của anh thuê hán đến.

Cố Trường Dạ trầm mặc cúp điện thoại, gần như có thể nghe được tiếng khóc đau đớn của Diệp Uyển. Hắn xiết chặt điện thoại, thật không ngờ, người phụ nữ kia là gan lớn như vậy.

Giản Ngưng không hề nghĩ rằng sự việc trở nên lớn như vậy. Trình Vũ Phi trước đó đã nói với cô chuyện này Tiết Giai Nhu muốn đi xử lý.

Thật không ngờ, Tiết Giai Nhu lại mạnh mẽ như vậy, nói đi là đi, trực tiếp dồn đối phương đến đường cùng. Cô không phải thương cảm cho người khác, đến bản thân cô cô còn không lo nổi. Cô chỉ sợ chuyện của mình làm liên lụy đến những người thân của mình.

Kỳ thật không nên để bọn họ làm những việc như vậy, đáng lẽ ra cô phải tự mình đi, tùy tiện nói trước mặt Diệp Uyển một chút, tin rằng Diệp Uyển lập tức sẽ tìm Cố Trường Dạ tố khổ, như thế mục đích của cô cũng đạt được. Nhưng cô sợ, Diệp Uyển luôn tỏ ra vô tội, cô không dám tin tưởng ai nữa. Hiện tại, người biết diễn kịch quá nhiều rồi, lấy lùi để tiến, vì đạt được mục đích của mình, cái gì cũng dám làm.

Nếu như cô thật sự cùng Diệp Uyển xảy ra tranh chấp,... Cô lấy tay vuốt bụng mình, cô không dám mạo hiểm, chỉ hy vọng chuyện này có thể trôi qua nhanh một chút.

Cô cảm thấy hiện tại mình giống như nhà tiên đoán, có thể phán đoán tối nay Cố Trường Dạ có về hay không. Cô đoán được anh ta sẽ trở về nhưng vẫn không kìm được cảm thấy hoảng sợ. Tiếng xe của anh ta cũng có thể khiến cho lỗ chân lông co cụm đứng, tóc gáy dựng lên.

Không phải sợ, không phải sợ, qua ngày hôm nay tất cả sẽ tốt lên, nhất định phải đối mặt, cô tự khuyên nhủ chính mình. Cô vuốt bụng mình, Giản Ngưng, mày phải dũng cảm, hiện tại mày không chỉ có một mình.

Hít sâu vài cái, sau đó cô mới chậm rãi ra khỏi phòng. Ngực hít thở không thông, giống như đang tiến vào pháp trường. Cô biết, bản thân bây giờ đang

vô cùng sợ hãi.

Lúc cô đi xuống dưới nhà, người đàn ông kia cũng cùng lúc bước vào nhà. Trên người anh ta tràn ngập khí lạnh, người giúp việc theo bản năng tiến ra xa, sợ ánh mắt lạnh buốt của anh ta. Một người đàn ông như thế, lúc trước cô mù mắt mới chọc phải anh ta.

Đây thật sự là một điều khó hiểu.

Anh ta đứng yên nhìn cô, khiến tim cô đập nhanh, tay không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Cô Trường Dạ nhìn cô hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười, nhìn sang phía phòng bếp : “ Còn chưa ăn cơm sao?”

Người giúp việc nom nớp lo sợ đi vào phòng bếp, đem đồ ăn bưng ra.

Cô Trường Dạ lúc này mới hài lòng, nhìn về phía Giản Ngưng: “ Còn không qua đây ăn cơm!”

Anh ta còn có thể cười.

Giản Ngưng không dám khinh thường, người đàn ông này tựa như con tắc kè hoa, người khác nghĩ rằng anh ta đang cười nhưng thực ra lại không phải. Giản Ngưng chậm chậm tiến tới, âm thầm đánh giá về mặt anh ta.

Tất cả đều rất bình thường, chỉ có điều là quá mức im lặng rồi. Giản Ngưng cảm thấy nhịp đập tim càng ngày càng tăng nhanh, có thể nghe được từng nhịp từng nhịp đập một, tràn càng ra nhiều mồ hôi. Âm thanh bát đĩa vang lên rất lớn.

Hành động của cô không có bất kỳ điều gì không bình thường. Cô Trường Dạ thu hồi bát đĩa, đem đôi đĩa trong tay ném lên bàn : “ Giản Ngưng, cô càng ngày càng giỏi rồi.”

Ngay cả Từ Triệu Luân cũng nhờ cậy được, hẳn thật sự đã quá xem thường người phụ nữ này.

“ Tôi không biết anh đang nói cái gì.” Cô tiếp tục gấp thức ăn, giả vờ như bản thân rất bình tĩnh.

Cô Trường Dạ ném cái bát trước mặt lên trên bàn, cái mâm bị đập vỡ thành nhiều mảnh, vụn nhỏ bay khắp nơi, mà trên người Giản Ngưng thì dính phải không ít lá rau.

Cô lấy tay nhặt những mảnh vỡ cùng vụn thức ăn trên người xuống, sau đó ngẩng đầu tức tối nhìn Cô Trường Dạ. Anh ta thể hiện sự tức giận ngay trước mặt cô. Trước kia anh ta không bao giờ tỏ ra khó chịu khi ở trước mặt người giúp việc mặc dù ai cũng biết cô là người vợ không được sủng ái.

“ Thật sự là một câu chuyện dài.” Mắt anh ta nhìn chăm chăm cô. Giản Ngưng nở nụ cười, cầm khăn tay bên cạnh lên “ Cảm ơn khách lễ”

Anh ta đứng dậy, trực tiếp nhảy lên trên bàn túm tóc cô. Cô gần như nghĩ rằng anh ta sẽ ấn đầu cô lên bàn, nhưng anh ta chỉ cười, sau đó lại nhảy xuống, nắm tóc cô kéo cô từ trên ghế lên. Sau đó anh ta nhìn về phía người giúp việc: “ Còn đứng ngây ra đó làm gì, không biết dọn dẹp sao?”

Anh ta lôi cô lên tầng hai, đau đớn khiến cô trở nên chết lặng, giống như bản thân hoàn toàn mất đi cảm giác, ngược lại cô lại nở nụ cười : “Cô Trường Dạ, anh cũng có lúc thật đáng thương.” Anh ta ném cô lên giường, giam giữ thân thể cô : “ Thì ra cô muốn tìm đến cái chết.”

“ ha ha, tìm một thể thân...” Cô cười thành tiếng “ anh xem ai đáng thương hơn ai.”

Trên mặt cô lộ rõ sự khinh miệt cùng trào phúng. Cô Trường Dạ cầm lấy gối đầu, đè lên mặt cô “ Tôi muốn xem cô có năng lực đến mức nào, đến một kẻ thể thân cũng không bằng.”

Giản Ngưng không ngừng giả vờ, dùng chân đá anh ta. Cô Trường Dạ giữ cô càng chặt. Vào giờ khắc này, hẳn thật sự muốn giết chết cô.

Cô có tư cách gì mà cười nhạo hắn.

Kỳ thật chết cũng không phải là một việc đáng sợ. Giản Ngưng từ bỏ, không giả vờ nữa. Nhưng ngay sau đó, Cô Trường Dạ lại bỏ gối ra. Giản Ngưng mở to mắt, cười với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tôi Chỉ Cần Đá Một Cái, Cô Ngay Cả Đến Bệnh Viện

Phẫu Thuật Cũng Không Cần.

Cố Trường Dạ đột nhiên nghĩ đến ngày đó, hẳn có việc phải rời khỏi bệnh viện, trước khi đi, Quan Diễm đột nhiên gọi hắn lại: “Anh nói muốn kết hôn với em, là nghiêm túc sao?”

Hắn gật đầu, nếu hắn muốn cùng cô kết hôn có nghĩa là hắn nghiêm túc.

Quan Diễm nở nụ cười với hắn, không nói câu gì. Một khắc kia, hắn đã nghĩ rằng cô cười với hắn có lẽ đã đáp ứng làm vợ của hắn, thậm chí hắn còn vì thế mà cảm thấy vui mừng.

Cho tận đến ngày hôm sau, truyền đến tin cô đã chết, là tự sát. Hắn mới hiểu được, thì ra nụ cười kia của Quan Diễm là để cáo biệt hắn.

Hắn nhớ rõ nụ cười ấy của Quan Diễm, vẫn luôn nhớ rõ.

Tựa như hiện tại, giống như nụ cười của Giản Ngưng khi nhìn hắn: “Cố Trường Dạ, anh đã đoán đúng, chính là tôi tìm đến Diệp Uyển. Bản thân tôi không có bản lĩnh gì nhưng để nói chuyện với cô sinh viên kia của anh thì không tệ lắm.”

Đâu chỉ là không tệ lắm, có thể làm cho Cố Trường Dạ cũng không dám động đến, ba chữ “không tệ lắm” là quá khiêm nhường rồi.

Cố Trường Dạ nhìn cô, tựa như từ trước đến nay chưa bao giờ hiểu rõ con người cô.

“Không có người phụ nữ nào tha thứ cho chồng mình phản bội mình, hơn nữa còn tìm một người phụ nữ giống Quan Diễm, tôi ghen tị. Tôi nói cho anh biết, chỉ cần ngày nào tôi vẫn còn là vợ của Cố Trường Dạ anh, tôi vẫn còn tìm đến đám phụ nữ bên ngoài của anh. Tôi sống không được yên ổn, anh cũng đừng mơ được bình yên mà sống.”

Cố Trường Dạ vẫn chỉ nhìn cô.

Giản Ngưng có chút hốt hoảng, anh ta không nên có phản ứng như thế này. Anh ta lẽ nào không tức giận sao? Cô không ngừng theo dõi biểu cảm của anh ta, chỉ sợ bỏ qua điều gì.

Cố Trường Dạ rốt cục cũng có phản ứng “Thì ra là như vậy. Cô làm nhiều việc như vậy chỉ vì muốn tôi chủ động đưa ra đơn li hôn sao? Giản Ngưng, sao cô vẫn ngu xuẩn như vậy. Tôi làm sao có thể buông tha cho cô, nhất là trong thời khắc quan trọng như thế này. Có thể nhìn thấy kẻ thù của mình sống không bằng chết cô không cảm thấy đây là việc đáng mừng sao?”

Giản Ngưng không ngừng thờ dốt.

Cố Trường Dạ còn có lòng tốt nói cho cô biết: “Cô có biết rằng cha và anh trai yêu quý của cô hiện tại đang đi khắp nơi vay mượn tiền, cô thử nói xem bọn họ có thể vay được không?”

Giản Ngưng trừng mắt nhìn anh ta.

“Vốn là bọn họ sẽ không vay được, nhưng cô lại là vợ của tôi, người khác còn nể mặt mũi tôi nhất định sẽ cho bọn họ vay.” Cố Trường Dạ vươn tay, vỗ vỗ mặt cô.

Sắc mặt cô biến đổi, sau đó thì sao? Cho bọn họ vay một số tiền lớn, quăng vào cái hố không đáy, sau đó... Toàn thân cô ớn lạnh “Cố Trường Dạ anh chết sẽ không được từ tế.”

“Cô nói sai kịch bản rồi, cô đáng lẽ ra phải nói làm sao để cho tôi và cô ly hôn, khiến cho tôi cưới người phụ nữ khác. Sao lại thay đổi lời kịch rồi?”

Giản Ngưng nắm chặt ga trải giường, liếc nhìn anh ta. Cô nghĩ rất đơn giản, cho rằng anh ta tìm được một thể thân giống Quan Diễm đến thế, nhất định sẽ đem tình cảm dành cho Quan Diễm dời lên người cô gái kia; mà cô chọc phải cô gái kia, với tính cách của Cố Trường Dạ nhất định sẽ không bỏ qua cho cô. Cô lại kích thích anh ta thêm một chút, nói không chừng anh ta sẽ li hôn với cô, sau đó tái giá với cô gái kia.

Cô không chỉ ngây thơ mà còn rất ngu xuẩn.

Cố Trường Dạ vỗ tay, liếc nhìn cô một cái sau đó xoay người đi ra ngoài. Đến trước cửa anh ta đột nhiên nghĩ đến, Giản Ngưng là một người phụ nữ nhất gan như thế sao có thể làm chuyện này? Chẳng lẽ giống như cô ta nói, là do bạn bè xúi giục?

Từ Triệu Luân, xem ra bọn họ kết thù lớn rồi.

Anh ta chậm rãi quay đầu, nhìn người trên giường, tay cô đang để ở trên bụng. Cảm nhận được ánh mắt của anh ta, cô nhanh chóng rời tay.

Con người Cố Trường Dạ lóe lên, tựa như đã rõ ràng tất cả. Người phụ nữ yếu đuối ngây thơ này, tựa như con tôm nhỏ, người khác tiến đến cô sẽ lập tức lùi ra phía sau. Nếu như muốn cô đứng cảm đi về phía trước cô cũng không có cái dũng khí đó, nhưng là.....luôn luôn có ngoại lệ.

Đứa bé chính là thứ tiếp thêm dũng khí cho cô.

Giản Ngưng thật không ngờ Cố Trường Dạ vẫn chưa rời đi, xảy ra chuyện như thế, anh ta không phải là nên đến an ủi Diệp Uyển sao? Thế nào mà vẫn còn ở chỗ này?

Cố Trường Dạ không để ý đến ánh mắt nghi hoặc của cô: “Bác sĩ đến, cô vẫn muốn nằm trên giường sao?”

“Anh gọi bác sĩ đến làm gì?” Cô đột nhiên ngồi dậy, cảm giác được hình như mình phản ứng quá dữ dội, “Tôi..tôi không có bệnh.”

“Kiểm tra một chút cho chắc chắn, tôi sợ cô nhiễm bệnh” Cố Trường Dạ chậm rãi đến gần cô.

“Tôi rất khỏe, không cần phải kiểm tra.”

“Cô xác định mình không cần sao?” Anh ta cười cười, tựa hồ đang ám chỉ điều gì đó.

Giản Ngưng không ngừng lắc đầu, lúc này bác sĩ đã đứng trước cửa, đang phân vân không biết có nên tiến vào hay không. Cố Trường Dạ nheo mắt nhìn cô trong chốc lát, vẫy vẫy tay, khiến cho bác sĩ trực tiếp tránh ra.

Giản Ngưng thở một hơi dài, có lẽ không phải như cô nghĩ. Cô còn chưa thở hết một hơi, tay Cố Trường Dạ đã vuron tới. Giản Ngưng hoảng sợ nhìn tay anh ta đang hướng đến bụng mình, lập tức dùng tay ngăn lại.

Cố Trường Dạ giương mắt: “Phản ứng mãnh liệt như vậy làm gì, chẳng lẽ nơi này...” Anh ta chỉ vào bụng cô “lại có một nghiệt chủng?”

Anh ta vừa dứt lời nước mắt cô liền rơi xuống, cô không ngừng lùi về phía sau, không ngừng lắc đầu “Không có, không có, tôi không có mang thai.”

Sự thù địch trên mặt anh ta càng tăng thêm, phản ứng của cô đã nói lên tất cả, được lắm, bây giờ cô ta còn dám tính kế với hắn. Mượn chuyện Diệp Uyển diễn ra cái trò này, cô cố ý tìm Diệp Uyển, cố ý chọc giận hắn, hy vọng hắn có thể chủ động đưa ra yêu cầu li hôn, sau đó cô chạy đến một chỗ sinh con.

Nghĩ cũng thật hay.

Anh ta tiến lên trên giường, đè chặt cô: “Không có sao?” Anh ta cười cười. “Nếu không mang thai, hiện giờ tôi đang có nhu cầu, cô vừa vặn có thể đáp ứng tôi.”

Cô trợn to đôi mắt nhìn anh ta, cô không quên đứa con đầu tiên của cô vì sao mà chết. Lần đầu tiên cô còn chưa biết gì, vẫn cho rằng là mình với con không có duyên phận. Sau này mỗi khi nhớ tới, cô mới cảm thấy khổ sở, nghĩ đến nếu như lúc trước cô sinh đứa con đó ra, nó sẽ cao lớn đến đâu, có gọi cô là mẹ hay không. Cô nghĩ lúc đứa bé rời đi nhất định rất đau.

Cô lấy tay đẩy anh ta, dùng chân đá anh ta, “Anh rút ra cho tôi, rút ngay, rút càng xa càng tốt.”

“Một cái danh hiệu lớn như thế vậy mà ngay cả nghĩa vụ vợ chồng cũng không muốn thực hiện? Không phải cô muốn có con sao, có lẽ cô may mắn, hiện giờ tôi có thể thành toàn cho cô.” Anh ta cầm tay cô, cúi đầu hôn cô, cô lại cắn môi anh ta.

Vị máu khiến cho cả người anh ta càng thêm dữ tợn.

Nước mắt ướt đầm trên mặt cô “Cố Trường Dạ, tôi cầu xin anh, anh buông tha cho tôi được không... Đứa bé, nó cũng là con của anh mà.”

Tầm mắt Cố Trường Dạ rơi xuống bụng cô: “Không phải cô không mang thai sao?”

“Mang thai, mang thai, tôi mang thai.” Cô khóc càng dữ dội, toàn thân run rẩy.

Anh ta ghé vào tai cô: “Cô nói sớm hơn một chút có phải tốt hơn không.”

Khóe miệng Cố Trường Dạ nhếch lên, liếc nhìn cô rồi từ trên giường đứng lên. Anh ta lau lau môi mình, tay dính vết máu khiến cho lòng không khỏi cảm thấy phiền chán.

Thân thể Giản Ngưng vẫn không nhịn được run rẩy, cô thấy anh ta đi rồi đi, trong đầu không hề cảm thấy nhẹ nhàng mà lại nghĩ rằng anh ta nhất định tìm biện pháp khác để phá đi đứa bé trong bụng cô. Anh ta gọi đứa con trong bụng cô là nghiệt chủng, nghiệt chủng. Cô nhanh chóng đứng dậy, động tác quá nhanh khiến cho cô ngã lộn xuống đất.

Cố Trường Dạ nghe thấy tiếng động, quay người lại, anh ta nhìn cô như đang nhìn một chú hề.

Lúc này cô trông vô cùng nhếch nhác, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, một phần tóc dính trên má, một phần còn lại thì xõa tung, mắt thì sưng vù.

Trước kia cô không như thế này, lúc nào cũng tràn ngập nét tươi cười, lúc nào cũng tràn đầy sức sống. Bất cứ lúc nào cô cũng thể hô to gọi nhỏ, nhưng lại không khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.

Cố Trường Dạ nhìn người phụ nữ trước mắt, hắn có quen biết người phụ nữ này sao? Tại sao lại cảm thấy xa lạ đến vậy?

Giản Ngưng gần như nằm bò trên mặt đất, hai tay giữ chặt chân anh ta: “Tôi cầu xin anh, hãy để cho tôi sinh con ra, van xin anh...”

Tầm mắt Cố Trường Dạ rơi xuống hai tay cô, không nói lời nào. Muốn gạt hấn sinh con, còn gài bẫy hấn, vậy mà muốn hấn đồng ý cho cô ta sinh con ra. Thật là nực cười.

Cô kéo ống quần anh ta “ Cầu xin anh, cầu xin anh,...buông tha con của tôi. Nó cũng là con của anh, chảy chung dòng máu với anh...”

Lần đầu tiên hấn không về nhà, cô ngồi trên sofa buồn bực, sau khi hấn về cô không ngừng thể hiện sự tức giận của mình: “ Cố Trường Dạ, anh thật quá đáng!”

Khi hấn không để ý đến cô, cô sẽ cố tình gây sự, quần lấy cánh tay hấn: “ Cố Trường Dạ, anh thật quá đáng.”

Khi cô xem TV sẽ luôn nở nụ cười tươi: “ Cố Trường Dạ, em còn đẹp hơn nữ chính, anh nhất định phải đối xử tốt với em hơn bạn trai của cô ấy.”

Cố Trường Dạ, anh không được lừa dối em

Cố Trường Dạ, anh không được chạm đến người phụ nữ khác.

Cố Trường Dạ, anh không được qua đêm bên ngoài.

Cố Trường Dạ, anh nhất định phải yêu thương chiều chuộng em

....

Hấn luôn luôn nghĩ rằng, trên thế giới này tại sao lại có một người phụ nữ phiền phức như thế. Trước kia cô rất phiền phức, hiện tại cô vẫn khiến cho hấn cảm thấy phiền phức. Trước kia cô ít nhất còn luôn trang điểm xinh đẹp, còn hiện tại, vô cùng thô thảm.

“ Cố Trường Dạ , tôi cầu xin anh đừng làm hại con tôi. Anh yêu cầu cái gì tôi cũng đồng ý.”

Trước kia cô chỉ biết yêu cầu hấn, hiện tại cũng học cách cầu xin rồi sao.

Anh ta muốn rút chân ra nhưng cô nắm chắc không buông, anh ta chỉ trầm mặc: “ Cô còn không buông tay, cô có tin rằng tôi chỉ cần đá cô một phát thì đến bệnh viện phá thai cũng không cần hay không?”

Anh ta cười như không cười, nhưng cô biết, anh ta không nói đùa.

Những lời van xin trong miệng đều không thể cất lên lời....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cô Nheo Mắt Cười, Nụ Cười Đẹp Đến Thế

Edit: Mạn Châu Sa

“ Phá thai” Cố Trường Dạ chỉ lạnh lùng ném lại cho Giản Ngưng hai chữ.

Cô chậm rãi bỏ tay ra khỏi ống quần anh ta, chỉ sợ anh ta thật sự đá vào bụng cô. Sinh mệnh nhỏ bé trong bụng cô không thể chịu bất kỳ tổn thương nào cả. Bài học từ hai lần trước đây, cô không dám mạo hiểm. Cô vuốt ve bụng mình, con ơi con đừng sợ, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con. Nếu mẹ không thể bảo vệ con, mẹ sẽ đi cùng con, mẹ phải vì con mà trở nên mạnh mẽ.

Tiếng bước chân của anh ta dần biến mất, cô vẫn ngồi trên mặt đất. Cô dùng tay lau nước mắt, bỗng dưng cảm thấy buồn cười, người đàn ông kia rất lâu trước đây đã ngầm nói cho cô biết rằng: Giản Ngưng, cô đừng lấy nước mắt của mình ra gạt tôi ,nước mắt của cô không đáng giá một đồng.

Cô thật ngu xuẩn, đến tận bây giờ vẫn không tiếp thu được giáo huấn đó của anh ta.

Cô từ từ đứng lên, tiến đến giường. Bây giờ cô không được quá kích động, cảm xúc không được quá lớn. Hiện tại cô có người cần phải bảo vệ, cô cần phải trở nên mạnh mẽ cho dù không nhìn thấy chút hy vọng nào phía trước.

Cô mơ mơ màng màng, trong giấc mơ tựa như có một đứa bé cười với cô ,vui vẻ cất tiếng gọi: Mẹ, mẹ, ...

Cô kìm không được, nở nụ cười với đứa bé.

Cố Trường Dạ đứng trước giường, có lẽ không chịu nổi phiền chán, rốt cục mở miệng : “Sao rồi?”

“Tình huống hiện tại không tốt lắm...” Bác sĩ cắt dụng cụ xong nói tiếp: “Cô ấy đang mang thai, cơ thể vốn đã suy yếu lại phát sốt, ...” Dừng một chút nhìn về phía người đàn ông kia “Với sức khỏe của cô ấy hiện tại không thể phá thai.”

“Vô dụng” Cũng không biết anh ta mắng chửi ai.

Bác sĩ nhìn người phụ nữ nằm trên giường, hiện tại cũng chỉ có thể hạ sốt bằng biện pháp vật lý, được phẩm đối với thai nhi nhất định không tốt. Có điều ánh mắt người đàn ông này quá lạnh khiến cho bác sĩ không được thoải mái. Nhưng mà cũng đã thành thói quen rồi, bởi mỗi lần đến đây đều phải đối mặt với bầu không khí như thế này.

Cố Trường Dạ nhìn người phụ nữ trên giường, thật vô dụng. Khi cô ta cầu xin hẳn không phải rất khỏe mạnh sao? Trong nháy mắt đã biến thành bộ dạng như thế này.

Mặt cô đỏ ửng, không giống khuôn mặt trắng bệnh như bình thường, giống như một cái xác không hồn khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Hắn không để ý đến cô nữa, đi ra ban công. Hắn không xuất hiện trong cuộc sống của cô nhưng cô vẫn luôn nhốt mình trong phòng. Người giúp việc nói với hắn cô luôn đứng trên ban công, không nói một lời. Căn phòng này ánh sáng không tốt lắm, ngoài ban công trồng rất nhiều cây cao lớn, che gần hết ánh mặt trời khiến cho trong phòng trở nên âm u ẩm ướt. Nhưng hắn vẫn nhớ rõ, căn phòng này là do cô chọn. Lúc trước cô nào loạn chủ động phân phòng ngủ, hẳn cho rằng cô thật ngây thơ và ngu xuẩn.

Hắn đứng trên sân thượng một lúc, nơi này ánh sáng kém, hơn nữa hôm nay thời tiết không tốt, bóng dáng hắn đứng trên ban công nhìn cũng không rõ.

Hắn lấy ra điều thuốc, châm thuốc rồi hút.

Trong đầu hắn lướt qua ngày bọn họ kết hôn, cô vẫn là bộ dạng ngốc nghếch như thế. Cô thích tổ chức đám cưới ở giáo đường, nhất định phải làm đúng trình tự, khi bọn họ đứng trước mặt mục sư, mục sư chuẩn bị đọc một tràng dài diễn văn, cô lập tức xua xua tay: “Không cần đọc những thứ đó, tôi không cần...” Không cần đọc bản cùng hay hạnh phúc cùng hưởng, không cần đọc có nguyện ý vĩnh viễn bên cạnh nhau hay không, cô nheo nheo mắt, chỉ vào hắn: “Tôi chỉ muốn anh ấy yêu tôi.”

Thật là ngốc!

Qua một ngày làm các biện pháp hạ nhiệt độ, cơ thể cô cuối cùng cũng không nóng lên nữa, bác sĩ thờ phào nhẹ nhõm.

Cố Trường Dạ ngồi trên giường, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, cái mạng này của hắn là do Quan Diễm cứu về. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một người phụ nữ vì mình làm nhiều việc như vậy. Trước kia hắn nghĩ chuyện này chỉ có trong TV, hắn không ngờ trong cuộc sống này lại có người phụ nữ vì mình mà nguyện ý làm tất cả mọi việc.

Ban đầu hắn không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng khi nhìn thấy Quan Diễm, hắn lập tức nghĩ rằng đây là người phụ nữ mà hắn muốn.

Hắn nhìn chăm chăm khuôn mặt Giản Ngưng, cô cảm thấy tủi thân sao?

Không khỏi nở nụ cười, khi Quan Diễm từ trên tầng cao nhất của bệnh viện nhảy xuống, ai biết rằng cô ấy tuyệt vọng đến mức nào. Quan Diễm đã chết, cô sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, người con gái hắn muốn cưới vĩnh viễn biến mất rồi.

Nếu không do Giản Ngưng, Quan Diễm sẽ không chết.

Hắn vươn tay ra, đến gần khuôn mặt Giản Ngưng lại dừng lại. Cô còn sống, còn có thể khóc, còn có thể đau khổ,... Còn Quan Diễm, cô ấy ngay cả cơ hội để khóc cũng không còn.

“Đi phá thai” Cố Trường Dạ nhắm mắt, hắn không muốn người phụ nữ khác sinh con cho hắn “Tôi không muốn nói lại lần thứ ba.”

Cô rất sợ đau, làn da hơi đụng chạm một chút cũng để lại vết máu ứ đọng, lúc đó cô sẽ lại quẩn quít lấy hắn: Chỗ này em đau.

Cô cho rằng hắn sẽ đau lòng vì cô, thực ra chỉ là cô suy nghĩ mà thôi.

“Nó là con của anh, anh không sợ con sẽ đến tìm anh sao?” Cô nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói chứa đựng sự mệt mỏi.

“Tôi sẽ chờ nó đến tìm tôi.” Nói xong anh ta lập tức rời đi.

Cô cố gắng hết sức để cầu xin nhưng không thể nào đã động được tâm địa sắt đá của anh ta. Cô thật sự không còn cách nào. Con yêu! Mẹ phải làm sao, làm sao mới bảo vệ được con?

Giản Ngưng càng ngày càng trở nên trầm lặng, cả ngày không nói một lời nào nhưng cô lại cố gắng ăn cơm cho dù không hề cảm thấy đói bụng. Cô và Cố Trường Dạ tựa hồ như uống nhầm thuốc, ngày nào anh ta cũng trở về. Mỗi lần cô nghe thấy tiếng bước chân của anh ta đều vô cùng căng thẳng, sợ hãi, cô chỉ sợ anh ta trở về hỏi cô có đến bệnh viện phá thai hay không, chỉ sợ cô trả lời là chưa anh ta sẽ một cước đá cô, đứa con của cô sẽ cứ như thế mà mất đi... Người đàn ông này tàn nhẫn đến mức nào cô hiểu rất rõ, cô không đặt bất kỳ hi vọng gì trên người anh ta.

Cô luôn trốn tránh anh ta, không hề rời khỏi cửa, ngày ngày thần hồn nát thần tính. Tất cả điều này đều đáng giá, cô chỉ cần bảo vệ được đứa bé.

Hôm nay cô vừa mới tỉnh dậy thì đã nghe thấy tiếng điện thoại của Cố Trường Dạ. Hình như xảy ra việc gì đó, sắc mặt của anh ta không được tốt lắm, mày cau lại.

Giản Ngưng cảm thấy ông trời dường như đang tạo cơ hội cho cô, việc làm ăn của anh ta gặp vấn đề, anh ta phải tự mình đến giải quyết.

Cố Trường Dạ vô cùng tức giận, dám người kia không hề để hấn vào trong mắt, dám cướp hàng của hấn. Hấn phải tự mình đến xử lý, lần này rời khỏi nhà nhanh thì nửa tháng, chậm thì một tháng sẽ trở lại.

Hấn ở trong phòng chuẩn bị đồ đạc, lúc đi đến cửa, hấn nhìn chằm chằm vào căn phòng kia, cuối cùng vẫn đi đến.

Cô dường như nhớ rất rõ, cho dù vô cùng sợ hãi nhưng cũng không dám đóng cửa. Hấn mở cửa: “Một tháng này cô ít hành động thiếu suy nghĩ đi, nếu không cô tự mình gánh chịu hậu quả.”

Giản Ngưng cảm thấy buồn cười, anh ta đã quá đề cao cô, cô thì có thể làm được gì đây?

“Nếu như cô đủ thông minh, tốt nhất trong thời gian này bỏ nghiệp chùng kia đi.”

Giản Ngưng nằm trên giường không nói gì, muốn cô bỏ đứa nhỏ đi, trừ phi bảo cô chết.

Cố Trường Dạ lúc này mới xoa người rời đi.

Hấn ngồi trong xe, khởi động động cơ sau đó chạy xe ra khỏi biệt thự. Hấn nhủ mày, liếc nhìn lấy xe, lái xe hiểu ý lập tức trở về biệt thự.

Quản gia thấy hấn trở về vô cùng ngạc nhiên, nhưng vẫn lập tức tiến lên nghe theo sự phân phó của hấn.

“Không cho cô ta rời khỏi nhà, nửa bước cũng không được.”

Quản gia liên tục gật đầu, cho dù anh ta không nói rõ là ai nhưng quản gia vẫn hiểu.

Nói xong câu nói kia, hấn không còn cảm thấy khó chịu nhưng vẫn không được thoải mái cho lắm. Không phải hấn hy vọng cô trong thời gian này đem đứa nhỏ xóa sạch hay sao? Thế tại sao lại còn yêu cầu như vậy?

Chỉ nhiều hơn một tháng, chỉ nhiều hơn một tháng mà thôi. Hấn không ngừng nhắc nhở mình trong lòng.

Những ngày đi công tác này, Cố Trường Dạ luôn xử lý việc buôn bán, bận đến ngập đầu. Dường như chỗ nào cũng cảm thấy khó chịu, đã thế người giúp việc còn không ngừng gọi điện cho hấn.

“Sức khỏe Giản tiểu thư hình như không được tốt, hôm nay ăn được bao nhiêu thì nôn ra hết”

“Giản tiểu thư hôm nay không được bình thường cho lắm, tự nhốt mình trong phòng ngay cả cơm cũng không ăn. Cô ấy trước kia dù thế nào cũng ra ăn cơm”

“Giản tiểu thư lúc tắm suýt nữa ngã xỉu trong phòng tắm, may mắn là phát hiện kịp thời.”

“Giản tiểu thư...”

...

Cố Trường Dạ nhận được những cuộc điện thoại như vậy cảm thấy vô cùng phiền phức: “Cô ta có ngày nào là bình thường. Sau này còn gọi điện thoại đến làm phiền tôi, lập tức cắt đi cho tôi.”

Từ ngày đó, người giúp việc không dám gọi điện cho hấn nữa, hấn cũng không cần phải nghe những tin tức về cô. Mỗi lần nghe được, hấn lại cảm thấy có lỗi, hấn không hề quên, cái mạng này của hấn là do ai cứu về.

Sau hai mươi mấy ngày, Cố Trường Dạ rốt cục cũng trở về, xe vừa tiến vào biệt thự đã thấy quản gia đứng trước cửa, vẻ mặt vô cùng sốt ruột, tựa hồ là có việc muốn nói với hấn. Hấn nhủ mày, cảm thấy phiền toái, giải quyết xong những việc kia hấn chỉ muốn nghỉ ngơi.

Sau khi xuống xe hấn bước nhanh vào nhà: “Việc người nói, tốt nhất nên nói vào trọng yếu.”

Trán quản gia đã toát mồ hôi lạnh: “phu nhân...” Có lẽ là nghĩ đến điều cấm kỵ của hấn “Giản tiểu thư đã tự giam mình trong phòng suốt một ngày một đêm, không hề ra ăn cơm, chúng tôi gọi cô ấy nhưng không thấy trả lời...”

“Cô ta muốn đói chết, các người quan tâm cô ta làm gì, muốn thành toàn cho cô ta sao?” Cố Trường Dạ trợn mắt nhìn quản gia.

Không ra khỏi nhà, không ăn cơm, coi bản thân là phu nhân sao? Bày ra cái trò gì đây? Hay là tự biết thân biết phận, không dám ra gặp hấn?

Hấn vẫn không suy nghĩ nhiều, lá gan người phụ nữ kia nhỏ như thế, nhất định là không dám ra gặp hấn. Hiện tại hấn cũng không có lòng dạ nào để ý đến cô, chỉ muốn ngủ một giấc.

Hắn đi lên tầng hai, đang chuẩn bị đẩy cửa phòng mình. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, hắn dừng lại, xoay người, nhìn về phía gian phòng cuối hành lang. Giống như có gì đó dẫn dụ hắn, hắn bước tới căn phòng đó.

Cửa phòng đóng chặt, hắn đẩy một cái rồi lại giật khóa cửa, cửa khóa bên trong rồi.

Hắn đột nhiên cảm thấy nổi giận, gõ cửa: “Mở cửa, mở cửa cho tôi...”

Không có động tĩnh, hắn dùng chân đá cửa, cả hành lang đều vang vọng tiếng hắn điên cuồng đập cửa: “Giản Ngưng, cô mở cửa cho tôi, cô đừng tưởng rằng không mở cửa thì tôi không thể làm gì được cô.”

Vẫn không có động tĩnh, hắn vô cùng giận dữ, người phụ nữ này cho đến bây giờ vẫn ngu xuẩn như vậy, không hề có chí tiến thủ.

Hắn lùi về phía sau vài bước, dùng thân mình đẩy mạnh vào cửa.

Một cái, hai cái... Đẩy một hồi lâu cửa cuối cùng cũng mở.

“Giản Ngưng, cô xem tôi làm cách nào xử...” Hắn nổi giận đùng đùng đi vào, bước chân dừng ngay tại cửa, sự tức giận trên khuôn mặt lập tức cứng lại.

Mùi máu nồng đậm đập vào mắt hắn, hắn nhìn máu đang không ngừng chảy máu, thậm chí còn chảy tới chân hắn. Tầm mắt hắn nhìn theo vết máu, trên giường người phụ nữ đang nằm trong vũng máu. Cô giống như đang ngủ, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước đây, mắt nhắm nghiền, ngủ thật sự rất yên bình.

Trên ngực cô cắm một con dao, chuôi dao điêu khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, hắn nhớ rõ đây là con dao hắn mang từ Thụy Sỹ về. Cô từng âm ỷ với hắn trên bàn cơm, hắn đem dao ra dọa cô: Cô thử tiếp tục gây rối nữa xem?

Nay con dao này cắm trên ngực cô, máu vẫn đang không ngừng chảy, chất lỏng đỏ tươi giống như màu loài hoa hồng cô thích nhất, đẹp đẽ như vậy, yêu mị như vậy.

Toàn thân hắn không nhịn được run rẩy, máu trong người dường như chảy chậm lại, hắn gần như không nhúc nhích, chỉ có thể từ từ tiến lên phía trước.

Cô nằm ở đó, thật sự rất giống đang ngủ. Hắn muốn đánh thức cô nhưng cổ họng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Trên giường lộ ra tờ giấy, hắn cầm lên.

Cổ họng cảm thấy vị máu, hắn nhìn không được phun ra, chất lỏng đỏ tươi dính trên mặt giấy trắng, không ngừng chảy xuống, đẹp như vậy.

Mạng của tôi rẻ mạt, không thể đổi được mạng của cô ấy. Tôi dùng hai mạng đổi lấy một mạng, cầu xin anh buông tha cho người nhà tôi.

Cảm giác tuyệt vọng bủa vây lấy hắn, ngay cả đứng cũng không vững. Nắm chặt tờ giấy trong tay, trong nháy mắt khi ngã xuống hắn dường như thấy được người con gái đứng trên gác đường.

Tôi không cần những thứ này, tôi chỉ cần anh ấy yêu tôi.

Cô híp mắt cười, nụ cười đẹp đẽ đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Cố Trường Dạ từ cửa kính xe nhìn ra đi, nhìn đến kia một cao một thấp mẹ con, đôi mắt thâm trầm dần dần trở nên nhu hòa. Nữ nhân không ngừng cùng đứa trẻ trò chuyện gì đó. Đứa nhỏ sau khi nghe được, lập tức nở nụ cười. Dù cách rất xa như vậy nhưng Cố Trường Dạ tựa hồ cũng có thể nghe được Tiểu Dịch phát ra tiếng cười hạnh phúc và vui vẻ, thuần túy, vô ưu vô lự, không có bất kỳ điều gì phiền não.

Nữ nhân nhìn về phía đứa nhỏ ánh mắt, dường như vành mắt có đọng nhưng giọt nước lấp lánh giống ánh sao. Nàng rất yêu đứa nhỏ, trước kia hắn biết được, nhưng lại chưa bao giờ nghiêm túc nhận thứ điều đó như bây giờ. Thì ra là nàng thích đứa nhỏ giờ đây bộ dáng nàng như vậy, có tức giận, có sức sống, tựa như cùng một gốc cây tinh thần phần chần bồng bột thực vật, cho dù ở tại rét lạnh mùa đông, cũng có thể tưởng tượng đã đến năm mùa xuân sẽ ra sao bồng bột sinh trưởng.

Hắn giống như lần đầu tiên nhìn đến như vậy nàng, lại giống như không phải.

Cái ngày nàng mặc áo cưới đứng ở trong giáo đường sinh động,nụ cười tỏa nắng như mùa hè trong mát.Xong tựa hồ từ giờ khắc này, chân chính biến thành một con người khác

Giản Ngưng mang theo Tiểu Dịch ăn cơm, Tiểu Dịch rất vui vẻ, dọc theo đường đi đều là cười tủm tỉm. Lúc ăn cơm, còn chủ động dùng chiếc đũa gấp thức ăn cho Giản Ngưng ăn cơm, Giản Ngưng cũng dứt Tiểu Dịch ăn cơm.Nhìn trông thật hạnh phúc và vui vẻ.Tiểu Dịch nói hắn chưa bao giờ ăn qua ăn ngon như vậy đồ ăn, vẫn là cùng mẹ cùng một chỗ ăn, hắn rất hạnh phúc.

Giản Ngưng nhìn sự thỏa mãn trên khuôn

mặt nhỏ nhắn của Tiểu Dịch, nàng vẫn hi

vọng Tiểu Dịch là một đứa nhỏ đơn thuần,

linh hoạt,nụ cười luôn luôn trên môi như vậy

trưởng thành mới có thể hạnh phúc,có được

sự đầy đủ.Nhưng Tiểu Dịch giờ đây chỉ có

một chút như vậy đã cảm thấy như vậy thỏa

mãn, nàng lại cảm thấy lòng chua xót.

Dường như bởi vì Tiểu Dịch còn nhỏ, nội tâm

của nàng cảm thấy có lỗi với con mình,tại

mà con phải chịu thua thiệt liên càng ngày

càng nhiều, mà nàng thậm chí không biết

nên làm như thế nào mới tốt.

Tiểu Dịch ăn xong, Giản Ngưng kéo ra

khăn tay vì hắn chùi miệng, Tiểu Dịch an vị,

ngoan ngoãn bất động,ánh mắt to tròn tròn song mắt thấy Giản Ngưng.

Tiểu Dịch trên mặt còn mang theo khỏe

mạnh hồng nhuận, tại đây quán cơm trong

máy sưỡi cũng mở chân, làm cho Tiểu Dịch

giống một cái đáng yêu oa nhi giống nhau,

Giản Ngưng nhin không được đem Tiểu Dịch

ôm đến trong ngực, tốt nhất là suốt đời đều

như vậy, bọn họ không bao giờ nữa tách ra.

Ông trời dường như vĩnh viễn đều cùng

nàng đối nghịch, nàng trước một giây còn

đang suy nghĩ nàng cùng Tiểu Dịch vĩnh viễn

đều không cần lại tách ra, một giây kế tiếp

Cố Trương Dạ liền đi đến.khí tức hắn tỏa ra

quá mức cường đại, từ vào một khắc khi hắn

bắt đầu bước vào vô số người ánh mắt đã rơi

xuống trên người của hắn, mà hắn chỉ mang
theo mục đích chính đi về phía nàng, đem
người khác với tò mò, ngưỡng mộ không
thèm để vào mắt hay nói trắng ra không quan tâm
Giản Ngưng không thể tránh khỏi thấy được
hắn, theo bản năng đem Tiểu Dịch ôm chặt
hơn, trong lòng Tiểu Dịch tựa hồ cũng cảm
giác được chỗ không bình thường, dùng
ánh mắt nghi hoặc nhìn mẹ của mình.

Giản Ngưng nguyên bản đang vui vẻ thì
ngay lập tức trở nên cương nghị đứng lên. Dường như nàng vào giờ khắc này đem tất cả
nhu tình đều dỡ xuống, do đó võ trang trên
nàng cứng rắn nhất toát ra trên khuôn mặt,
làm tốt hết thấy phòng hộ đối mặt với người
đàn ông này.

Cố Trường Dạ đi đến chỗ Giản Ngưng
trước mặt dừng bước lại, không có chú ý tới
động tác nàng bảo hộ, chính là nhìn chăm
chăm Giản Ngưng mặt. Gương mặt này, có
phải hay không sẽ không bao giờ nữa như
trước đây đối với hắn nở nụ cười? Sẽ không
bao giờ nữa.

Giản Ngưng cắn môi, nhìn Cố Trường Dạ,
ngay cả ánh mắt đều quên đập.

Không thể, không thể làm cho hắn mang đi
Tiểu Dịch, không thể làm thế, không bao giờ.....

Câu nói vang lên trong đầu nàng ngay tức thì

Hắn cất tiếng phá tan không khí:

"Thời gian gấp mặt đến đây chấm dứt." Cố Trường Dạ mặt không chút thay đổi nhìn Giản Ngưng nói, không khác gì hắn tại tuyên bố hội nghị hôm nay đã
chấm dứt, người bên ngoài cũng không quyền đối với lần này nói ra cái gì dị nghị, hắn chính là người quyết định.

Giản Ngưng bất tri bất giác đem Tiểu Dịch ôm chặt hơn nữa vào lòng mình, Tiểu Dịch ngẩng đầu lên, không thoải mái hô một tiếng, "Mẹ."

Giản Ngưng nhìn con khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn vì đau, lúc này mới ý thức được mình làm con đau nên buông lỏng chút tay của mình. Tiểu Dịch khỏi
phục thân thể tự do sau, xoay người liền nhìn đến Cố Trường Dạ, hắn đối với Cố Trường Dạ cười cười.

Giản Ngưng nhìn đến Tiểu Dịch cười, kinh hãi một chút. Trước kia nàng vẫn không hiểu người đàn ông này tốt cùng là người như thế nào. Giờ đây hắn lại
làm cho Tiểu Dịch chính mình đi quen thuộc với sự hiện diện của hắn trong mấy ngày ngắn ngủi. Nhìn thấy cảnh Tiểu Dịch đối với hắn cười lúc này dường
như tim của nàng như bị ai làm đau

Cố Trường Dạ nhìn Tiểu Dịch trong lòng Giản Ngưng, hân vờn tay ôm Tiểu Dịch. Tiểu Dịch hoàn toàn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra vào lúc này bé vẫn hồn nhiên cười với Cố Trường Dạ, sự lo sợ của Giản Ngưng trong lòng nàng ngày càng lớn, nàng đem Tiểu Dịch bỏ vào phía sau mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Trường Dạ, "Người đã cướp đi của ta quá nhiều thứ, ta đều không sao cả, nhưng Tiểu Dịch thì không được." Nhưng thứ kia dù không muốn xong nàng không thể không thỏa hiệp dưới sự vô tình của hắn. Tiểu Dịch là ngoại lệ, Tiểu Dịch không thể để cho hắn mang đi, không thể để cho hắn tùy tâm sở dục.

Cố Trường Dạ cùng Giản Ngưng ánh mắt giằng co vài giây, hân thu tay, "Ta có thể cho hắn tốt nhất giáo dục, cho hắn mua tốt nhất món đồ chơi, cho hắn mua tốt nhất quần áo... Người, có thể cho con cái gì?" Giản Ngưng sắc mặt cứng đờ, cắn môi đột thay đổi trắng, lại vẫn kiên trì, "Tiểu Dịch là của ta."

"Đi theo người đến cái địa phương kia nhận giáo dục? Ngay cả hộ khẩu cũng không có? Hay là người tính dựa vào một người đàn ông có tiền?" Hắn nói ra lời châm chọc, cho dù khỏe miệng không có lộ ra trào phúng cười

Giản Ngưng môi đã bị cắn ra nhàn nhạt dấu răng, lại vẫn kiên trì, "Tiểu Dịch là của ta, là của ta..."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

"Tiểu Dịch là của tôi, của tôi...." nàng lập đi lập lại lời đó cho mọi người cũng nghe hay cách khác là cho chính bản thân mình.

Cố Trường Dạ liếc nàng, tiến lên đến gần nàng vờn đôi tay mà nàng chưa hiểu mục đích của hắn là gì. Ngay lúc đó Tiểu Dịch ở đằng sau lưng nàng lại tiến lên giang đôi tay bé khoát nên tay Cố Trường Dạ. Hành động đó của Tiểu Dịch làm cho Giản Ngưng vô cùng bất ngờ, không kịp định thần chuyện gì đang xảy ra. Giản Ngưng lao đảo lùi lại phía sau hai bước mới rớt cuộc đứng vững. Nàng không thể tin được đó là sự thật Tiểu Dịch lại không nhìn nàng mà lại nhìn khuôn mặt kia

Tiểu Dịch kéo vạt áo của Cố Trường Dạ, giang đôi tay ra cho Cố Trường Dạ bế rồi quay về phía Giản Ngưng nói

"Mẹ! Con đã cùng thúc thúc.....À! không là baba! Ba muốn con ăn với mẹ xong rồi quay trở về với ba"

Giản Ngưng trừng mắt nhìn Cố Trường Dạ, lòng nàng đau, đau đến rỉ máu một lần nữa. Không thể tin được hắn lại một lần, một lần nữa đoạt đi hết thảy của nàng, tổn thương nàng. Nay ngay cả điều cuối cùng tưởng đó là hạnh phúc được ở cùng con trai Tiểu Dịch của nàng mà hắn lại cướp đi. Giản Ngưng muốn xông lên cùng hắn ồn ào, cùng hắn nháo loạn để cướp lại Tiểu Dịch về nhưng nàng không thể để Tiểu Dịch phải hoảng sợ khi thấy cảnh đấy.

Sự đau đớn đến cùng cực cùng sự tuyệt vọng chưa bao giờ xảy ra dù trước đây Cố Trường Dạ có hành hạ nàng như thế nào thì nàng cũng không cảm thấy như giờ đây, nó tràn đầy trong lòng nàng mà nàng lại không có cơ hội nói ra khỏi miệng nó ứ đọng trong miệng nàng trong lòng nàng làm cho toàn thân nàng run rẩy

Cố Trường Dạ nhẹ nhàng vỗ vỗ vào chiếc lưng của Tiểu Dịch khi ôm Tiểu Dịch vào trong lòng, xoay người rồi đi không một cái liếc nhìn Giản Ngưng.

Giản Ngưng cả buổi chiều đều trải qua với sự thần thờ, tri trệ. Nàng không biết mình sẽ tiếp tục sống như thế nào đây khi không có Tiểu Dịch bên cạnh.

Giản Ngưng không thể hiểu tại sao Tiểu Dịch lại nguyện ý đi theo người đàn ông kia, nàng không thể hiểu mà nghĩ đến đó nó làm nàng đau. Giản Ngưng không thể trách con mà phải trách chính mình vô dụng không cho con được những gì tốt nhất về mọi thứ, không thể mua cho con đồ chơi đẹp, những bộ đồ ấm áp để không bị lạnh,.....rất nhiều thứ nàng không thể cho con. Nàng đúng là một người mẹ tồi. Tiểu Dịch không có lỗi mà là lỗi của nàng, là trách nhiệm của nàng

Giản Ngưng quay về biệt thự. Hôm nay lúc rời đi nàng vốn không muốn trở về nơi này nữa, nàng và Tiểu Dịch rời đi thì tốt rồi. Nàng hiểu Cố Trường Dạ khi Tiểu Dịch sinh ra đối với hắn cùng chẳng xấu cũng chẳng tốt, cũng không thích nhiều nếu như vậy thì trả lại cho nàng có phải biện pháp tốt nhất hay không.

Nếu hắn chán ghét nàng cùng nam nhân khác quan hệ thì nàng sẽ hướng hắn thề rằng đời này nàng không cùng bất kì nam nhân nào quan hệ hay lập gia đình, nàng sẽ ở cùng Tiểu Dịch đến khi nàng không còn hơi thở nữa. Được rồi, nàng chính là bị Cố Trường Dạ một lần nữa coi thường nàng vì nàng yếu đuối và vô dụng. Giản Ngưng quay lại đây như tự mình tát vào mặt mình. Mới đây không lâu nàng vừa nói qua không cần phải quay về nơi đây thế mà đảo mắt cái nàng lại dùng chính hành động của mình phản bội mình.

Nàng có chờ Cố Trường Dạ trở về, muốn, hỏi hắn muốn gì? Muốn như thế nào mới bằng lòng đem Tiểu Dịch trả lại cho nàng? Muốn gì ở Tiểu Dịch?

Chẳng nhẽ hắn nhất định phải bức nàng đến chết mới bằng lòng bỏ qua nàng hay sao?

Nàng đàn độn ngồi trong ssân.Trong đầu không ngừng hiện nên những ý niệm,mỗi cái ý niệm hiện ra lại làm cho nàng cảm thấy thật sự tuyệt vọng.Người làm tiền nên nhắc nhở nàng nhiều lần nên trở vào trong nơi này gió lớn không tốt cho sức khoẻ xong nàng bắt vvi sở động.Bị gió thổi lạnh thì có là gì khi sắp tới đây nàng không còn bất kì gì nữa trên cuộc đời này

Cố Trường Dạ trở về lúc hoàng hôn,hắn.dường như đoán được trước nàng sẽ về đây và nhìn thấy nàng cũng không ngoài ý muốn của hắn.Cố Trường Dạ đi lại chỗ gần nàng,đứng đối diện với nàng,nhìn nàng tựa hồ như cười cười

"xem ngươi đang dùng hành động thực tế để buông tha Tiểu Dịch" lời nói của hắn làm cho nàng đột nhiên sống trở lại,bất mãn nhìn hắn....

Cố Trường Dạ nói:" Ta tuyệt đối không cho phép có 1 thân thể bệnh tật hay không tốt ở bên cạnh con ta,nó sẽ làm con ta có bệnh thì làm sao bây giờ? Ngươi nên biết rằng hiện tại Tiểu Dịch là con trai ta,con trai duy nhất,duy nhất của ta nên nó không thể có bất kì tổn thương nào xảy ra dù nhỏ nhất" Cố Trường Dạ nói gần từng chữ cho nàng nghe.Nhìn thấy nàng cắn môi gần như bật máu nhưng đối với hắn không vì vậy mà cảm thấy có lỗi mà cảm thấy thay vào đó là dỗi tằm mất đi chỗ khác

Giản Ngưng miệng run rẩy nói

"Ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng đem Tiểu Dịch trả lại cho ta"

Cái gì mà trả lại cho nàng nguyên.bản Tiểu Dịch cũng là con hắn và nàng tốt nhất nên rõ ràng điểm này,hắn gầm nhẹ "Tiểu Dịch cũng là con ta"

Giản Ngưng muốn khóc nhưng nàng phải kiên cường không được rơi nước mắt:

"Có vô số phụ nữ nguyện ý vì ngươi sinh con mà đối với ngươi thì Tiểu Dịch không là gì cả,ngươi có thể buông tha cho ta và Tiểu Dịch được không?"

Cố Trường Dạ dường như tức giận nhưng chỉ hừ nhẹ mà nói với nàng rằng:

"Lời của ngươi thật dễ nghe nha.Nói vậy thì ai biết ngươi cũng có thể xoay người tìm người đàn ông khác mà vì hắn sinh con?Ngươi lại không phải không biết có trường hợp này xảy ra"

"Ngươi thật...."

Hắn nhướn mi nói

"Ta nói có gì sai sao?Đừng nghĩ giả bộ đáng thương ở chỗ ta thì ta suy nghĩ lại xin lỗi điều đó không bao giờ xảy ra.Nếu ngươi biểu hiện.tốt ta lại nhất thời cao hứng mà lại thương tình sẽ cho ngươi gặp Tiểu Dịch."

Giản Ngưng hét nên:

"Cố Trường Dạ ngươi còn có phải là người hay không?"

Ngược lại thì Cố Trường Dạ:

"Ngươi đứng đây hét nên với ta thì không thực tế nên suy nghĩ như thế nào mà lấy lòng ta,làm thế nào để t cao hứng thì sẽ cho ngươi gặp Tiểu Dịch"

Giản Ngưng tức giận :

"Ta thì còn có cái gì có thể lấy lòng ngươi được đây.Ta chẳng còn gì cả...."

Cố Trường Dạ híp mắt lại đáng giá nàng hồi lâu,mới từng bước tiến nên,đôi mắt nhìn nàng một cách nóng bỏng " Đừng coi thường bản thân mình như vậy" Hắn vươn tay ra đưa vào cô Giản Ngưng đi xuống xương quai xanh vài vòng sau đó tiến lại gần bên tai nàng nói nhỏ rằng "có lẽ ta đối với thân thể của ngươi còn rất có hứng thú"

Giản Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không thể nói được nên lời.Đối với phản ứng của nàng Cố Trường Dạ tỏ ra khinh thường nói:

"Trừ bỏ cái này thì ngươi cho ngươi còn gì để lấy lòng ta"

Giản Ngưng lấy tay đẩy hắn ra xa:

"Ngươi đừng nằm mơ,ta có chết cũng không cần nằm ở dưới thân ngươi.Ngươi làm cho ta ghê tởm"

Cố Trường Dạ không vì thái độ của nàng mà dừng đôi tay đang vuốt ve khuôn mặt nàng

"Ghê tởm?Không phải ngày trước ngươi rất vui vẻ nhận lấy hay sao?Đừng nói lấy,hay suy nghĩ thật kĩ,đây là cơ hội duy nhất để ngươi thấy được Tiểu Dịch hay ngươi không muốn gặp Tiểu Dịch cả đời"

"Ngươi hỗn đản"

"A..."

"Người sẽ không chết từ tế đâu"

Cố Trường Dạ thu hồi tay, sửa lại y phục và nói: "Xin lỗi, ta vừa coi số, ta sống đến trăm tuổi nên muốn nguyên rửa ta nên sống lâu chút"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18

Giản Ngưng thức dậy, mặc quần áo cẩn thận. Cô hỏi đi hỏi lại người giúp việc xem có biết con trai cô ở đâu không. Nhưng nhận lại được chỉ là ánh mắt kinh ngạc của đối phương, cũng không giống bộ dáng giả vờ không biết. Xem ra Cố Trường Dạ vẫn chưa mang Tiểu Địch về đây. Cũng đúng, hẳn trước nay chưa từng coi nơi này là nhà, như thế nào sẽ để con hấn ở chỗ này. Cô suy nghĩ Cố Trường Dạ sẽ làm gì với Tiểu Địch, Tiểu Địch là con hấn, hấn không thể tàn nhẫn, thằng bé đã lớn như vậy, nó nhận thức được... Nhưng có gì mà hấn không dám làm...

Người giúp việc hấn đã đổi hết một lượt, cô nhìn không có lấy một gương mặt quen. Tại năm cô “gặp chuyện không may”, Cố Trường Dạ ngoại trừ quần giả, đều đuổi tất cả đi. Hấn tức giận, hết lần này tới lần khác không có cách nào để giải toả. Hấn hận bọn họ, vì sao thấy cô ở trong phòng lâu vậy, vì sao để cô chảy máu nhiều như vậy, lại vẫn không có người nào phát hiện ra?

Cố Trường Dạ không mất trí nhớ, hấn nhớ mình đã gào thét thế nào đối với mấy người giúp việc kia. Hấn trả tiền cho bọn họ để làm gì, làm sao có thể không chú ý đến Giản Ngưng như vậy? Mỗi khi nhớ lại những lời này, ngực hấn liền toả áp lực lợi hại, khiến hấn phải há mồm thở dốc, một lúc lâu mới hồi phục được.

Giản Ngưng không biết những điều này. Cô nhìn những gương mặt mới, không có quá nhiều cảm giác. Thay đổi cũng tốt, ít nhất cũng khiến cô tạm không nghĩ đến những gì đã trải qua. Cô có một thời điểm, mãi mãi cũng không muốn trở về...

Cô đi dạo xung quanh, hết thấy đều không thay đổi, bất kể là bố cục hay cách trang hoàng. Cô vốn cho là, sau khi cô rời khỏi, hấn hoặc đem nơi này bán đi, hoặc là cải tạo triệt để lại một lần. Nơi này là ác mộng của cô, dĩ nhiên cũng không phải kí ức tốt đẹp gì đối với hấn.

Giản Ngưng đứng trên bậc thang, chuẩn bị xuống lầu, lại nhìn thấy Cố Trường Dạ đang ngồi ở sofa đọc báo. Cô dừng một chút, dùng tay phải bóp tay trái, cảm giác đau đớn truyền đến, không phải ảo giác. Cảnh tượng này quá giống với cảnh tượng trước kia, giống như đã xảy ra vô số lần.

Lúc ban đầu nếu cô nhìn thấy hấn ở nhà, sẽ vui sướng chạy tới. Cầu thang bằng gỗ sẽ truyền đến tiếng nhẹ nhàng của bước chân, liên tiếp mà êm tai. Sau đó thì sao? Cô nhìn thấy hấn ở nhà, thật là ngoài ý muốn, hấn vẫn còn nhớ có một nơi thế này sao?

Cô không thể không thờ dài một chút, lập tức bước xuống.

Cố Trường Dạ nghe được tiếng động, hạ tờ báo trong tay, đứng lên đi đến bàn ăn.

Giản Ngưng nhìn người giúp việc lần lượt mang bữa sáng lên, lại nhìn thoáng qua đồng hồ, đã hơn mười giờ. Hấn sao bây giờ mới ăn điểm tâm, chẳng lẽ vì muốn đợi cô? Cô không khỏi tự giễu, cô trở nên quan trọng như vậy từ bao giờ...

Cố Trường Dạ đã ngồi xuống, bữa sáng cũng đã dọn xong. Vài người giúp việc đều nhìn Giản Ngưng, ý bảo cô nhanh nhanh ngồi xuống. Đại khái cũng biết nam chủ nhân tính tình không tốt, hi vọng hết thấy đều vừa ý hấn.

Giản Ngưng đứng vài giây, lúc này mới đi tới ngồi xuống.

Cô nhìn đồ ăn trước mặt mình, không muốn ăn, “Không sợ tôi lãng phí đồ ăn?”

Cố Trường Dạ đang dùng com ngắt đầu lên, “Dù sao cũng không phải lần đầu tiên em lãng phí.”

Giản Ngưng dùng thìa khuấy loạn bát cháo nóng, không muốn nhiều lời. Cô bây giờ rõ ràng đã ở thế yếu, không nên làm hấn không thoải mái. Thế giới này căn bản không công bằng, nghĩ thế này cô sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.

“Khi nào thì cho tôi gặp Tiểu Địch?” Cô nhìn hấn, cố gắng không để lộ cảm xúc, nhưng trong mắt vẫn không giấu được vài tia khát vọng nổi lên.

Cố Trường Dạ nhìn chằm chằm bát cháo trước mặt cô, không nói một lời.

Giản Ngưng không có được câu trả lời như ý muốn, chỉ có thể vui đầu ăn cháo. Nhìn thái độ hấn, chỉ sợ nếu cô còn bệnh, hấn sẽ không để cô thấy Tiểu Địch. Cô nhất định phải thật khoẻ mạnh, cũng là muốn cho con trai cô thật khoẻ mạnh.

Cô đẩy nhanh tốc độ ăn, Cố Trường Dạ nhìn cô vài lần, mới chậm rãi khôi phục sắc mặt bình thường.

Đang ăn, đột nhiên điện thoại reo, tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí yên lặng kì lạ. Cố Trường Dạ liếc di động của mình, lập tức ra bên ngoài nghe. Giản Ngưng nhìn bóng lưng hắn, thẳng đến khi thân ảnh hắn biến mất. Không bao lâu sau truyền đến tiếng chạy xe, hắn đã ra ngoài, hơn nữa không nói bao giờ trở lại.

Giản Ngưng cắn cắn môi, hắn định thế nào với cô?

Cô thật sự không dám đi quấy nhiễu hắn, lấy tính cách của hắn, có lẽ thật sự sẽ không để cô gặp Tiểu Dịch. Cô nhìn chảo, lại bảo người giúp việc lấy cho cô thêm một bát. Cô muốn ăn nhiều một chút, bồi dưỡng thân thể thật tốt, mới có thể đối chọi với tương lai. Cô sẽ không ngã xuống, tuyệt đối không.

Cố Trường Dạ lái xe vào bệnh viện, Kỷ Bách Hiền đã chờ ở nơi đó, thấy Cố Trường Dạ xuống xe, lập tức tiến lên đón. Cố Trường Dạ sắc mặt đông lạnh, nhìn thấy Kỷ Bách Hiền, lập tức mở miệng, “Đã xác định chưa?”

Kỷ Bách Hiền sắc mặt cũng không quá tốt, “Ngày mai sẽ mời chuyên gia tốt nhất cả nước đến kiểm tra chính xác một lần.”

Cố Trường Dạ rất nhanh ổn định lại bước chân. Kỷ Bách Hiền nói như vậy, có lẽ kết quả đã xác định rồi. Bệnh viện của bọn họ nguyên bản là bệnh viện tư nhân, đều tập trung nhân tài cũng như phương tiện y học hiện đại nhất. Kỷ Bách Hiền nói muốn mời chuyên gia, bất quá là để hắn chuẩn bị tâm lí mà thôi.

Kỷ Bách Hiền đón nhận ánh mắt Cố Trường Dạ, đem văn kiện xác nhận DNA đưa cho hắn.

Cố Trường Dạ lắc đầu, không cần nhìn. Từ khi biết được Giản Ngưng có một đứa con trai, hắn chỉ biết, vậy nhất định là con trai của hắn. Sở dĩ hắn muốn giám định DNA, bất quá là để cho những người bên cạnh hắn yên tâm, tránh sau này cảm thấy hoài nghi.

Kỷ Bách Hiền đành phải cất văn kiện đi.

Cố Trường Dạ đứng dựa vào tường trong thang máy, không khỏi thất vọng nhắm mắt lại.

Hắn vốn cho là, trời xanh sẽ không bao giờ dồn con người ta đến đường cùng. Thời điểm năm năm trước, hắn đã chậm rãi cảm nhận được, cô đối với hắn thay đổi. Loại si mê trong ánh mắt ngày càng ít đi, nụ cười đơn thuần tốt đẹp cũng không xuất hiện. Hắn mỗi khi nhìn thấy cô cười đều cảm hận, mà khi cô không cười nữa, hắn lại như vậy không thoải mái.

Cô thích đứa trẻ như vậy, khi đó hắn nghĩ, nếu cô thực sự sinh nó ra, cô nhất định sẽ không bỏ đi đâu được, cuộc đời từ nay về sau đều bị hắn khống chế. Nhìn cô, tâm tình hắn sẽ không quá tốt. Nhưng khi cô rời đi, hắn mới phát hiện, ngay cả tâm tình hắn cũng đều không có.

Loại khó chịu này, ngày ngày ám vào thức ăn đến mặn chát. Thẳng đến một ngày, hắn ngay cả vị mặn của đồ ăn cũng không cảm nhận được...

Cố Trường Dạ đẩy cửa phòng bệnh, thằng bé nằm trên giường lập tức ngồi dậy, mở to hai mắt nhìn hắn. Cố Trường Dạ đánh giá thằng bé. Tiểu Dịch chỉ bốn tuổi, mà nghe lão Thất nói qua, nó từ lúc bị bắt lên xe, cũng không khóc chút nào, chỉ trầm mặc.

Lão Thất cảm thấy kì quái, vì thế hỏi thằng bé, có sợ hay không. Thằng bé nói sợ, nhưng nó biết, mẹ rất nhanh sẽ tìm đến, mẹ sẽ không bỏ lại nó.

Cố Trường Dạ đến bên giường bệnh, chống lại ánh mắt của Tiểu Dịch. Nghĩ nghĩ, vẫn là vươn tay xoa đầu Tiểu Dịch, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ của Tiểu Dịch.

“Có sợ không?” Cố Trường Dạ đột nhiên mở miệng.

Tiểu Dịch nhìn hắn trong chốc lát, “Sợ? Sợ thì ích gì.”

Thanh âm Tiểu Dịch rất nhẹ, quét cường nhìn người đàn ông trước mặt. Ông chú này nhìn qua thân thể rất cường tráng, tư thái kiên nghị. Tiểu Dịch không thấy được cảm giác an toàn, nhưng nó biết mình không ghét chú.

“Mẹ nói không phải tất cả mọi người đều có thể làm một cây đại thụ che trời, có thể tự bảo vệ trước giông bão. Nếu ta chỉ là một bụi cỏ nhỏ, che ngăn không nổi bão táp, vậy hãy để bão táp quét đổ ta, sau đó đứng lên, như cũ sinh trưởng.” Thanh âm ngân thơ vang lên giữa phòng bệnh.

Không phải tất cả mọi người đều có thể làm người mạnh. Tính cách cô vốn yếu đuối như vậy, người ngoài mắng, cũng chỉ có thể chấp nhận. Cô chống lại không được, chỉ biết sợ. Cô không có bản lĩnh, không hô phong hoán vũ được. Việc cô có thể làm, chỉ là bảo toàn tính mạng, làm cho mình ngày càng cứng cỏi lên thôi.

Cố Trường Dạ nhẹ nhàng cắn môi dưới, Giản Ngưng đã phải đối mặt với bao nhiêu điều không như ý, mới có thể dạy con trai lý luận như vậy. Hắn giống như đang nhìn thấy con người cô trước kia, đau lòng kêu, mệt mỏi lên nói, hi vọng tất cả mọi người đều ở bên cô.

Từ khi nào, cô càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy xa lạ?

“Vậy bây giờ còn sợ không?” Cố Trường Dạ vuốt gương mặt tươi tắn, cố cười.

Tiểu Địch ngoan ngoãn lắc đầu, “Không sợ.”

Cố Trường Dạ lúc này mới chính thức nở nụ cười, “Vì sao?”

“Chú là người tốt, cho cháu khám bệnh.” Tiểu Địch rung đùi đắc ý, nói, “Mẹ nói nếu ai đối tốt với mình, phải nhớ kĩ.”

Cố Trường Dạ ngồi xuống cạnh giường, “Mẹ còn nói gì nữa?”

“Mẹ nói nếu ai đối với mình không tốt, thì quên đi. Nhớ những điều tốt, cuộc sống mới vui vẻ được.”

Cố Trường Dạ nghe Tiểu Địch lẩm bẩm, hồi lâu mới hỏi, “Vậy mẹ có nhắc đến ba con bao giờ không?”

Tiểu Địch thu lại nét cười, hơi thương cảm lắc đầu.

Cố Trường Dạ rất rõ ràng, Giản Ngưng chắc chắn sẽ không nhắc tới hắn. Nhưng nghe được sự thật từ chính miệng con trai nói ra, vẫn không nhịn được than nhẹ một tiếng.

“Con cũng không hỏi sao?” Cố Trường Dạ bất giác nghe được thanh âm mềm mại của mình.

Tiểu Địch gật đầu, “Nếu con hỏi, mẹ nhất định sẽ rất đau lòng. Con không muốn mẹ đau lòng.”

Cố Trường Dạ ôm Tiểu Địch vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tiểu Địch, “Có muốn gặp mẹ không?”

Tiểu Địch giẫy ra khỏi lòng Cố Trường Dạ, đầu tiên là gật đầu, trầm mặc hồi lâu, lại lắc đầu, “Không... muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Cố Trường Dạ vẫn chưa trở về, Giản Ngưng đi đi lại lại trong nhà, cũng không có người nào tiến lên hỏi tình hình của cô. Cô xác định Cố Trường Dạ không phải người giám sát cô, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn đi rất vội vàng, hẳn là có chuyện quan trọng phát sinh.

Cố Trường Dạ đi rồi, cô thoải mái hơn rất nhiều. Đại khái hình như là đã được quản gia dặn dò qua, mấy nữ giúp việc đều tiến lên kêu cô một tiếng “Phu nhân”, thậm chí trên mặt còn biểu tình muốn lấy lòng, thật sự coi cô là nữ chủ nhân. Kiểu xưng hô này làm cô không thích, cô sửa cho bọn họ một lần, nhưng bọn họ vẫn cố tình nói vậy, Giản Ngưng cũng hết cách, mặc kệ họ. Nhưng Cố Trường Dạ rời đi, cô cũng không biết khi nào mới có thể thấy Tiểu Địch.

Sau khi xác thực Tiểu Địch là bị Cố Trường Dạ mang đi, cô nửa vui nửa buồn. Vui vì biết Tiểu Địch cũng không phải bị bọn người xấu bắt cóc bán đi. Buồn, cái này cô không dám tưởng tượng, nếu cô không gặp lại được Tiểu Địch, cô không biết phải làm gì.

Giản Ngưng đi dạo trong sân, quản gia vẫn ở phía sau lưng cô, cách không xa nhìn xung quanh. Ông tựa hồ muốn tiến lên hỏi cô muốn đi đâu, nhưng không được Cố Trường Dạ phản phở, quản gia cũng không dám tùy tiện. Dù sao là một quản gia thì cũng chưa đủ thân phận để hỏi chuyện phu nhân.

Cuối cùng quản gia vẫn là đánh bạo tiến lên, “Phu nhân, cô muốn đi đâu? Lái xe có thể đưa cô đi?”

Giản Ngưng lắc đầu, thấy quản gia nhiều năm như vậy, vẫn là đối với Cố Trường Dạ tận tâm. Ông chẳng lẽ không biết Cố Trường Dạ là người như thế nào? Có lẽ bởi vì Cố Trường Dạ vẫn chưa làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến ông. So ra làm bằng hữu, vẫn tốt hơn là làm kẻ thù gặp nạn lần.

Giản Ngưng cười khổ một tiếng, cho dù cô có muốn ra ngoài, cũng không ngu đến nỗi để người của Cố Trường Dạ đi bên cạnh. Cô chỉ là muốn đi dạo xung quanh, cũng sẽ không rời đi. Tiểu Địch còn nằm trong tay Cố Trường Dạ, cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Bây giờ cô chỉ có thể ngồi ở biệt thự đại, không biết làm cái gì. Ngực rất bí bách, lại giống như lúc xưa, cho dù đã nhiều năm trôi qua như vậy, vẫn có thể khiến cô cảm thấy khó chịu. Cô luôn tự nhủ, phải thật kiên cường, nhưng đến khi sự tình phát sinh xong mới biết, cô một chút cũng không thay đổi, chỉ thấy bản thân ngày càng yếu ớt đi.

Thời gian trước, có thời điểm Giản Ngưng tìm đến mấy văn phòng luật sư, bọn họ đều tiếp đãi cô rất khách khí, lập tức mời cô vào nói chuyện. Biết được cô muốn giành quyền nuôi con, đối phương vẫn như cũ vô cùng lễ độ. Đầu tiên muốn biết rõ hơn tình hình kinh tế của cô, rồi lý do vì sao cùng chồng ly hôn. Luật sư càng nghe càng nhíu mày, sau khi nghe Giản Ngưng trình bày xong, nói có cơ hội, chỉ là tiền công sẽ cao một chút. Dù sao lấy hiện trạng của cô, thắng toà không phải là chuyện dễ. Nhưng đến cuối cùng, chỉ cần Giản Ngưng đem ba chữ “Cố Trường Dạ” ném ra, sắc mặt đối phương lập tức thay đổi, thoái thác có việc, không thể nhận vụ này.

Đi ra từ văn phòng luật sư, Giản Ngưng không khỏi âm thầm cười khổ. Cô nguyên bản còn muốn nói, mình bây giờ còn đang là “người chết”, điểm này

nên giải quyết thế nào. Đáng tiếc, ngay cả hỏi cũng không thể hỏi ra lời.

Liên tục hai ngày, Cố Trường Dạ đều không xuất hiện. Giản Ngưng hai ngày ở đây đều đi tìm luật sư, hi vọng ai đó có thể giúp cô. Cô biết mình là lấy trộm chọi đá, nhưng vẫn phải thử một chút. Cô vẫn tự khuyên lon chính mình, có lẽ kế tiếp, sẽ là một luật sư tốt, sẽ nguyện ý giúp cô, nguyện ý nghĩ biện pháp giúp giành lại con trai cho cô. Cô biết tình huống hiện tại cùng việc đánh xô số không có khác biệt lắm, biết rõ tỉ lệ rất nhỏ, nhưng vẫn là cố đâm đầu vào, vạn nhất hi vọng chính mình gặp may mắn.

Nhưng trên thực tế, cô một điểm mấu chốt cũng không có. Trong quá trình đi tìm luật sư, Giản Ngưng mới phát hiện được, thì ra thế lực của Cố Trường Dạ càng ngày càng lớn. Không đến mức không ai có thể chống lại được, nhưng chính là hiện tại tìm không ra người dám chống lại hắn. Nói đúng ra là lực ảnh hưởng của “Hoàng thành” đã đạt đến cảnh giới chưa từng có.

Giản Ngưng càng ngày càng tuyệt vọng, mới trước đây còn cảm thấy thế giới này hắc bạch phân minh, địa vị cùng tiền tài vốn không thể có quan hệ. Bây giờ mới cảm thấy ý nghĩ này đúng là quá đáng chê cười.

Bởi vậy lúc có người chủ động tìm tới Giản Ngưng, cô vui sướng vạn phần. Đối phương là một phóng viên, dự đồ cô đem chuyện này phanh phui trước truyền thông, làm cho công chúng tạo áp lực đối với Cố Trường Dạ. Giản Ngưng cự tuyệt cách làm này, cô tuyệt đối không muốn con trai mình bị người khác chỉ trích, thành đề tài trong câu chuyện bàn tán của người khác. Cô cũng không thật mong Tiểu Dịch trở nên nổi bật, cô chỉ muốn nó sống tốt, bình bình an an mà trưởng thành.

Hai ngày chớp mắt đã qua, Giản Ngưng cũng thành thành thật thật chờ ở biệt thự, đợi Cố Trường Dạ trở về, để cô có thể thấy Tiểu Dịch.

Cố Trường Dạ đến sáng thứ ba mới trở về. Lúc trở lại, Giản Ngưng đang dùng bữa sáng. Cố Trường Dạ vào từ cửa sau, liền nhìn Giản Ngưng ăn cơm. Giản Ngưng ăn vài miếng, phát hiện điều gì không đúng. Bởi vì cô lúc ăn cơm không thích người khác nhìn mình, liền phân phó người giúp việc tự đi làm chuyện của các cô. Thành ra nhà bếp lúc này chỉ có cô với hắn. Giản Ngưng có vài điểm hối hận, nếu có người giúp việc trong này, ít nhất sẽ còn có người hô một tiếng “Thiếu gia”, bây giờ thì hay rồi, hắn trở về từ lúc nào, đã đứng ở đây bao lâu cô còn không biết.

Sắc mặt hắn có chút mệt mỏi, ánh mắt cũng không sắc bén như thường ngày, ngay cả tây trang tựa hồ cũng có chút nếp gấp.

Giản Ngưng bị Cố Trường Dạ nhìn thật sự ăn không vào. Cô cho là hắn sẽ nói cái gì, nên đặt đĩa xuống. Thế nhưng hắn vẫn đứng ở đó, cái gì cũng không nói.

Cô đành phải buông bát đĩa, chống lại ánh mắt Cố Trường Dạ.

Cố Trường Dạ nhìn động tác ăn cơm của cô, nghĩ khẩu vị cô đã thay đổi tốt hơn. Thân thể cũng trở nên tốt, sắc mặt không còn trắng bệch, thậm chí còn có chút hồng nhuận.

Gương mặt cô vẫn giống như trước kia, mịn màng không có bất kì lấm tấm nào. Cô có thể ngày hôm trước mọc mụn đỏ, ngày hôm sau lập tức hết ngay, trời xanh tổng là đang ưu ái cô.

“Phiền anh mời bác sĩ đến được không?” Giản Ngưng thua cuộc mở miệng trước.

Cố Trường Dạ nhủ mi, vốn là muốn hỏi cô có phải hay không có chỗ nào không thoải mái, dừng lại vài giây, lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của cô. Trước hắn ám chỉ qua, chỉ có thân thể tốt mới có thể gặp Tiểu Dịch. Cô bây giờ muốn mời bác sĩ gia đình đến, hắn là muốn chứng minh thân thể cô đã tốt lắm. Như vậy hắn liền không tìm được cớ ngăn cô gặp Tiểu Dịch.

Nhiều năm như vậy, cô tựa hồ vẫn chưa trở nên thông minh, chỉ là ngày càng trở nên cẩn thận, trở nên hiểu được điều gì mới là tốt nhất cho chính mình.

Cố Trường Dạ gật đầu một cái, thật sự gọi điện thoại.

Bác sĩ tới rất nhanh, bởi vì nghĩ xảy ra chuyện gì khẩn cấp, còn mang theo rất nhiều thuốc. Sau nhìn đến thân thể khỏe mạnh của Giản Ngưng, còn dùng ánh mắt nghi vấn hỏi Cố Trường Dạ, người này thật sự là bệnh nhân sao?

Tuy rằng bác sĩ rất nghi hoặc, nhưng vẫn cẩn thận kiểm tra cho Giản Ngưng một lần. Kết luận không có gì trở ngại, chỉ chú ý đừng để cảm xúc quá mức thất thường, cũng nên đảm bảo chế độ ăn.

Sau khi bác sĩ rời đi, Giản Ngưng mới nhìn Cố Trường Dạ, “Có thể cho tôi gặp Tiểu Dịch chưa?”

Mấy ngày nay cô không có việc gì làm, ngoài việc cả ngày nghĩ biện pháp đoạt lại Tiểu Dịch từ tay Cố Trường Dạ. Cô cảm giác nếu không được gặp lại Tiểu Dịch, có lẽ cô phát điên rồi.

Cố Trường Dạ híp mắt nhìn cô, tiếp xúc ánh mắt cô vài giây, mới quay đầu. Hắn đột nhiên vào giờ khắc này, nhớ lại biểu tình năm đó của cô. Khi đó cô lấy tay vuốt bụng, lộ ra tư thái bảo vệ, dường như nếu không bảo vệ được đứa bé trong bụng cô, chính cô cũng không muốn sống nữa.

“Đến bệnh viện làm kiểm tra đủ một lần rồi nói sau.” Cố Trường Dạ nói xong, liền đi ra ngoài.

Giản Ngưng lập tức từ trên giường nhảy xuống, đuổi theo.

“Anh nói rõ ràng, tôi còn cần kiểm tra cái gì? Cơ thể của tôi rất tốt, bác sĩ cũng nói rất tốt. Anh lại muốn làm cái gì?”

Cố Trường Dạ từ từ quay đầu, sắc mặt âm trầm, ánh mắt cũng dần thay đổi chìm xuống. Dường như vừa nãy cô nhìn thấy vẻ mệt mỏi của hắn chỉ là ảo giác. Hắn vẫn luôn như vậy, chỉ cần hắn muốn gì, nhất định sẽ làm như thế. Không chấp nhận kẻ nào phản bác, cho dù chỉ một câu hỏi vì sao cũng không.

“Em ở cái thị trấn nhỏ kia lâu như vậy, ai biết em có thể dính bệnh gì?” Cố Trường Dạ lạnh lạnh mở miệng, hoàn toàn không cảm giác lời mình nói có bất kỳ vấn đề.

Giản Ngưng quả thực muốn cười, nhưng chính là phần nộ ngày càng tăng thêm, “Đúng, tôi có bệnh. Chẳng qua rất xin lỗi, mới hôm trước anh còn cùng tôi ăn cơm. Có hay không anh cũng nên kiểm tra xem đã bị tôi lây bệnh chưa?”

Cố Trường Dạ không hề phát giận, lại dùng cái loại ánh mắt hư hư thực thực nhìn cô. Hắn vĩnh viễn có thể không chế cảm xúc của cô, “Nơi ở hỗn tạp như vậy, hơn nữa em còn có thể qua lại với đàn ông. Ai biết được sẽ có những loại vi khuẩn gì?”

“Anh...” Giản Ngưng trừng mắt nhìn hắn, “Anh có ý gì?”

“Tôi nói tác phong của em có vấn đề, nhân phẩm không tin được, còn muốn tôi nói rõ hơn sao?” Hắn liếc nhẹ cô một cái, “Cha của con trai em còn chưa chết, liền gấp như vậy tìm người đồ vô?”

Sắc mặt của cô ngày càng xanh tái, “Anh định làm gì anh ta?”

“Nguyên bản không định làm gì, nhưng em quan tâm hắn như vậy, có phải tôi nên suy nghĩ lại một chút...” Cố Trường Dạ đối với cô nở nụ cười, “Nghe nói là một thầy giáo tốt, em nói xem nếu đề trường học cùng đồng nghiệp hắn biết được hắn dây dưa với một phụ nữ đã có chồng, chuyện sẽ như thế nào?”

“Anh quả thực...”

“Rất đáng giận?” Cố Trường Dạ giúp cô nói tiếp phần sau, “Em biết những điều tôi nói ra, tôi đều làm được.”

Thấy hắn đi, cô lại đuổi theo.

“Hoặc là tới bệnh viện kiểm tra, hoặc là em đừng nghĩ đến chuyện thấy con trai tôi.” Cố Trường Dạ nói tới lời này, thật không có ý định dừng bước.

Giản Ngưng thờ dốt, con trai hắn? Nực cười, là cô sinh con, khi nào đã biến thành con trai hắn?

Hắn còn nhận định tác phong của cô có vấn đề, rốt cuộc ai mới là người tri kỷ vô số, tình nhân không đếm nổi? Cô hận, nhưng chỉ có thể thuận theo hắn.

Sự thật, cỡ nào bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 20

Giản Ngưng bị Cố Trường Dạ dẫn tới bệnh viện. Đây là lần đầu tiên cô tới bệnh viện tư nhân do chính hắn đầu tư, phong cách đặc trưng của những nhà tư bản. Theo từng bước chân, cô đều có thể cảm giác được mặt sàn sáng choang chiếu rõ bộ dáng nhếch nhác, thảm hại của mình.

Cô có chút buồn cười, hắn không nói suông, mà thật sự dẫn cô đến bệnh viện. Có lẽ trong mắt hắn, cô đến thị trấn nhỏ kia sống, đúng là không tuân thủ nữ tắc, ngã ngón vào vô số đàn ông. Hơn nữa còn thật tính gả đi, làm cho con trai hắn gọi người đàn ông khác là cha.

Cô chẳng qua nghĩ, hắn còn chưa chứng thực, đã trực tiếp nghĩ cô có vấn đề. Chẳng lẽ hắn không tự nghĩ đến bản thân hắn mới là người có vấn đề? Bao nhiêu phụ nữ tìm đến tận cửa như vậy?

Đàn ông trên thế giới, quả thực có những tiêu chuẩn so sánh rất đáng sợ.

Chính là cô muốn cười cũng không cười nổi, bởi vì Cố Trường Dạ bộ dạng rất nghiêm chỉnh, phảng phất như đang chờ kết quả gì quan trọng lắm. Nếu không phải biết đây chỉ là kiểm tra sức khỏe đơn thuần, cô sẽ cho là mình bị bệnh nan y bất trị. Không đúng, cho dù cô bị bệnh nan y, biểu tình hắn cũng không thể như vậy.

Quá trình kiểm tra có chút phức tạp, Giản Ngưng rốt cuộc làm xong một lượt, nhin không được nhìn Cố Trường Dạ châm chọc, “Nếu không phải chỉ là kiểm tra sức khỏe, tôi còn hoài nghi anh có âm mưu gì.”

Cố Trường Dạ biểu tình tựa hồ không thoải mái, “Tôi còn có thể âm mưu cái gì?” Hắn nhướng mi, đối với lời nói của cô có chút bất mãn.

“Ví dụ như mặt ngoài anh dẫn tôi tới bệnh viện kiểm tra thân thể, nhưng trên thực tế là có mưu đồ khác.” Cô nói lời này, ý tứ châm chọc có đủ. Giản Ngưng hình dung đến một bộ phim truyền hình, vai nam chính yêu em gái nữ chính. Nhưng em gái kia mắc bệnh nan y, nam chính cố ý lừa nữ chính đến bệnh viện kiểm tra. Nếu trùng khớp, có thể vừa ý cứu lấy em gái nữ chính.

Lúc cô nói, ngữ khí buông lỏng một chút. May mắn cô không có em gái, nếu không cô nhất định hoài nghi Cố Trường Dạ có mưu đồ. Cô đời này mấy việc không mong muốn đã gặp qua vài lần, việc không mong nhất cũng đã xảy ra, tựa hồ cũng không còn gì có thể làm cô lung lay nữa.

Cố Trường Dạ bởi vì lời này mà nhìn cô nửa ngày, lập tức quan sát cô từ đầu đến chân, “Em thấy trên người em còn cái gì để tôi lợi dụng?”

Cô cỡ nào không biết lượng sức mình mới nói ra những lời như thế. Giản Ngưng quay đầu, không muốn cùng hắn tranh luận nữa. Dù sao trong mắt hắn, cô cũng không có tí trọng lượng nào.

“Khi nào mới để tôi gặp Tiểu Dịch?” Cô thuận theo hắn, cũng chỉ vì muốn thấy Tiểu Dịch.

“Có kết quả xong.” Cố Trường Dạ lười nói thêm.

Kỷ Bách Hiên từ đối diện đi tới, thấy bọn họ, cung kính gọi Cố Trường Dạ, “Đại ca.” Ánh mắt dừng trên người Giản Ngưng một lúc, “Chị dâu.”

Giản Ngưng quả thực đối với hai chữ “Chị dâu” này không dám nhận.

Kỷ Bách Hiên không ngại thái độ của cô, vẫn là cười cười.

“Em về trước đi.” Cố Trường Dạ cũng không nhìn Giản Ngưng, chỉ phản phó một câu như vậy.

Giản Ngưng không tính lưu lại, cất bước liền đi. Bộ dáng kia của hắn, thật sự giống như coi cô mắc bệnh truyền nhiễm. Mà hắn không muốn tiếp xúc với cô, sợ chính mình lây bệnh.

Kỷ Bách Hiên nhìn chằm chằm hướng đi của Giản Ngưng, thẳng đến khi thân ảnh cô hoàn toàn biến mất. Lúc này mới thu hồi ánh mắt, thần sắc nghiêm trọng, “Chị dâu còn chưa biết...” Hắn vốn muốn hỏi Đại ca tại sao không nói cho chị dâu biết sự thật, nhưng Cố Trường Dạ luôn không vui đối với những người hỏi hắn chuyện mà hắn đã an bài tốt, nên mới phải uyển chuyển nói như vậy.

“Không cần.” Cố Trường Dạ rõ ràng không muốn nói thêm, “Khi nào thì có kết quả?”

“Ngày mai đi!” Phải đảm bảo kết quả thật chuẩn xác.

Cố Trường Dạ lặng im vài giây, mới gật đầu.

Ngày hôm sau Cố Trường Dạ mới trở lại biệt thự, biểu tình phẳng phai như từ trong hầm băng chui ra, cả người đều toát ra hơi lạnh, khiến Giản Ngưng không khỏi hoài nghi là có phải mình lại làm cái gì khiến hắn không thoải mái không. Nhất là ánh mắt hắn, tổng cảm thấy như cô thiếu nợ hắn cái gì. Cô trầm mặc chống lại ánh mắt hắn, giằng co cũng không cảm thấy sợ hãi lắm.

“Tiểu Dịch đâu?” Mấy ngày nay đối với cô mà nói, một ngày dài tựa năm.

Tay Cố Trường Dạ rất nhanh tạo thành nắm đấm, rồi lại chậm rãi buông ra, trực tiếp quay người bước đi. Thấy hắn như vậy, Giản Ngưng cũng đuổi theo, cùng hắn lên xe.

Hắn hẳn là muốn dẫn cô đi gặp Tiểu Dịch, thật tốt quá. Cố Trường Dạ nhìn gương mặt cô từ trong kính. Từ khi nào cô dễ dàng thoả mãn như vậy? Chỉ cần cho cô gặp Tiểu Dịch, cô đều có thể như vậy vui sướng.

Cả đường trầm mặc.

Xe chạy vào ngã tư phồn hoa, Cố Trường Dạ mới dừng xe. Giản Ngưng khần trương xuống xe, nhìn xung quanh, nếu hắn dừng ở chỗ này, chắc chắn cũng sẽ đưa Tiểu Dịch đến nơi này gặp cô.

Cố Trường Dạ ngồi trong xe, nhìn vào kính chiếu hậu thấy cô tựa hồ đang rất sốt ruột. Hắn suy nghĩ, cô trước kia có hay không vì hắn mà lo lắng như vậy? Có lẽ là có, chính hắn cũng không nhớ rõ, hay là không có? Hắn thà rằng tin tưởng cô từng vì hắn lo lắng, tin rằng loại tình cảm ôn tồn này đã từng có giữa cô với hắn, chỉ là hắn không biết quý trọng, chứ không phải chưa từng tồn tại.

Không bao lâu sau, có một chiếc xe dừng bên cạnh Giản Ngưng, cửa xe mở ra rất nhanh. Từ bên trong Tiểu Dịch mặc áo bông dày cộm hào hứng lao ra, còn không quên cảm ơn bác lái xe.

Giản Ngưng nhìn hướng Tiểu Dịch, hốc mắt liền đỏ. Đây là con trai cô, không thể chia lìa. Cô đón lấy Tiểu Dịch, vội vã ôm vào trong ngực, cảm giác được sự tồn tại của thằng bé.

Tiểu Dịch của cô, con trai của cô.

Tiểu Dịch để mẹ ôm, cũng không giẫy dụa. Cho dù mẹ ôm có chút chặt, có chút khiến cậu bé không thoải mái, nhưng chỉ cần được mẹ ôm, tất cả

đều tốt.

Một hồi lâu, Giản Ngưng mới buông Tiểu Địch ra. Sờ đầu Tiểu Địch, lại sờ đến gương mặt Tiểu Địch, thẳng đến khi cảm nhận được thân thể Tiểu Địch khoẻ mạnh, không có vẻ gì là bị ngược đãi.

Con trai cô, cô không nỡ để nó chịu khổ, cho dù những ngày tháng ở với cô, cô cũng không cho nó được nhiều lắm.

“Mẹ, Tiểu Địch rất nhớ mẹ.” Cậu bé giương đôi mắt thật to nhìn Giản Ngưng, “Mẹ có hay không nhớ đến Tiểu Địch?”

Giản Ngưng vuốt trán Tiểu Địch. Rất nhớ, rất rất nhớ. Nhớ đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên. Nhớ rất kỹ, như vậy cuộc sống mới có thể tiếp tục.

Tiểu Địch chủ động cầm tay Giản Ngưng, bàn tay to nắm bàn tay nhỏ, đi đường mới không sợ ngã.

“Mẹ trong khoảng thời gian này làm gì?” Tiểu Địch vừa đi vừa nghiêng đầu, lát sau lại tự trả lời, “Con biết, mẹ cái gì cũng không làm, cả ngày chỉ nghĩ đến Tiểu Địch.”

Nói xong còn tự nở nụ cười.

Giản Ngưng gật gật đầu, “Tiểu Địch thật thông minh, đoán rất chính xác.”

Tiểu Địch kéo tay Giản Ngưng, ý là muốn Giản Ngưng ngồi xổm xuống. Giản Ngưng thuận theo, ngồi xổng. Tiểu Địch rất nhanh thom một cái trên trán Giản Ngưng, “Tiểu Địch cả ngày cũng đều nghĩ đến mẹ.”

Giản Ngưng lúc này mới nở nụ cười.

Ánh mắt Giản Ngưng rơi xuống quần áo của Tiểu Địch, đây không phải quần áo cô mua cho thằng bé. Trước kia Tiểu Địch cũng chưa từng mặc qua, “Quần áo này ai cho con?”

Tiểu Địch mở to mắt nhìn, “Là một chú. Chú mua quần áo cho con, cũng cho con rất nhiều đồ chơi.”

“Chú đối tốt với con sao?”

Tiểu Địch dùng sức gật đầu, “Rất tốt, tốt lắm. Chú cho con đi chơi rất nhiều nơi, còn chơi với con.”

Giản Ngưng sau khi nghe, trầm mặc không nói.

Tiểu Địch nhìn mẹ, tay nhỏ bé nhẹ nhàng kéo một chút, tranh thủ lấy được lực chú ý, “Mấy chú khác nói chú đó là ba con, mẹ, có phải vậy không?”

Cô đã từng nghĩ tới vấn đề này rất nhiều lần, cuối cùng cũng đến lúc, mới biết bản thân không cách nào trả lời. Cô cho tới bây giờ đều không hi vọng Tiểu Địch biết ba nó là một người như thế nào. Trước kia nguyên nhân lớn nhất, là cô cho rằng đời này sẽ không bao giờ gặp lại hần nữa. Mà bây giờ cũng sẽ như vậy, cô không mong Tiểu Địch biết được, ba nó chính là người căm ghét sự tồn tại của nó nhất trên đời này. Cô cũng sẽ không thêu dệt một hình ảnh người cha tốt đẹp trước mặt Tiểu Địch. Nếu Tiểu Địch thật muốn biết, lớn lên nó sẽ tự nhận thức được.

“Tiểu Địch hi vọng là chú sao?” Giản Ngưng yêu thương nhìn Tiểu Địch.

Tiểu Địch gật gật đầu, “Chú thật là uy phong. Nhất định không bị người khác khi dễ, sẽ bảo vệ được mẹ.”

Giản Ngưng ngực cứng lại, nhìn Tiểu Địch, không biết nên nói cái gì.

Tiểu Địch lại cười nói tiếp, “Chú mua cho con thật nhiều đồ chơi. Còn cho con ăn thật nhiều đồ ăn ngon trước kia chưa từng được ăn...” Nói tới đây, Tiểu Địch có chút ưu thương, “Lần sau nhất định dẫn mẹ đi.” Tiểu Địch ăn ngon, mẹ cũng phải ăn ngon mới được.

“Ba ba đối với Tiểu Địch rất tốt sao?” Giản Ngưng thử mở miệng, hồi lâu mới nói ra được mấy chữ này.

Tiểu Địch gật đầu, “Tốt lắm, tốt lắm.”

“Tiểu Địch rất thích ba ba sao?”

Tiểu Địch lại gật đầu.

Giản Ngưng quay đầu, không dám nhìn mặt Tiểu Địch. Tiểu Địch thế nhưng lại thích người đàn ông kia, thế nhưng thích... Cô cắn môi, ngực càng lúc càng khó chịu.

“Mẹ đưa Tiểu Địch đi ăn cơm.”

Một chiếc xe màu đen đi phía sau bọn họ, Cố Trường Dạ ngồi ở ghế sau không lên tiếng, lái xe cũng chỉ có thể lấy tốc độ rùa bò theo sau hai mẹ con.

Cố Trường Dạ từ từ hạ cửa kính xe xuống, nhìn đến hai bóng người một thấp một cao, đôi mắt dần trở nên nhu hoà. Người phụ nữ không ngừng cùng

đứa trẻ nói gì đó, đứa trẻ nghe xong, lập tức nở nụ cười. Cách xa như vậy, Cố Trường Dạ tựa hồ vẫn nghe được tiếng cười khanh khách của Tiểu Dịch. Vui vẻ như vậy, thuần túy như vậy, không có bất kỳ phiền não.

Người phụ nữ chỉ cần nhìn đến đứa trẻ, nước mắt như có thể trực tiếp rơi ra. Cô vẫn là yêu đứa nhỏ, hẳn trước kia biết được, nhưng chưa từng nhận thức sâu sắc như vậy. Thì ra bộ dáng của một người mẹ là như vậy, có tức giận, có sức sống, tựa như một gốc cây sinh trưởng vào mùa đông, vẫn có thể nhìn thấy mùa xuân năm sau nó sẽ phát triển rực rỡ như thế nào.

Hắn giống như lần đầu tiên nhìn thấy cô, lại giống như không phải.

Cô gái mặc áo cưới trắng đứng ở lề đường, giờ khắc này, chân chính biến thành người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Giản Ngưng đưa Tiểu Dịch đi ăn cơm, Tiểu Dịch rất vui vẻ, dọc đường đều tùm tùm cười. Lúc ăn cơm, còn chủ động dùng đũa nạt Giản Ngưng phải ăn nhiều cơm. Giản Ngưng cười, vừa ăn vừa đút cho Tiểu Dịch. Tiểu Dịch nói chưa từng được ăn ngon như vậy, vẫn là cùng mẹ ăn mới cảm thấy hạnh phúc nhất.

Giản Ngưng nhìn gương mặt thoả mãn nhỏ nhắn của Tiểu Dịch. Cô luôn hi vọng Tiểu Dịch có thể trưởng thành hạnh phúc. Nhưng hiện tại thấy Tiểu Dịch thoả mãn như vậy, cô lại cảm thấy có chút không cam lòng. Dường như là bởi vì Tiểu Dịch lúc nhỏ thiếu thốn quá nhiều, mà bây giờ người bù đắp cho thằng bé lại không phải là cô.

Tiểu Dịch ăn xong, Giản Ngưng kéo khăn tay lau miệng cho thằng bé. Tiểu Dịch rất ngoan, ngồi yên bất động, chỉ mở to mắt nhìn Giản Ngưng.

Nét mặt Tiểu Dịch khoẻ khoắn hồng nhuận, trong quán cơm cũng mờ mờ sương, làm cho Tiểu Dịch giống như cậu bé từ quả đào tiên chui ra. Giản Ngưng nhìn không được đem Tiểu Dịch ôm vào lòng, tốt nhất cả đời đều như vậy, bọn họ không bao giờ tách ra.

Ước mơ của cô vĩnh viễn cùng ý trời đối nghịch, một giây trước cô còn hi vọng mình cũng Tiểu Dịch mãi mãi đừng tách ra, một giây sau Cố Trường Dạ liền đi đến. Phong thái của hắn quả mức cường đại, từ một khắc hắn bước vào, mọi ánh mắt đều dồn vào hắn. Mà hắn chỉ mang theo mục đích bước về phía cô, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt mọi người. Giản Ngưng nhìn thấy Cố Trường Dạ, theo bản năng ôm Tiểu Dịch chặt hơn. Tiểu Dịch tựa hồ nhìn ra điều bất thường, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mẹ.

Giản Ngưng lập tức đứng lên, dường như vào giờ khắc này tất cả nhu tình trên mặt cô đều biến mất. Cô muốn bản thân trở nên thật cứng rắn, làm tốt tất cả công tác phòng vệ đối với người đàn ông này.

Cố Trường Dạ đứng trước mặt Giản Ngưng, không quan tâm cô đang làm động tác bảo hộ gì, chính là chỉ nhìn chăm chăm cô. Gương mặt này, có phải hay không sẽ không bao giờ nở nụ cười với hắn nữa? Sẽ không bao giờ nữa?

Giản Ngưng cắn môi, nhìn Cố Trường Dạ, ngay cả tim cũng đều quên đập.

Không thể, không thể để hắn mang Tiểu Dịch đi.

“Thời gian gặp mặt đã hết.” Cố Trường Dạ mặt không đổi sắc nhìn Giản Ngưng.

Giản Ngưng bất tri bất giác ôm Tiểu Dịch chặt hơn nữa, Tiểu Dịch ngẩng đầu lên, không thoải mái kêu một tiếng, “Mẹ.”

Giản Ngưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc này mới buông lỏng tay mình. Tiểu Dịch khôi phục trạng thái bình thường, xoay người nhìn đến Cố Trường Dạ, còn đối với hắn cười cười.

Giản Ngưng nhìn Tiểu Dịch cười, chợt thấy hoảng sợ. Trước kia cô tự khuyên lòng chính mình, lớn lên sẽ để cho Tiểu Dịch tự đi tìm hiểu. Bây giờ thấy thằng bé cười với hắn, tim cô tựa hồ như bị đâm vài nhát.

Cố Trường Dạ nhìn Tiểu Dịch trong lòng Giản Ngưng, vươn tay muốn ôm Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch còn chưa kịp vươn tay ra, Giản Ngưng đã giấu Tiểu Dịch ra phía sau mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Trường Dạ, “Anh lấy hết mọi thứ của tôi, đều không sao cả. Nhưng Tiểu Dịch không được.” Cái khác cô có thể thoả hiệp, nhưng Tiểu Dịch là ngoại lệ. Cô tuyệt đối không để hắn mang Tiểu Dịch đi.

Ánh mắt cô cùng Cố Trường Dạ giằng co vài giây, hắn mới thu tay, “Tôi có thể cho nó trường học tốt nhất, đồ chơi tốt nhất, quần áo tốt nhất... Em có thể cho nó cái gì?”

Sắc mặt Giản Ngưng cứng đờ, cô bặm môi đến trắng bệch, lại vẫn kiên trì, “Tiểu Dịch là của tôi.”

“Đi theo em để ở cái thị trấn bé xiu kia sao? Ngay cả hộ khẩu cũng không có? Hay là em định dựa vào gã đàn ông nào đó có tiền?” Hấn nói châm chọc, cho dù khoé miệng không nhếch, cũng lộ ra ý cười trào phúng.

Môi Giản Ngưng bị cắn đến hiện nhân nhật dấu răng, lại vẫn kiên trì, “Tiểu Dịch là của tôi, của tôi...”

Cô một lần lại một lần trần thuật, tựa hồ nói cho người khác nghe, lại tựa hồ nói cho chính cô nghe.

Cố Trường Dạ liếc cô nửa ngày, lại càng tiến đến gần cô, duy trì tư thế vươn tay. Tiểu Dịch nhanh chóng bắt lấy tay Cố Trường Dạ, làm cho Cố Trường Dạ ôm lấy cô.

Một màn này quả thực làm cho Giản Ngưng cảm thấy hoảng sợ. Cô lao đảo lui về phía sau hai bước, mới rốt cục đứng vững.

Tiểu Dịch kéo kéo caravat trên người Cố Trường Dạ, lúc này mới nhìn về phía Giản Ngưng, “Chú nói... À ba ba nói, ăn cơm xong, con cùng ba ba trở về.”

Tiểu Dịch nói xong, liền quay đầu, không nhìn tới mặt Giản Ngưng.

Giản Ngưng trừng mắt nhìn Cố Trường Dạ, hấn đoạt đi hết thấy của cô, làm tổn thương cô, đến cuối cùng ngay cả Tiểu Dịch cũng muốn mang đi. Cô muốn xông qua như một người đàn bà chanh chua, đánh đá, giằng co hấn, náo loạn với hấn, nhưng trước mặt Tiểu Dịch, cô lại không làm được.

Cố Trường Dạ nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Dịch, liếc Giản Ngưng một cái, rồi ôm Tiểu Dịch xoay người rời đi.

Giản Ngưng loay hoay cả một buổi chiều, không biết cuộc sống của mình như thế nào mới có thể tiếp tục. Tiểu Dịch thế nhưng nguyện ý đi theo người đàn ông kia, đây mới là điểm mấu chốt, hung hăng giáng vào lòng cô. Cô không trách Tiểu Dịch, là chính cô vô dụng, không cho nó được đời sống vật chất tốt nhất. Không thể mua cho nó đồ chơi, cũng không thể mua cho nó quần áo ấm áp. Thậm chí vào mùa đông cũng không có lò sưởi. Cô không làm được một người mẹ tốt, tất cả đều là lỗi tại cô.

Cô trở lại biệt thự, hôm nay lúc rời đi, vốn không có ý định trở lại nơi này, chỉ cần mang Tiểu Dịch rời khỏi là tốt rồi. Cô nghĩ qua, Tiểu Dịch sinh ra, Cố Trường Dạ hấn cũng sẽ không quá ghét, cũng không thể quá thích. Như vậy, đem Tiểu Dịch trả lại cho cô, là biện pháp tốt nhất.

Nếu Cố Trường Dạ thật sự ghét cô gả cho người đàn ông khác, vậy cô có thể hứa với hấn, đời này sẽ không lập gia đình, sẽ chỉ cần Tiểu Dịch cùng cô bước đi. Được rồi, cô chính là như vậy, vô dụng liền vô dụng, yếu đuối liền yếu đuối đi.

Cô về tới đây, giống như tự và chính mình. Mới nói không cần về, đảo mắt một cái đã dùng hành động phản bác.

Cô chờ Cố Trường Dạ về, muốn hỏi hấn nghĩ cái gì, rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng trả Tiểu Dịch lại cho cô? Có phải hay không nhất định bức cô chết mới bằng lòng cho qua hết thấy?

Cô mơ mơ hồ hồ ngồi trong sân, trong đầu hiện lên vô số ý niệm. Mỗi một ý nghĩ hiện ra, lại càng làm cho cô cảm thấy thất vọng. Vài người giúp việc lên nhắc nhở cô vào nhà, nơi này gió lớn, dễ sinh bệnh, nhưng cô đều bất động. Gió lạnh thì tính gì, cô đã mất hết tri giác từ lâu rồi.

Cố Trường Dạ tận lúc hoàng hôn mới trở về, dường như đoán được cô đã về tới đây, nhìn thấy cô cũng không chút nào ngoài dự kiến. Hấn đến đứng đối diện Giản Ngưng, nhìn cô cười cười, “Xem ra em đang dùng hành động thực tế buông tha Tiểu Dịch?”

Những lời này của hấn, đột nhiên kéo cô trở về. Giản Ngưng bất mãn trừng hấn.

“Tôi không cho phép một thân thể bệnh tật xuất hiện trước mặt Tiểu Dịch. Phải biết rằng bây giờ nó là con trai duy nhất của Cố Trường Dạ tôi, tuyệt đối không thể có bất kì tổn hại.” Hấn nói gần từng chữ, thấy cô cắn cắn môi, không khỏi có vài phần đáng thương, lúc này mới dời tầm mắt đi chỗ khác.

Giản Ngưng miệng run rẩy, “Anh muốn thế nào mới có thể trả Tiểu Dịch lại cho tôi?”

“Tiểu Dịch là con tôi.” Cái gì mà trả lại cho cô, nguyên bản chính là con hấn, cô tốt nhất nên nắm rõ điểm này.

Giản Ngưng muốn khóc lại không khóc được, “Anh có thể tìm vô số phụ nữ sinh con cho anh. Nhưng tôi chỉ có một mình Tiểu Dịch, anh buông tha tôi, được không?”

“Lời nói dễ nghe như vậy, ai biết em có thể đi tìm người đàn ông khác sinh con hay không? Em không phải không có khả năng này.” Cố Trường Dạ hừ lạnh.

“Anh...”

“Tôi nói sai sao?” Hấn nhướn mi, “Đừng nghĩ giả bộ đáng thương, đáng thương vô dụng. Em nếu biểu hiện tốt, làm tôi cao hứng, tôi có thể cho em gặp Tiểu Dịch một lần. Nếu chỉ muốn chọc giận tôi... Vậy đừng nghĩ đến việc gặp lại Tiểu Dịch.”

“Cố Trường Dạ, anh có còn là con người không?”

“Đừng mơ mộng những thứ không có thực. Không bằng lấy lòng tôi, tôi cao hứng, có thể để em thấy Tiểu Dịch.”

Giản Ngưng tức giận đến hô hấp kịch liệt, “Tôi còn có cái gì để lấy lòng anh?”

Cố Trường Dạ hít mắt đánh giá cô hồi lâu, mới từng bước tiến đến, đôi mắt tựa hồ mềm nhũn, “Đừng tự coi thường bản thân.” Hắn vươn tay, vuốt ve cổ Giản Ngưng, lại di chuyển đến xương quai xanh về vài vòng, khẽ sát bên tai cô, nói nhỏ, “Có lẽ đối với thân thể em, tôi còn cảm thấy rất hứng thú.”

“Anh...” Giản Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trừ bỏ điều này, em còn có thể làm cái gì?” Cố Trường Dạ đối với phản ứng của cô tỏ vẻ khinh thường.

Giản Ngưng hất tay hắn ra, “Anh đừng nằm mơ, tôi có chết cũng không nằm dưới thân anh. Tôi ghê tởm anh...”

“Ghê tởm? Em trước kia không phải rất vui vẻ đón nhận sao?” Hắn hoàn toàn bỏ rơi thái độ cô, còn dùng tay vuốt mặt cô, “Đừng nói vội, suy nghĩ thật kĩ. Đây là cách duy nhất, trừ phi em đời này không muốn gặp Tiểu Dịch nữa.”

“Anh... Hồn dân.”

“A...”

“Cố Trường Dạ, anh không chết từ tể được.”

Cố Trường Dạ thu hồi tay, sửa sang lại chút y phục, “Xin lỗi, tôi vừa coi số mạng, có thể sống lâu trăm tuổi. Muốn nguyên rủa tôi, cần tự biết bản thân có thể đựng đến tôi hay không.”

Giản Ngưng tựa hồ đã dùng hết tất cả khí lực, ngay cả một câu đều nói không nên lời.

Cô nhìn bóng lưng hắn rời đi. Vẫn luôn là như vậy, hắn muốn làm gì thì làm. Vì sao ông trời không thể chiều cố cô? Điều cô muốn cho tới bây giờ cũng không nhiều, vì sao cuộc sống lại gian nan như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 22

Giản Ngưng nhìn chăm chăm số điện thoại, do dự thật lâu, vẫn là gọi tới. Cô kiên trì, không muốn làm phiền người khác, nhưng cô bây giờ thật không có cách nào, đành phải dùng tới biện pháp cuối cùng này.

Tiết Giai Nhu cùng Trình Vũ Phi chơi với nhau từ nhỏ, thời điểm học Đại học, Giản Ngưng nhìn đến hai cô, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ. Đời người, có thể có một người bạn tốt, cũng là một loại viên mãn. Bất kể Trình Vũ Phi xảy ra chuyện gì, người đầu tiên ở bên cô cũng là Tiết Giai Nhu. Chỉ cần là chuyện của Trình Vũ Phi, Tiết Giai Nhu đều coi là chuyện của mình mà xử lí. Năm đó, Trình Vũ Phi muốn giúp Giản Ngưng, Tiết Giai Nhu không nói hai lời liền ra tay hỗ trợ. Không cần hỏi, chỉ cần là Trình Vũ Phi, Tiết Giai Nhu đều ủng hộ vô điều kiện.

Giống như Trình Vũ Phi đã từng nói qua với Giản Ngưng, nếu như phát sinh loại chuyện mà xã hội không thể khoan nhượng, chuyện này phát sinh trên người khác, Trình Vũ Phi nhất định sẽ cùng mọi người khinh miệt. Nhưng nếu loại chuyện này xảy ra với Tiết Giai Nhu, Trình Vũ Phi chỉ có một ý nghĩ duy nhất, rằng nhất định cô ấy có nỗi khổ tâm riêng.

Giản Ngưng rõ ràng, Trình Vũ Phi là muốn nói đến sự kiện năm đó chấn động toàn An Xuyên thị, “Chị em tranh chồng”. Năm đó, nguyên bản người Từ Triệu Luân kết hôn là chị của Tiết Giai Nhu, Tiết Tĩnh Nhu. Nhưng đính hôn xong, lại có tin truyền ra ngoài, Tiểu thư út Tiết gia Tiết Giai Nhu mới là cô dâu. Lúc ấy có không ít lời bán tán, đừng nhìn Tiết Giai Nhu nhỏ tuổi mà khinh thường, cô ngay cả Đại học cũng không tốt nghiệp, không từ thủ đoạn giật chồng của chị gái, lại có thể khiến Từ Triệu Luân công khai bảo vệ cô. Thủ đoạn ngang ngạnh như vậy, tiếc là không ai nắm rõ được chân tướng...

Giản Ngưng năm năm trước sở dĩ có thể thuận lợi rời đi, cũng dựa vào Tiết Giai Nhu hỗ trợ. Cô thuyết phục Từ Triệu Luân, ở phương diện bệnh viện hết thấy chuẩn bị, chuẩn bị tốt mọi thứ cho Giản Ngưng.

Đã một lần mang nợ, còn chưa báo đáp được, bây giờ lại... Giản Ngưng nghĩ đến đây, không khỏi hơi nhếch môi.

Trình Vũ Phi nhận được điện thoại của Giản Ngưng, lập tức xin phép ra ngoài. Cô cũng đang rất bất an, rất muốn tìm người nói chuyện. Nhưng đến khi gặp Giản Ngưng, cô mới biết mình sai lầm rồi. Giản Ngưng hiện tại còn phiền toái hơn cô, sao cô có thể khiến cô ấy lo lắng thêm được.

Hai người hẹn nhau ở một công viên nhỏ, thời gian này không có nhiều người, chỉ lác đác mấy đôi tình nhân. Nếu vào buổi chiều, sẽ có rất nhiều trẻ em vào đây chơi, cũng có rất nhiều người cao tuổi ở quảng trường tập dưỡng sinh.

Trên ghế dài có mấy mảnh lá cây bị gió thổi rơi, Giản Ngưng nhìn chăm chăm đến gần người.

Từ lần gặp nhau ở bệnh viện, các cô cũng chưa gặp mặt bao giờ. Giản Ngưng hai mắt vô hồn nhìn thẳng, liếc một cái cũng biết cô có tâm sự nặng nề.

Trình Vũ Phi nhẹ nhàng cắn cắn môi, “Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?” Cô âm thầm tự trách mình không quan tâm bạn. Biết Giản Ngưng khó khăn, cũng không chủ động hỏi thăm. Chuyện của cô cũng rất nhiều, thành ra đối với người khác có phần vô tâm.

“Vũ Phi, mình chỉ cần con trai mình.” Lúc Giản Ngưng nói lời này, hai mắt rất sáng.

Ánh mắt Giản Ngưng khiến Trình Vũ Phi ngẩn ngơ. Lần trước Giản Ngưng nói qua vài câu về tình huống hai mẹ con cô, Trình Vũ Phi cũng chỉ hiểu được đại khái.

Trình Vũ Phi nghĩ nghĩ, “Cố tiên sinh giành quyền nuôi Tiểu Dịch sao?”

Giản Ngưng gật gật đầu sau lại lắc đầu, cô nghĩ đến hiện trạng của mình bây giờ, ngay cả pháp luật cũng không can thiệp được. Chỉ cần nhắc tới ba chữ Cố Trường Dạ, tất cả luật sư đều cách xa cô, không chịu giúp cô.

Trình Vũ Phi nghe Giản Ngưng nói xong, biết được Giản Ngưng vì sao tìm mình, “Cậu muốn cùng Cố Trường Dạ ra tòa?” Cô dừng một chút, “Giản Ngưng, cậu quên thân phận bây giờ của cậu rồi sao? Năm năm trước, cậu chết rồi. Chuyện này giải quyết như thế nào?” Hơn nữa, sự kiện kia liên lụy tới quá nhiều người, Trình Vũ Phi không khỏi nhớ lại lời cảnh cáo của người đàn ông kia, sắc mặt chìm xuống.

“Mình không có cách nào, Tiểu Dịch phải về với mình.” Giản Ngưng kéo tay Trình Vũ Phi, “Cậu giúp mình, được không? Mình sẽ không phiền toái cậu. Chỉ cần Từ gia đánh động một chút, dựa vào mặt mũi Từ gia, nhất định sẽ có người giúp mình... Mình chỉ cần tìm một luật sư...”

Đôi mắt Giản Ngưng, tất cả đều là chờ mong.

Cô chỉ hy vọng tìm được một luật sư không sợ cường quyền của Cố Trường Dạ, đơn giản như vậy thôi.

Trình Vũ Phi trầm mặc hồi lâu, lời định nói hoàn toàn biến thành hơi thở dài. Tuy rằng Tiết Giai Nhu giấu cô, nhưng sau sự kiện năm đó, Cố Trường Dạ hẳn là phát hiện sự tham gia của Từ Triệu Luân. Từ đó, trên nhiều khía cạnh, đều gây khó dễ với Từ gia. Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân không nói gì, nhưng bản thân Trình Vũ Phi rất áy náy...

Cái này, Trình Vũ Phi cũng không muốn nhắc lại.

Giản Ngưng là bạn tốt của cô, có thể giúp cái gì, cô nhất định giúp. Nhưng chuyện này, liên lụy tới Tiết Giai Nhu, chính cô không muốn làm Tiết Giai Nhu khó xử. Hơn nữa hiện tại, quan hệ của Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân đang căng thẳng. Truyền thông còn đồn đại rằng, hai người đã ra ở riêng, không bao lâu nữa sẽ ly hôn. Cô tại sao có thể ở phía sau quãng thêm gánh nặng cho bạn mình?

Trình Vũ Phi tránh né ánh mắt của Giản Ngưng, cũng không biết nên nói cái gì.

Giản Ngưng đợi Trình Vũ Phi trả lời, vẫn là đợi một hồi lâu, tay cầm chặt tay Trình Vũ Phi buông lỏng ra. Hốc mắt cô từ từ đỏ, thanh âm cũng khàn khàn, “Không được, phải không?”

Trình Vũ Phi cúi đầu, không dám nhìn tới ánh mắt thất vọng của Giản Ngưng.

“Không thể, phải không?” Giản Ngưng lặp lại những lời này, tia sáng trong mắt dần tắt, đối với Trình Vũ Phi nở nụ cười một chút, “Không sao, đây vốn là chuyện của mình, xin lỗi đã làm phiền cậu.”

“Giản Ngưng...”

Giản Ngưng lắc đầu, “Mình không có vấn đề gì, thật sự. Chuyện trước kia, mình còn chưa chính thức cảm ơn cậu.”

Mắt Trình Vũ Phi đỏ ửng, cái gì cũng không nói nên lời, sợ sẽ rơi nước mắt. Nên làm cái gì bây giờ, yếu đuối như cô, cái gì cũng không làm được. Không có năng lực lợi ngược dòng, chỉ có thể thuận theo dòng nước.

Giản Ngưng nhắm mắt lại, người khác không có nghĩa vụ phải giúp cô, chỉ cần còn nhớ đến cô là tốt rồi. Nhưng là, cho dù khuyên lon chính mình, đến lúc sự thật phũ phàng không ai giúp được cô phơi bày ra trước mắt, vẫn là khó chịu, vẫn là thống khổ như vậy.

Cô thật sự không có cách nào, một chút cũng không có.

Tâm như tro tàn, ngay cả ngọn lửa cuối cùng cũng đều dập tắt.

Cố Trường Dạ trở về, vừa dừng xe, Giản Ngưng liền chạy ra trước mặt hắn. Hắn hoài nghi, nếu như hắn ngừng xe chậm một chút, cô có phải hay không sẽ trực tiếp đụng vào.

Hắn hạ cửa kính xe, nhìn chăm chăm người phụ nữ đứng ngoài. Hắn biết, cô chắc chắn sẽ thỏa hiệp, cô chỉ có thể thỏa hiệp. Nhưng giờ phút này, cô đứng đó với tư thái tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, lại giống như một khúc cây vô hồn rỗng tuếch. Không quan tâm hắn biểu hiện thế nào, nội tâm cô cũng vĩnh viễn không dao động vì hắn nữa.

Hắn bước xuống xe, hai tay để trong túi quần, phong thái trước sau cao cao tại thượng.

“Nghĩ xong?” Không cần cô trả lời, hắn đã sớm biết được.

Giản Ngưng đứng bất động, nhìn chằm chằm Cố Trường Dạ. Người đàn ông này, ngay cả quen thuộc hay xa lạ, cô đã không còn phân biệt được nữa.

Cô từng cả ngày chỉ biết mộng mơ về hắn. Cũng bởi vì hắn là giấc mơ đã vỡ, nên mùi vị thế nào, cô cũng quên rồi.

Giản Ngưng đứng hồi lâu, mới đưa tiêu cự đặt trên mặt hắn. Cô không nói gì, chỉ là thêm căn chốt bờ môi.

Cố Trường Dạ nhìn cô nửa ngày, từ từ lộ ra ý cười.

“Anh sẽ để tôi gặp Tiểu Dịch?” Cô chỉ nhớ kĩ câu này, thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ.

“Nếu em có thể làm tôi vừa lòng.” Hắn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt tựa hồ đang đánh giá xem thân thể cô đáng giá bao nhiêu tiền. . .

Giản Ngưng chỉ cảm thấy tim mình bị kéo căng ra, đau đến chết lặng. Cô cho là mình sẽ không cam lòng, nhưng không, cô tình nguyện theo chân hắn đi vào biệt thự.

Giờ khắc này, cô biết bản thân so với trước kia đã không còn giống nhau. Có lẽ trước đây một khắc, cô còn cảm giác được sự tôn nghiêm của bản thân. Giờ khắc này, cái gì cũng mất, kiêu ngạo, tốt đẹp, tôn nghiêm. . . Vô hình hay hữu hình, tất cả đều rời cô mà đi.

Mới trước đây Giản Ngưng còn thích hỏi mình, cô sống là vì cái gì. Cô khi đó nghĩ cả đời sẽ kết giao với vài người bạn tốt, sẽ gặp được người đàn ông tốt như anh trai, chính là rất yêu, rất yêu mình. . . Hiện tại, còn sống là vì cái gì. . .

Phòng Cố Trường Dạ, cô đã rất lâu không bước vào, cũng quên mất ban đầu lúc kết hôn nó có bộ dáng gì. Cô chỉ cảm thấy lạnh, rất lạnh, cảm giác bản thân đã biến thành một khối băng.

Giản Ngưng đóng cửa lại, sau đó từng bước cõng y phục, coi mình như một món hàng, tùy ý phóng đăng trước mặt hắn.

Cố Trường Dạ từ trong gương nhìn ra động tác của cô. Cô cõng một cái, hắn liền nhíu mày càng sâu. Giữa lông mày đã tạo thành một khe rãnh, mà tay hắn, cũng bóp chặt như vậy.

“Còn hài lòng không?” Lúc Giản Ngưng nói những lời này, thanh âm cực kì bình tĩnh, cục diện đáng buồn này, cô đã biết trước từ lâu.

Cố Trường Dạ âm thầm áp chế cơn tức giận, làm cho bản thân thật bình tĩnh, hắn mới xoay người, đánh giá cô.

Gầy, thật giống trước kia.

Hắn buông lỏng nắm đấm, lại nắm chặt, lại nhả ra. . .

Hắn không thể mềm lòng, không thể.

Hắn từng bước từng bước tới gần cô, đem tay cô đặt trên ngực mình, “Cởi cho tôi.”

Nếu không thể níu giữ tâm hồn cô, vậy hắn sẽ chiếm giữ thân thể cô. Ít nhất, cô vĩnh viễn sẽ không thuộc về người khác.

Lúc Giản Ngưng đưa tay tới gần caravat của hắn, nghĩ nếu cô dùng hết lực thắt, tỷ lệ hắn chết sẽ là bao nhiêu? Nhưng cô không thể mạo hiểm, bởi vì cô biết, sức mạnh của hắn, vốn không dùng để so đo với cô.

Thẳng đến khi tay cô đụng vào da thịt hắn, hắn mới chính thức nở nụ cười. Hắn thật sự vẫn còn sống, tim có thể nhảy kịch liệt đến vậy. Như vậy là tốt rồi, vô luận là cảm thấy đau hay khó chịu, ít nhất vẫn còn tri giác, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cố Trường Dạ từng bước từng bước mặc y phục, cơ thể không lạnh, không nóng. Đã nhiều năm như vậy, mỗi lần trở lại căn phòng này, hắn đều hoài nghi nơi này ngày một lạnh đi, làm cho hắn đứng ở cửa phòng cũng không nảy sinh ý định muốn đi tới. Cảm giác này kì thực rất vớ vẩn, rất lâu trước kia là một mình hắn, mới chỉ vài tháng trước đây cũng là một mình hắn, thế nhưng lại cảm giác được khác biệt lớn như vậy.

Mấy năm nay, mỗi lần lái xe về biệt thự, từ cửa chính nhìn vào, hán đều nảy sinh loại ảo giác nơi này đã bỏ phế thật lâu, cho dù ánh đèn có rực rỡ. Thật giống nơi ngực trái của hán. Hán vẫn như trước làm cho “Hoàng thành” kinh sợ tứ phương, được người người ca tụng là Thiết Điện lạnh tâm, nhưng chỉ tự hán biết, ngực hán chỗ kia đã dần hoá đá, giống như sa mạc chẳng tìm thấy ngọn cỏ nao.

Hán soi gương mặc y phục, từ trong gương nhìn người phụ nữ trên giường. Sắc mặt cô ửng đỏ, mồ hôi đọng thành vệt trên trán, chớp mũi thở ra từng đoàn sương. Hán có thể nhìn từ đoàn sương kia ra sự âm áp, giống như nhiệt độ thân thể cô.

Hán cài thật chậm từng cúc áo, nghiêm túc đánh giá gương mặt cô. Dường như vẫn giống trước kia, vẫn là sợ sệt hán, hết thầy không thay đổi.

Nếu lúc trước hán để cô sinh hạ đứa nhỏ, có phải hay không kết cục sẽ thay đổi? Sẽ sao? Sẽ không theo hướng cực đoan như bây giờ? Hán không rõ ràng lắm, nhưng hán biết, độ âm của cô, cách hán ngày càng xa.

Hán chậm rãi xoay người, cô đã ngồi dậy, trông mắt chống lại hán. Hán nhìn không được nhẹ nhàng thở dài một chút. Hán biết, nếu hán cứ đối mặt với cô như vậy, cô chắc chắn sẽ có hai loại phản ứng. Một là giả như bình tĩnh, nhưng ý chí cứng cỏi lạ thường. Hai là sẽ như cục đất, tùy ý mặc hán nhào nặn, có thể nào cũng không phản kháng.

“Khi nào thì cho tôi gặp Tiểu Dịch?” Cô dời tầm mắt, chỉ nhìn hán một chút thôi cũng cảm thấy không thoải mái, “Cố Trường Dạ, chúng ta làm một bản hiệp nghị đi, khi nào tôi có thể gặp Tiểu Dịch, gặp trong bao lâu... Giấy trắng mực đen viết quy định.” Không thể tất cả đều theo ý thích của hán, hôm nay tâm trạng tốt sẽ đáp ứng cô, tâm trạng không tốt sẽ bỏ mặc cô, coi cô như con rối mà ngược đãi.

Đôi mắt Cố Trường Dạ neho lại, cô xác thực đã biết cân trọng rồi. Cô bây giờ làm bất cứ chuyện gì, cũng chỉ là sự trao đổi, không mang theo bất cứ tình cảm, sắc thái.

“Suy nghĩ nhiều như vậy, không bằng đem thời gian này làm mấy chuyện có ý nghĩa hơn.” Cố Trường Dạ khôi phục biểu tình vân đạm phong khinh, đối với đề nghị của cô không có hứng thú, ánh mắt lại tràn ngập thâm ý nhìn cô.

“Anh... Có ý gì?” Giản Ngưng trầm mặc hai giây, mới nghĩ đến lời hán nói ra chưa bao giờ có ý tốt đẹp. Cô trước kia bị thua thiệt nhiều, hiện tại phải đem lời hán nói ra cẩn thận suy xét.

“Không tính đi gặp ba và anh trai sao? Cố Trường Dạ thấy cô run lên một chút, liền biết câu nói của mình có bao nhiêu ảnh hưởng. Cô sợ dĩ trong khoảng thời gian này bám riết lấy hán, một là xác thực muốn gặp Tiểu Dịch, muốn biết Tiểu Dịch hiện tại thế nào. Hai là không muốn phiền toái người thân, càng không có dũng khí đến gặp ba và anh trai. Cô ích kỉ như vậy rồi đi, bây giờ cô quay đầu lại, bọn họ làm cách nào tiếp nhận cô đây?

Giản Ngưng cắn môi đến chảy máu, cô cỡ nào vô dụng, cỡ nào bất hiếu.

Lúc trước bàn kế hoạch chạy trốn, cô hy vọng có thể đem hết chân tướng kể cho ba và anh trai, Giản Ngưng không muốn hai người quá khổ sở. Nhưng đề nghị của cô nhanh chóng bị gạt bỏ, Cố Trường Dạ đa nghi như vậy. Nếu như cô “chết đi” mà ba cô cùng anh trai không có một chút thương tâm, nhất định sẽ bị Cố Trường Dạ phát hiện.

Cô vì đứa con trong bụng, buông bỏ tất cả, rời xa nơi này. Hiện tại cô có được gì, ngay cả con cô, cũng lại bị người đàn ông kia cướp đi.

Nước mắt, cứ như vậy lăn dài xuống.

Cố Trường Dạ xoay người, lảng tránh nước mắt cô. Biểu hiện quá mức tuyệt vọng kia, hán không muốn nhìn. Hán thậm chí còn độc ác nghĩ, cô phải quan tâm nhiều tới ba và anh trai, đem lực chú ý trên người Tiểu Dịch rời đi, như vậy mới phải, như vậy mới có hy vọng...

Nhiều năm rồi, Giản Ngưng lại mới đi vào “Cách nhả”. Nơi này cũng không thay đổi gì nhiều, không giống như thành thị cao ốc mỗi ngày đều mọc lên. Nơi này khách quan mà nói thì ngày càng trở nên yên tĩnh, không phải khung cảnh xa xôi vắng lặng, mà là lặng yên tích lũy từng hơi thở của thời gian.

Giản Ngưng dọc đường đi tới, thấy hơn phân nửa là người già và trẻ em. Bọn họ đều cười, cười đến âm áp, làm tâm tình cô tốt lên rất nhiều.

Đi qua gốc liễu rủ, vẫn là như trước kia. Vài bạn nhỏ ngồi khoắng chân trần trong nước, bên cạnh lại có người lớn nhắc nhở cẩn thận đừng ngã xuống hồ, thời tiết này rất dễ đổ bệnh. Mấy đứa nhỏ đảm bảo sẽ chú ý, sắc mặt lại vô cùng không kiên nhẫn. Các trưởng bối cũng chỉ biết lắc đầu cười xòa.

Giản Ngưng nhìn một hồi lâu, cô và Triển Hằng cũng từng như vậy. Triển Hằng nghịch nước, cô ở bên không ngừng trêu chọc. Triển Hằng rất giận, cũng không cách nào mắng cô.

Triển Hằng... Cái tên này đã bị thời gian phủ kín, lại lần nữa xuất hiện trong trí óc cô. Cô rất muốn trở lại trước kia, làm một cô gái vô tư lự, chỉ cần ngủ một giấc rồi tỉnh, tất cả biến cố đều như chưa từng xảy ra.

Giản Ngưng cúi đầu thở dài, cô vẫn không một chút tiến bộ, ngoài thở dài ra, không còn bản lĩnh nào khác. Trước kia có một bà lão nói với cô, con gái ít học, sẽ ngày càng trở nên ngốc. Giản Ngưng khi đó phần nộ bất bình, giờ mới thấu hiểu triệt để cảm giác vô dụng. Xem đi, cô bây giờ chính là đại ngốc.

Cô hướng về con đường quen thuộc đi đến, cây nhỏ hai bên đường chậm rãi lớn lên, gương mặt lên thế nhưng không nhìn thấy được cả bầu trời nữa. Ba cô nhìn thấy cô sẽ nói gì, sẽ ôm cô cười to hay là khóc oà lên. Anh trai đâu, đã có chị dâu chưa, nhìn thấy cô sẽ tỏ vẻ oán hận một chút đi?

Cô lắc đầu, mặc kệ bọn họ thái độ gì với cô, chính là không nỡ để cô phải chịu thống khổ. Lòng Giản Ngưng chợt mềm mại, bọn họ nhất định tha thứ cho cô. Hai người là người thân của cô, chắc chắn không muốn để cô khó chịu.

Cô ôm cảm xúc phức tạp đi hết một đoạn đường. Lúc đứng trước cổng nhà, toàn bộ cảm xúc đều rời xa, Giản Ngưng đứng chôn chân không nhúc nhích. Cây hoa quế vẫn còn đó, như cũ không nở hoa, thậm chí bộ dạng còn càng thêm cao lớn, lá cây rậm rạp. Cô nhớ rõ, ba cô hàng ngày đều đích thân tỉa tót, nhưng cây xum xuê như hiện tại, cảm giác giống như không có ai trông giữ.

Giản Ngưng đứng ngoài không ngừng gõ cửa, vẫn không ai đáp lại. Cô gọi thật lâu, đến khi thanh âm khàn khàn, chẳng lẽ ba cô và anh trai gặp chuyện không may?

Sợ hãi, sợ hãi, tất cả đều tiến vào óc cô. Cô bản năng chạy tới hướng bên kia, chạy hai bước, buộc chính mình dừng lại. Cô quên mất, nhà Triển Hằng sớm đã rời đi. Đời này lúc khó khăn sẽ vĩnh viễn không có ai cho cô một bờ vai để tựa nữa. Sẽ không ai thay cô nghĩ cách, thay cô tìm đường lui. Không ai nữa...

Giản Ngưng không cho phép mình khóc lên. Chân cô không ngừng run rẩy, sợ hãi tin tức cô nhận được sẽ không tốt đẹp gì. Cô một lần lại một lần tự nói với chính mình, hai người chỉ là dọn nhà thôi. Có lẽ bởi vì cô lúc trước “chết đi”, bọn họ không thể chấp nhận, nên đã chuyển nhà. Nhất định là như vậy, hai người chắc chắn không gặp chuyện không may, bọn họ phải tốt, phải sống tốt.

Giản Ngưng đứng trước Giản thị thật lâu. Cô nhìn chăm chăm toà nhà, nhớ lại lúc nhỏ, ba ôm cô, chỉ vào toà nhà, “Đây là ba cùng mẹ con docks cùng nhau xây dựng.”

Ba nở nụ cười ngay bên tai cô, lặp lại rất nhiều lần câu nói đây chính là công sức hai người cùng gây dựng, đồng cam cộng khổ dựng lên.

Giản Ngưng nhin không được cười khổ. Cô bây giờ ngay cả muốn đi vào cũng bị bảo vệ chặn lại. Cô không mong gì nhiều, chỉ cần lấy được tin tức của ba cô cùng anh trai. Nếu bọn họ không tha thứ cho cô, cô nguyện ý bù lại tất cả, chỉ cầu họ đang sống thật tốt...

Ý nghĩ này làm cô buông bỏ sợ hãi, hoàn toàn không chú ý đến hình tượng mà lao vào. Bảo vệ thấy cô điên cuồng cũng bị dọa đến, không biết phải làm sao. Uy hiếp cô vô dụng, dọa nạt cô cũng không đi, lại không dám ra tay với phụ nữ...

Giản Ngưng cũng không biết mình ở nơi này giằng co đã bao lâu, thẳng đến có người đứng chắn trước cô, rống lên với bảo vệ, “Các anh không có mắt sao? Đây là tiểu thư nhà Chủ tịch. Mau tránh ra.”

Mấy người bảo vệ lập tức trốn tránh nhìn Giản Ngưng, bọn họ làm ở đây lâu như vậy, cũng chưa từng biết hình dáng tiểu thư như thế nào.

Giản Ngưng giật mình nhìn trường bối trước mặt, đối phương cũng đang quan sát cô, “Bác là bạn của ba cháu, lúc trước cùng vào sinh ra tử. Mới trước đây còn ôm qua cháu, cháu đừng nói quên bác rồi đi?”

Giản Ngưng nghĩ nghĩ, vẫn không có ấn tượng.

Ngô Toàn Hành lại không ngại thái độ của Giản Ngưng, mà thay đổi sắc mặt, “Ngưng Ngưng, cháu đến tốt cùng là đi nơi nào? Bây giờ lại mới biết đường trở về. Cháu thật sự quá bất hiếu, không đề ý đến sống chết của ba...”

Giản Ngưng vừa nghe, lúc này mới khẩn trương, đi phía sau Ngô Toàn Hành, “Ba cháu, ông bị làm sao?”

Ngô Toàn Hành suy đoán mấy năm nay Giản Ngưng đi đâu. Lúc Giản thị gặp chuyện không may, không phải không có người đề nghị cô ra mặt. Nhưng đều bị Cố Trường Dạ phản bác, cũng không nói rõ cô đang ở đâu. Dù sao cũng là vợ hấn, cho dù dị nghị, mọi người cũng không thể nói cái gì. Nhưng bây giờ Giản Ngưng đang đứng đây, biểu hiện rõ ràng không biết bất cứ chuyện gì. Không bằng Ngô Toàn Hành ông đánh cuộc một keo.

“Cái này phải hỏi đến người chồng tốt của cháu, đã làm gì với Giản thị.”

Giản Ngưng sắc mặt cứng đờ, quả thật là Cố Trường Dạ, “Ba cháu đâu, ông thế nào, sống có tốt không?”

“Có sống tốt không, cháu lúc này mới hỏi sao, lúc trước ở nơi nào?” Ngô Toàn Hành biểu tình tức giận, “Bất quá bây giờ vẫn chưa quá muộn.”

Đầu óc Giản Ngưng trống rỗng, hoàn toàn không biết mình nên phản ứng như nào. Cô chỉ biết, ba cô hiện tại vô cùng, vô cùng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 24

Giản Ngưng đầu tiên bị Ngô Toàn Hành hung hăng giáo huấn một trận, nói cô rời đi lâu như vậy, Giản thị đại loạn, bị Cố Trường Dạ trực tiếp chiếm đoạt. Nhiều hơn là trách cứ Giản Ngưng không có hiếu, cứ như vậy rời đi, đẩy cục diện rối rắm lên vai các trưởng bối. Nói đến xúc động, hóc mắt Ngô Toàn Hành cũng ửng đỏ.

Cái Giản Ngưng quan tâm nhất bây giờ không phải tình hình Giản thị, cô chỉ muốn biết ba cùng anh trai hiện tại như thế nào. Ngô Toàn Hành đối với chuyện này rất im lặng, nói thẳng còn có nhiều chuyện trọng yếu hơn cần cô phải làm.

Giản Trung Nhạc chỉ có hai người con là Giản Nhất Phàm và Giản Ngưng, ông từ lâu đã có ý định giao toàn quyền công ty cho hai con. Tại thời điểm Giản Trung Nhạc gặp chuyện không may, Giản Nhất Phàm lại tung tích không rõ, Cố Trường Dạ lấy danh nghĩa Giản Ngưng, thuận lợi thu phục Giản thị.

Giản Ngưng nghe Ngô Toàn Hành nói xong, mới ngạc nhiên biết Cố Trường Dạ không đem tin tức cô chết truyền ra ngoài, cũng không rõ tại sao hẳn làm vậy. Giản Ngưng suy nghĩ, lại đột nhiên có chút hiểu ra. Hẳn như vậy mới có thể đường đường chính chính chiếm lĩnh Giản thị... Cô luôn đi sau Cố Trường Dạ một bước, cho tới bây giờ vẫn luôn đi sau.

Sau đó Giản Ngưng được Ngô Toàn Hành giới thiệu cho một số người có quyền trong công ty. Cô bị lôi kéo đến vài hội nghị, nội bộ công ty đúng là thay đổi khiến lòng người bàng hoàng. Giản Ngưng người tựa như tượng gỗ, không dám xuê có bao nhiêu người đang nói với cô tình hình hiện tại của công ty nghiêm trọng đến nhường nào. Khoảng thời gian cô không xuất hiện, công ty bị Cố Trường Dạ toàn lực khống chế. Nếu cô không xuất hiện nữa, chính là đem Giản thị nhường cho người ta, đem tâm huyết của ba cô đổ sông đổ bể.

Bọn họ nhanh chóng an bài một văn phòng nhỏ cho Giản Ngưng, ôm một chồng lớn văn kiện đặt trước mặt cô. Còn vì cô sắp xếp thêm vài chuyên gia, phụ trách chỗ nào cô không hiểu thì giảng giải. Giản Ngưng tuy ý lặt lặt, đừng nói đến số liệu hay nội dung, hỏi cô số liệu này đại biểu cho cái gì cô còn không biết.

Sau khi Giản Ngưng xuất hiện ở công ty, có rất nhiều người đến lấy lòng cô, nói cho cô biết nhiều mối quan hệ. Cũng rất nhiều người mặt lạnh đón chào cô. Cô gặp qua Tổng giám đốc đương nhiệm, đối với cô không kiêu ngạo không siểm nịnh, chính là chỉ nhìn cô bằng ánh mắt đầy thâm ý, hơn nữa còn có một chút khinh thường, giống như cô hoàn toàn không xứng làm đối thủ cạnh tranh với anh ta. Cô biết người này, là được Cố Trường Dạ mời đến làm Tổng giám đốc, nghe nói tốt nghiệp một trường danh tiếng nước ngoài, công ty bình thường ít ai mời nổi.

Đi làm vài ngày, cô ít nhiều hiểu được tại sao có hai luồng thái độ khác biệt với cô lớn như vậy. Hiện tại đội ngũ công ty chia làm hai ngả. Một bên nằm dưới quyền Ngô Toàn Hành. Một bên ủng hộ tận lực cho Cố Trường Dạ. Nhiều năm qua, hai phe này vẫn đấu đá nhau.

Số liệu mỗi ngày được đưa tới mắt Giản Ngưng, cô xem không hiểu, cái gì cũng không hiểu. Nhiều nhất cũng chỉ hiểu đại khái ý nghĩa, chứ thao tác thực hiện như nào, cô không có một chút khái niệm. Thậm chí thấy tác phong lễ mễ của cô, vị Tổng giám đốc mới cũng không khách khí vạch ra nếu giao công ty cho cô chỉ đạo, con số tổn thất sẽ không lỗ đến cỡ nào, cô nghe mà chỉ biết run nơm nớp.

Cứ như vậy qua ba ngày, cô hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì, cũng không biết chính mình quán vào cái dạng hoàn cảnh gì. Cô từ trong văn phòng nhìn ra ngoài cửa kính, lòng chỉ nghĩ đến Tiểu Dịch.

“Điều mẹ muốn nhất là, sống thật hạnh phúc với con. Đưa con đi học, ở nhà nấu cơm ngon chờ con trở về. Con sẽ kể cho mẹ chuyện trường lớp. Sau đó thẳng đến ngày con trưởng thành, lấy vợ sinh con...”

Điều đơn giản như vậy, trước sau lại không thực hiện được.

Có người tìm đến Giản Ngưng, là trợ thủ lúc trước Giản Trung Nhạc vô cùng tín nhiệm. Anh ta tìm đến Giản Ngưng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói ra mục đích của mình.

“Giản tiểu thư, tôi không rõ giữa cô và Cố tiên sinh xảy ra chuyện gì. Nhưng tôi hi vọng, cô tốt nhất không cần tham dự chuyện công ty, ít nhất cũng không cần gây khó dễ cho Cố tiên sinh.”

Tướng Phở Vần người này, trước kia Giản Trung Nhạc hết lời ca ngợi, nói anh đầu óc vô cùng linh hoạt nhạy bén. Nhưng cũng là người này, bị Ngô Toàn Hành hình dung là bán chủ cầu vinh. Chính anh là người đầu tiên ủng hộ Cố Trường Dạ, cũng là anh đứng giữa chủ trì, làm cho Cố Trường Dạ lấy được nhiều tín nhiệm từ trong công ty. Bấy nhiêu đủ thấy người này thủ đoạn không tầm thường.

Giản Ngưng không nói chuyện, thế giới của bọn họ, cô không muốn biết.

Tướng Phở Vần chỉ là muốn biểu đạt ý kiến của mình, hoàn toàn không để ý đến thái độ của Giản Ngưng, “Lúc Giản tổng gặp chuyện không may, Ngô Toàn Hành liền tụ tập các trưởng bối lại, cậy già lên mặt, muốn mượn cơ này lên nắm quyền kinh doanh của Giản thị. May nhờ có Cố tiên sinh xuất hiện, ổn định cục diện. Công ty mấy năm nay mặc dù có nhiều khúc mắc, nhưng buôn bán doanh thu cao, nhân viên đều được chia hoa hồng. Mà cổ phần công ty vẫn thuộc Giản tổng, như cũ chưa từng thay đổi.”

Nếu quả thật Giản Ngưng nghe lời Ngô Toàn Hành, lấy cổ phần Giản Trung Nhạc chia làm hai, một nửa thuộc về cô, một nửa thuộc về anh trai, như vậy Giản Trung Nhạc không còn là cổ đông lớn nhất nữa. Điều đó đồng nghĩa với việc Ngô Toàn Hành nắm toàn quyền trong tay...

“Anh nghĩ Cố Trường Dạ là nhà tử thiện sao, cái gì cũng không lấy, chỉ một lòng vì Giản thị?” Giản Ngưng nghe xong thâm nghĩ cười.

“Có thể nói như vậy.” Tướng Phở Vần không ngại Giản Ngưng chăm chọc, “Cố tiên sinh trừ bỏ lãng phí thời gian cùng khí lực, cái gì cũng không lấy từ Giản thị.”

Ngưng Giản Ngưng run nhẹ một chút, cô không biết tại sao Cố Trường Dạ làm như vậy. Cô vốn cho là, Cố Trường Dạ sẽ trực tiếp thu mua Giản thị, làm cho hai chữ “Giản thị” biến mất không thấy tăm hơi. Như thế nào cũng không nghĩ đến, hẳn tiếp tục đảm nhận kinh doanh, hơn nữa còn đem Giản thị mở rộng xu thế.

Cô cũng không phải không tin lời Trương Phở Văn nói, vì lúc ở trong toilet, tình cờ nghe được đoạn đối thoại của vài nhân viên. Bọn họ đối với việc Cố Trường Dạ chỉ đạo kinh doanh rất lấy làm cảm kích, cho nhân viên ổn định cuộc sống. Ngược lại lo lắng đối với sự xuất hiện của Giản Ngưng, bọn họ còn nói cô bị lợi dụng.

Giản Ngưng không muốn nói ra ý nghĩ trong lòng. Cô xuất hiện, Ngô Toàn Hành muốn lợi dụng cô. Ngô Toàn Hành muốn đoạt quyền kinh doanh, Cố Trường Dạ ngăn cản Ngô Toàn Hành. Những thứ này đều là chuyện của Ngô Toàn Hành và Cố Trường Dạ, Giản Ngưng cô không muốn tham dự, căn bản cũng không muốn bị cuốn vào. Cô vô dụng, không bảo vệ được người nhà, cũng không bảo vệ được sản nghiệp. Cô chính là chỉ muốn cùng con trai cô, sống với nhau thật tốt.

Giản Ngưng không nhận điện thoại của Ngô Toàn Hành, mà muốn gọi điện cho Cố Trường Dạ. Bởi vì cô không có số điện thoại Cố Trường Dạ, đầu tiên phải gọi cho thư kí hần, tiếp đó đến trợ thủ, chuyển qua chuyển lại nhiều lần, cuối cùng mới gặp được Cố Trường Dạ.

Cố Trường Dạ biết trong khoảng thời gian này cô bị Ngô Toàn Hành bao lấy. Hần cảm thấy như vậy rất tốt, nếu cô bị Ngô Toàn Hành hấp dẫn, có lẽ sẽ có ý định tiếp quản Giản thị, sẽ nảy sinh ý đồ chống đối hần. Như vậy mới thú vị.

Mà câu đầu tiên Giản Ngưng mở miệng nói với hần chính là, “Tôi muốn gặp Tiểu Địch, ngay lập tức.”

Cố Trường Dạ bởi vì những lời này, ngực lập tức bị kéo căng.

Tựa hồ không điều gì có thể ngăn cản cô nghĩ về Tiểu Địch. Vô luận thế nào, cô đều nhớ rõ Tiểu Địch. Bảo hần nên làm thế nào đây?

“Em biết gặp tôi ở nơi nào rồi đây.” Cố Trường Dạ nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Giản Ngưng nắm chặt điện thoại trong tay, không suy nghĩ nhiều, liền hướng đến trạm xe buýt mà chạy. Lúc đi qua hiệu thuốc, cô dừng chân, mua một hộp thuốc tránh thai, lúc này mới lại vội vã rời đi.

Cô trầm nghĩ, nhìn thấy con trai cô, mới chân chính là ý niệm duy nhất trong lòng. Cái gì mà công ty, cái gì mà quyền kinh doanh, cô cũng chỉ là một người phụ nữ đơn giản. Cùng con trai sống hết nửa đời sau, như vậy mới là hạnh phúc.

Cô rất nhanh liền về tới biệt thự. Cố Trường Dạ ám chỉ cái gì, cô biết. Hần muốn thân thể cô, đòi lấy Tiểu Địch. Vậy thì cô đòi, dù gì cũng không phải lần đầu tiên cô nhục nhã trước hần.

Ngô Toàn Hành không nói ba cô đang ở nơi nào, vậy chỉ còn một loại khả năng, là chính Ngô Toàn Hành cũng không biết. Như vậy, người duy nhất biết hiện trạng ba cô chỉ còn Cố Trường Dạ. Cô hoàn toàn hiểu được, Cố Trường Dạ mới là kẻ có thể quyết định được hết thảy của cô.

Mặc kệ hần có mục đích gì, hần có thể bảo vệ Giản thị, có thể tạo công việc cho nhân viên, không để họ khổ sở... Cô chỉ cần biết vậy thôi.

Lúc Giản Ngưng trở lại biệt thự, Cố Trường Dạ vẫn chưa về, người giúp việc như cũ rất cung kính, quản gia lại có phần khách khí thêm.

Cô đợi một hồi lâu, mới nghe được bước chân của Cố Trường Dạ.

Giản Ngưng mở máy sưởi hết cỡ, ở trong phòng hần trực tiếp cởi quần áo. Hiện tại cô đem cử chỉ này đánh đồng với mua bán đổi chác, phát hiện trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Cố Trường Dạ đẩy cửa ra, nhìn thấy động tác của cô, sắc mặt liền lập tức trầm xuống, đứng ở cửa bất động.

Trong mắt cô, giữa bọn họ chỉ còn chuyện này sao?

Giản Ngưng nằm trên giường, thấy hần bất động, có chút thúc giục, “Hôm nay Cố tiên sinh không có hứng làm chuyện này?” Nói xong cô âm thầm nhẹ nhõm thở một hơi, chuẩn bị lấy y phục mặc vào.

Cố Trường Dạ yết hầu giật giật, bước nhanh về phía trước, đem quần áo cô mạnh mẽ giật ra. Hần nhìn gương mặt này, rõ ràng vẫn là bộ dáng lúc trước. Cô đến tận cùng bên trong thay đổi cái gì mà mỗi câu mỗi chữ nói ra đều làm hần khó chịu như vậy?

Hần thấy cô không thay đổi, kì thực lại chính là đã thay đổi. Mà chính bản thân hần, cũng đã thay đổi.

Giản Ngưng phát hiện hần có chút không thích hợp, nhưng cô không muốn lãng phí thời gian. Hai tay cô quần lấy cổ hần, ngửa cổ, dán bờ môi vào môi hần, thậm chí dùng răng nanh nhẹ nhàng dũa dũa.

Cố Trường Dạ vươn tay vuốt tấm lưng trắng mịn của cô, tốt đẹp như vậy. Tựa như hần mấy năm nay ban đêm vẫn hay nằm mộng, chỉ cần tỉnh dậy, có thể lập tức chạm vào da thịt cô.

Hần nhắm mắt lại, đẩy cô cùng ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Lúc Giản Ngưng ra khỏi cửa, trời mưa nhỏ, không khí cũng trở nên ẩm ướt, không có gió, da mặt tiếp xúc với không khí, chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương. Giản Ngưng tùy tiện tìm vài món đồ mặc vào, cô đi qua tủ quần áo, tất cả vẫn là đồ của cô, ngay cả vị trí cũng chưa từng thay đổi. Có điều bên cạnh đặt thêm một loạt đồ mới, không biết có phải cho cô không. Giản Ngưng vẫn là chọn quần áo cũ, đại khái mặc ra ngoài.

Cô mặc thật dày, nhìn qua lớp lông xù liền cảm thấy rất ấm áp. Cố Trường Dạ phía trước nhìn cô với thái độ không thể tiếp thu, còn người giúp việc biểu tình lại như trút được gánh nặng.

Cố Trường Dạ tự mình lái xe đưa cô ra ngoài, mưa nhỏ nhẹ nhàng rơi trên cửa kính, thật lâu mới rắc đầy. Giản Ngưng nhìn ra ngoài, xe đi được một quãng xa, mới lác đác thấy người qua lại.

Ngoài xe, một người phụ nữ vội vàng kêu con mình cẩn thận một chút, còn bé trai chỉ lo đuổi theo bong bóng không khí bị tuột khỏi tay. Ánh mắt Giản Ngưng hoàn toàn bị cuốn theo bọn họ, thẳng đến khi không nhìn thấy gì.

“Vì sao không mang Tiểu Dịch về?” Như vậy cô mới có thể mỗi ngày được nhìn thấy Tiểu Dịch. Không nhìn thấy, ngực trống trơ, cái gì cũng không muốn làm, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Cô đã có kinh nghiệm, nếu cô vĩnh viễn không thể cùng hắn đối chọi, vậy thì thuận theo hắn, chỉ có cách duy nhất này thôi.

Cố Trường Dạ nhìn chằm chằm con đường trước mặt, cần gạt nước đóng đưa tựa hồ làm hắn chướng mắt thêm, “Tại sao tôi phải giải thích cho em?”

Giản Ngưng vừa há mồm định nói, lại nhanh chóng bịt chặt. Cô đem thân mình co thành một khối, nhắm mắt lại, chỉ muốn thật nhanh ngủ đi.

Cố Trường Dạ nắm chặt tay lái, lông mày nhíu sâu.

Vẫn là chỗ cũ, lần này Giản Ngưng không có giống lần trước khẩn trương như vậy, mà là ngoan ngoãn đứng chờ, chờ Cố Trường Dạ đem Tiểu Dịch tới cho cô. Rất nhanh, Tiểu Dịch từ trên một chiếc xe nhảy xuống, chính là chạy thật nhanh đến chỗ Giản Ngưng, vươn tay ôm chặt lấy cô.

Tay Tiểu Dịch rất ấm, chỉ vừa chạm nhẹ một cái, Giản Ngưng nhanh chóng rút tay lại, xin lỗi nhìn Tiểu Dịch. Tay cô rất lạnh, không muốn lạnh lây sang thằng bé. Cô không ngừng xoa xoa hai tay, hi vọng có thể nóng lên được một chút. Cô sợ Tiểu Dịch không hiểu mình đang làm cái gì, trong mắt thập phần áy náy, nghĩ phải giải thích một chút. Lại phát hiện Tiểu Dịch không có nhìn cô, mà nhìn Cố Trường Dạ trong xe, lại còn đối với hắn nở nụ cười.

Giản Ngưng chà xát tay một lúc, cái gì cũng không nghĩ nhiều, lập tức cầm tay Tiểu Dịch, dắt đến một khu phố khác.

Tựa hồ cảm thấy cái gì không đúng lắm, Giản Ngưng ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Dịch, mới phát hiện sắc mặt thằng bé rất không tốt, không khỏi cảm thấy lo lắng, “Tiểu Dịch sao vậy, ốm sao?” Nói xong cô lập tức sờ trán Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch nghe mẹ hỏi, ánh mắt loé lên, lập tức tránh ánh mắt cô, “Con đói bụng.”

Thanh âm Tiểu Dịch giòn tan, lại có chút yếu ớt của một đứa trẻ. Giản Ngưng nhìn không được vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, đau lòng vuốt qua vành mắt đen, “Tiểu Dịch hôm qua ngủ không ngon sao?”

Tiểu Dịch nghe mẹ hỏi như vậy, mày nhíu lại, lúc lâu sau mới nói, “Hôm qua con chơi game muộn một chút, mẹ không được mắng con đâu đấy.”

Giản Ngưng ôm Tiểu Dịch vào trong lòng, mặt cũng áp vào mặt Tiểu Dịch. Mẹ thương con còn không kịp, mắng thế nào, không nổi.

Thì ra Tiểu Dịch không được tự nhiên là vì lý do này, Giản Ngưng thở phào nhẹ nhõm một hơi, vẫn không nhìn được nhéo nhéo mặt Tiểu Dịch một chút, “Phải hứa với mẹ, lần sau không được chơi muộn như thế.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lặng lẽ cau lại, có chút không tình nguyện, sau vẫn là gật đầu.

Giản Ngưng nắm tay Tiểu Dịch, muốn đưa thằng bé đi nếm thử mấy món ăn. Ngày trước tại thị trấn nhỏ của cô, có mở một cửa hàng Hamburger, gà rán hương vị cũng không chính thống lắm, nhưng bọn trẻ thích ăn rất nhiều. Cô từng thấy Tiểu Dịch nhìn chằm chằm vào cửa hàng, khi đó cô hỏi Tiểu Dịch đang nghĩ gì, thằng bé đều lắc đầu.

Lúc này cửa hàng không đông người lắm, Giản Ngưng chọn mấy phần cánh gà nướng cùng bánh trứng, cộng thêm một suất ăn lớn cho trẻ em, xong mới đi tìm chỗ ngồi.

Tiểu Dịch ăn này nọ, Giản Ngưng vẫn ngồi nhìn thằng bé. Quần áo thằng bé hình như lại là đồ mới, Cố Trường Dạ đối với thằng bé thực sự tốt sao?

Tiểu Dịch ăn ít, còn dư lại rất nhiều. Giản Ngưng nhìn không được mở miệng, “Ăn nhiều vào con?” Nói xong lại sờ bụng Tiểu Dịch, thấy cũng chưa căng lắm.

Tiểu Địch quật cường nhìn mẹ, “Ba ba nói thứ này không tốt. Không được ăn nhiều.”

Ngực Giản Ngưng cứng lại, cô chỉ biết trước kia Tiểu Địch không được ăn, bây giờ cô phải bù lại cho nó, lại quên mất việc ăn đồ này có dinh dưỡng hay không. Cũng không phải, điều cô khó chịu không phải điểm này. Mà là người đàn ông kia đã có sức ảnh hưởng lớn tới Tiểu Địch như vậy rồi sao?

Giản Ngưng trầm mặc một hồi lâu, “Là mẹ không đúng, về sau không mang Tiểu Địch đi ăn cái này nữa, Tiểu Địch muốn ăn gì, nói cho mẹ, mẹ dẫn con đi ăn.”

Tiểu Địch lúc này mới quay mặt lại nhìn Giản Ngưng, sắc mặt không khá lắm, do dự thật lâu mới mở miệng, “Ba ba sắp xếp đầu bếp làm đồ ăn, so với bên ngoài tốt hơn nhiều.”

“Nhưng Tiểu Địch chỉ có thể ăn cơm một mình, hai mẹ con mình bây giờ cùng ăn không tốt hơn sao.” Giản Ngưng nói xong, mới cảm thấy lời mình có bao nhiêu là hoảng hốt.

Tiểu Địch vẫn cố chấp mở miệng, “Đầu bếp làm đồ ăn rất ngon.”

Những lời này thực sự làm cho Giản Ngưng không không chế được, đứng lên, “Chẳng lẽ mẹ kém người đầu bếp kia sao?”

Mắt Tiểu Địch tròn tròn nhìn Giản Ngưng, tựa hồ cũng tức giận, “Nhưng chỗ ba ba không chỉ có đồ ăn ngon, lại còn có rất nhiều đồ chơi. Ba ba mời thầy giáo tốt về dạy con, rất nhiều bạn học chơi cùng con. Hơn nữa còn có quần áo mới mặc, con chính là thích cái gì được cái đấy.”

Giản Ngưng biểu tình giống như bị đặt trong hầm băng, hơn nửa ngày cái gì cũng không nói ra lời, chỉ há to miệng thở.

Không bao lâu sau, Cố Trường Dạ đã tới, Tiểu Địch cũng không nhìn tới mẹ, trực tiếp nhào vào lòng Cố Trường Dạ. Cố Trường Dạ ôm chặt Tiểu Địch, nhẹ nhàng nói bên tai, “Tiểu Địch ngoan, tạm biệt mẹ đi, lần sau gặp lại.”

Tiểu Địch lúc này mới quay đầu lại, có chút không cam lòng, “Tạm biệt mẹ.”

Giản Ngưng nhìn chằm chằm giây phút Tiểu Địch quay đầu đi rất nhanh, chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói. Thằng bé là con trai cô, là từ trong bụng cô mà chui ra, là toàn bộ cuộc sống của cô. Thế nhưng cô lại quên mất, cô chưa chắc đã là toàn bộ cuộc sống của Tiểu Địch.

Đồ chơi, đồ ăn ngon, thầy giáo giỏi, bạn học... Tất cả, tất cả những thứ này đều quan trọng hơn cô.

Cố Trường Dạ vẫy tay, lập tức có người tiến lên, ôm lấy Tiểu Địch. Tiểu Địch bị người khác ôm qua, hơi hoảng hốt. Thấy Cố Trường Dạ gật đầu, lúc này mới an tâm để người nọ đưa đi.

Sau khi Tiểu Địch rời đi, Cố Trường Dạ đến nhìn qua đồ ăn, căn bản người thu dọn cũng không dám bước tới. Cố Trường Dạ nhìn nửa ngày, mới hỏi hột nói, “Lần sau đừng đưa Tiểu Địch đến đây.”

Trong giọng nói không bao hàm bất mãn cùng trách cứ, nhưng Giản Ngưng nghe vẫn thấy khó chịu. Cô nhìn người đàn ông này, muốn hỏi hấn đến tột cùng là muốn gì, muốn cướp Tiểu Địch hoàn toàn ra khỏi cuộc sống cô sao?

Cô càng nghĩ càng khó chịu, đi thẳng ra khỏi cửa hàng. Cô sợ hãi, vì trong đầu vừa nảy ra ý định muốn cãi vã cùng hấn. Bất quá bây giờ cãi vã cô cũng không có bản lĩnh, chỉ có thể ra đây tự không chế tâm tình.

Cố Trường Dạ đi theo sát cô, cùng nhau đi vào thang máy. Mọi người đều chủ động đứng cách xa hai người một chút. Cố Trường Dạ không làm gì, chỉ nhìn Giản Ngưng, cũng không nói chuyện, thẳng ra đến cửa chính.

“Em đang rất không vui?” Cố Trường Dạ vạch ra biểu hiện khác thường của cô, “Không muốn gặp Tiểu Địch?”

Bước chân Giản Ngưng lúc này mới chậm lại, “Đây là mục đích của anh? Anh cố ý, để cho Tiểu Địch hoàn toàn rời xa tôi. Cho nó đồ chơi, cho nó đầu bếp tốt, cho nó thầy giáo giỏi...”

Cố Trường Dạ nghe được lời của cô, khóe miệng mang theo ý cười, “Giản Ngưng, em thật không biết nói đạo lý. Làm ba nó, tôi cho nó những điều tốt đẹp nhất, không phải lẽ rất thường tình sao?”

Giản Ngưng làm thế nào cũng không nói ra lời.

Đúng vậy, Tiểu Địch được sống hạnh phúc, cô làm mẹ phải vui vẻ mới đúng, tại sao lại cảm thấy thương tâm. Cô quả thực ích kỉ, chỉ bởi cô không còn là người quan trọng nhất đối với Tiểu Địch nữa, liền lập tức không chịu nổi.

Cô cắn môi, muốn khóc, lại buộc chính mình không được khóc. Nhìn cái dạng này của cô, Cố Trường Dạ hí hí mắt, “Em phải cảm thấy may mắn Tiểu Địch không giống em. Nó thông minh, biết lựa chọn cái nào tốt cho tương lai của nó. Không ngốc như em.”

Cô ngốc, đích thực rất ngốc, nếu không làm sao mỗi lần đều bị hấn bắt được nhược điểm?

Cô thở dài một hơi, Tiểu Địch hiện giờ có lẽ rất tốt, cô tạm thời có thể yên lòng.

“Ba tôi ở đâu?” Cô biết tình hình ba cô hiện tại chắc chắn không đơn giản, lúc này mới vội vàng đi tìm Tiểu Dịch. Thấy Tiểu Dịch xong, tim cô hạ xuống, mới có thể toàn tâm toàn ý xử lý chuyện của ba.

Mất Cố Trường Dạ lộ ra tia khen ngợi, cô rốt cục biết đi đường tắt, không rơi vào bẫy Ngô Toàn Hành cùng hán đối địch. Có lẽ qua nhiều năm như vậy, cô đã không còn là một tiểu cô nương, biết phân tích tình hình, biết người nào cô có thể dựa vào, người nào chỉ muốn lợi dụng cô.

Ngô Toàn Hành muốn chiếm đoạt Giản thị, điều này có không phải mỗi ngày một ngày hai. Có lẽ trước kia ông ta mỗi ngày đều nguyên rủa Giản Trung Nhạc chết đi, nếu không phải thời điểm then chốt Cố Trường Dạ đứng ra, Giản thị có lẽ bây giờ đã đổi tên rồi. Giản Trung Nhạc đầu óc buồn bán kính doanh cũng có, nhưng quá trọng tình nghĩa, đối với nhiều người quá cả nể trước sau. Với những người cùng đi theo gây dựng sự nghiệp cũng thế, biết rõ mưu đồ bọn họ càng lúc càng lớn, nhưng vẫn không nỡ động thủ, cuối cùng kết cục thành ra như ngày hôm nay.

Cố Trường Dạ đứng một lúc, liền có xe dừng ngay trước mặt hắn, hắn liếc Giản Ngưng một cái, “Lên xe.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 26

Xe dừng trước một bệnh viện sang trọng và lịch sự nhưng có phần hẻo lánh. Cũng bởi địa điểm hẻo lánh, mà cả đường chỉ có xe cô và hai chiếc xe theo sau, khoảng cách không xa không gần, cũng không thấy rõ bên trong có những ai. Có lẽ Cố Trường Dạ vẫn luôn có thủ hạ đi theo, nhưng cô chưa bao giờ chú ý đến điều này, hiện tại cũng không có ý định chú ý đến. Cô cả người đều hồi hộp, thật không ngờ Cố Trường Dạ sẽ đưa cô đến bệnh viện. Vậy có phải hay không ba cô đang ở nơi này?

Cô thật hi vọng bản thân sai lầm.

Lúc Giản Ngưng xuống xe, Cố Trường Dạ nhẹ nhàng liếc cô một cái. Cái liếc vồn vện này lại làm tim cô đập mạnh lên. Ánh mắt hắn không còn khinh thường, ngược lại cô còn cảm giác được chút gì đó cảm thông, hắn cũng rất nhanh rời mắt đi, không muốn cùng cô đối diện.

Hắn có thể có loại ánh mắt này, thì việc cô sắp đối mặt tới đây, xác thực phải làm người khác thấy thương cảm. Cô cắn chặt răng xuống xe, Cố Trường Dạ cũng từ cửa bên kia đi xuống, hắn đây là muốn đi vào cùng cô?

Giản Ngưng nhìn hắn, tỏ vẻ nghi hoặc. Cố Trường Dạ không nói gì, rất tự nhiên đi phía trước cô.

Cố Trường Dạ nói chuyện một lúc với Chủ nhiệm bệnh viện, lát sau có y tá đến trước mặt Giản Ngưng, ý bảo cô đi theo.

Hắn vẫn đứng đấy, nhìn theo bóng lưng Giản Ngưng. Lâu sau mới tiếp tục bắt chuyện với một số người.

“Khoảng thời gian này cảm xúc tương đối ổn định, chỉ là đại đa số thời gian đều ngồi ngẩn người, vấn đề không lớn lắm.” Một vị bác sĩ lớn tuổi ngữ khí thận trọng nói.

Cố Trường Dạ gật gật đầu, “Xem ra thuốc cũng không tệ.”

“Có thiếu tìm đến, nhất định phải dùng loại thuốc tốt nhất.”

Cố Trường Dạ nhếch khóe miệng, đối với lời này cũng không thêm để ý, “Có khả năng hoàn toàn tỉnh táo không?”

“Điều này...” Xác thực rất khó nói, nói có thể tốt lên cũng không được, nói sẽ không tốt lên thì không tránh khỏi...

Cố Trường Dạ nhìn mắt đối phương, cất bước rời đi. Hắn đến một chỗ trống trong khuôn viên, rút thuốc ra hút, hai mắt nhìn chăm chăm xuống thảm cỏ, sắc mặt lạnh thâm trầm. Nơi này bệnh nhân hơn nửa đều đã mất đi ý thức, mặc dù loại bệnh liên quan đến thần kinh. Hắn hướng mắt ra xa, bệnh nhân đều đang được y tá đi di dời tản bộ. Bởi vì trước đó đổ mưa, mặt cỏ ướt sũng, các cô cũng không dám buông tay, sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Giản Ngưng đi theo y tá lên tầng 3, càng đến gần, cô càng khẩn trương. Ngay cả chân cũng run lấy lấy, y tá tựa hồ đang nói với cô cái gì, nhưng cô một câu cũng không nghe được.

Thẳng đến khi y tá dừng bước, đứng trước một gian phòng. Nơi này hoàn toàn không giống một phòng bệnh, càng không giống phòng bệnh của một bệnh viện sa hoa. Nếu không phải có vài chữ ở cửa ra vào, cô thế nào cũng không nghĩ ra. Nơi này tuyệt đối thanh bình, không khí cũng rất tươi mát.

Cửa chậm rãi mở ra, tim Giản Ngưng đập mạnh.

Y tá đột nhiên níu tay Giản Ngưng, “Những lời vừa rồi dặn chị, chị đã nhớ hết chưa?”

Giản Ngưng biểu tình mơ mơ hồ hồ, vừa nãy cô ấy nói những gì? Y tá nhẹ nhàng nhún mày một cái, “Cách ông ấy xa ra một chút, cho dù ông ấy là người

thân của chị. Nhưng nhớ kỹ, giờ ông ấy đã là bệnh nhân, hơn nữa còn mất đi lý trí, không giống người bình thường. Chị trăm ngàn lần không nên tới gần ông ấy.”

Giản Ngưng nghe được, thân thể rã rời. Bọn họ nghĩ gì mà bảo cô không được tới gần ba cô, cái gì mà bệnh nhân với không bình thường, đó vẫn là ba cô.

Trong phòng rất trống trải, chỉ liếc mắt một cái là có thể bao quát toàn bộ căn phòng. Không có bất kì đồ dùng hàng ngày, chỉ có một chiếc giường ngủ, còn có... một chiếc xe lăn.

Mà ba cô đang ngồi trên nó, ngơ ngác nhìn ra ngoài.

Y tá lúc này cùng hộ lý trò chuyện với nhau. Hộ lý nói dạo gần đây ông thường ngồi rất lâu, cảm xúc tương đối ổn định, đúng buổi ăn cơm, đúng giờ ngủ, thân thể coi như không tệ.

Giản Ngưng bên tai chỉ nghe được tiếng vang ong ong, cô chậm chậm từng bước tiến đến, đi được một nửa, cất giọng run run, “Ba...”

Tiếng “Ba” vừa ra khỏi, nước mắt cũng thành hàng, thế nào cũng không dừng được. Ông lão ngồi bên cửa sổ vẫn không động đậy, giống như không nghe thấy bất cứ cái gì.

Giản Ngưng càng đi về phía trước, “Ba, ba...” Cô nghẹn ngào đứng trước mặt Giản Trung Nhạc, “Con Ngưng Ngưng đây, ba nhìn con đi, con gái của ba đây... Ba xem con, con còn sống... Còn sống...”

Cô nghẹn ngào không thôi, thanh âm run rẩy, một câu trọn vẹn cũng không nói lên lời.

Giản Trung Nhạc rốt cuộc có một chút phản ứng, từ từ quay đầu, sắc mặt lãnh đạm nhìn Giản Ngưng.

Giản Ngưng từng bước tiến lên, bác sĩ nam cùng nữ y tá phía sau không kịp ngăn lại. Chỉ thấy Giản Ngưng kích động đứng trước mặt Giản Trung Nhạc vừa khóc vừa cười, “Ba, con đã trở về. Ngưng Ngưng về với ba rồi đây... Ba vuốt má con một cái đi...”

Cô vươn tay, cầm lấy tay Giản Trung Nhạc đặt trên mặt mình, “Con gái trở lại, con gái trở lại thăm ba...” Cô gất gao nắm lấy tay Giản Trung Nhạc, phát hiện tay ông ngày càng nhẵn nhéo, giống như chỉ có lớp da bao lấy xương cốt, đây là ba cô, là ba cô...

“Là Ngưng Ngưng bất hiếu, lâu như vậy đều không quay về thăm ba. Ba đánh con đi, đánh con...” Cô lại cầm tay Giản Trung Nhạc, hung hăng đánh vào mặt mình.

Giản Trung Nhạc trên mặt trải qua vô vàn biến hoá, rốt cuộc như có gì đó vô hình bị xé ra, ông nuốt nước miếng, “Là Ngưng Ngưng?”

Cô không ngừng gật đầu, nước mắt tí tách rơi, “Đúng, là Ngưng Ngưng trở lại, Ngưng Ngưng trở về thăm ba...” Cô cơ hồ là nhào tới, ôm chầm lấy Giản Trung Nhạc, nhưng chỉ vừa mới giang hai tay, Giản Trung Nhạc liền rất nhanh một cước đá tới.

Cô lui về phía sau từng bước, không thể tin, lại tiến lên, “Ba, con là Ngưng Ngưng a... Ba...”

Phía sau y tá cùng bác sĩ không kịp ngăn cản, Giản Trung Nhạc lộ ra vẻ mặt dữ tợn, hai tay bóp chặt cổ Giản Ngưng, “Đừng hòng gạt tôi... Dám giả bộ con gái tôi, dám giả bộ Ngưng Ngưng của tôi...”

Bác sĩ cùng y tá lập tức tiến lên, một bên kéo Giản Trung Nhạc, một bên dùng bộ đàm gọi người.

Lúc lâu sau Giản Ngưng mới được buông ra, Giản Trung Nhạc vẫn gất gao trừng mắt cô, “Không cho phép ai giả bộ Ngưng Ngưng của tôi. Ngưng Ngưng đã chết, tôi biết, đừng coi tôi như kẻ ngu mà gạt tôi... Các người đều là lũ lừa đảo...”

Một nhóm bác sĩ, y tá tiến vào, tiêm thuốc an thần cho Giản Trung Nhạc, lúc này ông mới an tĩnh lại.

Giản Ngưng ngồi bệt xuống đất, ho khan không ngừng, cô ngay cả khóc cũng không có dũng khí. Cô nhìn ba mình, tại sao có thể như vậy? Một người hiền lành chân chất sao có thể biến thành cái dạng này?

Thế giới trong nháy mắt trở nên xa lạ với cô.

Giản Ngưng đứng lên, còn muốn nói điều gì, nhưng bác sĩ kêu cô đi ra ngoài. Bác sĩ nói cho cô tình hình hiện tại của Giản Trung Nhạc, thời điểm đưa tới bệnh viện, thần chí đã thất thường. Hẳn là phải gặp kích thích rất lớn mới trở nên như vậy. Những gì có thể làm cũng đã làm rồi, nhưng hy vọng khôi phục không cao.

Giản Ngưng chỉ cảm thấy toàn thân mình mỏi nhừ, cô phải dựa vào tường mới có thể chống đỡ.

Bác sĩ nhìn đến dấu vết trên cổ cô, không khỏi thảm trách, “Không phải đã dặn là đừng đến gần rồi sao...”

Giờ phút này Giản Trung Nhạc đã được bác sĩ đưa lên giường nằm, nhìn qua đặc biệt an tĩnh, tuyệt không giống với trạng thái điên cuồng vừa mới đây. Ông nằm yên tĩnh như vậy, giống như tất cả những gì vừa phát sinh, đều là tự cô tưởng tượng ra. Cô mở mắt, lại nhắm chặt mắt, một màn ba cô bóp cổ cô vẫn hiện lên chân thực như vậy.

Giản Ngưng không biết mình đứng bao lâu, giống như rất rất lâu, lại giống như chỉ trong chốc lát, thẳng đến tận lúc có người kéo nhẹ tay cô, “Đi thôi!”

Cố Trường Dạ thờ dài, tựa hồ đã biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Giản Ngưng vừa nhúc nhích, lại giống như không còn là chân của cô. Cô không khống chế được, thân thể mềm nhũn ngã xuống. Cố Trường Dạ rất nhanh đỡ cô, hai tay cô cũng gắt gao nắm lấy cánh tay Cố Trường Dạ. Cô không quan tâm bộ dạng mình hiện tại có bao nhiêu thê thảm, chính là chỉ nhìn chăm chăm Cố Trường Dạ, “Ba tôi tại sao lại biến thành như vậy?”

Tại sao lại biến thành như vậy.

Cố Trường Dạ ôm lấy cô, đi về phía trước. Xác định chân cô không sao, lúc này mới thu hồi lực đạo, “Nghĩ nhiều như vậy, không bằng...” Hắn nói được một nửa, điện thoại đã vang lên.

Hắn liếc nhìn cô một cái, lập tức đi nghe điện thoại. Thời gian không lâu lắm, nhiều nhất hai phút trở về, nhưng sắc mặt lại trở nên hết sức khó coi.

Cố Trường Dạ cùng Giản Ngưng đi đến cổng chính, hắn dìu cô lên xe, phân phó lái xe đưa cô trở về, còn hắn lại lên một chiếc xe khác.

Cố Trường Dạ lái xe với tốc độ nhanh nhất đến bệnh viện tư, xe vừa dừng, Kỷ Bách Hiên lập tức đi tới. Vừa rồi một màn kia hết sức mạo hiểm, Kỷ Bách Hiên bây giờ nghĩ lại còn không khỏi sợ hãi, mồ hôi lạnh từng hàng trên trán.

Cố Trường Dạ xuống xe, “Hiện tại thế nào?”

Hắn bất kể lái xe hay đi bộ đều quá tốc độ người thường, cả người mang theo mùi gió, Kỷ Bách Hiên cũng phải bước nhanh để theo kịp bước chân hắn, “Đã xử lý được rồi. Vừa rồi làm em sợ muốn chết.”

Kỷ Bách Hiên vừa dứt lời đã bị Cố Trường Dạ lạnh lùng trừng mắt, làm anh lập tức quên mất mình định nói gì. Anh có thể không sợ sao, đây là con trai duy nhất của đại ca, đại ca giao phó thẳng bé cho anh, cũng chính là gắn liền sinh mạng hai người vào với nhau.

Cố Trường Dạ lên tầng, biết lão Tứ, lão Lục, lão Thất đều ở đây, gật đầu với bọn họ một cái, không nói gì thêm.

Chu Thừa Nghiệp cũng chạy tới, nhìn thấy Cố Trường Dạ, tiến lên trước, “Đã ổn định lại.” Nhiều lời cần nói, cũng không biết như thế nào mở miệng. Bệnh tình kéo đến bao lâu rồi, bây giờ muốn chữa trị đã không còn kịp... Tạo hoá thật biết trêu người.

Cố Trường Dạ bậm môi lại, đẩy cửa phòng bệnh bước ra.

Tiểu Dịch nằm trên giường, cuộn lại thành một cục, ánh mắt nhắm, giống như sẽ không bao giờ tỉnh lại. Một bàn tay Tiểu Dịch còn bóp chặt bụng, vành đen dưới mắt hằn rõ, dường như hắn có thể cảm nhận được Tiểu Dịch có bao nhiêu là đau đớn, bao nhiêu là khổ sở.

Hắn nghĩ đến, trước đó không lâu, Tiểu Dịch còn hỏi hắn, “Con nhìn có tốt không, mẹ nhất định sẽ phát hiện. Nói dối là buổi tối con chơi game, được không?”

Ngực hắn liên đau.

“Con có phải hay không là đứa trẻ hư chỉ biết nói dối mẹ?”

Cố Trường Dạ nghĩ đến lời nói ngây thơ kia, hốc mắt đột nhiên đỏ lên. Thằng bé nhỏ như vậy, mới chỉ bốn tuổi, bốn tuổi thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Giản Ngưng đợi Cố Trường Dạ ở biệt thự thật lâu, nhìn không được, gọi điện thoại cho hắn. Cố Trường Dạ lại vẫn như cũ không nhận. Thời gian chậm chạp qua, cô mơ mơ màng màng thiếp đi. Trong giấc mơ, hồi ức như cuốn phim được tua chậm lại. Khi đó ba thường đặt cô ngồi lên vai, đưa cô đi chơi khắp xóm, làm cho cô cười đến vui vẻ. Gặp hàng xóm, ba cô luôn trịnh trọng giới thiệu, đây là tiểu công chúa nhà ông.

Tiểu công chúa lớn lên, lại bất hiếu như vậy, bỏ lại ba mình. Giản Ngưng bật tỉnh dậy, ngực áo đã ướt đẫm đến lạnh băng.

Giản Ngưng muốn ngủ tiếp cũng không được, cứ nhắm mắt lại, gương mặt dữ tợn muốn bóp cổ cô của ba lại hiện ra. Dường như phải tận tay giết cô chết, ông mới hài lòng.

Tim của cô, chậm chạp đau. Phảng phất như có người cầm con dao đã rỉ sét, từng nhát từng nhát cứa. Không phải là rất đau, chỉ là cảm thấy vô cùng

khó chịu.

Cô cứ mơ mơ màng màng như vậy đến ngày hôm sau, ngủ không ngon giấc, tinh thần mệt mỏi, sắc mặt thậm chí có thể đem ra dọa người được. Cô tiếp tục gọi cho Cố Trường Dạ, hần như trước không trả lời, cô đành hết cách.

Ba cô mất đi thần trí, ngay cả cô cũng không nhận ra. Tiểu công chúa của ông, ông hiện tại không nhớ bất cứ gì nữa.

Giản Ngưng lại đến bệnh viện, lần này nói thế nào bác sĩ cũng không cho cô đến gần Giản Trung Nhạc, chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Cách một lớp kính, Giản Ngưng nhìn Giản Trung Nhạc thần thờ buông ánh mắt ra ngoài cửa sổ. Cô biết ở đó có một cây hoa quế không to lắm, chắc hẳn mới trồng ba bốn năm gần đây. Giản Trung Nhạc toàn bộ đều bị cây hoa quế kia hút hồn. Cô hiểu, tuy ba cô đã mất trí nhớ, nhưng có gì đó, sâu sắc đến nỗi, đã thấm nhuần vào tiềm thức của ông.

“Ba, ba còn nhớ cây hoa quế nhà chúng ta không? Lúc đó mẹ nói khi hoa quế nở nhất định rất thơm. Con cùng anh chờ mãi, qua nhiều năm như vậy mà nó vẫn không chịu nở.” Cô nhẹ nhàng thở hắt ra, “Anh nói chắc chắn cây hoa quế này là giống đực rồi, nên mới không nở hoa được. Ba còn gỡ đầu anh một cái...”

Giản Trung Nhạc vẫn ngồi im, bộ dáng ngơ ngác.

Giản Ngưng nói một hồi, đến chuyện trước đây ông ngoại thường dùng cỏ bên vòng hoa cho cô. Cô rất ngoan ngoãn ngồi im bên cạnh hát đồng dao, ông ngoại sẽ vui vẻ xoa đầu cô, lại bên thêm thật nhiều đồ tinh xảo nữa... Lúc ông ngoại qua đời, phải làm rất nhiều nghi thức trong mấy ngày liền. Cô hơi mệt, ba liền công cô vào phòng, dỗ cô ngủ, nói cô không cần ra ngoài. Ngày hôm sau họ hàng thân thích biết, liền trách cứ cô. Giản Trung Nhạc đứng trước mặt mọi người bênh vực cô, nói tiểu công chúa nhà bọn họ không đến lượt người khác dạy dỗ.

Giản Ngưng cứ như vậy thao thao bất tuyệt, thẳng đến khi thanh âm khàn khàn, rốt cuộc mới dừng lại. Giản Trung Nhạc ngơ ngác quay đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, đối với cô tựa hồ cười, lại giống như không cười. Giản Ngưng nhìn đến vẻ mặt ông, vô cùng bất ngờ. Bị y tá cản trở, cô mới không xông vào lần nữa.

Cô rời bệnh viện cũng đã là giữa trưa, cổ họng đau rát. Giản Ngưng uống rất nhiều nước, mới cảm thấy đỡ một chút.

Cô lại gọi cho Cố Trường Dạ, hần như không bắt máy, Giản Ngưng cũng không tiếp tục nữa.

Giản Ngưng tìm đến bạn bè thân thiết của Giản Nhất Phàm, người thứ nhất họ Trương. Có đoạn thời gian trước kia anh này vì yêu “Cô bé lọ lem” mà cùng người nhà náo loạn, mang theo nữ sinh kia chạy trốn. Vẫn là Giản Nhất Phàm cung cấp chỗ ở và cho anh ta một khoản tiền. Giản Ngưng tới nhà anh ta, người giúp việc vừa nghe cô giới thiệu là em gái Giản Nhất Phàm, liền lập tức đóng cửa, nói không biết. Cô cho là có ẩn tình, liền gọi muốn nói chuyện điện thoại. Chuông reo mãi đến khi đầu kia trực tiếp ngắt điện thoại của cô.

Cô hỏi thăm thêm vài người, diễn biến cũng không khác biệt lắm. Vừa nghe đến em gái Giản Nhất Phàm, lập tức nói mình có việc. Lúc sau thì ngay cả điện thoại cũng không nhận thêm.

Mới trước đây cô cùng anh trai luôn nghe ba dặn dò, phải luôn tận tâm tận lực giúp đỡ người khác, người ta sẽ khắc sâu tấm lòng của mình. Đến khi mình gặp rủi ro, người ta cũng sẽ hết lòng hết sức đứng bên cạnh mình.

Cô không biết cuộc đời cô còn có lúc như vậy. Những người này trước kia Giản Nhất Phàm đều thật tình đối tốt. Bất kể họ xảy ra chuyện gì, Giản Nhất Phàm đều là người có mặt để giải quyết trước tiên. Bây giờ đến lượt Giản Nhất Phàm rơi xuống, bọn họ ngay cả cô định nói gì cũng đều không muốn nghe, trực tiếp quăng cho cô một thái độ khinh miệt.

Có lẽ ba cô sai lầm rồi. Giúp đỡ người khác, căn bản chỉ như bát nước đổ đi.

Giản Ngưng liên lạc rất nhiều người, rốt cuộc cũng có một người chịu lắng nghe cô. Lúc nói chuyện điện thoại anh ta liên tục thờ dài, cuối cùng cho cô một địa chỉ, bảo cô đến đó tìm thử xem, đương nhiên cũng chỉ là thử. Sau bao nhiêu người lạnh nhạt, cũng có một người nguyện ý giúp cô, Giản Ngưng biết ơn vô cùng, nói sau này có thể giúp được gì nhất định cô sẽ giúp. Giản Ngưng cũng không làm phiền người kia nhiều, vội vã chạy tới địa chỉ được cho.

Địa điểm không hẻo lánh, nhưng có nhiều thành phần phức tạp, cô trước kia cho tiền cũng không dám tới những nơi như vậy. Giản Ngưng nhắm đi nhắm lại địa chỉ, xác định không sai, mới lấy hết dũng khí đi vào.

Tiếng nhạc hỗn loạn, sương khói lượn lờ, trộn cùng mùi nước hoa rẻ tiền.

Giản Ngưng không thích những nơi như thế này, cô đi một vòng, rốt cuộc tìm được người phụ trách, hỏi có phải hay không Giản Nhất Phàm đang ở đây.

Tiểu Dịch đang ở trong tay Cố Trường Dạ, ba cô thì đang trong bệnh viện. Cô phải tìm được anh trai, cùng nhau về nhà. Chỉ cần có người nhà, hết thấy đều sẽ tốt.

Có hai gã đàn ông tóc đủ loại màu sắc đứng một bên hút thuốc, ánh mắt di động theo thân hình Giản Ngưng. Một gã đập đầu thuốc chuẩn bị đi tới, lập tức bị gã kia kéo lại, ám chỉ nhìn phía sau cô.

Phía sau Giản Ngưng, vẫn luôn có hai người đàn ông duy trì khoảng cách không xa không gần, ánh mắt lạnh cứng, vừa thấy liền biết không dễ trêu chọc.

“Không phải người phụ nữ đơn giản.” Gã tóc đỏ nói, giọng hàm chứa tiếc nuối. Tùy tiện ra ngoài cũng có bảo vệ đi theo, ai dám làm gì cô.

Gã còn lại vẫn là nhìn chằm chằm Giản Ngưng, hận không thể trực tiếp nhào tới.

Giản Ngưng hỏi thật lâu, đối phương vẫn duy trì ngữ khí lười biếng, “Cô là gì của hắn?” Giản Ngưng hỏi nửa ngày, đối phương không những không trả lời mà còn hỏi ngược lại cô.

“Tôi là em gái anh ấy.”

“Không dám, không dám...” Đối phương cười cười, rút ra loại sổ sách gì đó, “Hắn còn nợ tiền tôi, trả được thì tôi cho đi...”

Giản Ngưng trừng mắt nhìn người đàn ông, “Chút tiền này tôi không để vào mắt, nhưng tôi phải nhìn được anh trai tôi trước. Anh phải cho tôi thấy người, ai biết anh có lừa tôi hay không?”

Người đàn ông tựa hồ có chút kinh ngạc sao cô có thể nói ra những lời này. Hắn lấy di động ra gọi một cuộc, lúc sau mới quay lại nói với Giản Ngưng, “Tôi dẫn cô đi gặp hắn, thật không ngờ hắn còn có một em gái... Có điều, cô đừng dễ bị dọa ngất đấy.”

Giản Ngưng nuốt nước miếng một cái, có chút không muốn đi theo, sợ bị lừa. Đối phương dường như thấu ý nghĩ của cô, “Sợ cái gì, còn muốn tìm anh trai nữa không?”

Giản Ngưng liền đi theo.

Đoạn đường cũng không xa, chỉ cần đi qua một con đường tắt. Người đàn ông dừng lại trước một cánh cổng sắt, dùng sức đẩy cửa ra. Giản Ngưng đứng xa như vậy, vẫn có thể ngửi thấy loại mùi quái dị. Đối phương liếc Giản Ngưng một cái, “Người đang ở bên trong.”

Giản Ngưng đứng bất động, người đàn ông tựa hồ thở dài một cái, bước vào. Cô theo sau, vào đến nơi hoàn toàn là mờ ảo sương khói, trong không khí còn có lẫn hỗn tạp vị chua.

Giản Ngưng lấy tay che mũi, nhìn đến không ít người đang nằm la liệt trên sàn, miệng ngậm điều thuốc, có người tiến vào nhưng hoàn toàn không có phản ứng.

Người đàn ông đột nhiên dừng bước, đá mấy cái vào người đang nằm trên sàn, “Giả bộ chết cái gì, có người đến thăm...”

Người kia giật giật, sau đó lại tiếp tục nằm im, không có bất kì phản ứng.

Phụ trách bộ dáng hoàn toàn là đá người này vô cùng bản chân tới, mặc cô muốn làm gì thì làm đi, người cô cần tìm chính là đây.

Người dưới đất mặc một cái áo khoác thật dày màu xanh, cũng không biết bao nhiêu ngày chưa tắm, các nếp nhăn trên áo đã biến dạng dị thường. Giản Ngưng muốn nói với phụ trách tìm nhầm người rồi, người này không phải anh trai cô, thân hình, khí chất đều không giống.

Ma xui quỷ khiến, cô đi lên trước, ngồi xổm trước mặt người đàn ông kia, lấy tay vén mái tóc dài của người đó, “Anh...”

Người đàn ông rớt cuộc có chút phản ứng, mở to hai mắt sương mù nhìn cô. Hắn bởi vì quá gầy mà hai má hóp lại, đôi mắt lõm sâu, sắc mặt vàng như ánh nến...

Nước mắt cô không nghe lời lập tức rơi xuống. Người này, cho dù bộ mặt có thay đổi lớn thế nào, cô vẫn có thể nhận ra. Đây là anh trai cô, anh trai duy nhất của cô, Giản Nhất Phàm.

...

Tiểu Dịch nằm trên giường, giống như thời gian đã trôi qua cực kỳ lâu. Nó mờ to mắt, ánh mắt thế nhưng lại đục ngầu, phải chớp hồi lâu mới nhìn rõ. Phòng bệnh rất im lặng, bốn phía trống vắng đến lạ thường, cả không gian cũng chỉ có hai người bọn họ. Cổ họng Tiểu Dịch phát khô, miệng mở rộng thờ, mãi sau mới nói nên lời, “Ba ở đây khóc sao?”

Cố Trường Dạ nghe giọng Tiểu Dịch, lập tức quay sang, lắc đầu, “Ba là đàn ông.” Tuyệt đối không dễ dàng rơi nước mắt.

Có lẽ sớm biết nước mắt vô dụng, vì thế đã quên cách dùng nước mắt để diễn tả cảm xúc như thế nào. Quên cách dùng nước mắt, cũng không phải là quá tệ.

Tiểu Dịch nhìn hắn hồi lâu, “Con ngủ có lâu không?”

Cố Trường Dạ kéo chăn cho Tiểu Dịch, “Không lâu. Con còn đau không?”

Tiểu Dịch lắc đầu, “Không đau, không nghĩ đến nữa tuyệt đối sẽ không đau.”

Cố Trường Dạ nhìn khuôn mặt tươi tắn, nhìn không được thở dài một tiếng, “Vì sao không nói mẹ biết con rất đau?”

Tiểu Dịch lắc đầu, “Đi bệnh viện một lần tốn nhiều tiền lắm. Mỗi lần con ốm, mẹ đều cho con truyền nước biển. Nhưng lúc mẹ ốm, mẹ lại không dám đi

bệnh viện, ở nhà gắng gượng rất tốt.” Tiểu Dịch cúi đầu thật sâu, “Nếu mẹ biết con ốm, nhất định sẽ rất khổ sở, có phải hay không?”

“Nhưng mẹ sớm muộn đều sẽ biết.”

“Biết ít một ngày, thống khổ liền ít đi một ngày?” Tiểu Dịch nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt thuần túy. Nhưng ánh mắt kia, lại làm người ta không cách nào đối diện.

Cố Trường Dạ quay đầu đi, không nói.

Trầm mặc hồi lâu, Tiểu Dịch trừng mắt nhìn, “Ba ba...”

Tiểu Dịch kêu rất nhẹ, Cố Trường Dạ hơi nhếch môi, trả lời chắc nịch, “Ừ?”

“Ba ba sẽ đối xử tốt với mẹ, phải không?” Mẹ ốm, có thể đưa mẹ đi bệnh viện. Mẹ khó chịu, có thể cùng mẹ trò chuyện. Mẹ đói bụng, có thể đưa mẹ đi ăn... Được làm mọi chuyện với mẹ thật là thích, Tiểu Dịch cũng rất muốn cùng mẹ, nhưng sắp không được nữa rồi.

Cố Trường Dạ gật đầu.

“Sống cùng mẹ, cuộc sống có tốt không?” Hắn muốn cùng Tiểu Dịch trò chuyện, cho dù hắn đã biết rõ đến từng chi tiết, nhưng hắn vẫn muốn nghe từ chính miệng Tiểu Dịch nói ra.

Tiểu Dịch gật đầu cười, “Tốt lắm, mẹ luôn ở bên con, con ngã, mẹ sẽ thật nhanh đến ôm con đấy...” Tiểu Dịch nói hết chuyện của mình, hăng hái nói sang chuyện của em bé khác, “Trong thị trấn còn một em gái nhỏ tuổi hơn con, vừa sinh ra đã bị quăng ở ngã tư đường, được một bà lão chuyên đi nhặt rác mang về nuôi, bây giờ hàng ngày đều đi theo bà nhặt rác... Còn một anh trai cách nhà con không xa, nghe nói ba phạm tội bị đi tù, mẹ anh bỏ anh lại chạy trốn. Ngay cả một cậu bạn thân của con, ba mẹ đi làm xa, cả năm chỉ về có 2 lần, cho dù ba mẹ đối với bạn ấy rất tốt, nhưng cả năm cũng chỉ có thể thấy vài ngày thôi... So với các bạn ấy thì con tốt hơn nhiều, mẹ luôn ở cạnh con, kể chuyện cổ tích cho con. Sẽ không ghét bỏ con ngốc, không ngại con gây phiền toái.”

Tiểu Dịch tự cảm thấy bản thân vô cùng hạnh phúc, được cùng với mẹ, cho dù rất lâu không có ba ba, nhưng vẫn là tốt lắm.

Quý trọng những gì mình có, mới đúng là mùi vị của hạnh phúc. Luôn luôn nghĩ về cái đã mất đi với những cái chưa có được, vĩnh viễn chỉ sống giữa bất hạnh mà thôi.

Cố Trường Dạ ngồi gần lại, đem Tiểu Dịch ôm vào trong ngực, Tiểu Dịch nói cũng mệt rồi, từ từ nhắm mắt lại ngủ.

Cố Trường Dạ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Dịch, lúc này mới yên tâm nhìn Tiểu Dịch ngủ.

Di động Cố Trường Dạ vang lên, hắn xoay người bước ra khỏi phòng bệnh, qua điện thoại phân phó vài câu, trên mặt không che giấu được mệt mỏi. Hắn đã ngồi bên giường bệnh Tiểu Dịch một đêm, trong lòng vắng vẻ, cũng không thấy buồn ngủ.

Hiện tại Giản Ngưng hẳn còn đang lo lắng cho chuyện của ba cô cùng anh trai. Cô vội vàng chuyện khác, có phải hay không sẽ như nguyện vọng của Tiểu Dịch, bớt thống khổ đi vài ngày?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tiểu Dịch bị đẩy vào phòng cách li để kiểm tra, Cố Trường Dạ liền đứng bên ngoài đợi, hôm nay Chu Thừa Nghiệp tới đây cùng hắn. Cố Trường Dạ đã nói qua, bọn họ có việc gì thì cứ đi làm, không cần ghé lại bệnh viện. Nhưng không ai nghe, mỗi hôm đều có người luân phiên tới túc trực cùng hắn, Cố Trường Dạ nói hai lần, sau cũng không nói thêm nữa.

Cố Trường Dạ tựa cả người vào tường, một chân đạp lên vách. Hắn mặc tùy ý, nét mặt mọi bao toàn bộ gương mặt, làm bớt vẻ lạnh cứng thường thấy đi, lúc này mới cảm giác giống người bình thường hơn một chút. Tay hắn kẹp điều thuốc, không lửa. Cố Trường Dạ cứ cầm như vậy, hồi lâu sau, có lẽ cảm nhận được sự phiền chán, liền nhét điều thuốc lên tai mình.

Chu Thừa Nghiệp quan sát hắn nửa ngày, mới thu hồi tầm mắt, nhìn chằm chằm mũi chân, “Đại ca, anh nghĩ thế nào?”

Khóe miệng Cố Trường Dạ kéo ra một nụ cười khổ, có thể nghĩ như nào? Hắn không phải thần, không thể nói một câu mà thay đổi được tất cả, không thể suy nghĩ cái gì cũng đều có thể thực hiện. Hắn chỉ cảm thấy lồng ngực nặng nề, phát tiết cũng không ra, hắn chỉ có thể chống đỡ, không thể ngã xuống.

“Còn có thể như thế nào?” Hắn lắc đầu, lại đem điều thuốc sau tai gỡ xuống, đưa bốn trong lòng bàn tay.

Chu Thừa Nghiệp đại khái cũng biết được tình huống của Cố Trường Dạ. Năm năm trước chị dâu rời đi, đại ca như thế nào, bọn họ đều biết. Cố Trường Dạ sốt cao liên tục trong bệnh viện, đêm thì nói mê sảng, ngày thì nửa tỉnh nửa mơ, sợ tới mức lão Thất, lão Bát mỗi ngày đều nguyên rửa đám bác sĩ bắt tài. Hiện tại chị dâu khó khăn lắm mới quay trở về, lại thành ra như vậy, đứa con duy nhất của hai người cũng không giữ được. Có đôi khi còn cảm thấy lão Thất nói rất đúng, chỉ bằng chị dâu suốt đời không trở lại. Đại ca cũng lắm chính là tuyệt vọng, giống thời điểm năm năm trước, nhưng sẽ lại đứng dậy được. Hiện tại chị dâu trở lại, hạnh phúc thì không thấy đâu, chỉ làm cho cả hai bên cùng khổ sở. Còn nỗi đau nào hơn việc phải trông mắt đứng nhìn thứ mình muốn nắm giữ sắp phải rời xa?

Chu Thừa Nghiệp báo cáo lại đại khái tình hình, “Thời gian gần đây lão Ngũ có trục trặc.” Qua lại sau lưng với lão Tam và lão Tứ. Nhất là lão Tam sau khi bị Đại ca đánh một trận, ngày càng có ý tứ ly gián.

“Mặc cậu ta, cậu ta muốn làm gì thì làm thế đi!” Cố Trường Dạ đối với chuyện của Lục Trạm Giang không để trong lòng.

Chu Thừa Nghiệp cũng chỉ là muốn thăm dò rõ ràng thái độ của Cố Trường Dạ với chuyện này, biết rồi cũng yên tâm, “Nhưng lão Ngũ rất cố chấp!”

“Cậu ta xưa nay đã như vậy, chú phải rõ hơn anh chứ.” Lời nói Cố Trường Dạ tràn ngập thâm ý.

“Là em suy nghĩ nhiều rồi.” Chu Thừa Nghiệp nhin không được cười.

Tiểu Dịch rút cuộc được đẩy ra, Cố Trường Dạ lập tức ném điều thuốc đi, đón lấy Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch mặt mũi tái nhợt, nhìn thấy Cố Trường Dạ, cổ nặn ra một nụ cười. Cố Trường Dạ ôm chặt Tiểu Dịch, cùng nhau trở lại phòng bệnh.

Tiểu Dịch nhìn chằm chằm Cố Trường Dạ, cậu bé không phải chưa từng tưởng tượng qua ba của mình sẽ như thế nào. Có lẽ sẽ giống như ông chú hàng xóm, dáng người béo ục ịch, cười rộ lên nhìn rất hiền lành. Có lẽ sẽ giống như ông chủ chỗ mẹ làm, một ông bác bụng bia điển hình. Hoặc là giống bác Dương, lúc nào cũng kè kè cặp kính mắt. Chưa cần bàn đến hình dáng gì, Tiểu Dịch nghĩ ba mình chắc chắn không tốt rồi, mới khiến mẹ phải mang mình rời đi. Nhưng khi Tiểu Dịch chân chân chính chính nhìn thấy ba mình, cậu lại nghĩ có lẽ mình sai rồi, ít nhất Tiểu Dịch có thể cảm nhận được, ba ba đối xử rất tốt với mình. Có thể ba ba trước kia mắc rất nhiều lỗi, nhưng bây giờ ba ba thật tâm yêu thương, chăm sóc mình. Hơn nữa ba ba so với trong tưởng tượng lại đẹp hơn, hoàn mỹ hơn rất nhiều.

Sau khi vào phòng bệnh, bác sĩ y tá đều rời đi hết, bàn tay nhỏ bé của Tiểu Dịch cảm nhận rõ ràng độ ấm từ hai tay Cố Trường Dạ truyền sang, “Con trở thành một đứa trẻ ốm yếu bệnh tật rồi, có phải mẹ sẽ chán ghét con không, sẽ rời bỏ con không?”

Thanh âm Tiểu Dịch thật bình tĩnh, vốn từ trước đến nay đã như vậy. Chưa một lần kêu đau, dù cho mỗi ngày đều phải chống lại bệnh tật, mỗi ngày đều phải điều trị xạ trị mà đến cả người lớn cũng cảm thấy khổ sở.

Cố Trường Dạ lắc đầu, “Mẹ không bao giờ ghét bỏ con.”

Tiểu Dịch nhìn hần, tựa hồ không quá tin tưởng, đôi mắt nhắm vào, lại mở ra.

Một tay Cố Trường Dạ xoa đầu Tiểu Dịch, “Mẹ nhất định sẽ không ghét con, mẹ yêu con còn không kịp. Vô luận Tiểu Dịch làm gì, mẹ đều yêu con, rất rất yêu con.”

Tiểu Dịch trầm mặc nửa ngày, “Sẽ có một ngày mẹ quên mất Tiểu Dịch tồn tại, hoàn toàn quên mất Tiểu Dịch?”

Cố Trường Dạ gian nan lắc đầu, “Sẽ không, nhất định sẽ không.”

Tiểu Dịch lại trầm mặc, “Vẫn là quên Tiểu Dịch đi thì hơn, quên sạch đứa trẻ không ngoan như Tiểu Dịch đi.”

Cố Trường Dạ hít một hơi sâu, hần đời này chưa gặp đứa trẻ nào như Tiểu Dịch, còn nhỏ đã rất biết điều, ngược lại càng làm cho người khác đau lòng không thôi.

Hắn muốn phản bác, đến cuối cùng cũng chỉ biết thở dài, “Lần sau gặp mẹ, không cần cố ý làm mẹ không vui, Tiểu Dịch cũng không nỡ làm vậy, đúng không?”

Tiểu Dịch nhìn Cố Trường Dạ trong chốc lát, lúc này mới gật gật đầu. Cậu bé luôn tâm tâm niệm niệm có một ngày, đi trên đường lớn, tay trái nắm tay mẹ, tay phải nắm tay ba. Nhưng tự Tiểu Dịch biết kết cục sẽ như thế nào, nên không dám cho bản thân cơ hội.

...

Giản Ngưng đưa Giản Nhất Phàm về Cách Nhã, dọn dẹp lại phòng ốc một lần. Cô luôn chân luôn tay làm việc nhà, không muốn cho mình dừng lại. Không muốn dừng lại để nghĩ về người cha mất đi tri nhớ còn đang trong bệnh viện, để nghĩ đến người anh trai không ra bộ dáng người. Không muốn suy nghĩ xem mình sắp phải đối mặt với cái gì, lại sắp còn tai ương gì ập đến nữa.

Cô cho Giản Nhất Phàm tắm rửa, thay quần áo, còn cắt đi mái tóc dài luộm thuộm cho anh. Giản Nhất Phàm cả quá trình đều trầm mặc, bộ dáng ngờ ngác giống ba trong bệnh viện, làm cô không nhìn được có chút nóng nảy. Kỹ thuật cắt tóc của cô không tốt lắm, nhưng đại khái có thể ra ngoài đường gặp người.

“Anh, anh biết em là ai không?” Cô sợ hãi hạ thấp giọng, sợ anh lại trở nên giống ba, dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô, hoàn toàn chối bỏ cô ra khỏi thế giới của bọn họ.

Giản Nhất Phàm rất nhanh nhìn Giản Ngưng, liếc mắt một cái, kích động ôm lấy cô khóc lớn lên, như rất lâu rồi mới nhìn thấy ánh sáng ở nơi tối tăm tận cùng. Giản Nhất Phàm lúc mới mở miệng có chút không quen, thanh âm run bần bật, “Ngưng Ngưng... Là anh vô dụng, vô dụng...”

Giản Nhất Phàm lập đi lập lại, “Anh trai vô dụng, không thể gánh vác được Giản thị, không thể chăm sóc thật tốt cho ba... Anh trai vô dụng, là đồ bỏ đi...” Nói xong đẩy Giản Ngưng ra, tự dấm liên tiếp vào ngực mình.

Tay anh rất gầy, trên mặt đều là thống khổ. Giản Ngưng vội chạy lên giữ chặt tay anh, “Em không cần biết anh đã làm những gì, bây giờ em chỉ mong anh sống thật tốt, thật tốt...”

Giản Ngưng không dám hỏi, tại sao anh lại biến thành bộ dáng giống bây giờ. Cô chỉ có thể an ủi Giản Nhất Phàm, làm cho anh an ổn ngủ một giấc.

Mấy hôm trước, quản gia ngó ý đưa cho cô sổ ngân sách, cô do dự một thời gian, cuối cùng mới nhận. Giản Ngưng tra một lượt, không thấy dấu vết gì gọi là Cố Trường Dạ bòn rút. Ngược lại, mấy năm này Giản thị đều được chia hoa hồng từ tập đoàn của Cố Trường Dạ, bởi vì đã tích lũy vài năm, số tiền cũng rất lớn. Giản Ngưng cảm thấy ngân hàng, tâm kiên định lên nhiều.

Trong lúc Giản Nhất Phàm đang ngủ, Giản Ngưng tranh thủ ra ngoài mua đầy đủ đồ dùng sinh hoạt trở về. Cô muốn bài trí lại căn nhà một lần, trang hoàng cho thật đẹp, vậy mới giống căn nhà ấm áp của bọn họ. Chờ ba cô khỏi bệnh, cô sẽ đón ba cô về, tất cả lại chung sống với nhau. Cô không dám nghĩ đến tình huống xấu nhất, chỉ có thể nghĩ theo chiều hướng tốt lên, mới có thể có thêm động lực.

Sắp xếp ổn thỏa cho Giản Nhất Phàm, Giản Ngưng tìm đến nhà dì Trương giúp việc năm xưa, mời dì trở về. Dì Trương gặp lại Giản Ngưng, nhìn không được ôm chặt cô mà khóc. Đang vui vẻ hạnh phúc, đột nhiên biến thành cảnh tan cửa nát nhà, có ai mà không đau xót cho được.

Giản Ngưng cũng không nhiều lời, chính là hi vọng dì Trương có thể trở về, cùng cô chăm sóc Giản Nhất Phàm, hơn nữa giúp cô liên lạc với mọi người giúp việc trong nhà, trở lại giúp cô một tay. Dì Trương liên tục gật đầu, bộ dáng không biết đang cười hay đang khóc.

Giản Nhất Phàm cứ như vậy, dờ dẫm ở nhà hai ngày, đại đa số thời gian đều im lặng. Chỉ có lúc Giản Ngưng gọi anh ăn cơm, anh mới đáp lại.

Xế chiều, Giản Ngưng bắt đầu nghĩ đến Tiểu Dịch. Lấy tình hình bây giờ của Tiểu Dịch, cô sợ hãi không quá mấy ngày Tiểu Dịch sẽ hoàn toàn quên cô. Cố Trường Dạ nói đúng, chẳng nhẽ Tiểu Dịch không có quyền lựa chọn thứ tốt hơn cho nó sao? Hơn nữa bây giờ cô gặp nhiều chuyện như vậy, có thể chăm sóc tốt Tiểu Dịch không?

Giản Ngưng luôn mong muốn Tiểu Dịch sẽ có một cuộc sống tốt, nhưng vừa nghĩ đến việc Tiểu Dịch sẽ rời đi, cô lại không chịu nổi. Cô không thể phủ nhận, cô là một người mẹ ích kỉ.

Cô gọi cho Cố Trường Dạ, cô muốn gặp Tiểu Dịch, dù chỉ là đứng từ xa nhìn cũng được.

Nhưng vừa nhắc máy lên, dì Trương đột nhiên hét to một tiếng, Giản Ngưng không nghĩ ngợi nhiều lập tức chạy đến.

Giản Nhất Phàm nằm co rút trên mặt đất, nhìn thấy Giản Ngưng, hốc mắt chảy ra một hàng nước mắt, ánh mắt tràn ngập sự khẩn cầu. Anh không còn mặt mũi nào nói với em gái, thuốc phiện đã ăn sâu vào máu tủy anh rồi. Anh đã nghĩ, vì Giản Ngưng, anh có thể từ bỏ. Nhưng cơn nghiện đến, anh chỉ có duy nhất ý nghĩ thoát khỏi thống khổ này đi.

Anh không có gì cả, không có ý chí, không có nghị lực, không dũng cảm, ngay cả trọng trách một người đàn ông cũng không đảm đương được...

Giản Ngưng cùng dì Trương đến nâng Giản Nhất Phàm dậy, Giản Nhất Phàm bóp chặt tay Giản Ngưng, thanh âm run rẩy, “Đi mua cho anh... Mua cho anh...”

Giống như có một thùng nước lạnh từ trên trời trút xuống đầu cô, lan đến toàn thân. Trước cô có nghi ngờ, nhưng không dám hỏi, chỉ có thể ôm tia hi vọng mỏng manh, anh sẽ không như vậy.

“Anh, anh không thể như vậy.” Cô quát to, ý tứ cự tuyệt, tay quệt nước mắt, “Dì Trương, mang dây thừng đến đây, dây thừng...”

Cô cùng dì Trương trố mắt nhìn Giản Nhất Phàm. Giản Nhất Phàm không ngừng la hét gào gào. Dì Trương quay đầu, không đành lòng nhìn. Giản Ngưng cắn chặt môi, tuyệt đối không thể mềm lòng.

Giản Nhất Phàm biết phản kháng vô dụng, cũng không giãy dụa nữa. Anh trực tiếp lấy đầu mình xông thẳng vào tường, thẳng đến ra máu...

Giản Ngưng toàn thân không ngừng run rẩy, nước mắt đã ướt đầy mặt. Cô từ từ đi ra ngoài, tìm cái túi nhỏ. Cái túi này là lúc cô giúp anh thay quần áo, từ trong túi áo rơi ra. Giản Ngưng tâm như tro tàn, bóp chặt cái túi. Rồi kêu dì Trương cởi bỏ dây thừng cho anh.

Giản Nhất Phàm cơ hồ là lao tới giật lấy cái túi trong tay Giản Ngưng. Cô cúi đầu nhìn vết rạch trên tay do bị Giản Nhất Phàm cào trúng. Nước mắt hòa cùng máu, tạo thành một dòng chảy, mang theo đau thương cùng nhau nhỏ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Giản Nhất Phàm hút thuốc xong, cảm xúc từ từ ổn định lại. Di Trương bê hòm thuốc vào, để một bên, ý bảo Giản Ngưng xử lý vết thương cho Giản Nhất Phàm. Giản Ngưng trầm mặc nhìn hòm thuốc, nhẹ nhàng lấy ra bông băng. Nhìn đến vết thương trên trán của Giản Nhất Phàm, máu đã khô lại, cũng không quá nghiêm trọng. Cô hiện tại cái gì cũng không dám nghĩ nhiều, thậm chí có chút cam chịu, cuộc sống càng muốn đánh đổ cô, cô càng phải kiên cường đứng vững.

Cô xử lý qua vết thương, di Trương biết ý cầm hòm thuốc ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn ngoái nhìn lại, nhìn không được than một tiếng.

Giản Nhất Phàm nhìn mặt em gái, bỏ nhào qua ôm chầm lấy cô, “Em đánh anh đi, đánh chết anh đi... Anh không đáng sống trên cõi đời này nữa...”

Thân thể Giản Ngưng cứng ngắc, cô cho là mình sẽ khóc, nhưng khi đưa tay lên khóe mắt, nơi đó khô khốc, thậm chí một chút ẩm ướt cũng không. Cô từ nhỏ đã tự coi mình là tiểu công chúa, khóc có thể khóc cho anh trai xem, ủy khuất cũng có thể đến ba ba làm nũng. Hai người đàn ông cô từng coi có thể dựa vào đến cùng trời cuối đất, nay lại dựa hết vào cô. Nước mắt rỏ mặt vô nghĩa, giờ cũng chẳng có ích gì. Cô không dám nghĩ tới, cũng không cách nào thừa nhận, gia đình nhà cô đang tan nát cỡ nào.

Cô dùng hai tay ôm lấy Giản Nhất Phàm, “Anh, anh phải biết rằng, anh vĩnh viễn là anh trai của em”

Giản Nhất Phàm ngẩng lên, nhìn gương mặt trắng bệch của em gái, cắn môi dùng sức gật đầu.

Hai mắt cô gắt gao nhìn Giản Nhất Phàm, “Em còn sống, anh còn sống, ba cũng còn sống. Chúng ta đều có hy vọng, đúng không?” Giản Ngưng còn nở nụ cười, “Anh, em còn sinh được một bé trai, sau này có cơ hội, dẫn cháu tới thăm anh, được không?”

Giản Nhất Phàm nghe được câu phía sau của cô, mắt sáng rực lên.

Giản Ngưng đưa tay xoa mặt anh, nhìn chăm chú, “Cháu anh rất ngoan, chắc chắn anh sẽ thích. Đến lúc đấy anh phải cố gắng nó đi chơi, còn phải cho nó cười lên cổ nữa...”

Giản Nhất Phàm an tĩnh nghe, cảm xúc kích động từ từ ổn định lại.

“Nhưng là...” Giản Ngưng từ từ chuyển hướng, “Anh, anh cũng không muốn cháu coi thường anh đúng không?”

Giản Nhất Phàm gật đầu.

“Vậy anh phải cố gắng, khi nào anh khỏi bệnh, em mang Tiểu Dịch tới thăm anh, anh dẫn nó đi chơi, được không?” Cô nghĩ tới cảnh tượng tốt đẹp trong tương lai, ánh mắt nhìn không được mang theo ý cười, “Cho nên anh phải bỏ thứ kia đi.”

Giản Nhất Phàm gật đầu thật mạnh, nước mắt lại chảy ra.

Giản Ngưng nói chuyện với Giản Nhất Phàm một lúc lâu, mới biết được sự tình năm đó. Thực ra chưa bao giờ có tin cô chết, chỉ là rất lâu không thấy cô về nhà, cũng không liên lạc được. Giản Nhất Phàm đi tìm Cố Trường Dạ hỏi cho ra nhẽ, nhưng lúc đó sức khỏe Cố Trường Dạ rất không tốt nên anh cũng không nghĩ nhiều. Sau cũng không thấy động thái gì của Cố Trường Dạ cho thấy hẳn muốn nhằm vào Giản thị. Giản Trung Nhạc lúc đó muốn giao hết trọng trách công ty cho Giản Nhất Phàm, vì thân thể ông càng ngày càng yếu, sợ không chống đỡ được bao lâu. Giản Nhất Phàm tập trung toàn lực vào công ty, lúc này mới phát hiện, điều hành công ty không dễ như anh tưởng tượng.

Các tiền bối trong công ty không thuận theo anh, Giản Nhất Phàm cứ làm gì, nhất định có người muốn đập đổ. Anh vô cùng tức giận, về tổ khổ với Giản Trung Nhạc. Vốn tưởng ba sẽ an ủi, tìm cách giúp mình nhưng không phải. Nhận lại được chỉ là trách cứ, ba nói đây chính là vấn đề của anh. Giản Nhất Phàm tức giận, tranh cãi một trận với Giản Trung Nhạc, rồi bỏ ra ngoài ở.

Anh ở trong công ty càng ngày càng không thuận, nhân viên sau lưng anh chỉ tro, nhận định anh không có năng lực. Đúng lúc này anh gặp Văn Yến, một cô gái xinh đẹp. Văn Yến không giống ba suốt ngày trách cứ anh, cũng không giống đám người trong công ty luôn hạ thấp anh. Anh lao vào ái tình với Văn Yến, không muốn xử lý bất kì chuyện công ty nào nữa.

Giản Nhất Phàm càng ngày càng đắm chìm vào Văn Yến, Văn Yến nói gì, anh đều không hoài nghi. Cũng bởi vì Văn Yến, anh dính vào thuốc phiện, ngày ngày đều trầm mê trong xa hoa trụy lạc. Thẳng đến ngày anh bị Văn Yến lừa một khoản tài chính vô cùng lớn, thậm chí có thể đẩy công ty đến bên bờ vực phá sản, bấy giờ mới tỉnh táo lại. Nhưng người trong công ty lúc này không còn tin tưởng anh nữa, chẳng ai thêm ngó ngang tới anh. Giản Nhất Phàm quay lại tìm Giản Trung Nhạc để giải quyết, mới phát hiện, ba bây giờ đã hóa điên...

Giản Nhất Phàm không chịu nổi, em gái mất tích, ba thì hóa điên, công ty thì không trở về được. Anh chỉ có thể sống nhờ nhà mấy người bạn, nhưng không được bao lâu, họ lại đâm ra chán ghét. Anh liền bỏ ra ngoài, sống được ngày nào hay ngày đấy, bất kể sáng tối đều không phân biệt nổi...

Giản Nhất Phàm từ từ kể lại chuyện trước kia, vừa nói nước mắt vừa lăn dài, cuối cùng mệt quá, ngủ thiếp đi. Giản Ngưng nghĩ về việc Văn Yến xuất

hiện, khóe miệng hơi nhếch lên. Không biết là cố ý hay vô ý, có lẽ cũng không thể trách người khác, chỉ có thể trách anh em Giản gia bọn cô vô dụng, gặp chuyện không may chỉ biết trốn tránh.

Cô nhìn anh trai đang ngủ, im lặng đắp chăn cho anh. Cô chỉ biết đây là anh trai cô, là người thân của cô, bất kể anh trở nên thế nào, cô cũng đều nhận.

Giản Ngưng nghĩ có lẽ Giản Nhất Phàm đã tạm thời ổn định, liền đi ra. Cô đến bệnh viện ở ngoại thành thăm Giản Trung Nhạc. Có lẽ ông gặp cô vài lần rồi sẽ quen, sẽ từ từ nhớ lại chuyện trước kia. Cho dù không thể lấy lại kí ức đã qua, chỉ cần nhớ cô là con gái duy nhất của ông, như vậy đã quá tốt rồi.

Hôm nay trời nắng, không phải cái nắng của mùa hạ mãnh liệt, mà là cái nắng nhu hòa của mùa đông, rơi trên người ta tạo ra loại cảm giác dịu dàng. Giản Ngưng ngẩng đầu nhìn lên trời, tâm trạng u sầu phai nhạt không ít.

Lúc Giản Ngưng bước vào bệnh viện, vừa vịn gậy y tá đưa Giản Trung Nhạc ra ngoài hóng gió. Giản Trung Nhạc cũng không có biểu hiện gì, ngẫu nhiên nhìn lên trời một lúc, rồi lại cúi xuống đất một lúc, nhìn không dứt mảnh hoa diệp vàng.

Giản Ngưng đi tới, khoảng cách không xa không gần vừa vịn nhìn ba.

Y tá kia thấy cô, chủ động chào đón, “Chị lại tới à, hôm nay sắc mặt chị rất tốt.”

Giản Ngưng cười cười, “Ba tôi mấy ngày nay có khỏe không?”

“Tốt lắm, thỉnh thoảng làm ồn lên một chút, nhưng vẫn đề không lớn.”

“Có thể bình phục hoàn toàn sao?” Giản Ngưng thử thăm dò hỏi.

Y tá kia nhú mày, tựa hồ nghĩ tới điều gì, do dự nửa ngày không biết nên gạt hay nên lắc.

Giản Ngưng đi đến chỗ Giản Trung Nhạc cách đó không xa, ngồi xuống, nhặt mảnh hoa diệp vàng lên, thành công thu hút sự chú ý của Giản Trung Nhạc, “Ba, con tìm được anh rồi. Anh hiện tại không tốt lắm, nhưng không sao, con sẽ chăm sóc thật tốt cho anh. Ba, ba phải khỏe nhanh lên một chút, ba còn chưa được nhìn thấy cháu ngoại của ba mà. Tiểu Định đáng yêu lắm, hôm nào đó con mang Tiểu Định đến thăm ba, được không?”

Giản Trung Nhạc nhìn Giản Ngưng nửa ngày, đột nhiên mạnh mẽ tiến đến cướp bông hoa diệp vàng trên tay cô, sau đó hung hăng tron mắt với cô.

Y tá lập tức chạy đến, thấy không có chuyện gì mới thờ phào nhẹ nhõm, chuyện lần trước ở trong phòng bệnh quả thực là vô cùng dọa người.

Giản Ngưng cúi đầu nhìn tay mình, vừa rồi tay ba có đụng vào tay cô, tuy ngăn ngủi nhưng cảm giác ấm áp rất rõ ràng.

Giản Ngưng đứng tại chỗ, nhìn y tá đẩy Giản Trung Nhạc ra chỗ khác. Cô nhìn một lúc lâu, mới đi tìm bác sĩ phụ trách. Cô không ôm nhiều hy vọng, vì thế lúc nghe bác sĩ nói khả năng phục hồi không nhiều, cũng không cảm thấy quá tuyệt vọng.

Giản Ngưng gọi về cho đi Trương hỏi tình hình của Giản Nhất Phàm, biết được anh vẫn ổn, lúc này mới yên tâm về biệt thự của Cố Trường Dạ. Lúc cô đến, Cố Trường Dạ vẫn chưa về, người giúp việc thấy cô, chào hỏi vô cùng niềm nở.

Hiện tại chính là giờ ăn cơm, người giúp việc lập tức đi nấu ăn, Giản Ngưng ở bên ngoài chờ.

Cô đợi hồi lâu cũng không thấy Cố Trường Dạ trở về, người giúp việc đã bung đồ ăn đi ra. Thái độ ân cần so với lạnh nhạt trước kia làm cô thích ứng không nổi. Cô cũng không gọi điện thúc giục Cố Trường Dạ, lẳng lặng đến trước bàn ăn, chuẩn bị ăn cơm.

Giản Ngưng vừa ăn được mấy miếng thì Cố Trường Dạ đã về. Hắn cởi áo khoác, từng bước một đi tới. Bước chân của hắn hiện tại trầm ổn hơn rất nhiều, làm cô suýt không nhận ra. Trước kia chỉ cần nghe tiếng giày da gõ xuống sàn nhà đến chói tai của hắn, cô đều kinh hồn táng đảm. Có lẽ do ảo giác của cô, không còn cảm thấy sự sắc nhọn nhạy bén trong ánh mắt Cố Trường Dạ nữa, thậm chí sự thâm thúy cũng phai nhạt đi rất nhiều, chỉ còn lại toàn là mệt mỏi.

Giản Ngưng vừa ăn cơm, vừa quan sát phản ứng của hắn.

Muộn như vậy mới trở về, hắn là hắn ăn cơm rồi mới đứng, nếu không người giúp việc sẽ không để cô ăn trước một mình, đây là cô đoán vậy. Nhưng lúc này Cố Trường Dạ đã đi tới, ngồi vào bàn ăn. Người giúp việc lập tức đi chuẩn bị bát đũa cho hắn.

Vẫn cái bàn này, vẫn vị trí này, hắn từng hất hết mâm cơm đi, dứt tóc cô, bóp cô cô. Câu chuyện rõ ràng như vậy, lại giống như là mơ, ngỡ như chỉ vừa mới hôm qua thôi.

Bọn họ đều không nói gì, an tĩnh ăn cơm, Cố Trường Dạ thậm chí không thèm liếc nhìn cô một cái.

Ăn cơm, nghỉ ngơi một lúc xong, chính là lúc bắt đầu phép giao dịch. Cả quá trình, cô đều cẩn thận không nói một lời. Việc nên làm đều làm, không gây dũa cũng không phản kháng, trên mặt cũng không có cảm xúc đặc biệt gì. Cô cảm nhận rõ Cố Trường Dạ so với hai lần trước thô bạo hơn rất nhiều. Hạ thân Giản Ngưng truyền đến từng đợt chua xót đau đớn, cô thể nhưng cảm thấy vài phần thoải mái. Thời gian qua cô chịu quá nhiều khổ sở, quá nhiều thương tâm rồi. Cô không biết trút vào ai, cũng không biết trút vào đâu cả. Cô không quen, cũng không thích chịu đựng một mình. Cảm giác tra tấn thân thể này, ngược lại làm cho cô cảm thấy được phát tiết.

Trong không khí du dương mập mờ, nhưng biểu tình trên mặt hai người hoàn toàn không thích hợp, chỉ có những tiếng thở dốc nồng đậm, những dấu hôn đầy đặc chứng minh quan hệ bọn họ vừa phát sinh.

Giản Ngưng trong bóng đêm nhìn chăm chăm lên trần nhà, cô không biết mình đang nhìn cái gì, cũng không biết mình muốn thấy cái gì.

Cố Trường Dạ quay đầu đi, muốn biết cô hiện tại đang suy nghĩ gì. Nhưng hần chợt tự giễu, cảm thấy bản thân không nên biết thì tốt hơn. Suy nghĩ của cô, chắc chắn sẽ khiến hần đau lòng.

Có lẽ quá mệt, Giản Ngưng rất nhanh thiếp đi.

Hôm sau cô tỉnh lại, rất hối hận ngày hôm qua không hỏi Cố Trường Dạ khi nào mới có thể gặp Tiểu Dịch. Nhưng sự thực là cô khiếp sợ. Từ khi cô trở về, hần không có động thái gì, cô cũng không rõ hần đang chuẩn bị cái gì, hay là đã sớm thu tay lại. Hần không động đến Giản thị, có lẽ là lối thoát duy nhất cho cô, nhưng việc hần quá yên lặng lại khiến cô cực kì lo lắng.

Lúc Giản Ngưng tỉnh lại đã không thấy Cố Trường Dạ đâu. Cô sờ soạng chỗ trống hần để lại, không thấy độ ẩm, có lẽ đã rời giường lâu rồi. Cô đứng dậy, đi lấy túi của mình, lấy thuốc tránh thai ra. Thời điểm cô cầm viên thuốc chuẩn bị bỏ vào miệng, cửa đột nhiên mở, tay cô run lên, thuốc liền rơi trên mặt đất.

Cố Trường Dạ nhìn động tác quái dị của cô, đứng im ở cửa trong chốc lát, mới chậm rãi đi tới.

Hần dừng bước trước viên thuốc kia, nhìn thoáng qua, rồi ngồi xổm xuống nhặt lên, quan sát một lúc, sắc mặt bỗng trở nên khó coi. Cố Trường Dạ đứng lên, cầm lấy hộp thuốc Giản Ngưng để cách đó không xa, bên ngoài có ghi tác dụng cùng cách sử dụng. Sắc mặt hần đột nhiên âm trầm, tay dùng sức bóp nát viên thuốc kia.

Lúc hần thả tay ra, chỉ còn lại tro bụi rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

“Em không nghĩ đến việc sinh con cho tôi?” Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này.

Mặt hần quá sát mặt cô, khiến cô có thể thấy hần bởi vì tức giận mà gân xanh phập phồng trên mặt, còn ánh mắt sáng quắc, dường như có thể thật sự phun ra lửa. Cô trầm mặc đón nhận sự phẫn nộ của hần, rất bình tĩnh, rất can đảm. Sẽ không vì hần mà thấy sợ hãi, càng không cảm thấy áy náy, bàng quan tựa như hồ nước dưới lớp băng, cho dù gió đông có thổi bao nhiêu cũng không hề suy xuyển.

Mắt cô khẽ chớp, tình huống này quá mức lạ thường. Ngày xưa cô ở trước mặt hần, cũng như thế này, cảm xúc rung chuyển, lòng bộn bề sóng dậy. Hần ngược lại bất động như núi. Giờ thì hay rồi, vị trí cô và hần đổi cho nhau, nhìn xem hần nóng giận cỡ nào, cô cũng không hề có lấy một cảm xúc.

“Anh hy vọng tôi trả lời như thế nào?” Cô chậm rãi nhả ra từng từ, “Rất muốn sinh con cho anh sao? Coi anh là tất cả mạng sống? Đời này không có anh tôi không sống nổi?”

Toàn bộ đều không giấu được sự châm chọc.

Tay Cố Trường Dạ nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt ngày càng sâu xa, dường như chỉ cần hần muốn là có thể điều khiển vật thể di động vậy.

Giản Ngưng nâng cằm nghênh đón, kiêu căng, ngang tàng. Cô nhìn qua cũng biết hần rất tức giận rồi, không nghi ngờ gì nữa hần chuẩn bị lại tát cô. Giống như trước kia, mười cái tát không mang theo chút do dự. Cô ngẩng mặt lên, nhưng động tác của hần cho biết hần hoàn toàn không có ý định này.

“Thật xin lỗi, tôi không còn khái niệm thâm tình đối với về nam tính mị lực của anh nữa rồi. Nhưng nếu anh ra ngoài kia phô bày mị lực của anh, hần sẽ có rất nhiều phụ nữ nguyên ý.” Nói tới đây cô chợt nở nụ cười, “Thực sự tôi không hiểu, Cố Trường Dạ anh còn lười thôi với người vợ cận kề bà như tôi làm gì, còn phát sinh ra loại giao dịch quan hệ bản thiêu... Có phải anh chơi chán mĩ nhân bên ngoài rồi, bây giờ chỉ những người phụ nữ chẳng còn gì như tôi mới làm anh thấy hứng thú?”

“Em nhìn nhận mối quan hệ giữa chúng ta như vậy sao?” Giao dịch, bản thiêu... Cô chỉ suy nghĩ về Cố Trường Dạ hần như vậy thôi sao?

“Vậy anh hy vọng tôi nghĩ thế nào về anh? A, hay chính là anh đối với tôi một lòng một dạ, nhất kiến chung tình, trước sau như một?” Nghĩ thôi cũng khiến cô cảm thấy buồn cười, “Cố Trường Dạ, trước kia là tôi ngu xuẩn, nhưng anh không thể bắt tôi ngu xuẩn suốt đời. Tôi không mất trí nhớ, những gì anh đã gây ra cho tôi, tôi đều nhớ rõ ràng rành mạch. Anh muốn tôi quên đứa con của tôi đã chết thế nào sao? Quên hết những ngày tháng sống không bằng chết của tôi? Quên hết cả những si tâm vọng tưởng điên dại tôi đã vút vào anh sao?”

Cô sẽ không quên, vĩnh viễn sẽ không quên.

Hồi thờ Cố Trường Dạ càng ngày càng mạnh, nhưng ánh mắt hắn vẫn không thay đổi. Hắn cho người đi theo cô, sợ cô gặp nguy hiểm. Vì cô chống đỡ Giản thị, không để Giản thị rơi vào tay kẻ khác. Thậm chí lúc ba gặp chuyện không may, hắn cũng chi trả toàn bộ chi phí, mời chuyên gia tốt nhất.

Hiện tại cô chỉ đơn giản nói mấy câu, cái cô nhớ toàn bộ đều là đau khổ. Bởi vậy nên bất kể hắn có làm cái gì, đều không thể xóa bỏ. Trong mắt cô, hắn chính là kẻ ác, mãi mãi không thay đổi.

“Anh nói xem, tôi làm sao dám sinh con cho anh?” Giản Ngưng nức cười quay đầu đi. Tiểu Dịch là của cô, không có bất cứ liên quan gì tới Cố Trường Dạ. Trước đây rõ ràng hắn vô cùng chán ghét, thế nhưng bây giờ hắn lại muốn cô sinh con? Quả nhiên là bản chất của con người hèn hạ. Có lẽ hắn cũng không muốn cô mang trong mình giọt máu của hắn, nhưng chính bởi vì bản thân cô không muốn, hắn mới cảm thấy khó chịu.

Cố Trường Dạ bất lực, hắn đòi này hỏi hạn nhất một việc, là năm năm trước đã không mở miệng cho phép cô sinh đứa bé ra. Ngoài ra chuyện khác, hắn không hỏi hạn.

Nếu năm năm trước hắn để cô giữ đứa bé, có lẽ họ vẫn như cũ không giống một cặp vợ chồng bình thường, nhưng ít ra sẽ vĩnh viễn bị trói chặt lại cùng một chỗ. Khi đó hắn bị ý nghĩ này bủa vây làm chán ghét không thôi, thẳng đến ngày cô biến mất khỏi cuộc đời hắn, ngay cả một chút cảm xúc chán ghét hắn cũng không lấy lại được nữa rồi.

Hiện tại hắn vẫn ôm ý niệm ấy trong đầu, nếu cô có thể lần nữa mang thai, giữa bọn họ sẽ có thêm một đứa trẻ nữa, cũng cho phép bọn họ chữa lành một vết thương trong lòng. Cô thích trẻ con như vậy, mang thai rồi, nhất định sẽ sinh hạ thật tốt. Như vậy cho dù có một ngày Tiểu Dịch không còn trên thế gian này nữa, cô cũng có lý do để chống đỡ. Nhưng bây giờ, cô không muốn có bất cứ ràng buộc nào với hắn nữa, hắn còn có thể làm cái gì đây.

Cuộc đời đáng hận ở chỗ, bạn muốn, nhưng nó không bao giờ đi theo quỹ đạo bạn đã vạch ra.

“Vậy em muốn gì?” Hắn hỏi lâu mới có thể bình phục cảm xúc, “Bất kể em muốn cái gì tôi đều có thể cho em, chỉ cần giữa hai chúng ta có một đứa con.”

Muốn cái gì? Giản Ngưng lắc đầu. Cô muốn anh trai mình trở lại trước kia, là một thanh niên anh tuấn, nhiệt huyết. Cô lại cũng hy vọng ba cô vẫn là một người ba hiền hậu, yêu thương cô, chứ không phải người ba mà đến cả con gái cũng nhận không ra. Có thể sao, hắn có thể xoay ngược thời gian sao? Thế giới này không có cánh công thời gian, chỉ có thể trôi đi, không thể nào cứu vãn.

“Tôi chỉ mong đời này chưa từng gặp anh.” Giản Ngưng nói gần từng chữ, cô nhìn vào mắt hắn, biểu đạt cảm xúc chân thực nhất của cô.

Chưa từng gặp hắn? Điều này hắn biết, hắn trở thành người cô căm ghét, có cũng như không. Mà khi cô đứng trước mặt hắn, can đảm nói ra những lời này, như bỏ vào tim hắn một dao. Máu chốt là khi hắn đã sẵn sàng đầu hàng cô, cô lại có thể trở mặt đứng nhìn hắn chảy máu.

“Tôi có thể bắt người phụ nữ đã lừa anh trai em trả giá đắt, cũng có thể cho người muốn cướp Giản thị không có chỗ dung thân.”

Giản Ngưng lắc đầu. Thế giới này, ai chẳng có lí lẽ riêng. Có thể làm người ta không còn đường sống, nhưng mình là người thua trước, không trách được người ta, chỉ có thể trách mình tài nghệ thua kém.

“Không cần.” Cô bây giờ thật sự không có yêu cầu gì đối với Cố Trường Dạ. Chỉ cần hắn trả Tiểu Dịch lại cho cô, cô nhất định sẽ vô cùng cảm kích.

Cuộc hội thoại đi vào bế tắc, Giản Ngưng lại cảm thấy vô cùng thoải mái. Cô vốn cho là mình sẽ cãi nhau với Cố Trường Dạ một trận, mới có thể giải tỏa hết ảm ức trong lòng. Thì ra là không cần, cứ nhàn nhạt nói ra những lời thực lòng, chắc chắn sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Khó trách hắn lúc trước thích dùng bộ mặt băng nói chuyện với cô, làm cho cô kinh hồn táng đảm. Đây là ví dụ điển hình của việc mình không tôn một viên đạn, cũng khiến cho đối phương hao tổn nhiều máu.

Cố Trường Dạ lần đầu tiên phát hiện mình bất lực đến thế.

...

Vẫn là Cố Trường Dạ lái xe đưa Giản Ngưng đi gặp Tiểu Dịch, lần này được nửa đường, có người trực tiếp đưa Tiểu Dịch vào trong xe họ. Giản Ngưng ôm Tiểu Dịch vào lòng, lúc này mới phát hiện sắc mặt Tiểu Dịch không tốt, không khỏi lo lắng.

Tiểu Dịch ngọ nguậy trong lòng Giản Ngưng, đưa tay kéo dẫn cặp lông mày đang nhú lại của cô, bộ dáng vô cùng nghiêm túc. Giản Ngưng bật cười, cô luôn có Tiểu Dịch của cô, bảo bối của cô.

“Hôm qua con ngủ không ngon à?” Trong mắt Giản Ngưng tràn ngập đau lòng.

Tiểu Dịch gật gật đầu. Nhìn thấy mẹ không vì hành vi lần trước của mình mà giận, cũng không vì chuyện lần trước mà bớt quan tâm, lúc này mới phát hiện ba ba nói đúng. Bất kể Tiểu Dịch làm cái gì, mẹ đều không nổi giận con, đừng làm cho mẹ đau lòng.

“Con bị cảm, nhưng đã khỏi luôn rồi.” Đôi mắt Tiểu Dịch to tròn, “Con ngoan vậy, mẹ có thưởng cho con không?”

Giản Ngưng hôn nhẹ lên trán Tiểu Dịch, “Lần sau buổi tối ngủ sớm một chút, được không?”

“Dạ, Tiểu Dịch sẽ nghe lời mẹ.” Cậu bé cuộn tròn lại trong lòng Giản Ngưng. “Mẹ, hôm nay chúng ta đi đâu?”

“Đi thăm ông ngoại con.” Giản Ngưng véo cái mũi nhỏ của Tiểu Dịch, “Đó là người thân của Tiểu Dịch, là ba ba của mẹ. Đợi lát nữa gặp ông ngoại, con phải chào thật to đấy.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì ông ngoại cao tuổi rồi, nếu Tiểu Dịch không chào to, ông sẽ không nghe thấy.” Cô mỉm cười giải thích cho Tiểu Dịch.

Cố Trường Dạ nhìn hai mẹ con trong gương chiếu hậu, chốc lát thôi nhưng đủ làm hắn trăm nỗi phiền muộn ngổn ngang. Cuộc đời ngắn ngủi của hắn, để an an ổn ổn mà đi qua, hắn đã mất bao công sức tẩy trắng “Hoàng thành”, từ mạng lưới ngầm biến thành tập đoàn hợp pháp, thậm chí được chính phủ ủng hộ. Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày sẽ đưa vợ con mình đi chơi, tựa như mỗi gia đình bình thường vào dịp cuối tuần sẽ làm thế. Chuyện đơn giản như vậy, thế nhưng hắn thực sự không dám nghĩ tới, khúc mắc trong lòng hắn mãi mãi cũng không được hóa giải. Bởi vì hắn biết, thời khắc này là ánh hoàng hôn đẹp nhất, nhưng rất nhanh thôi sẽ biến thành đêm đen mịt mùng.

Tay hắn nắm chặt tay lái, không để cho phiền muộn lan tràn. Hắn là Cố Trường Dạ, cho dù gặp bất cứ chuyện gì, cũng đều có thể chống cự. Trước kia là như vậy, hiện tại cũng sẽ như vậy.

Khoảnh khắc tươi đẹp kia, hắn sẽ lưu lại suốt cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Đến bệnh viện, Giản Ngưng xuống xe trước cùng Tiểu Dịch. Cô nắm tay Tiểu Dịch tiến thẳng về phía trước, đi được một đoạn, Tiểu Dịch đột nhiên kéo kéo tay mẹ. Giản Ngưng vội phản ứng, “Sao vậy con?”

“Ba ba đi đằng sau kia, sao chúng ta không đợi ba ba?” Đôi mắt Tiểu Dịch sáng sánh, tựa như đây là một vấn đề thật khó hiểu.

Giản Ngưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Dịch, chợt nhận ra có lẽ bản thân mắc sai lầm lớn rồi. Thời gian qua cô chỉ quan tâm đến thái độ của cô đối với Cố Trường Dạ, đến cách nhìn nhận của cô đối với người đàn ông kia. Mà quên mất không hỏi Tiểu Dịch, sau khi có ba, tâm tình của con như thế nào. Qua mấy lần gặp mặt trước, Giản Ngưng phát hiện Tiểu Dịch không ghét Cố Trường Dạ, thậm chí còn có chút yêu thương. Thế mà cô còn biểu hiện như vậy, có hay không ở trong mắt Tiểu Dịch, cô đã trở thành một người mẹ tồi?

Cô bất giác nghĩ tới vấn đề này, tự trách không thôi.

“Chân ba ba rất dài, có thể đuổi kịp chúng ta mà.” Giản Ngưng nghĩ hơn nửa ngày mới bịa ra được một lí do.

Tiểu Dịch nhìn Giản Ngưng xong, liền quay đầu nhìn Cố Trường Dạ. Cố Trường Dạ vừa đến gần, Tiểu Dịch liền với bàn tay nhỏ bé đến bàn tay Cố Trường Dạ. Thành ra ba ba và mẹ mỗi người ở một bên, còn Tiểu Dịch ở giữa. Rất lâu trước kia cậu bé đã tưởng tượng ra cảnh này, có thể nắm tay ba mẹ thật tốt. Nếu có là mơ, xin hãy để cậu mơ một giấc mơ thật dài không cần tỉnh lại.

Tiểu Dịch dù sao cũng vẫn còn nhỏ, giấc mơ giản dị mà thuần túy. Cậu bé không biết ba mẹ lúc này đang trải qua cảm giác gì, chỉ biết cái cậu bé cảm nhận được đều là sự ấm áp. Bàn tay ấm, lan tràn đến cả lồng ngực đều ấm.

Lúc bọn họ đi vào phòng bệnh, Giản Trung Nhạc còn đang ngủ trưa. Giản Ngưng ôm Tiểu Dịch, Tiểu Dịch mở to hai mắt nhìn ông lão đang nằm trên giường, nhũn mảy máu, “Ông ngoại bị bệnh sao mẹ?”

Giản Ngưng gật gật đầu, “Ừ, ông ngoại ngã bệnh, Tiểu Dịch sợ không?”

Tiểu Dịch lắc lắc, “Không sợ, nhưng ông có nhận ra con không?”

Giản Ngưng mấp máy môi, đối với vấn đề này, cô không trả lời được.

Được một lúc thì Cố Trường Dạ ôm Tiểu Dịch ra ngoài, chỉ còn lại Giản Ngưng trong phòng. Tiểu Dịch cuộn tròn lại trong lòng Cố Trường Dạ, mảy máu nhũ, “Bệnh của ông ngoại rất nghiêm trọng ạ?”

Cố Trường Dạ nghe Tiểu Dịch hỏi vậy, khuôn mặt căng cứng mấy phần, chỉ biết gật nhẹ.

Mắt Tiểu Địch hồng hồng, “Mẹ thật khó.” Ông ngoại đổ bệnh, mà chính cậu bé cũng đổ bệnh, không thể ở bên cạnh mẹ, gánh vác hết thảy công việc cho mẹ.

Cố Trường Dạ ôm chặt Tiểu Địch, tay nhẹ nhàng vỗ lưng Tiểu Địch, từng chút từng chút theo tiết tấu.

Giản Trung Nhạc tỉnh dậy, lại nhìn chăm chăm từ trên xuống dưới đánh giá Giản Ngưng một phen. Giản Ngưng cũng không dám đến gần như trước kia, chỉ có thể gọi y tá vào chăm sóc.

Giản Ngưng đón lấy Tiểu Địch, đứng từ xa nhìn Giản Trung Nhạc. Tiểu Địch chăm chú thật lâu, mới giòn giọng gọi, “Ông ngoại, con là Tiểu Địch. Hôm nay mẹ con đưa con tới thăm ông. Mẹ nói ông ngã bệnh, không biết ông có đau nhiều không?” Nói xong gương mặt nhỏ nhắn lại nhàn thành một đoàn.

Thái độ Giản Trung Nhạc xa lạ, nhiều nhất chỉ liếc Tiểu Địch cùng Giản Ngưng một cái, sau đó lại hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nơi đặt cây hoa quế, tựa như đó là địa phương trân quý nhất của ông.

Thấy ông ngoại không để ý tới mình, Tiểu Địch chu chu mỏ, “Mẹ, ông ngoại không chơi với con.”

“Không phải ông không muốn chơi với con mà là ông đang bị bệnh, Tiểu Địch không cần trách ông, được không?”

“Con không trách ông. Ông là ba ba của mẹ, con làm sao dám trách ông.”

Lời nói chính chu giống như người lớn, không khỏi làm cho Giản Ngưng bật cười.

Hôm nay thời tiết rất tốt nên Giản Ngưng muốn ở đây lâu thêm một chút. Cố Trường Dạ nhìn thấu ý nghĩ của Giản Ngưng, liền gọi y tá đến, để cho Giản Ngưng đẩy Giản Trung Nhạc ra ngoài. Giản Ngưng vừa vui vừa sợ, cô muốn gần gũi hơn với ba, lại sợ làm cho ông mất kiểm soát, không khống chế được cảm xúc.

Giản Trung Nhạc nhìn Giản Ngưng thật lâu, nhưng không phát giận như những lần trước, mà rất nhanh rũ mắt xuống. Giản Ngưng đẩy Giản Trung Nhạc trên cỏ, động tác đơn giản như vậy, cô cũng lúng túng sợ mình làm sai, sợ ba lại ghét bỏ mình.

Thật may, hết thảy đều tốt.

Cố Trường Dạ ôm Tiểu Địch ngồi trên băng ghế dài. Tiểu Địch đôi lúc nhìn chăm chăm mẹ, đôi lúc lại ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn ba ba, gương mặt nhỏ hết sức thỏa mãn.

Giản Ngưng cũng chốc lát quay đầu lại nhìn Tiểu Địch, vẫy vẫy tay với con.

“Ba, ba nhìn đằng kia, là cháu ngoại của ba. Ngày xưa ba còn nói, nếu con và anh trai, sau khi kết hôn, mỗi nhà sinh cho ba một đứa bé. Ba mỗi ngày bế một đứa đi chơi, vui về lúc tuổi già. Ba có còn nhớ không?”

“Con đưa anh về nhà rồi, Tiểu Địch cũng lớn như vậy, nhà mình còn thiếu mỗi ba. Chờ ba khỏi bệnh, cũng trở về nhà. Chúng ta một nhà bốn người lại có thể ở bên nhau. Con hứa lúc đó sẽ không gây ra chuyện làm ba buồn lòng nữa, sẽ lại làm tiểu công chúa ngây thơ của ba... Chỉ có điều đôi lại, con chăm sóc ba, bảo vệ ba. Có được không?”

“Có một cây hoa quế trước của nhà chúng ta nữa, có vẻ vẫn đang đợi ba trở về mới nở hoa...”

...

Cô thật sự sợ có một ngày tâm tình của mình sẽ giống như gốc hoa quế kia, mãi mãi chỉ biết chờ đợi, nào biết cây hoa quế vĩnh viễn không thể nở hoa.

Cô nói một lúc lâu, không tiếp tục đẩy xe lăn, mà cúi xuống quan sát nét mặt Giản Trung Nhạc. Phát hiện có gì đó không đúng, ánh mắt Giản Trung Nhạc đỏ ngầu, tựa hồ cảm xúc lúc này vô cùng thương tâm. Giản Ngưng lập tức kích động, “Ba, có phải ba nhớ ra cái gì rồi không? Ba, con Ngưng Ngưng đây, con gái Ngưng Ngưng đây...”

“Ngưng Ngưng...” Giản Trung Nhạc nhẹ nhàng thì thầm cái tên này, “Con gái tôi... Chết rồi.”

Giản Ngưng vội vàng muốn giải thích, Giản Trung Nhạc lại hướng phía cô cào loạn. Cô bất ngờ không phòng ngự, bị đẩy ngã, máu trên tay lại chảy dài...

Giản Ngưng đứng thất thần nhìn bác sĩ cùng y tá tới đưa Giản Trung Nhạc đi.

Tiểu Địch nhảy từ lòng Cố Trường Dạ ra, chạy nhanh đến bên Giản Ngưng. Đau lòng kéo tay mẹ, nhẹ nhàng thổi, “Tiểu Địch giúp mẹ thổi, sẽ không đau nữa.”

Giản Ngưng vuốt đầu con, “Mẹ không đau, mẹ không đau.”

Tiểu Địch ngẩng đầu nhìn mẹ, “Vậy sao mắt mẹ lại đỏ?”

Giản Ngưng không trả lời, mà thật nhanh ôm Tiểu Địch vào trong ngực.

Giản Ngưng ôm Tiểu Dịch ngồi xuống ghế dài, cởi áo khoác ra bọc thật ấm cho Tiểu Dịch. Tiểu Dịch rất nhanh ngủ thiếp đi.

Cố Trường Dạ đứng một bên, yên lặng hút thuốc, không có gió, mà người hắn lại rét run. Hắn nhìn người phụ nữ phía bên kia, tay cô vỗ nhẹ nhẹ lưng Tiểu Dịch, giờ phút này không biết đang suy nghĩ gì.

Hắn vút mẩu thuốc còn lại vào thùng rác, từ từ đi tới chỗ Giản Ngưng. Giản Ngưng ngược nhìn chăm chăm Cố Trường Dạ, ánh mắt phồng bị so với trước kia ngày càng sâu.

“Anh trai tôi nghiện hút, ba tôi thì phát điên.” Cô bình tĩnh thuật lại, tựa hồ như đây không phải chuyện nhà cô.

Cái này hắn đã sớm rõ ràng, không có bất kì thắc mắc, cũng không có ý muốn tìm hiểu thêm.

“Có phải anh?” Cô hoài nghi nhìn hắn, nếu không phải hắn sắp đặt, vậy đúng là bọn họ quá xui xẻo rồi, cách ngưỡng nhà tan cửa nát không còn bao xa.

“Em cảm thấy tôi thích gây chuyện phiền toái như vậy?” Hắn muốn cái gì, tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Nếu như đối phương là kẻ địch của hắn, nhà tan cửa nát là quá nhân từ.

Giản Ngưng xác định tính chân thực trong lời nói của hắn, cô nghĩ đến, Giản thị cũng không còn bao nhiêu giá trị lợi dụng, hắn làm như vậy cũng không được lợi lộc gì.

Cô thu hồi tầm mắt, “Anh trai không biết có thể cai nghiện thành công không, ba tôi cũng không biết còn có thể chống cự bệnh tật được bao nhiêu ngày. Chuyện này anh đều biết.”

Cố Trường Dạ sờ tay trong túi quần, chờ cô nói nốt về ‘Cho nên’.

“Tôi đã xui xẻo như vậy, cho nên tôi không thể mất đi Tiểu Dịch. Cố Trường Dạ, đi qua ân oán, tôi cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, ai đúng ai sai, đều không quan trọng, trả Tiểu Dịch lại cho tôi! Anh có thể sống cuộc sống mà anh muốn, cưới bao nhiêu phụ nữ cũng được. Tôi và Tiểu Dịch vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt anh.”

Đôi mắt Cố Trường Dạ cong lên, “Ý em là muốn tôi thành toàn cho em? Dựa vào cái gì? Tôi đâu phải nhà từ thiện?”

“Anh... Đối với chúng ta, cả hai bên đều tốt.”

Hắn hừ một tiếng, không muốn đôi co thêm với cô. Phụ nữ luôn vậy, muốn biết tận cùng nguyên nhân, rồi lại luôn mong kết quả tốt.

Giản Ngưng thờ dãi một hơi, “Nếu anh cảm thấy hành động sáng nay của tôi là sai, vậy tôi nhận lỗi với anh. Tôi không biết tốt xấu, mới nói với anh những lời như vậy. Mong anh bớt giận.”

Cố Trường Dạ lúc này mới nở nụ cười, “Ý của em là em hối hận, muốn sinh thêm con cho tôi?”

“Anh...” Cô bối vì tức giận, cả người đều run. Tiểu Dịch trong lòng giật mình một cái, mở mắt.

Giản Ngưng nhất thời hối hận, Tiểu Dịch dùng tay nhỏ bé dụi mắt, “Mẹ, ba ba, hai người đang nói chuyện gì?” Đôi mắt long lanh như mắt bò câu, “Con cũng muốn nghe.”

Trước khi Cố Trường Dạ mở miệng, Giản Ngưng lập tức ngăn lại, “Mẹ muốn Tiểu Dịch về nhà ở với mẹ, được không?”

Sự chờ mong trong mắt mẹ quá lớn, Tiểu Dịch nghiêng đầu, một hồi lâu mới nhìn về Cố Trường Dạ, “Ba ba, chúng ta có cản trở về không?”

Giản Ngưng không ngờ Tiểu Dịch sẽ hỏi Cố Trường Dạ, thân thể cứng lại một chút. Cố Trường Dạ trước tiên ôm lấy Tiểu Dịch, Tiểu Dịch lo lắng ngoái lại nhìn mẹ, “Mẹ mau mặc áo vào đi, nếu mẹ bị cảm, Tiểu Dịch sẽ buồn.”

Giản Ngưng muốn hỏi nữa, nhưng vẫn là dừng lại. Có lẽ Tiểu Dịch chưa bao giờ có được tình thương của cha nên bây giờ đang khao khát hơn bất cứ lúc nào hết. Cũng có lẽ trong tiềm thức, bản năng làm cha của Cố Trường Dạ vẫn còn. Tiểu Dịch có quyền hưởng thụ tình yêu từ cha, cô không nên cướp đi quyền được yêu đó. Có điều, nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Giản Ngưng lẳng lẳng đi theo Cố Trường Dạ, nhìn hần ôm Tiểu Dịch vào trong xe. Cô hung hăng trừng mắt với hần, khiến hần cảm thấy cô dường như có thể trực tiếp lao đến cắn xé hần vậy. Cố Trường Dạ do dự hai giây, quyết định để cô tự trở về suy nghĩ. Bây giờ cô chỉ hận không thể khiến hần lập tức biến mất, làm sao có thể nguyện ý cùng hần ở một nơi.

Xe khởi động, chốc lát đã vọt ra khỏi bệnh viện. Giản Ngưng đứng lẳng nhìn. Một lúc sau như có ma xui quỷ khiến, cô vội chạy tới, đón một chiếc taxi.

“Bám sát chiếc xe phía trước.” Giản Ngưng nói với tài xế, đôi lấy ánh mắt khó hiểu của ông ta. Cô cũng không có ý định giải thích, “Cách xa một chút, đừng để bị phát hiện.”

Con đường hướng vào nội thành không có quá nhiều xe, xe của cô cũng chỉ có thể duy trì một khoảng cách nhất định, là cách xe Cố Trường Dạ một xe.

Đi được một lúc, Giản Ngưng phát hiện con đường này có chút quen thuộc. Hình như là dẫn đến bệnh viện tư nhân của Cố Trường Dạ. Hần đã đưa cô tới đây một lần, làm cái gì mà kiểm tra thân thể vớ vẩn, về phần kết quả cô cũng không rõ lắm. Cô âm thầm suy tư một lúc, phát hiện ra chính xác là con đường này.

Bệnh viện này chia làm hai bộ phận, một phần khám chữa bệnh công khai, phục vụ các gia tộc có thế lực trong thành phố. Phần còn lại tương đối kín đáo, nghe nói chỉ phục vụ riêng cho Hoàng thành, bảo vệ rất nghiêm ngặt, người bình thường không thể ra vào.

Giản Ngưng xuống xe, một mình đi vào bệnh viện. Bộ phận lần trước Cố Trường Dạ đưa cô đến, tựa hồ là nơi khám chữa bệnh công khai, mà bộ phận tư nhân thì cô không thể tiến vào. Cô đi lòng vòng một lúc, cũng chỉ có một đường đi thông, không phân chia bộ phận hay gì cả. Giản Ngưng tìm một băng ghế, ngồi xuống.

Cô hi vọng Cố Trường Dạ tới nơi này, đơn thuần chỉ là đưa Tiểu Dịch cùng đi gặp huynh đệ, hoặc giả là kiểm tra thân thể chút ít. Cô chỉ có thể tự an ủi chính mình, đừng bao giờ là Tiểu Dịch bị bệnh. Nghĩ đến tình trạng của anh trai, nghĩ đến tình trạng của ba, cô chỉ có thể hy vọng sự việc sẽ không đi theo phương hướng tồi tệ nhất.

Hiện tại, cô nhận rõ cô bất an, tìm đập nhanh cực độ. Cô nhớ lại lần Cố Trường Dạ đưa cô tới bệnh viện kiểm tra, lý do là cảm thấy cô không trong sạch, cơ thể cô có vấn đề. Bây giờ nghĩ lại, một loạt chu trình khám kia, tuyệt không giống kiểm tra đơn thuần.

Cho dù là như thế, cô thà tin tưởng bản thân đã suy nghĩ quá nhiều. Có lẽ chốc lát nữa thôi, Cố Trường Dạ sẽ đưa Tiểu Dịch đi ra, hết thảy đều là cô nghĩ nhiều.

Cô ngồi rất lâu, thẳng đến khi chân không còn bất kì cảm giác. Một giây kế tiếp liền trông thấy Cố Trường Dạ đi ra.

Mấy giờ trôi qua, rốt cuộc chờ được người muốn gặp. Cố Trường Dạ ra ngoài cùng Kỷ Bách Hiên. Giản Ngưng đã gặp qua người này, biết anh ta cũng là một trong những người đứng đầu Hoàng thành. Cô không quan tâm lắm, chính là chỉ mong đợi có thể gặp con trai.

Kỷ Bách Hiên không ngừng nói gì đó với Cố Trường Dạ, khiến sắc mặt hần vô cùng khó coi.

Giản Ngưng phải chống tay vào bồn hoa mới có thể đứng dậy, chân đã tê dại mất cảm giác. Cô giậm chân vài cái, không do dự, lập tức chạy tới chỗ Cố Trường Dạ.

“Tiểu Dịch đâu?” Cô thờ không ra hơi, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cố Trường Dạ, “Tiểu Dịch đâu?”

Hy vọng tốt lành không bao giờ thành sự thực, chỉ có chuyện xấu mới nghĩ tới trong một tích tắc đã có thể đến ngay.

Kỷ Bách Hiên liếc Cố Trường Dạ, lại nhìn đến Giản Ngưng, phát hiện ánh mắt chị dâu mang theo khẩn cầu cùng hy vọng, làm cho người ta không dám nhìn lâu. Anh nhìn không được lui từng bước về phía sau, giao toàn bộ cho Đại ca xử lý.

Cố Trường Dạ quay đầu nhìn lão Bát, “Cậu về trước đi, cứ làm theo những gì tôi bảo.”

Kỷ Bách Hiên gật đầu, xoay người rời đi.

Hàng lông mi dài của Giản Ngưng không ngừng động ra nước mắt, “Tiểu Dịch không ở trong này đúng không?” Cô nở nụ cười, “Anh đưa nó đi chỗ khác rồi, chính là như vậy, chính là như vậy.”

Cô cười, sắc mặt lại càng trắng bệch.

Cố Trường Dạ cắn môi, phát hiện bản thân không nói nên lời. Chỉ có thể đem hy vọng của cô hoàn toàn tưới tắt, làm cho cô ngay cả chút ảo tưởng dư lại cũng không thể tiếp tục.

Giản Ngưng thấy hần không nói gì, cười chậm rãi, “Tiểu Dịch ở trong này? Nó chỉ bị cảm thôi, cho nên anh mới đưa nó tới đây đúng không?”

Cô ngày càng thờ đốc, ánh mắt tràn ngập sự khẩn cầu. Chỉ cần người đàn ông trước mắt gật nhẹ một cái, chỉ cần hần gật một chút thôi, tim của cô có thể bình yên, có thể an ổn hạ xuống rồi.

Thế nhưng hần không nói, chỉ trầm mặc dị thường.

“Không phải cảm lạnh?” Khóe miệng cô run lên, thanh âm cũng ngày càng nhẹ nhàng mờ ảo, “Vậy đến bệnh viện làm gì?”

Cố Trường Dạ nhìn cô, trăm mối ngổn ngang, biết rõ trong lòng cô rất rõ ràng, chỉ là hết lần này tới lần khác không muốn chấp nhận.

Giản Ngưng đi đến trước mặt hắn, “Vậy anh nói xem, Tiểu Dịch bị làm sao, anh nói đi, anh nói...” Cô gào lên, đột nhiên tức giận, vung tay đánh vào ngực Cố Trường Dạ, “Anh nói cho tôi biết, anh nói đi, nói chuyện với tôi...”

Cô đánh hồi lâu, Cố Trường Dạ ngoảnh mặt, không dám đối diện với cô.

Giản Ngưng lộ ra nụ cười kinh hãi, “Cố Trường Dạ, anh lại chơi chiêu này, để tôi tự đoán, là muốn tôi sợ chết khiếp đúng không? Tôi sẽ không mắc bẫy anh, có ngốc mới mắc lừa anh...” Cô lâm bầm một lúc lâu, rõ ràng mỗi đang cười, nước mắt lại theo khóe mắt trượt xuống.

Cố Trường Dạ nhắm mắt lại, tiến lên ôm toàn bộ thân thể run rẩy của Giản Ngưng vào trong ngực, gát ao ôm chặt, “Em biết, em biết rõ ràng.” Chỉ là không muốn tin vào sự thật.

Cố Trường Dạ nói ra những lời này, hoàn toàn làm cho đầu óc Giản Ngưng trống rỗng không còn một thứ gì.

...

Cố Trường Dạ dẫn cô đi gặp Tiểu Dịch, trước khi vào, ngăn cô lại, “Lau nước mắt đi, đừng để Tiểu Dịch thấy.”

Cô vừa rời khóc đến tê tâm liệt phế, làm cho lòng người quá mức khổ đau. Nước mắt của cô, tựa hồ toàn bộ đều rơi trong lòng hắn. Thương tâm, ề ảm, như thế nào đều không gột sạch.

Giản Ngưng lấy tay lau mặt vài cái, phía trước là trời sụp đất nứt, toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mảnh tối tăm, nhưng cô tuyệt đối không thể ngã, tuyệt đối không thể.

Cô đứng sau lưng Cố Trường Dạ, nhìn Cố Trường Dạ đẩy cửa vào

Cho dù là giờ khắc này cô vẫn mong đợi hết thảy đều là giả, Tiểu Dịch của cô vẫn thật khỏe mạnh, vẫn là cậu bé ngoan hiểu chuyện như ngày hôm qua. Nếu thượng đế cho cô một nguyện ước, cô chỉ hy vọng Tiểu Dịch suốt đời đều khỏe mạnh, cho dù phải trả giá nào đi chăng nữa.

Cố Trường Dạ nói nếu cô không cố gắng, Tiểu Dịch sẽ ngã xuống. Cô là mẹ, gặp phải chuyện này, càng phải thêm kiên cường, càng phải vì Tiểu Dịch mà chống đỡ.

Tiểu Dịch thấy Giản Ngưng đi vào, nghĩ mình nhìn nhầm rồi, lấy hai tay dụi mắt, mới ngượng ngùng hô, “Mẹ!”

Tình trạng lúc này của Tiểu Dịch so với ban ngày kém hơn. Ban ngày cậu đã rất cố gắng lên tinh thần, mới không ngủ mất. Về đến đây mới dám chợp mắt, không ngờ lại thành ra ngủ lâu như vậy. Tiểu Dịch thật sợ, mình cứ như vậy ngủ, mãi mãi không thể tỉnh để có thể gặp mẹ nữa.

Giản Ngưng gát gao cắn môi mình, cô không thể khóc, không thể. Cô đi tới, đem Tiểu Dịch ôm vào trong ngực, “Tiểu Dịch, Tiểu Dịch ngoan của mẹ... Sao con nói dối mẹ?”

“Con sai rồi, mẹ nể con đi!” Tiểu Dịch dùng tay nhỏ bé ôm chặt lại mẹ.

Cậu bé có thể cảm nhận mẹ có bao nhiêu khát vọng đối với mình, có bao nhiêu yêu thương chính mình.

Cố Trường Dạ nhìn hai người, như ở một thế giới hoàn toàn khác, mà hắn vĩnh viễn không chen vào được.

Một khắc trước người phụ nữ này còn ôm hắn khóc lớn, một khắc sau đã trở thành người mẹ kiên cường một giọt nước mắt cũng không rơi. Là tâm hay là tình yêu, cho tới bây giờ hắn đều không phân biệt được.

Hắn cúi đầu nhìn tay mình, có vết máu khô. Là cô cầu chặt lấy tay hắn, ánh mắt thỉnh cầu, “Cứu Tiểu Dịch, cứu nó... Anh làm gì cũng được, tôi cái gì cũng nghe theo anh...”

Chỉ cần con trai cô ở đây, cô chỉ cần con trai cô còn sống.

Cố Trường Dạ sờ tới vết máu kia. Đau, thực sự rất đau.

Cô sớm hay muộn sẽ phát hiện bệnh tình của Tiểu Dịch, chính hắn không thể nói cho cô biết, vậy chính cô tự phát hiện cũng được. Trọng yếu nhất là, trong những ngày cuối cùng của Tiểu Dịch, hắn hy vọng cô là người ở bên.

Cũng cho tới bây giờ, hắn mới phát hiện, bản thân hắn quả thực rất vô dụng. Những người thân nhất của hắn, là vợ, con, đều không cần hắn.

Chương 33

Giản Ngưng ôm chặt Tiểu Dịch, không muốn cho Tiểu Dịch nằm, sinh mệnh này là của cô, không ai được phép mang đi.

Cô ghi chặt đầu vào Tiểu Dịch, gương mặt kim nước mắt đến biến dạng. Tiểu Dịch ngủ mê man, tình trạng lúc tốt lúc xấu. Lúc thăng bé tỉnh táo, cô luôn muốn nó nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhưng lúc Tiểu Dịch ngủ rồi, cô luôn có một loại xúc động muốn lay Tiểu Dịch dậy. Chỉ là cô sợ, Tiểu Dịch nhắm mắt sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Vì thế chỉ có thể dùng độ ẩm cơ thể chân thực của Tiểu Dịch, tạm an ổn cõi lòng cô.

Lúc Tiểu Dịch tỉnh lại, liền thấy tư thế của mẹ vẫn y nguyên trước lúc cậu bé ngủ. Tiểu Dịch bỗng thấy đau lòng, vươn bàn tay nhỏ bé ra xoa má mẹ, “Mẹ đừng lo, Tiểu Dịch không đau, thật sự không đau...”

Mắt Giản Ngưng đỏ ửng, muốn nói cái gì, lại nói không ra. Đứa bé này, là do cô cố chấp sinh ra, vậy thì đem hết thầy báo ứng lên đầu cô đi, vì sao còn phải hành hạ Tiểu Dịch?

Cô muốn cho Tiểu Dịch cuộc sống hạnh phúc, học hành ổn định, hai mẹ con cùng nhau trưởng thành. Muốn ngày nào cũng được nghe Tiểu Dịch gọi “Mẹ”. Nguyên vọng tối thiểu mà người mẹ nào cũng có, đối với cô lại quá to tát hay sao?

“Tiểu Dịch đói không?” Cô ôn nhu hỏi Tiểu Dịch, tựa hồ chỉ nói lớn tiếng một chút sẽ làm đau con.

Tiểu Dịch gật gật đầu.

Cố Trường Dạ đẩy cửa đi vào, đem đồ ăn đầy đủ hương vị bày lên. Tiểu Dịch chui ra từ lòng Giản Ngưng, “Mẹ ăn đi, Tiểu Dịch cũng ăn.” Nói xong còn nở nụ cười.

Giản Ngưng đau xót nhìn con, cô hoàn toàn không muốn ăn, nhưng vẫn cố cầm lấy đôi đũa. Cô phải ăn thật ngon, mới có sức chăm sóc Tiểu Dịch.

Giản Ngưng muốn dứt com cho Tiểu Dịch, Tiểu Dịch lại lắc đầu, “Con lớn rồi, con tự ăn được.”

Phòng bệnh lộ ra tia bi thương, nhanh chóng khuếch tán đến mọi góc ngách. Tiểu Dịch nhìn Cố Trường Dạ, ý bảo ba ba cùng ăn. Cố Trường Dạ nhìn đến ánh mắt nửa đau thương nửa khẩn cầu Tiểu Dịch, không nở từ chối. Tiểu Dịch gấp một chút đồ ăn vào bát mẹ, lại gấp một chút đồ ăn cho Cố Trường Dạ, biểu cảm hết sức mãn nguyện.

Giản Ngưng gấp đồ ăn mà Tiểu Dịch cho, đặt vào trong miệng, khoang miệng lập tức đắng chát. Cô biết, đây tựa hồ là mùi vị của đau khổ.

Ăn com xong, Tiểu Dịch nhìn mẹ, “Mẹ dẫn con đi gặp cậu đi?”

Tiểu Dịch biết mình không còn nhiều thời gian nữa, muốn gặp hết người thân của mình. Cậu bé đã nhìn thấy ông ngoại, còn có cậu nữa. Tiểu Dịch không biết cậu có thích mình không, liền có chút lo lắng.

Giản Ngưng như đọc được suy nghĩ của con, “Cậu nhất định sẽ thích Tiểu Dịch.”

Tiểu Dịch an tâm gật đầu.

Cố Trường Dạ đưa hai mẹ con đến Cách nhĩ. Giản Ngưng bây giờ không muốn suy nghĩ nhiều đến Cố Trường Dạ, khúc mắc giữa bọn họ, cô không có tâm trạng đôi co nữa. Cô có thể nhìn ra, Tiểu Dịch rất yêu quý Cố Trường Dạ. Chỉ cần Tiểu Dịch vui vẻ, cô đều có thể chấp nhận.

Xuống xe, đi vào Giản gia, Giản Ngưng gõ cửa. Di Trương vội vàng chạy đến, nhìn thấy Giản Ngưng, liền thở hắt ra một hơi, “Tiểu thư trở lại rồi, tôi còn đang định gọi cho cô...”

Thấy biểu tình của di Trương, Giản Ngưng lập tức có linh cảm chẳng lành, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiếu gia lại...”

Sắc mặt Giản Ngưng cứng đờ, lập tức biết xảy ra chuyện gì.

Cảm nhận được thân thể cứng nhắc của mẹ, Tiểu Dịch vội hỏi, “Cậu làm sao vậy?”

Di Trương lúc này mới chú ý đến đứa trẻ trong lòng Giản Ngưng, nhất thời không biết chuyện gì đang xảy ra. Mà nhìn đến đằng sau là Cố Trường Dạ, di Trương không thể không cảm thán trong lòng, thế giới này thật quá kì diệu.

Di Trương nói xong, từ lầu hai truyền đến một loạt tiếng vang. Cố Trường Dạ vội bước vào trong nhà, Giản Ngưng cũng ôm con theo sau.

Toàn thân Giản Nhất Phàm co rút, chỉ cần tay bắt được thứ gì, lập tức đập vỡ nát. Giản Ngưng nhìn thấy, lập tức che mắt Tiểu Dịch ôm ra ngoài. Cô không muốn Tiểu Dịch thấy cảnh tượng kia. Nhưng là Tiểu Dịch cũng đã thấy được đại khái, cậu bé ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm gương mặt trắng bệch của mẹ, “Cậu sao vậy mẹ?”

Giản Ngưng nhất thời nói không nên lời, ngực vô cùng khó chịu. Cô chóng mặt, khó thở, tất cả cảm xúc ủa ạt ập đến. Tiểu Dịch dùng hai tay ôm chặt lưng mẹ. Mẹ hình như rất đau, đau đến nổi mặt mũi vặn vẹo. Tiểu Dịch áp má mình lên má mẹ, muốn cho mẹ chút ấm áp.

Một hồi lâu, Giản Ngưng mới cất giọng, “Cậu không sao. Tiểu Dịch đừng sợ, đừng sợ.”

“Tiểu Dịch không sợ.” Thanh âm cậu bé lo lắng, “Có phải cậu bị bệnh không?”

Giản Ngưng nhẹ nhàng gật đầu, bị bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ.

Tiểu Dịch nghĩ ngợi, lát sau mới dùng ngữ khí thương lượng nói với mẹ, “Mẹ, cho con gặp cậu đi. Con thật sự không sợ.”

Giản Ngưng trầm mặc thật lâu, lúc sau mới đưa Tiểu Dịch trở lại phòng Giản Nhất Phàm.

Cố Trường Dạ đã khống chế được Giản Nhất Phàm, sợ Giản Nhất Phàm lại tự mình làm hại mình, Cố Trường Dạ mang Giản Nhất Phàm đến không gian trống trải, hai tay gắt gao bắt chặt Giản Nhất Phàm, không cho anh nhúc nhích.

“Cố Trường Dạ, cậu không chết từ té được...” Giản Nhất Phàm nguyên rủa, nửa là thanh tỉnh, nửa là đang phát tiết.

Cố Trường Dạ không để ý tới Giản Nhất Phàm, dây thừng không chắc, hẳn chỉ có thể tạm thời ổn định Giản Nhất Phàm.

Tiểu Dịch trong lòng Giản Ngưng nhìn thấy bộ dáng Giản Nhất Phàm, sợ hãi núp một chút. Lại rất nhanh chui đầu ra, thăm dò mở miệng, “Cậu... Cháu là Tiểu Dịch, cháu tới thăm cậu.”

Giản Nhất Phàm ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiểu Dịch xong, bắt đầu khóc rống lên, tay chân không ngừng giãy dụa, toàn thân run lẩy bẩy. Hắn muốn thuốc, hắn muốn thuốc...

Giản Ngưng thở dài một hơi, nhắm mắt lại, chậm rãi ôm Tiểu Dịch ra ngoài...

Cố Trường Dạ gọi một cuộc điện thoại, một lúc sau đã có người đến mang Giản Nhất Phàm đi. Giản Ngưng thấy thế, lập tức tiến lên ngăn cản. Cố Trường Dạ căn bản rất có thành kiến đối với cách làm của Giản Ngưng, cứ đáp ứng Giản Nhất Phàm mãi như vậy, vĩnh viễn sẽ không có điểm dừng. Cô không nỡ để anh trai chịu khổ. Cố Trường Dạ lại không nỡ để cô đau lòng. Chỉ bằng trực tiếp đưa Giản Nhất Phàm đi cai nghiện.

Cố Trường Dạ trừng mắt nhìn Giản Ngưng, không nói gì.

Tiểu Dịch nhìn theo bóng dáng Giản Nhất Phàm ra ngoài, đột nhiên khóc lớn.

Tâm tình Giản Ngưng hoảng loạn, lực chú ý nhảy mất rồi lên người Tiểu Dịch, “Làm sao vậy, Tiểu Dịch làm sao vậy?”

Cố Trường Dạ không kim được bước chân, tới gần Tiểu Dịch, nhưng lại không biết chính mình nên làm cái gì.

Tiểu Dịch ôm Giản Ngưng, khóc không ngừng, nước mắt thấm ướt vai áo Giản Ngưng.

Đã rất lâu rồi Tiểu Dịch không khóc. Chết chóc, bệnh tật, sợ hãi, vào giờ khắc này như được phóng thích, Tiểu Dịch rớt cuộc giống như một đứa trẻ khóc lớn lên.

Tiểu Dịch khóc đến nấc nghẹn, hồi lâu mới dừng lại được. Sắc mặt Giản Ngưng càng thêm khó coi, biểu tình Cố Trường Dạ cũng không khá hơn chút nào.

Tiểu Dịch vui đầu vào lòng mẹ, “Ông ngoại đổ bệnh, cậu cũng đổ bệnh... Tiểu Dịch lại không thể cùng mẹ kiên trì... Tiểu Dịch không ngoan...”

Nước mắt nhăn nhu bấy lâu của Giản Ngưng thi nhau đổ xuống.

Cảm nhận được mẹ có bao nhiêu đau lòng, Tiểu Dịch dùng tay nhỏ bé lau đi nước mắt cho mẹ, “Tiểu Dịch muốn cùng mẹ sống hạnh phúc, chăm sóc ông ngoại, chăm sóc cậu. Không để người khác bắt nạt mẹ.”

Giản Ngưng gật đầu, liên tục gật đầu.

“Nhưng Tiểu Dịch không làm được... Con nghĩ rồi, lớn lên tốt nghiệp đại học, sau đó tìm một công việc tốt. Đến lúc đó có tiền sẽ mua cho mẹ quần áo, có thể tự lo cho chính mình, lo cho cả mẹ...”

“Con còn đi hỏi anh trai nhỏ ở thị trấn, làm thế nào mới có thể học bài. Con đều đã chuẩn bị tốt, để làm một đứa bé ngoan. Con muốn học thật nhiều, rèn luyện thân thể thật tốt. Có thể tự kiếm tiền, không cần đi làm thuê cho ông chủ nhà chuyên mắng người. Cũng không bị người khác bắt nạt...”

“Con muốn mua cho mẹ một căn phòng ấm áp, để mẹ mùa đông không cần đun nhiều nước sôi tích trữ, không cần đốt nhiều củi khói mù mịt, cũng sẽ

không bị lạnh đến nứt da... Tiểu Dịch muốn làm thật nhiều việc cùng mẹ, nhưng lại không thể...”

Giản Ngưng ôm chặt Tiểu Dịch khóc lớn lên, cô nhịn quá lâu rồi, lúc này không chịu nổi nữa. Cô cũng đã chấp nhận số phận của mình. Bất kể trước kia có bao nhiêu bất công, cô cũng cố gắng đi làm. Dùng thái độ lạc quan nhất, không oán thán cuộc đời. Vì sao bây giờ cuộc đời lại muốn dùng một đòn nặng nề nhất, đánh gục cô?

Cha phát điên, hoàn toàn không nhận ra cô. Thậm chí nghĩ rằng cô đã chết, không chịu chạm vào cô đến nửa phần. Anh trai nghiện thuốc phiện, cô muốn anh cai nghiện, nhưng không thể hạ quyết tâm.

Bọn họ vốn là một nhà thật hạnh phúc, cha yêu thương cô, anh trai chiều chuộng cô. Vốn rất hạnh phúc...

Trời xanh cho cô ưu đãi nhất, rồi một khắc cướp lại của cô hết thảy. Nếu biết trước như vậy, cô nguyện ngay từ đầu, cái gì cũng không cần.

“Tiểu Dịch, mẹ chỉ cần con mạnh khỏe, thật mạnh khỏe.” Cô chịu được chuyện cha bị điên, anh trai nghiện hút. Chỉ còn hy vọng hai mẹ con cô dựa vào nhau mà sống, nhưng xem ra, hy vọng cuối cùng này cũng không được.

“Tiểu Dịch không ngoan, Tiểu Dịch không ở bên mẹ được.” Tiểu Dịch dùng sức lau nước mắt trên mặt mẹ. Lau mãi không hết. Cậu bé thật không muốn mẹ khóc, thật không muốn.

Giản Ngưng ngơ ngác nhìn động tác của con. Cô nguyện ý dùng tính mạng mình đổi lấy Tiểu Dịch, có thể hay không một đổi một? Tiểu Dịch còn nhỏ như vậy, còn cả một tương lai tốt đẹp phía trước. Cuộc đời Tiểu Dịch nhất định phải hạnh phúc, tuyệt đối đừng giống cuộc đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Giản Ngưng ghé trại cai nghiện thăm Giản Nhất Phàm một lần, tình trạng anh rất xấu. Nhìn vào ánh mắt anh, cô có thể đọc ra từ đó nội tâm sâu thẳm anh đang khát cầu. Giản Ngưng nghe tiếng rên của anh, nhịn không được run lên. Cai nghiện là bắt buộc, quá trình vô cùng tàn khốc. Giản Ngưng muốn roi lệ, nhưng như thế nào nước mắt cũng không chảy ra được.

Cô không đành lòng nhìn, rất nhanh rời đi.

Cố Trường Dạ đợi trong xe phía bên ngoài, thấy Giản Ngưng, hần bước xuống. Sắc mặt cô không tốt, nhìn thấy hần thì lập tức né tránh. Ánh mắt Cố Trường Dạ dừng trên người Giản Ngưng, đợi cô đến gần, hần dường như theo bản năng mở miệng, “Đây là con đường tốt nhất cho anh ấy.”

Hần chưa từng nghĩ sẽ có ngày hần muốn giải thích cho cô nghe, cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày hần không muốn cô hiểu lầm hần.

Giản Ngưng không nhìn hần, cũng không đáp lời. Lý trí cùng tình cảm vốn không thể hòa nhập. Cô biết đây là biện pháp tốt nhất. Nhưng mỗi lần thấy anh trai thống khổ như vậy, cô lại không cam lòng.

“Có đôi khi phải tàn nhẫn, mới là giúp người khác.”

Lần này Giản Ngưng ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt không lạnh lẽo cũng không thâm trầm, chỉ có nhàn nhạt hờ hững. Kia là người thân của cô, không phải của hần, hần đương nhiên có thể nói như vậy dễ dàng.

“A, vậy anh luôn tàn nhẫn với tôi, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, là muốn tốt cho tôi sao? Xin lỗi, tôi không phải học trò của anh, không thể lĩnh giáo phương pháp của anh được.”

Cố Trường Dạ nhìn chăm chăm cô, lần này không nói gì nữa.

Giản Ngưng cứ thế lên xe, hai người cùng nhau trở về nhà. Thời gian này cô không muốn chống đối Cố Trường Dạ, không muốn để Tiểu Dịch cảm thấy phiền lòng. Nghĩ đến Tiểu Dịch, ngực cô liền đau, tựa như sẽ không bao giờ có thể vẹn toàn nữa.

Cố Trường Dạ lái xe, cũng không có ý định nói chuyện.

Giản Ngưng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe, bên ngoài xoẹt qua rất nhiều bóng người. Cô nghĩ, trên thế giới này, cô có phải hay không là người xui xẻo nhất? Tất cả những gì bất hạnh nhất đều ập xuống đầu cô. Nhưng cô sao có thể gục ngã, cô gục ngã thì Tiểu Dịch biết làm sao bây giờ?

Cô không thể, cô trước sau đều phải kiên trì.

Tiểu Địch đợi ở nhà chờ ba mẹ về ăn cơm. Cậu bé nhìn xung quanh biệt thự, đây là nơi trước kia ba mẹ sống, nơi này chưa từng có dấu vết của cậu bé. Sau vài giây ngẩn ngui, Tiểu Địch lại nghĩ không có dấu vết gì của mình mới là tốt, như vậy sau khi Tiểu Địch đi rồi, mọi người cũng không cần nhớ đến cậu bé, không cần đau buồn vì cậu nữa. Mọi chuyện hết thảy rồi sẽ qua nhanh thôi.

Giản Ngưng xuống xe, bước nhanh vào nhà. Tiểu Địch nhìn thấy mẹ, liền cười rất tươi. Tiểu Địch vốn là muốn chạy tới nhào vào lòng mẹ, nhưng là không đủ sức lực, chỉ có thể bất động nhìn mẹ đi tới.

Cố Trường Dạ theo sau bước vào, người giúp việc lập tức dọn đồ ăn lên. Giản Ngưng ôm Tiểu Địch đến trước bàn ăn, Tiểu Địch trên nét mặt vẫn mang theo ý cười.

“Vui thật, cả nhà mình có thể cùng nhau ăn cơm.” Người nói vô ý, người nghe hữu tình. Lời Tiểu Địch vui vẻ nói ra, nhưng Giản Ngưng nghe được hoàn toàn là hàm ý khác.

“Cho nên Tiểu Địch phải ngoan, phải ăn nhiều cơm.” Cô cố gắng nở nụ cười.

Tiểu Địch gật gù đầu, nhìn về phía Cố Trường Dạ, “Ba ba lớn như vậy, phải ăn được rất nhiều cơm ấy nhỉ?” Cậu bé lại nhìn đến thân thể của mình, không nín được thở dài.

“Đúng vậy, cho nên Tiểu Địch phải ăn thật nhiều, sau này mới có thể cao bằng ba ba.”

Ba người cứ như vậy ăn cơm, thỉnh thoảng ngẫu nhiên sẽ nói vài câu. Thoạt nhìn qua, rất giống gia đình hạnh phúc.

Trong thời gian này, Tiểu Địch không trở về bệnh viện, mà ở nhà cùng với ba mẹ. Giản Ngưng cùng Cố Trường Dạ sẽ chơi đùa với Tiểu Địch, sẽ đưa Tiểu Địch đi chơi, Tiểu Địch dường như chưa bao giờ vui hơn thế.

Cố Trường Dạ nảy ra ý định đưa Giản Ngưng và Tiểu Địch đến xem một trường tiểu học trọng điểm. Ba người từ bên ngoài bước vào, có thể nhìn thấy thật nhiều các bạn học sinh mặc đồng phục, đeo cặp sách, xếp hàng nghiêm chỉnh đi ra, trên ngực ai nấy đều là khăn quàng đỏ thắm. Chỉ là các bạn đeo cặp sách khá lớn, so với thân thể nhỏ bé có chút không phù hợp.

Tiểu Địch nghĩ, trong cặp các anh chị nhất định trang bị đầy đủ sách. Sau khi mọi người về nhà sẽ ngồi vào bàn nghiêm túc làm bài tập. Đó cũng là giấc mộng của cậu bé, Tiểu Địch ước có một ngày có thể đến trường học, nghiêm túc học bài.

Cố Trường Dạ cùng người phụ trách học tập nói chuyện với nhau trong chốc lát, bàn đến điều kiện học tập cùng những thủ tục khác, xong xuôi mới bước vào.

Giản Ngưng vẫn ôm Tiểu Địch, Tiểu Địch hai tay quấn lấy cổ mẹ, “Mẹ, mẹ thấy con có thể vào học trường này không?”

“Tiểu Địch thông minh như vậy, nhất định có thể thi đậu.”

Hai mẹ con cô đi dạo vòng quanh sân trường, một lúc sau Cố Trường Dạ đi tới, chủ động đón lấy Tiểu Địch. Giản Ngưng do dự vài giây, vẫn là đưa Tiểu Địch cho Cố Trường Dạ bế. Bước chân Cố Trường Dạ so với Giản Ngưng nhanh hơn nhiều, khiến Tiểu Địch có thể cảm nhận ba ba mình có bao nhiêu sức lực đàn ông. Tiểu Địch ghé vào tai ba ba nói nhỏ, “Ba ba, ba ba có thích mẹ không?”

Đuôi mắt Cố Trường Dạ khẽ giật, vấn đề này, có lúc đã từng tràn ngập trong lòng hắn, trở thành vấn đề không thể giải quyết. Hắn kì thực cũng không rõ ràng lắm cảm xúc của hắn là gì, nhưng hắn có thể xác định, hắn muốn ở bên cô.

“Ừ.”

Đơn giản một chữ, lại làm cho Tiểu Địch hết sức vừa lòng.

Ngày hôm sau bọn họ lại đến một trường trung học trọng điểm. Cổng trường xanh vàng rực rỡ, cách đó không xa là một nhóm học sinh đang tụ lại xem thứ tự trên bảng điểm. Một nhóm khác ủa nhanh đến quầy bán quà vặt mua đồ ăn, một bên chỉ cô bán hàng mình muốn mua gì đó, một bên cùng bạn học cười nói, ai nấy đều tươi cười.

Trong mắt Tiểu Địch tràn ngập hâm mộ. Cậu bé cũng hy vọng chính mình có thể có một ngày như vậy, thi đậu trường trung học tốt nhất, trở thành một phần tử như các học sinh kia. Trên lớp chăm chú nghe giảng, tan học có thể đi cùng bạn học ra đến cổng trường.

Đó là ước nguyện sâu thẳm của cậu bé.

Cuối cùng bọn họ đến thăm trường đại học An Xuyên, mấy chữ cái ở cổng trường khí thế hùng vĩ, tựa hồ có thể cảm thấy cả trọng lượng của nó. Cổng trường đại học rất rộng, cũng không hạn chế người ra vào, bất kể người già hay trẻ nhỏ. Giản Ngưng ôm Tiểu Địch bước vào, đi cùng một nhóm sinh viên hướng sinh chính bước tới.

Trường đại học rất lớn, đường cũng rất nhiều, Giản Ngưng nhìn không được cười, “Nếu Tiểu Địch thật sự muốn học trường đại học này, lúc mẹ tới tìm con, còn có thể bị lạc nữa.”

Tiểu Địch cũng hí hóp cười, “Vậy mẹ có thể đứng ở cổng đợi, con đi từ trong ra tìm mẹ, như vậy là không lạc nữa.”

Giản Ngưng dán trán lên trán Tiểu Dịch, Tiểu Dịch trong nháy mắt đột nhiên hỏi mẹ, “Mẹ thích ba ba không?”

Mặt Giản Ngưng cứng đờ, “Ừ, thích.” Chỉ là đã từng, Giản Ngưng trong lòng âm thầm bồi thêm một câu như vậy. Trả lời con như vậy, không tính là lừa gạt đi? Cô chỉ là không muốn để Tiểu Dịch thất vọng, tuyệt không muốn.

Tiểu Dịch an tâm cười, đôi câu trả lời của mẹ rất hài lòng. Như vậy sau khi cậu bé đi rồi, còn ba ba có thể ở bên chăm sóc mẹ.

Một nhà ba người cùng nhau đi dạo quanh trường, tựa hồ có thể tưởng tượng ra sẽ có một ngày Tiểu Dịch chính là ở nơi này học tập, từ tiểu học đến trung học, rồi vào đại học. Giống như cuộc đời Tiểu Dịch vô hình trung đã trôi qua một cách vẹn toàn.

...

Vào một sáng chủ nhật đẹp trời, Giản Ngưng ôm Tiểu Dịch ngồi trong sân phơi nắng. Ánh mắt Tiểu Dịch mông lung, nhưng cậu bé vẫn cố tròn tròn, làm thế nào cũng không nhìn rõ được, chỉ đủ cảm nhận được ánh mắt mẹ dừng trên mặt mình, trước sau như một tràn ngập yêu thương.

“Mẹ, Tiểu Dịch không ngoan, mẹ thương con như vậy, con lại không thể báo đáp gì.” Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Dịch vuốt ve mặt cô, “Mẹ có trách con không?”

Giản Ngưng lắc đầu, “Mẹ sao trách Tiểu Dịch được, Tiểu Dịch là món quà quý giá nhất ông trời ban cho mẹ, là niềm hạnh phúc lớn nhất của mẹ.”

Tiểu Dịch an tâm nằm trong lòng Giản Ngưng, “Về sau mẹ không cần sinh một đứa bé giống Tiểu Dịch.”

“Là Tiểu Dịch trách mẹ không tốt sao? Vì sao không thể sinh thêm một em bé giống con?”

Tiểu Dịch cố gắng lắc đầu, chỉ là động tác rất nhẹ, “Không phải, mẹ là người mẹ tốt nhất trên thế giới.”

Gương mặt trắng bệch của Giản Ngưng toát ra vài phần phiền muộn, cô nhẹ nhàng vỗ lưng con. Đây là phần ám áp nhất cuộc đời cô, là sinh mệnh tiếp thêm cho cô dũng khí.

“Tiểu Dịch, sau này con học tiểu học, mẹ sẽ mua nhiều đồ dùng học tập cho con. Con nhất định phải nghe lời thầy giáo, nếu không mẹ sẽ đánh vào mông con...”

“Lúc thi lên trung học nhất định phải chuyên tâm, thi không đậu trường trọng điểm, mẹ sẽ thất vọng lắm đấy. Trung học là quãng thời gian đẹp nhất, phải biết kết hợp học và chơi...”

“Lúc thi tốt nghiệp, thi đại học, mẹ sẽ ở bên con. Khi đó nếu kết quả không tốt cũng không sao, đại học không phải con đường duy nhất. Nhưng mẹ vẫn chưa quên lời Tiểu Dịch nói muốn kiếm nhiều tiền, mua nhà cho mẹ, mua quần áo cho mẹ đâu...”

Cô nhẹ nhàng nhớ kỹ những lời này, nhưng hồ hạp lại không thông.

“Tiểu Dịch, con có nghe mẹ nói không?” Cô cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn, Tiểu Dịch chỉ là đang ngủ thôi. Cô cúi đầu, hôn lên trán con, “Tiểu Dịch sợ mẹ nói nhiều mới giả vờ ngủ đúng không? Không sao, mẹ có thể đợi con tỉnh dậy rồi nói tiếp.”

Cô phải đợi Tiểu Dịch tỉnh lại, nó nhất định sẽ tỉnh lại. Tiểu Dịch đã nói sẽ kiếm thật nhiều tiền nuôi cô, mua cho cô quần áo mới, mua cho cô nhà đẹp, muốn cho cô cuộc sống tốt nhất.

“Mẹ nhớ lời Tiểu Dịch rồi đấy, Tiểu Dịch sẽ làm được phải không?”

Ánh mặt trời gay gắt, nhưng tim cô, sẽ không bao giờ ấm áp trở lại nữa.

Giản Ngưng ôm Tiểu Dịch rất lâu, trước sau duy trì một tư thế, tay đã rã rời không chịu nổi. Cô trao Tiểu Dịch vào vòng tay Cố Trường Dạ, Tiểu Dịch ngủ rất an tường. Cô biết, con trai cô chỉ đang ngủ, đang ngủ mà thôi.

Trong trí nhớ của cô, có duy nhất một lần cô nói chuyện với Tiểu Dịch về Cố Trường Dạ.

“Tiểu Dịch, con chưa bao giờ nghĩ đến ba ba sao?”

Tiểu Dịch lắc đầu, lâu sau lại gật gật đầu, “Thình thoảng con cũng nghĩ.”

“Nghĩ gì thế?” Giản Ngưng thử thăm dò.

“Con nghĩ đến cảnh ba ba ôm chặt con.” Tiểu Dịch cúi đầu, do dự vài giây, “Chỉ cần ôm con một chút, một chút thôi cũng tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hậu sự của Tiểu Địch, cơ bản đều do Cố Trường Dạ thu xếp. Hắn mỗi khi nhìn thấy Giản Ngưng, đều có loại suy nghĩ cô sẽ ngã xuống giống như Tiểu Địch, nhưng kì tích, cô vẫn đứng vững. Sau khi Tiểu Địch mất, Giản Ngưng đến bệnh viện thăm Giản Trung Nhạc. Bất kể bác sĩ khuyên ngăn gì, cô vẫn ôm ông khóc nức nở. Kết quả bị Giản Trung Nhạc vô thức đánh một cái, trên mặt còn lưu lại vết bầm tím.

Cố Trường Dạ nhận được điện thoại, nhin không được gào lên, “Làm sao lại để mất cô ấy rồi?” Hắn không kìm được tức giận, trực tiếp ném thẳng điện thoại xuống đất.

Cố Trường Dạ đá mạnh vào tường, hắn biết tâm tình hiện tại cô bất ổn, không muốn nhìn thấy hắn, nên đã cho người đi theo, đề phòng cô xảy ra bất trắc. Đến bệnh viện, người của hắn nghĩ cô cùng lắm chỉ vào thăm Giản Trung Nhạc, một lúc sau mới phát hiện không thấy cô đâu.

Cố Trường Dạ lái xe ra ngoài, hôm nay trời lạnh hơn một chút. Trời chậm chạp mưa phùn, chỉ chốc lát nước đã bám đầy cửa kính xe. Từ khi biết được bệnh tình Tiểu Địch, hắn biết sẽ có ngày này. Ngày biết tin cô còn sống, trái tim đã khô cằn của hắn nảy lên loại một kích động, giống như nơi nào đó đang đóng băng tự nhiên có ngọn lửa hùng hực thiêu đốt. Hắn giận lão Tam, nhưng rất nhanh, phần nộ tiêu tán, không gì quan trọng bằng việc cô đã trở về.

Hắn nghĩ rốt cuộc ông trời cũng cho hắn cơ hội. Lần này, hắn sẽ giữ cô thật chặt. Nhưng hiện tại hắn mới hiểu được, cơ hội nào cũng cần phải trả giá, hơn nữa giá lại quá cao.

Hắn lo lắng Giản Ngưng sẽ vì Tiểu Địch mà mất đi dũng khí sống, nên đã cố dùng thủ đoạn ép cô sinh con. Ít nhất sau khi Tiểu Địch đi rồi, giữa bọn họ còn có một đứa bé. Thế nhưng cô không muốn vì hắn sinh con. Nghĩ đến vẻ mặt quyết tuyệt kia của cô, hắn không khỏi cười khổ.

Giữa hai người sẽ không có đứa con nào nữa, ngay cả một sợi dây ràng buộc mỏng manh cũng không. Cố Trường Dạ đi khắp nơi tìm kiếm cô, cũng cho người của lão Tứ đi tìm, hắn thực sự sợ cô sẽ kích động, làm chuyện không may.

Bao nhiêu người tìm kiếm Giản Ngưng trong thành phố, nhưng ngay cả một tin tức cũng không có. Cố Trường Dạ trầm mặc một lát, quay đầu xe, hắn nghĩ ra một chỗ cô có thể đi.

Cô quả nhiên ở trước mộ Tiểu Địch.

Nếu không phải hắn đến gần, cũng không phát hiện cô đang ngất xỉu. Cô mặc quần áo thật dày, nhưng đã bị mưa thấm ướt sũng. Mắt cô nhắm chặt, Cố Trường Dạ thể nhưng không dám nhìn đến nét mặt cô, cô giống như đang ngủ, cũng giống như sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Cô sốt cao, hôn mê bất tỉnh... Sắc mặt Cố Trường Dạ xanh mét, mấy vị bác sĩ bị hắn chất vấn hồi lâu. Họ cảm thấy cũng thật lạ, thuốc đã tiêm mấy liều, theo lẽ thường cô phải hạ sốt rồi mới đứng. Nhưng cô vẫn sốt cao, so với thời điểm mới đưa về thậm chí còn nghiêm trọng hơn, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng nguy hiểm tới tính mạng.

“Khả năng bệnh nhân không muốn tỉnh lại...”

“Ý thức rất yếu...”

“Cứ như vậy, chỉ sợ...”

Cố Trường Dạ không nghe nổi, vọt lên túm cổ áo bác sĩ, “Một con cảm lạnh mà các ông cũng không chữa được, tôi tốn nhiều tiền chỉ để nuôi một đám lang băm hay sao?”

Chu Thừa Nghiệp lập tức tiến lên nói lỏng tay Cố Trường Dạ ra, dùng ánh mắt ý bảo bác sĩ mau mau rời đi. Cố Trường Dạ xoay người, hung hăng đánh một quyền lên tường.

Cố Trường Dạ biết Chu Thừa Nghiệp định an ủi hắn, liền đẩy cậu ta ra, ánh mắt gắt gao nhìn cô đang nằm trên giường. Khuôn mặt trắng bệch thường ngày của cô, giờ phút này lại hồng hào đến nhức mắt.

Hắn nhắm mắt lại, như thế nào cũng không ngăn được cô bắt lực trong lòng bốc lên. Tiểu Địch không còn, hắn có thể không đau lòng sao? Nhưng hắn phải kiên cường, bản thân một người đàn ông, tuyệt đối không thể ngã xuống.

Loại cảm giác này, nhìn người mình yêu thương phải nằm xuống, so với chính bản thân mình chết còn đau khổ hơn.

Khi đó Hoàng thành chưa được như bây giờ, cũng chỉ là đám côn đồ nhai ranh ô hợp. Cố Trường Dạ trưởng thành cùng anh em, kiên định tin tưởng. Đứng đầu là Lương Kim Bằng, mắc bệnh kiêu ngạo lại hay đa nghi, thận trọng. Từ lúc Cố Trường Dạ chậm rãi có thể lực của riêng mình, Lương Kim Bằng tìm trăm phương ngàn kế muốn giết Cố Trường Dạ. Cố Trường Dạ biết tính cách Lương Kim Bằng, nếu hắn không phản kích, vậy chỉ có con đường chết.

Thời điểm đó thế lực Cố Trường Dạ vẫn chưa đạt đến đỉnh điểm, thậm chí còn bị phân tán. Mấy năm này, Lương Kim Bằng cố ý chèn ép hắn, nhưng cũng không dám chân chính ra mặt. Cố Trường Dạ theo Lương Kim Bằng nhiều năm, nếu trực tiếp động thủ, e sẽ làm anh em không phục. Bọn họ muốn đặt cược một chuyến làm ăn, trung thành cùng nghĩa khí, điều này Lương Kim Bằng hiểu được.

Lương Kim Bằng không dám tùy ý động vào Cố Trường Dạ, nhưng cũng không từ bỏ ý niệm giết chết Cố Trường Dạ trong đầu. Hắn sai Cố Trường Dạ đi làm một cuộc giao dịch. Cuộc giao dịch này, mức lợi ích khổng lồ, hơn nữa quan hệ ngoại giao cũng rất lớn, làm cho mọi người tin tưởng Lương Kim Bằng đối với Cố Trường Dạ thực sự coi trọng. Cố Trường Dạ không tiện từ chối, lại phải dốc hết sức hoàn thành, nếu không, mọi chuyện chắc chắn hắn sẽ phải gánh chịu. Nếu hắn gặp chuyện không may, không chỉ có mình hắn, mà anh em đi theo hắn cũng bị liên lụy. Dưới kia còn không biết bao nhiêu kẻ ngày đêm nguyện rửa Cố Trường Dạ chết để đoạt lấy cơ hội trong tay hắn, chuyến này, hắn không những đặt cược bản thân mình, còn đặt cược cả tính mạng anh em.

Cố Trường Dạ làm việc cẩn thận, trước đó có nguy trang đến vài quán bar nhỏ để xem xét tình hình. Quán bar nhỏ nhưng nhiều người đi lại, tập hợp đủ mọi loại ngành nghề.

Cố Trường Dạ chuẩn bị tốt tất cả xong, mới dẫn người đi giao dịch. Nhưng khi người của hắn đã đến địa điểm giao dịch, đối phương lại không thấy đâu. Cố Trường Dạ đã cảm thấy có điểm không thích hợp, liền nhanh chóng rút lui. Lúc này người của bang phải khác đột nhiên lao ra, trực tiếp muốn trừ khử bọn họ.

Trong lòng Cố Trường Dạ đã biết, Lương Kim Bằng muốn mượn tay người khác loại bỏ hắn. Đến lúc hắn chết, Lương Kim Bằng cũng tuyệt đối không liên quan. Hơn nữa cho dù hắn không chết, giao dịch không thành, uy tín của hắn cũng giảm đi một nửa.

Một mình Cố Trường Dạ đánh không lại nhiều người, hắn bị thương, phải mau chóng tìm cách tẩu thoát. Thời khắc đó hắn quyết định, Lương Kim Bằng, người này không giết không được.

Sau này nhờ Quan Diêm kéo dài thời gian, người của Lương Kim Bằng lâu sau mới tìm được hắn. Cố Trường Dạ trở về, Lương Kim Bằng liền công khai tố về bắt nạt. Hàng hóa bị người ta đoạt đi rồi, Cố Trường Dạ chỉ có thể âm thầm chịu đựng, hết thấy đều nhận hắn chuẩn bị không tốt. Tuyệt đối không đánh rần động cò tới Lương Kim Bằng.

Trong lúc hắn âm thầm chuẩn bị đối phó với Lương Kim Bằng, Lương Kim Bằng lại chỉ đích danh hắn cưới Thiêm kim tiểu thư của Giản thị, Giản Ngưng. Đương nhiên Cố Trường Dạ cự tuyệt. Lương Kim Bằng càng thêm bất mãn, thậm chí trước mặt mọi người nạt nộ, nói Cố Trường Dạ không để hắn vào mắt, ám chỉ nếu hắn không nghe lời thì lập tức cút đi.

Cố Trường Dạ còn chưa kịp hành động gì, Quan Diêm đã tự sát. Hắn tức giận, anh em của hắn đều can ngăn hắn không được làm bừa, nếu không hậu quả khó gánh được. Hắn khó khăn lắm mới dẫn lòng mình nhìn xuống, chỉ có nhìn mới có thể báo thù cho Quan Diêm. Chỉ có nhìn mới có thể khiến tất cả những người kia phải trả giá đắt.

Cố Trường Dạ đồng ý với đề nghị của Lương Kim Bằng. Lương Kim Bằng muốn hắn cưới ai, hắn liền cưới. Cứ để Lương Kim Bằng nghĩ Cố Trường Dạ là con kiến trong tay hắn, muốn làm gì thì làm. Chỉ là Lương Kim Bằng ra ngoài lại nói muốn tốt cho tiền đồ của Cố Trường Dạ. Giản gia có quyền lực, tiểu thư kia cũng xinh đẹp, sẽ làm vợ tốt của Cố Trường Dạ.

Cố Trường Dạ cứ như vậy cưới Giản Ngưng.

Cố Trường Dạ đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn Giản Ngưng. Hắn nhớ rõ Giản Ngưng từng nói với hắn, cô mới là người năm đó cứu hắn. Về sau hắn mới biết được, Giản Ngưng cùng Quan Diêm có quan hệ.

Khi đó Cố Trường Dạ không phải là không tin Giản Ngưng, chỉ là đối với Giản Ngưng luôn luôn khinh thường. Nếu như vậy mà có thể cứu được mạng hắn... Hắn trào phúng cười khinh miệt. Giản Ngưng quả nhiên là sống trong tháp ngà, bản thân ngây thơ, cũng nghĩ người khác ngây thơ.

Hắn khi đó nhìn đến khuôn mặt ngây thơ của Giản Ngưng, lại nghĩ đến Quan Diêm đang nằm lạnh trong lòng đất, ngực phẫn nộ không thôi.

Hiện tại đột nhiên hắn nghĩ, Quan Diêm đối với hắn, tình cảm tốt cùng là bao nhiêu? Cô cứu hắn, rốt cuộc là cố tình hay vô tình?

Cố Trường Dạ thừa nhận, hắn đối Quan Diêm đều là những cảm xúc đầu tiên. Là rung động, một người con gái nguyện ý vì hắn mà hy sinh lớn lao như thế, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, hơn nữa còn là một người xa lạ. Sau đó hắn chăm sóc cô, mà cô cũng không nói nhiều gì với hắn.

Cố Trường Dạ sớm đã nghĩ tới, người con gái có thể ở bên cạnh hắn, không cần phải vĩ đại, nhưng ít nhất cũng phải cùng hắn kề vai chiến đấu. Không thể giống như Lâm Đại Ngọc suốt ngày chỉ biết sụt sùi. Điểm này hắn rất hài lòng với Quan Diêm.

Quan Diêm có một yêu cầu với hắn, là cùng nhau đến trường Đại học của cô, nói chia tay với bạn trai. Trong lòng Cố Trường Dạ băn khoăn, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lời cô không muốn nói thì để tùy cô đi.

Hắn nghĩ nếu cô đã chia tay với bạn trai, vậy tất nhiên là sẽ đến với hắn? Mà cô cũng là kiểu con gái hắn thích, bề ngoài nhu nhược, nội tâm kiên cường. Không thể không nói, Quan Diêm làm cho hắn xiêu lòng.

Khi đó hắn nghĩ, sẽ cùng cô đi hết chặng đường tươi đẹp sau này.

Nhưng giờ hắn nhớ lại rõ ràng, Quan Diêm chưa từng nói cô yêu hắn. Cũng chưa từng nói cô muốn gả cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Giản Ngưng cuối cùng cũng hạ sốt, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, mắt nhắm nghiền trên giường bệnh. Cố Trường Dạ đứng từ xa nhìn cô, không đến gần, cũng không rời đi. Trong lòng hắn hy vọng, cô phát sốt giống hôm qua, như vậy mặt sẽ đỏ rục, sẽ cho hắn thấy biểu hiện của sự sống. Nhưng như bây giờ, khuôn mặt cô trắng bệch giống hệt năm năm về trước, làm cho hắn ức chế không thôi. Hắn không kim được nghĩ đến cảnh tượng cô nằm trong vũng máu, khoảnh khắc mà thế giới của hắn tựa hồ sụp xuống. Nhiều năm như vậy đã trở thành ác mộng của hắn, không bao giờ có thể khiến hắn quên đi.

Hơi thở cô rất nhẹ, giống như bị thứ gì đó hút hết ra. Hắn muốn ngăn cản, nhưng như thế nào cũng không làm được.

Loại cảm giác bất lực này, hành hạ đến lục phủ ngũ tạng hắn đều đau. Nhưng tìm không ra vết thương, nên không thể chữa lành được.

Cố Trường Dạ đứng ở cửa phòng bệnh, thân ảnh vắng lặng mà tiêu điều, làm cho Lục thiếu Hạng Thiên Dật chỉ có thể ngừng bước chân. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của Đại ca, giống như cỗ xác không linh hồn nào có thể xâm nhập. Cố Trường Dạ chỉ đứng yên ở đó, không dám đi vào, cũng không dám lùi xa.

Hạng Thiên Dật đoán nửa ngày, mới đi tới chỗ Chu Thừa Nghiệp chào hỏi, “Đại ca như vậy rất không ổn.”

Chu Thừa Nghiệp gật đầu, “Đã canh chừng chị dâu mấy ngày mấy đêm không chớp mắt rồi, ổn sao được mà ổn.”

Hạng Thiên Dật âm thầm kinh ngạc, nhớ tới bộ dáng năm năm trước của Đại ca, liền cảm thấy hóa ra chuyện gì cũng đều có nguyên nhân của nó. Anh nghĩ không biết có nên khuyên Đại ca không, cuối cùng vẫn là nhìn không được tiến lên vỗ vai, “Đại ca về nghỉ ngơi đi. Ở đây có em với Nhị ca rồi. Chị dâu có chuyển biến lập tức báo cho anh.”

Cố Trường Dạ lắc đầu. Hắn có tùy tiện sửa soạn qua, không đến nỗi không thể gặp người. Chỉ là râu không cạo, sắc mặt lại mỗi một, tạo cho người khác cảm giác lờ lờ.

Tác phong của Cố Trường Dạ nói một không nói hai, Hạng Thiên Dật hiểu. Những lời đã chuẩn bị tốt, anh đều thu lại trong lòng.

Một lát sau có bác sĩ tới kiểm tra, biết đối với Cố Trường Dạ không thể nói thẳng, đành phải uyển chuyển nhắc khéo bệnh nhân không có ý thức muốn tỉnh lại. Có lẽ là do chính cô không muốn tiếp nhận sự thật. Bây giờ chỉ còn cách kích thích cô, làm cho cô cảm thấy việc sống sót có ý nghĩa, vậy mới có thể nhanh tỉnh lại.

Cố Trường Dạ trầm mặc nghe, chỉ gật đầu, không phát giận giống mấy hôm trước.

Buổi tối, một mình Cố Trường Dạ ở lại phòng bệnh với Giản Ngưng. Phòng bệnh bố trí thêm một chiếc giường nhỏ cho hắn nên cảm giác hẹp hơn rất nhiều. Cố Trường Dạ nằm trên giường, bóng đêm thâm trầm, phòng bệnh yên tĩnh như u cốc. Hắn giảm hô hấp của mình xuống mức nhẹ nhất có thể, thẳng đến khi có thể nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, lúc này mới chính thức an tâm.

Nhưng hắn vẫn không ngủ được, ngộ nhỡ cô tỉnh lại lúc hắn ngủ thì sao? Hắn mơ mơ màng màng, đầu óc hỗn loạn một mảnh. Hắn nhớ đến quãng thời gian hắn bị cha mẹ vứt bỏ, vận khí tốt được vào cô nhi viện. Trong đây ngoại trừ không lo bị chết đói, những thứ khác cũng chẳng tốt đẹp hơn được bao nhiêu. Mỗi đứa bé ở đây nguyện vọng lớn nhất đều là được những gia đình tốt nhận nuôi. Có rất ít gia đình muốn nhận nuôi trẻ tám năm, bảy tuổi. Họ đều muốn nhận những đứa trẻ sơ sinh, hoặc là một hai tuổi, đủ để chưa nhận thức được điều gì. Mà độ tuổi của hắn, vừa vặn khiến người ta ghét bỏ.

Hắn không nhớ năm bao nhiêu tuổi thì hắn rời nơi đó. Từng sắp chết đói, từng bị người đòi đuổi đánh. Sau đó hắn phát hiện, hắn thích đánh nhau. Từ đó hắn bắt đầu những tháng ngày dùng bạo lực kiếm sống.

Có lẽ do ông trời sắp đặt, Cố Trường Dạ đi theo Lương Kim Bằng. Ban đầu chỉ là hạng nhai nhép cho Lương Kim Bằng lợi dụng, làm việc nhiều nhất, được hưởng ít nhất. Bản thân hắn không so đo nhiều, có thể sống qua ngày, đã là quá đủ với hắn. Càng ngày hắn mới càng hiểu được, cùng coi nhau như anh em, nhưng Lương Kim Bằng lấy vẻ cao cao tại thượng ra, đối với hắn không để trong mắt.

Loại người Cố Trường Dạ ghét nhất, chính là đám người ở trên cao, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng lại không do bản thân kiên cường đạt được.

Thật không may, vợ hắn sắp cưới, lại chính là một người như thế.

Hắn nhìn cô ngây thơ cười, ngây thơ chiều chuộng lấy lòng hắn, hắn lại càng khó chịu.

Hắn nhớ nhất một câu trong tiểu thuyết: Cho dù tôi đang ngồi đối diện với em, em mỉm cười ngọt ngào với tôi, đối xử tốt với tôi, nhưng tôi lại vẫn tuyệt

vọng, bởi tôi và em không cùng một thế giới.

Phòng bệnh trống vắng đột nhiên phát ra tiếng kêu trầm trầm. Cố Trường Dạ vội choàng tỉnh, trên mặt đều là mồ hôi ướt đẫm. Hắn chậm rãi bình ổn hô hấp, lau mồ hôi lạnh trên mặt, xác định lại, đúng là cô đang nói chuyện. Thanh âm của cô rất thấp, nhẹ nhàng kêu: Tiểu Dịch của tôi...

Cố Trường Dạ bật đèn, nhìn thấy từ mắt cô chảy ra hai hàng lệ, bị thương cùng tuyệt vọng hiện lên rõ ràng. Hắn không hiểu, yết hầu có chút ngại ngái, hần thễ nhưng cắn răng nuốt xuống.

Cô vẫn không tỉnh lại, bác sĩ kiểm tra xong, kết luận giống như trước.

Từ thiếu, Thất thiếu, Bát thiếu đều tới, khuyên Cố Trường Dạ về nghỉ ngơi, ở đây đã có bọn họ trông chừng, tuyệt đối không để chị dâu xảy ra bất cứ chuyện gì. Cố Trường Dạ hất tay, ý bảo bọn họ đừng nói nữa, “Cô ấy rất nhanh sẽ tỉnh lại thôi.” Ngữ khí hắn cực kì kiên định, khiến không ai dám hoài nghi lời hắn nói.

Cố Trường Dạ bắt ba người trở về, tự làm tốt việc của mình, không cần lo cho hắn. Chuyện của hắn, hắn tự biết cách giải quyết. Lúc này mọi người mới yên tâm rời đi.

Cố Trường Dạ lại lập lại trạng thái giống như trước. Ban ngày chỉ ở bên ngoài phòng bệnh, đứng từ xa nhìn vào.

Hắn tiện tay cầm một chiếc ghế, ngồi đến bên giường Giản Ngưng. Mí mắt cô vẫn đóng chặt, nước mắt đã sớm không còn. Hắn yên lặng ngồi nhìn cô hồi lâu, ma xui quỷ khiến vươn tay đến chóp mũi cô, cảm nhận được hơi thở ấm áp, ánh mắt lạnh đậm mới trở nên nhu hòa.

Cố Trường Dạ cúi người xuống, môi áp vào bên tai cô, “Em cứ ngủ như vậy, định mặc kệ ba trong bệnh viện sao? Còn anh trai trong trại cai nghiện, cũng bỏ mặc nốt hay sao?” Nói xong hắn cười cười, “Cũng đúng, dù sao em cũng không phải lần đầu tiên ích kỷ. Năm năm trước có thể bỏ lại họ, tự mình đi sống cuộc sống vui vẻ. Đương nhiên hiện tại cũng có thể như vậy.”

Hắn nói xong, mắt lại nhìn chăm chăm vào cô. Cô không hề động, ngay cả lông mi cũng không rung một chút.

Cố Trường Dạ bóp chặt tay, “Em thật muốn ích kỉ giống năm năm trước? Cái gì cũng không cần, cái gì cũng không quan tâm?”

Giản Ngưng vẫn là an tĩnh ngủ trên giường.

Cố Trường Dạ nhìn chăm chăm đạo thân ảnh, cảm giác bất lực tập kích hắn. Hắn buông ra nắm đấm ở tay, hắn sẽ không thua cô, tuyệt đối không thua.

Hắn hừ một tiếng, “Em cảm thấy nếu em đi cùng Tiểu Dịch, Tiểu Dịch sẽ vui sao? Không đâu, Tiểu Dịch sẽ khó chịu.” Hắn lại tăng âm lượng, “Hon nữa hiện tại Tiểu Dịch cũng đi xa rồi, em sẽ không tìm thấy nó. Sẽ phá hư cuộc sống hiện tại của nó. Em xem em ích kỉ như vậy, vừa rủ bỏ trách nhiệm với hai người, vừa đi phá hư cuộc sống của người khác...”

Cô vẫn không động đậy, im lìm, giống như sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cố Trường Dạ thất vọng nhắm mắt lại, đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh, châm thuốc hút. Hắn không ngừng hút, điều này cháy hết, liền châm điếu khác. Thẳng đến khi hắn có thể cảm nhận vị tanh của máu trong cổ họng, rồi ruốc mới ngừng lại.

Trước kia hắn nghĩ, chỉ cần còn sống, mọi chuyện đều có hy vọng. Hiện tại, ngay cả một tia hy vọng sống cũng không có.

Một đồng đầu thuốc lá, dường như có thể cảm nhận được người hút có bao nhiêu khôn khổ, bất an.

Ban đêm, Cố Trường Dạ vẫn để đèn, vẫn là ngồi bên giường canh chừng cô.

“Bệnh của ba em càng ngày càng nặng, bác sĩ nói sẽ không sống được bao lâu nữa. Tình hình anh trai em cũng không tốt lắm, lén hút thuốc phiện bị phát hiện, đòi tự sát mấy lần rồi...”

Hắn ở bên giường, không biết là tự nói với mình hay là thi thảm cho cô nghe, liên tục như vậy mấy ngày. Giản Ngưng vẫn không tỉnh lại, tình hình rất không tốt. Các bác sĩ đều lo lắng, lo sợ Giản Ngưng sẽ xảy ra chuyện gì, bọn họ sẽ phải gánh vác nặng nề từ vị tổng tài kia.

Sắc mặt Cố Trường Dạ càng lúc càng thâm trầm.

Hôm nay hắn lại đứng bên giường Giản Ngưng. Cô không tỉnh lại, cô căn bản không muốn tỉnh lại. Sự thật đau đớn dằn vò hắn, không cách nào chữa trị. Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Hắn đánh một quyền mạnh lên giường, không kìm chế được xông đến túm cổ áo cô, “Em tỉnh lại cho tôi, đừng ở chỗ này giả chết. Em chính là cố ý, đừng có giả bộ, đứng lên đi...” Hắn buông cô ra, cô lại vô lực ngã xuống, “Vậy để xem em có thể giả bộ đến khi nào.”

“Tôi cho em biết, Giản Ngưng. Em thật tưởng tôi đã biến thành một người chồng tốt, một người cha tốt? Tôi cũng chỉ đang diễn cùng em mà thôi. Em nghĩ tôi quên Quan Diêm từng chết thế nào sao? Thật ngu xuẩn, một chút tiến bộ cũng không có.”

“Em nghĩ tôi tốt bụng giúp em chống đỡ Giản thị? Nực cười. Cứu vớt ba em cùng anh trai, chẳng qua chỉ là muốn em trở về nhìn xem bọn họ có bao nhiêu thê thảm, nhìn xem người thân em cỡ nào thống khổ mà thôi. Nghĩ xem vì sao ba em phát điên? Tự nhiên bị thế sao? Là tôi nói cho ba em biết, anh

trai em hút thuốc phiện không thể vãn hồi, hại công ty làm ăn thua lỗ...”

“Còn anh trai em, em cảm thấy sao anh ta đột nhiên hút thuốc phiện? Cũng chưa từng nghĩ tới người phụ nữ hại đời anh ta, là ai phải đến sao?”

Cố Trường Dạ cười âm hiểm, mặt kẻ sát Giản Ngưng, “Em nghĩ đến đây là kết thúc rồi sao? Không bán khoản việc, vì sao lúc Tiểu Dịch ở với em, vẫn còn khỏe mạnh như vậy. Mà khi vừa gặp tôi, liền phát bệnh nan y? Tôi cho em biết, người thân của em, tất cả đều do tôi hại. Mà giờ em nhát gan nằm đây, sợ rồi sao? Không tính vì bọn họ báo thù? Quên Tiểu Dịch chết thế nào rồi phải không?”

“Tôi tính cùng em chơi mấy ván, cuối cùng chỉ một đả kích nhỏ em đã không chịu nổi...”

Ngực cô đột nhiên phập phồng, miệng thở dốc. Đôi lông mày nhăn nhó đến thống khổ. Giản Ngưng mở mắt, nhìn đến người trước mặt, trong mắt cô hận ý giống như ngọn lửa bùng cháy lên.

Tâm Cố Trường Dạ giờ khắc này mới được thả lỏng xuống. Hắn vội vàng ấn chuông, gọi bác sĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Môi Giản Ngưng mấp máy, cô còn chưa kịp nói gì, miệng đã phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ một khoảng chỗ trước ngực. Tâm Cố Trường Dạ lại được một phen gọn sóng. Các bác sĩ rất nhanh có mặt, lập tức đẩy Giản Ngưng sang một phòng bệnh khác, kiểm tra thân thể lại toàn bộ. Giản Ngưng đã nằm viện hơn nửa tháng, các bác sĩ ở đây mỗi lần nghĩ đến vị Cố tổng tài này đều dựng tóc gáy, toàn tâm toàn ý hy vọng Giản Ngưng mau chóng khỏi bệnh rồi xuất viện. Nếu không bọn họ chỉ còn nước tự xin nghỉ việc, mới có thể đảm bảo tính mạng.

Cố Trường Dạ trầm mặc, cũng không phản phó cái gì. Nhưng các bác sĩ rất rõ ràng phải chăm sóc thật tốt cho vợ anh ta. Theo quan sát, ngay cả những việc nhỏ nhất như tiểu tiện của vợ, anh ta cũng tự mình làm, không giao cho người khác. Dù biết anh ta coi trọng vợ mình cỡ nào.

Sau khi kiểm tra một lượt, mọi người đều thở phào. Giản Ngưng tạm thời không có trở ngại, ngụm máu kia coi như thông suốt các bộ phận bị máu đông tích tụ. Tuần hoàn máu của cô tốt hơn lúc trước rất nhiều, bây giờ chỉ cần về nhà bồi bổ, liền không còn vấn đề gì nữa.

Cố Trường Dạ nghe bác sĩ hội chẩn, lát sau mới nhẹ gật đầu.

Sau khi Giản Ngưng tỉnh lại, Cố Trường Dạ hoàn toàn biến mất khỏi bệnh viện.

Giản Ngưng tự mình ra viện, trở về Cách nhả. Di Trương nghe tin cô ngất xỉu, ở nhà lo lắng không yên. Thấy Giản Ngưng trở về, nhịn không được ôm cô khóc lớn. Giản Ngưng an ủi Di Trương một lúc, rồi lấy một khoản tiền lớn đưa cho đi. Di Trương từ chối, Giản Ngưng rất cứng rắn giải thích, người thân của cô, một người trong bệnh viện tâm thần, một người trong trại cai nghiện, đi xem như cũng là người thân của cô rồi. Hiện tại cô có chuyện khác phải làm, e là không ở cùng với đi được. Di Trương nghe Giản Ngưng nói xong, hân huyên một lúc, mới tính chuyện rồi đi.

Giản Ngưng tiễn Di Trương đi, người tới đón là con trai của đi. Nhìn qua phúc hậu lại chân thành, ắt hẳn là người con rất có hiếu.

Đợi Di Trương đi rồi, Giản Ngưng một mình đi dạo hết nhà, từ trên lầu xuống dưới lầu. Căn nhà rộng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân cô. Trải qua bao nhiêu chuyện, ký ức của cô giờ đây vỡ vụn thành những mảnh nhỏ mà bén nhọn, mỗi giờ mỗi khắc đều chực chờ đâm vào tim cô.

Cô nhìn căn phòng quen thuộc, lùi từng bước đi ra, giống như nó nhất định trở thành phần ký ức mà cô trân quý nhất. Lúc đi ra cổng, cô không cách nào ngăn mình ngược nhìn lên cây hoa quế kia. Nó vẫn không nở hoa, cho tới bây giờ đều chưa một lần nở hoa, giống như tình yêu của cô, chỉ có đắm chìm rồi tàn lụi, mãi mãi chẳng thể nở hoa nữa rồi.

Giản Ngưng đến bệnh viện tâm thần ở ngoại ô. Cô không có ý định muốn khơi gợi lại ký ức của ba, cũng không cần ba phải nhớ cô là ai nữa. Cô chỉ đứng từ xa, yên lặng nhìn ba mình. Thình thoảng, cô sẽ đích thân xuống bếp làm vài món, sau đó năn nỉ y tá cho Giản Trung Nhạc ăn.

Mỗi lần nhìn thấy ba ăn đồ ăn do tự tay mình nấu, cô đều mãn nguyện cười. Sau đó, cô lại đi thăm Giản Nhất Phàm. Tình trạng của anh không tốt lắm, người rất uể oải, thiếu sinh khí, chưa có tiến triển gì tích cực.

Mấy ngày nay, sinh hoạt của cô lặp đi lặp lại, đến bệnh viện thăm Giản Trung Nhạc, sau đó lại đến trại cai nghiện thăm Giản Nhất Phàm.

Lại như vậy tiếp tục vài ngày, cô mới quyết định trở lại Giản thị. Thái độ Ngô Toàn Hành với cô hết sức nhiệt tình, khuyên cô mau chóng đến công ty làm việc, dù sao đây cũng là sản nghiệp của Giản gia, cô phải có một phần trách nhiệm gánh vác.

Tin này truyền đến tai Cố Trường Dạ. Hắn ngồi trong phòng làm việc trầm mặc hồi lâu. Nghĩ một lát, cuối cùng cũng không ra được kết luận cô chuẩn bị

có kế hoạch gì. Hắn dứt khoát không nghĩ đến nữa, cô thích làm gì, vậy cứ để cô làm đi.

Cố Trường Dạ ở công ty làm việc nhiều ngày, Tứ thiếu, Lục thiếu khuyên hắn về nhà nghỉ ngơi, hắn cứng nhắc không về, lại không muốn nhìn đến ánh mắt ân cần của bọn họ, dường như tâm sự nặng nề của hắn đều bị phơi ra hết.

Cố Trường Dạ lái xe, chuẩn bị về nhà. Xe vừa vào đến cổng, hắn từ xa đã nhìn thấy một đạo thân ảnh. Cô đứng nơi đó, tựa hồ còn nở nụ cười với hắn.

Cố Trường Dạ nhìn chằm chằm bóng trắng, xác định bản thân không nhầm. Hắn bấm môi trong vô thức, tim không hiểu tại sao đập nhanh thêm mấy hồi. Từ sau khi cô đi, ngày nào khi hắn lái xe một mình trở về, cũng sinh ra loại ảo giác như vậy. Cô đối với hắn cười, cho dù nụ cười kia làm cho mọi người kinh hãi. Hắn lúc ấy không phân biệt nổi cô là quỷ hồn hay ảo giác, nhưng hắn biết, hắn ngày càng không muốn trở lại nơi này.

Hiện tại, hắn thấy nụ cười trên mặt cô, chân thật như vậy, hoàn toàn không có tí nào liên quan đến ảo giác.

Ngay trước khi mũi xe lao vào người cô, hắn đạp phanh lại.

Giản Ngưng bước từng bước nhỏ tới, đến bên cạnh hắn. Ánh mắt Cố Trường Dạ nghiêm khắc lạ thường, thậm chí còn lộ ra vài tia phòng bị.

“Tôi đoán anh hôm nay sẽ về, thật không ngờ may mắn như vậy. Chẳng lẽ giữa chúng ta có thần giao cách cảm?” Cô biểu tình thoải mái, cười đến sáng lạn.

Cố Trường Dạ hạ cửa kính xe xuống, phát hiện yết hầu mình khô khát. Hắn nhìn chằm chằm cô, không nói một lời.

Giản Ngưng cũng quan sát hắn hồi lâu, cúi đầu xuống, “Cố Trường Dạ, lời trước kia của anh, còn tính không?”

Hắn nhẹ hất cằm, môi vẫn mím chặt, cô tốt cùng là muốn làm gì?

Thấy hắn không nói gì, Giản Ngưng thu nét cười. Cô vươn tay, bắt lấy tay hắn, đặt lên cổ mình, “Anh nói anh hứng thú với tôi, loại hứng thú này còn không?”

Ý tứ rõ ràng như vậy. Cô hỏi hắn, đối với thân thể cô có còn hứng thú không. Cô nhìn hắn mong chờ, đợi hắn đáp lại.

Cố Trường Dạ thu hồi tay mình, cũng thu hồi ánh mắt dừng trên cổ cô.

“Lên xe.”

Đây là câu trả lời của hắn.

Giản Ngưng nhẹ nhàng cười, lên xe, thật sự theo hắn vào biệt thự.

Hai người trở về, nhóm người giúp việc nhanh chóng trở nên bận rộn. Mấu chốt nhất chính là không khí tựa hồ không giống trước kia nữa. Khuôn mặt cô chủ không còn mang vẻ bi thương khó nén. Hiện tại, tâm tình cô có vẻ tốt hơn, như vậy cậu chủ cũng không chừng ra bộ mặt lạnh như tiền nữa. Sơn hào hải vị cũng vì thế mà tươi ngon thêm mấy phần.

Giản Ngưng cùng Cố Trường Dạ ăn cơm. Hắn ăn rất chậm, không nhìn cô đến nửa con mắt, cũng không có ý định nói chuyện với cô. Giản Ngưng vốn là muốn tìm chuyện gì đó tán gẫu với hắn, cuối cùng vẫn là gạt đi ý niệm trong đầu, an tâm ăn cơm.

Ăn cơm xong, Cố Trường Dạ đến thư phòng xử lý chút chuyện. Giản Ngưng đi dạo một vòng sân cho xuôi cơm, cuối cùng trở về phòng.

Căn phòng cô bước đến, là căn phòng Cố Trường Dạ vẫn hay ở năm xưa.

Cố Trường Dạ ở thư phòng không bao lâu, liền trở về phòng. Hắn bước vào, không thấy cô bên trong, ánh mắt không hiểu sao vụt qua tia thất vọng. Quay người lại, chợt thấy cô đang đứng trước ban công, gió thổi làm mái tóc cô bay tán loạn, lại làm cho hắn cảm giác cô giờ phút này cỡ nào điềm tĩnh.

Hắn lập tức đi tới, “Sao còn chưa ngủ?” Hôm nay gió không lớn, nhưng cũng rất lạnh.

Giản Ngưng quay đầu nhìn hắn, “Tôi đang đợi anh.” Tay cô nắm chặt lan can lạnh băng, như vậy mới có thể làm cho cô giữ vững lý trí.

“Vì sao?” Hắn vươn tay, chơi đùa vài cọng tóc của cô. Hắn không dùng lực, nên cô cũng không cảm thấy có gì quá phiền. Hiện nhiên hắn không phải là hỏi tại sao cô muốn chờ hắn, mà là tại sao hôm nay cô xuất hiện. Như vậy rất không hợp lẽ thường, ắt phải có nguyên nhân.

“Tôi nghĩ xong rồi.” Thanh âm của cô trong đêm tối rõ mồn một, “Ba tôi, hay anh trai, cả công ty nữa. Tôi biết vị trí hiện tại của mình, chỉ có thể dựa vào anh mới có thể đạt được tất cả những gì tôi mong muốn.”

Cố Trường Dạ nhìn cô, mãi không nói gì.

“Trước kia là tôi ngu ngốc, không biết lo lắng chu toàn. Ba tôi và anh trai đã như vậy, công ty tôi cũng điều hành không nổi. Việc duy nhất tôi có thể làm bây giờ, là quên hết mọi chuyện trước kia, tìm một cuộc sống mới tốt hơn. Tôi nghĩ, đây cũng là điều mà ba và anh tôi mong muốn...” Cô cúi đầu, “Còn Tiểu Dịch, chắc chắn nó cũng mong tôi được như vậy...”

Tay Cố Trường Dạ bóp chặt lan can, thì ra lạnh như vậy... Đôi mắt hần chột lóe, đáy lòng dâng lên vài phần phiền muộn. Giản Ngưng, em nếu muốn diễn kịch, thì nên diễn đạt một chút.

Tâm tình Cố Trường Dạ trong chốc lát buông lỏng xuống, “Sao đột nhiên lại nghĩ như vậy?”

Lời này của hần là đang nghi ngờ cô? Nhưng cô không trốn tránh, đón nhận ánh mắt của hần, “Cục diện công ty bây giờ, ngoài mặt Ngô Toàn Hành luôn khuyến khích tôi, nhưng tôi biết, chính ông ta là người muốn một tay chiếm lấy Giản thị. Ba và anh trai tôi ra nông nổi như bây giờ, khẳng định là có dính dáng đến ông ta. Nhưng trong tay tôi không có gì, không thể làm gì ông ta.” Cô nhẹ nhàng thở dài, lập tức lấy lòng hần, “Anh sẽ giúp tôi phải không?”

Cố Trường Dạ không đáp.

Cô có chút nóng nảy, bắt lấy cánh tay hần, “Chúng ta còn là vợ chồng đúng không? Chồng giúp vợ là lẽ đương nhiên.”

Cố Trường Dạ cứng đờ, cũng không kéo tay cô ra, mà là vươn tay vuốt má cô, mặt kẻ sát tai cô, “Nhìn biểu hiện này của em...” Hơi thở hần ảm áp, ngữ khí tràn đầy hấp dẫn.

Ngay lúc Giản Ngưng còn chưa kịp phản ứng, môi hần đã áp lên môi cô. Cô mở to hai mắt nhìn hần, theo bản năng muốn đẩy hần ra. Nhưng tay đến giữa chừng, lại nhẫn nhịn vòng qua lưng ôm lấy hần.

Cố Trường Dạ rất hài lòng với động tác của cô. Lưu luyến rời môi cô, siết chặt lấy eo, nhắc bóng cô lên đi về phía giường.

Lúc Lục thiếu gặp chuyện không may, Tứ thiếu ngồi bên cạnh, hai người trò chuyện với nhau.

Tứ thiếu đối với hành vi của Lục thiếu không cách nào lý giải.

Lục thiếu nói, “Em cũng biết, cô ấy không phải là lần đầu tiên lợi dụng em. Biết được cô ấy lợi dụng em, em không tức giận, mà còn cảm thấy may mắn... Ít ra trong mắt cô ấy, em còn có chút giá trị...”

Cố Trường Dạ đang định đi tới, nghe được những lời này, lập tức dừng lại bước chân.

Khi đó hần không hiểu hàm ý sâu xa trong lời Lục thiếu. Giờ phút này, hần hiểu rồi.

Cô là cạm bẫy, nhưng hần vẫn tình nguyện lao vào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Giản Ngưng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày cô trở nên cứng rắn như vậy. Cuộc họp nội bộ Giản thị lần này, quả thực như con sóng ngầm trước bão. Từ ngày Giản Ngưng chân chính tiến vào Giản thị, cho dù mọi người đều không coi trọng cô, nhưng Ngô Toàn Hành mặt ngoài vẫn ngày ngày cho người đưa báo cáo tài chính tới cô, tất cả những gì cô chưa giải quyết được cũng phản phó người hỗ trợ cô, luôn miệng động viên Giản Ngưng cô có thể gánh vác Giản thị. Giản Ngưng không cự tuyệt, mặc ông ta muốn diễn thế nào thì diễn. Cô biết ông ta đang đợi ba cô tách cổ phần làm hai, chuyển nhượng cho cô và anh trai mỗi người một nửa. Khi đó ba cô không còn là cổ đông lớn nhất nữa, mới dễ dàng cho Ngô Toàn Hành thao túng công ty.

Ngô Toàn Hành kiên trì ôm suy nghĩ này tiến vào cuộc họp. Ngồi vào bàn, Giản Ngưng phát hiện những người khác nhìn cô cười trộm, dường như muốn chế nhạo cô ngu dốt. Rõ ràng Ngô Toàn Hành muốn lợi dụng cô, thế mà cô vẫn vờ như không biết lao vào.

Cuộc họp bắt đầu, theo luật sư, Giản Ngưng cùng Giản Nhất Phàm mỗi người chiếm giữ 23,8% cổ phần Giản thị. Đang lúc tất cả mọi thứ dường như đều thuận theo ý Ngô Toàn Hành, thì các cổ đông khác đều tuyên bố bán toàn bộ cổ phần của mình cho Giản Ngưng. Bởi vậy, cho dù có chia cổ phần cho Giản Nhất Phàm, Giản Ngưng vẫn là cổ đông lớn nhất Giản thị.

Ngô Toàn Hành nhìn chằm chằm những người bạn vào sinh ra tử, vào thời khắc quan trọng lại phản bội mình, tức giận không nói lên lời, ho ra một ngụm máu, lập tức được đưa đến bệnh viện.

Giản Ngưng trầm mặc nhìn, đứng dậy bước đi hờ hững. Cô không biết từ khi nào mình trở nên cứng rắn như vậy, thấy người khác thâm hiểm, trong lòng cũng không mảy may nảy sinh cảm xúc. Thậm chí cô nghĩ, nếu ba cô biết được bạn tốt phản bội mình, có phải hay không ông sẽ không tức giận, mà nhẹ nhàng bình tĩnh chờ người ta sửa sai?

Thế giới này, ai cũng có bi kịch của mình. Lòng thông cảm không cứu vớt được người khác. Chết lặng dần biến thành thói quen. Người vô cảm nhất mới

là người hạnh phúc nhất.

Nghĩ như vậy, cô cũng cảm thấy bản thân thật đáng buồn. Rõ ràng không phải cô thắng được cái gì, tất cả mầu chốt đều là Cố Trường Dạ đứng phía sau giật dây. Cô chỉ là diễn viên đứng trước ánh sáng.

Lúc Giản Ngưng ra đến cổng công ty, đã thấy Cố Trường Dạ đứng chờ. Hôm qua hai người nói chuyện, cô muốn đi thăm ba, ngoài dự kiến Cố Trường Dạ lại muốn đưa cô đi.

Giản Ngưng bước chậm chậm tới, cười ngọt ngào với Cố Trường Dạ. Cố Trường Dạ vì cô làm rất nhiều, cô hẳn là rất nên cảm kích hắn. Giản Ngưng mở cửa xe ngồi vào, tò vò giật mình khi thấy hắn đợi cô, “Mấy ngày nay anh không có việc gì sao?”

“Ừm.” Hắn liếc cô một cái, “Có hài lòng với kết quả này không?”

Giản Ngưng cười cười không nói gì, cô nghiêng đầu dựa vào cửa sổ, đánh giá hắn. Trên mặt hắn không có bất cứ biểu tình gì, đôi mắt chăm chú nhìn con đường phía trước. Quần áo phẳng phiu là lượt, giờ phút này nhìn hắn như thế, cô nhất thời không nghĩ ra được tâm tình hắn là gì. Cô thu lại ánh mắt, chột dạ nghĩ, cô không đoán được tâm tình hắn, nhưng liệu hắn có đoán được tâm tình cô?

Cô nói cô cần dựa vào hắn, hắn thật sự liền cho cô dựa vào.

Cô nói cô ở bên cạnh hắn, là vì muốn bảo vệ người nhà mình. Hắn liền bảo vệ cô, tiện thể bảo vệ luôn người nhà cô.

Cô nói cô muốn trả thù đám người từng phản bội ba cô, nên mới đến cầu xin hắn. Hắn liền tin tưởng đúng như mong muốn của cô.

Thật thật, giả giả, đối với cô mà nói, có còn quan trọng không? Giản Ngưng tự mình trả lời, không quan trọng, vốn dĩ không còn quan trọng nữa.

Đến nơi, Cố Trường Dạ cùng cô bước vào. Hắn duy trì với cô một khoảng cách nhất định, cô đi phía trước, hắn đi phía sau. Giản Ngưng nhìn hai cái bóng dưới đất, bởi vì hắn cao hơn cô, nên đi phía sau thì hai cái bóng cũng dài bằng nhau. Cô dừng hắn cũng dừng, cô bước hắn cũng bước, hai cái bóng dính liền một chỗ. Thật sự chỉ giống như đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc, cùng đến bệnh viện chăm nom ba vợ mà thôi.

Môi Giản Ngưng cong lên, ý nghĩ này thật sự chọc cười cô.

Cũng không biết có phải vì đi cùng Cố Trường Dạ mà y bác sĩ đặc biệt ân cần với cô hay không. Không cần cô chủ động hỏi, lập tức nói chi tiết tình trạng Giản Trung Nhạc cho cô nghe, ông có ăn cơm đúng giờ không, ngủ có tốt không, có không chế được cảm xúc hay không. . .

Cố Trường Dạ đứng một bên, không ngăn cản cô lại gần Giản Trung Nhạc. Y tá tìm một cái ghế đầu cho Giản Ngưng ngồi. Giản Ngưng ngồi tựa đầu vào cánh tay Giản Trung Nhạc, nhưng ông cũng không có bất kì phản ứng gì. Trên mặt ông tựa hồ có thêm vài nếp nhăn, cũng có thêm một tầng da chết. Cô vươn tay bao trọn vẹn lấy khuôn mặt Giản Trung Nhạc, ánh mắt ánh lên vài phần xót xa.

Cô nắm tay Giản Trung Nhạc, “Ba, dạo này ba có khỏe không?”

Khỏe không? Cô biết sẽ có một ngày ba chậm rãi rời xa cô, nghĩ đến đây cô đã chịu không nổi. Nhưng liệu có xuất hiện phép màu không, sẽ có sao?

Đôi mắt Giản Trung Nhạc đục ngầu, Giản Ngưng cười khổ, “Con cầu xin ba, ba khỏe lại đi, được không?”

Lông mi Giản Trung Nhạc tựa hồ giật giật, cô lập tức kích động, “Giống như trước đây, con thích gì ba đều chiều con. Lần này cũng đáp ứng con đi, được không ba?”

Giản Trung Nhạc nhìn cô một cái, tiếp tục trầm mặc.

Giản Ngưng nhìn chăm chăm Giản Trung Nhạc hồi lâu, mọi vật xung quanh yên tĩnh giống như đều chết hết. Không có kì tích, dường như cái chớp mắt vừa rồi là cô tự tưởng tượng ra. Có lẽ khởi đầu cuộc đời cô đã quá thuận lợi, vận may đã dùng hết, đến bây giờ một may mắn nhỏ nhoi cũng không thể xảy ra với cô.

Cô ngồi hồi lâu không nhúc nhích. Cố Trường Dạ đợi một lúc, rồi đi tới, nghĩ muốn đỡ cô đứng lên, “Đi thôi.”

Giản Ngưng ngẩng đầu nhìn Cố Trường Dạ, “Anh nghĩ ba tôi có thể khỏe không?”

Cố Trường Dạ không nói.

“Anh nói đi, nói chuyện với tôi đi. . .” Giọng cô đột nhiên lớn lên.

“Sẽ khỏe lại thôi.” Cố Trường Dạ gạt đầu với cô.

Giản Ngưng cứ thế nhìn hắn hồi lâu, mới nói nhỏ vào tai Giản Trung Nhạc gì đó. Sau đó cô mới đứng lên, theo Cố Trường Dạ ra về. Tâm trạng cô rất sa sút, Cố Trường Dạ tựa hồ cũng để cô muốn thế nào thì thế đi.

Xuống xe, Giản Ngưng đứng bất động tại chỗ. Cố Trường Dạ đi được hai bước mới phát hiện ra điểm bất thường của cô. Gương mặt cô nhợt nhạt, hướng hắn nở nụ cười. Hắn bước đến cạnh cô, “Làm sao vậy?”

“Cố Trường Dạ, anh sẽ bảo vệ em, sẽ yêu em, đúng không?” Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt toát ra vài phần chấp niệm, dường như nếu hắn không trả lời, cô sẽ không bỏ qua.

Cố Trường Dạ đánh giá cô hồi lâu, gương mặt cô giờ phút này tựa hồ trở thành vết cắt sâu trong lòng hắn. Từ lâu lắm rồi hắn đã không rõ ràng, cảm giác đối với cô là gì. Nhưng có một điều hắn chắc chắn nhất, hắn muốn giữ cô lại bên cạnh mình. Hắn vươn tay lên, vuốt mặt cô, ngón tay lướt nhẹ trên môi cô, “Em cứ nói đi...”

“Vậy anh sẽ bảo vệ người nhà em, đúng không?” Cô quay đầu, đáy mắt lộ ra vài phần đơn thuần lại tốt đẹp.

Cố Trường Dạ như bị hình dáng cô gái trong tròng mắt hắn hấp dẫn, vô thức gạt đầu.

Giản Ngưng lúc này mới nở nụ cười, cô vươn tay, mạnh dạn khoắc lấy tay hắn, “Trước kia anh nói em rất ngây thơ, hiện tại em thấy được anh nói đúng rồi. Đúng là em đã làm sai rất nhiều việc, khiến anh tức giận. Bây giờ em hiểu rồi, anh đừng so đo mấy chuyện ngốc em đã làm, được không?”

Cố Trường Dạ nhìn cánh tay xanh gầy níu chặt áo hắn, ánh mắt không hiểu sao nổi lên tia nhu hòa, “Ừm, được rồi.”

“Chúng ta đừng nhắc đến chuyện trước kia nữa. Chỉ cần sống tốt cuộc sống sau này là được.” Cô ngẩng đầu lên, hỏi ý kiến hắn.

“Ừm.” Hắn nhẹ nhàng gạt đầu.

Giản Ngưng cười càng vui vẻ hơn, “Chúng ta lại có thể sinh sống như một đôi vợ chồng bình thường rồi.” Cô dừng một chút, “Tiểu Dịch trên trời chắc hẳn sẽ thấy rất vui.”

Cô nói xong liền ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Cố Trường Dạ cũng nhìn theo ánh mắt cô. Thì ra, khi cô yếu mềm nhất, chính là bộ dạng này? Hắn tự hỏi nếu khi đó người hắn gặp trước là cô, sẽ có kết quả không? Không cần suy nghĩ nhiều, hắn sẽ nhận định cô gái được chiều chuộng như cô chỉ thích hợp trong phim thần tượng, cùng với hắn đúng là hai thế giới không liên quan.

“Bên ngoài gió lớn, vào nhà thôi.”

“Gió to thì sao?” Cô giả hoạt cười rộ lên, nhào vào lồng ngực hắn, “Như vậy sẽ không lạnh nữa.”

Cố Trường Dạ chìm đắm trong đôi mắt của cô, toàn thân cứng ngắc.

Người giúp việc nhìn thấy cảnh này, cười trộm với nhau. Trai tài, gái sắc, cho tới bây giờ đều làm cho người ta hâm mộ không thôi.

Khoảng thời gian tiếp theo Giản Ngưng sống rất thanh bình, cô cùng Cố Trường Dạ trải qua cuộc sống như những đôi vợ chồng khác. Mỗi lần Cố Trường Dạ rời giường, đều thấy ánh mắt cô đang nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau, cô sẽ đối với hắn mỉm cười. Làm cho Cố Trường Dạ có chút thất thần, hắn tự hỏi, liệu có phải khi hai người mới kết hôn, cô cũng là bộ dạng này, lúc nào cũng sẵn sàng nở nụ cười với hắn. Mà khi đó, hắn đáp lại cô như thế nào?

Hắn không có câu trả lời, bởi vì hắn không có bất kỳ ấn tượng nào về cô.

Cố Trường Dạ mặc quần áo xong, lúc này lại đi đến bên giường. Tầm mắt cô cũng di động theo bước chân hắn. Hắn ngồi cạnh cô, đưa tay vén môi cô tạo thành một đường cong, “Cười tươi thêm chút nữa.”

Yêu cầu này của hắn làm cho ngực Giản Ngưng cứng một giây, cô run run khoe miệng, làm biên độ nụ cười lớn hơn như ý hắn. Ngón cái Cố Trường Dạ lưu luyến từ môi cô vuốt ra đến má cô, động tác như chuồn chuồn lướt nước, dường như phải là như vậy mới là nụ cười chân chính hắn muốn thấy trên gương mặt cô.

“Cười tươi thêm chút nữa.” Hắn lặp lại câu này, giống như cổ tình gây sự.

Giản Ngưng vươn tay từ trong chăn vươn ra, kéo tay hắn, “Anh làm sao vậy? Sao hôm nay lạ vậy?”

Cố Trường Dạ nhìn cô, không nói gì thêm. Chính là ngực hắn, thỉnh thoảng lại đau, không thuốc nào chữa được, cũng không thể trị tận gốc. Nhưng hắn cũng không phiền, đau đớn như vậy nhắc nhở hắn còn sống, cũng nhắc nhở cô còn sống.

Hắn đứng dậy, chuẩn bị rời đi, “Em ngủ thêm lát nữa đi.” Hắn đưa ánh mắt đến cánh tay cô còn đặt ngoài chăn, ý bảo cô nhanh cho vào.

Giản Ngưng lại vẫy vẫy tay, ý bảo hắn ngồi xuống. Cố Trường Dạ cũng không hỏi vì sao, tự giác nghe theo. Cô đột nhiên ngồi dậy, động tác sửa caravat bị lệch giúp hắn. Cố Trường Dạ vốn dĩ định ngăn không cho cô ngồi dậy, nhưng thấy cô sửa caravat trước ngực mình, lòng không hiểu sao có chút bất lực.

Cô cách hắn gần như vậy, khuôn mặt trắng nõn hắn có thể nhìn thấy từng sợi lông tơ. Giờ phút này hắn tự nhiên cảm thấy cô rất đáng yêu, lòng mi thật dài bởi vì vừa dụi mắt có chút hỗn độn, mà ánh mắt thì lúc nào cũng thế, có chút ướt át lại sáng ngời.

Hắn nhìn cô hồi lâu, làm cô khó hiểu, “Trên mặt em có hoa à?”

Cố Trường Dạ lắc đầu, lần này hẳn đứng lên, thực sự rời đi.

Không cần quay đầu lại hẳn cũng biết, cô nhất định nhìn theo bóng lưng hẳn, vì thế ngay cả bước chân hẳn cũng thả chậm hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Gần đây, Nguyễn Ngô Minh cùng Kỳ Bách Hiền đều phát hiện Cố Trường Dạ có điểm gì đó rất lạ. Khuôn mặt cứng nhắc, luôn rơi vào trầm tư. Nguyễn Ngô Minh cảm thấy khó hiểu, Đại ca rất ít khi xuất hiện với vẻ mặt như thế. Nếu tức giận, lập tức biểu lộ sắc mặt ra cho mọi người biết hẳn đang tức giận, nếu không cũng có thể nhìn sắc mặt trầm lạnh để đoán ra. Mấy ngày nay hết lần này tới lần khác đều là cái dạng này, thật làm bọn anh hết sức bối rối. Nguyễn Ngô Minh nhìn Bát thiếu, “Chú nói xem Đại ca thế này là thế nào, thật sự rất đáng ngờ.”

Kỳ Bách Hiền nhún nhún vai, “Anh không biết, làm sao em biết.”

Nguyễn Ngô Minh hơi mím môi, “Chú cũng không phải không biết, trong khoảng thời gian này anh đi nghiên cứu chuyện của Tứ ca...” Anh dùng từ “nghiên cứu”, bộ dạng nghiêm túc đến buồn cười. Giúp cháu trai tìm mẹ, chuyện này vì đại cỡ nào nha? Phải biết từ sau khi Tiểu Địch mất đi, Hoàng thành bọn họ còn duy nhất đứa cháu trai này thôi, đương nhiên phải coi trọng.

Kỳ Bách Hiền lắc đầu, “Từ sau khi chị dâu xuất viện, Đại ca cứ như vậy.”

Nguyễn Ngô Minh nghĩ nghĩ, thanh âm đề thấp, “Cái này cũng không đúng, anh điều tra rồi, quan hệ hai người cũng không tệ, đang sống chung nhà rồi. Hẳn là phía chị dâu cũng không có vấn đề gì.”

Kỳ Bách Hiền gật gật đầu, “Có lẽ bởi vì Tiểu Địch không còn nữa...”

Nguyễn Ngô Minh vô cùng đồng ý với quan điểm này.

Cố Trường Dạ trong khoảng thời gian này, trở về khá sớm. Hôm nay khi đi làm về, vừa đi vào đại sảnh, Giản Ngưng liền từ trong phòng bếp chạy ra, nhìn thấy hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, “Anh sao lại về sớm như vậy!” Câu nói rõ ràng là thăm oán, không hiểu sao hẳn nghe ra điệu bộ làm nũng lại có chút ủy khuất.

Trên người cô còn đeo một cái tạp dề, phối hợp với biểu tình trên mặt, làm cho hẳn tưởng như cô mới chỉ là cô gái mười mấy tuổi thôi.

Giản Ngưng liếc hẳn một cái, “Anh chờ đi, em đi nấu cơm, anh không được vào nhìn lên.”

Cố Trường Dạ nhìn cô, lúc sau mới chậm rãi nói, “Ừm, anh chờ.”

Hắn ngồi ở phòng khách, chờ cô làm cơm. Tivi đang phát cái gì, hẳn cũng đều xem không vào. Cố Trường Dạ đành cởi áo khoác, đi vào phòng bếp. Một bên người giúp việc đang lo lắng, nấu cơm vốn dĩ là chuyện của các cô, đột nhiên bị cô chủ tranh làm mất, còn sợ cậu chủ về tức giận. Nhưng có vẻ cậu chủ không những không tức giận, tâm tình còn rất tốt.

Cố Trường Dạ dựa vào cạnh cửa, nhìn cô thuần thực xào rau, đồ ăn đã xử lý gần xong hết. Cô hẳn là muốn đợi hẳn về, chuẩn bị cho hẳn một bát ngò nhỏ. Nhưng hẳn lại trở về không đúng lúc, cho nên cô mới hơi hơi tức giận.

Giản Ngưng xào đồ ăn xong, cuối cùng lúc nấu canh mới phát hiện ra Cố Trường Dạ, “Không phải nói anh chờ bên ngoài sao?”

Cố Trường Dạ cũng không đáp lại, lập tức đi tới, đem đồ ăn cô đã làm xong bung lên. Giản Ngưng nhìn chằm chằm bóng lưng hẳn hồi lâu, quyết định không ngăn cản động tác của hẳn.

Cuối cùng cũng xong, Giản Ngưng rất hài lòng với thành quả lao động của mình, “Anh nếm thử xem, có hợp khẩu vị không?”

Cố Trường Dạ ngồi đối diện với cô, giờ phút này cô đang cười, nhưng hẳn nhìn cô như vậy, vẫn là nhìn không được cau mày. Cô không nên cười như vậy, nụ cười không nên là độ cong này. Hẳn nghĩ như thế, liền lảng tránh ánh mắt cô. Chuyện này cỡ nào buồn cười, thứ hẳn từng chán ghét nhất chính là nụ cười của cô, đơn thuần như vậy, vô tội như vậy, thuần túy đến không thể tưởng tượng nổi. Hiện tại không phải nụ cười ấy, hẳn vẫn khó chịu, chỉ hận không thể dùng tay kéo nụ cười của cô thành đường cong như hẳn mong muốn.

Thấy hẳn không động đũa, Giản Ngưng thu nét cười, “Anh không ăn, chẳng nhẽ sợ em hạ độc?” Cô nói xong, tự mình mỗi món ăn một miếng, “Anh ăn tâm đi, em có ngốc nữa cũng không tự đầu độc mình đâu.”

Cố Trường Dạ nhăn mày, “Nói bậy bạ gì đó.”

Nói rồi hắn rút cuộc ăn từng món cô nấu, cô chờ mong nhìn hắn, “Có ngon không anh?”

Cố Trường Dạ gật gật đầu, “Ừm, rất ngon.” Cô đã có thể sống độc lập, đã có thể tự nấu đồ ăn, cuộc sống đã khiến cô trưởng thành như bây giờ.

Hắn tự hỏi chính mình, vậy hắn đã tự tiến bộ được chút nào chưa?

Kết luận thật đáng buồn, hắn chẳng những không tiến bộ, tựa hồ còn ngày càng thoái lui.

Cố Trường Dạ vừa ăn cơm, vừa nói chuyện với Giản Ngưng về Giản Trung Nhạc và Giản Nhất Phàm. Hắn biết cô ngoài chơi ở nhà, thỉnh thoảng sẽ đi thăm hai người, lại ngẫu nhiên sẽ đi siêu thị. Mỗi ngày cuộc sống đều trải qua như thế, dường như không có ý muốn thay đổi. Giản Ngưng thuật lại một lần tình trạng Giản Trung Nhạc và Giản Nhất Phàm cho hắn biết. Hắn nhìn ra được, cô vẫn còn lo lắng, chỉ là không dám nghĩ đến tình huống xấu nhất. Hắn cũng không biết làm cách nào, nhẹ nhàng an ủi cô vài câu.

“Ngày mai anh đi công tác.” Cố Trường Dạ buông bát đĩa, nhìn cô nghiêm túc nói.

Giản Ngưng sững sốt, không rõ hắn nói với cô như thế để làm gì.

“Cùng đi đi.” Tiếp theo hắn nói địa điểm.

Giản Ngưng nghe tên địa điểm, theo bản năng rũ rứt, ánh mắt lộ ra tia bi thương. Thành phố kia, cô đương nhiên rất rõ ràng. Trước kia cô ngày ngày bám lấy hắn, hy vọng hai người có thể cùng nhau đến đó hưởng tuần trăng mật. Nhưng hắn cự tuyệt, bây giờ không đi, sau này cũng không đi. Cô rất buồn, còn tự an ủi bản thân là do hắn bận bịu công việc.

Một lát sau, cô ngẩng đầu lên, “Ừm.”

Thành phố A không có danh lam thắng cảnh nổi tiếng, cũng không phải là thành phố lớn trong nước, chỉ là Giản Ngưng rất thích khí hậu nơi này. Mùa hạ không nóng, mùa đông không lạnh, một ngày bốn mùa ôn hòa trôi qua, rất dễ chịu.

Giản Ngưng mù mù mịt mịt đi theo Cố Trường Dạ. Cố Trường Dạ sắp xếp cho cô về khách sạn trước, còn hắn đi có việc. Ý hắn muốn cho cô nghỉ ngơi một chút, nhưng Giản Ngưng đến nơi này, ngược lại không chợp mắt nổi.

Cô đứng ngoài ban công hóng gió, khách sạn vô cùng hoa lệ, bên ngoài đèn điện sáng rực, bên trong trang trí đơn giản lại thanh lịch, quả không hổ danh khách sạn nổi danh trong cả nước. Mọi phương diện đều tốt, cho dù là góc khuất, cũng khó mà tìm thấy một điểm không sạch.

Kỳ thực cô không phải quá thích thành phố này. Hắn vẫn luôn lấy cớ bận rộn để cự tuyệt việc đi nghỉ tuần trăng mật. Cô không có cách nào, bèn nhìn trộm lịch trình công việc của hắn, mới thấy hắn có lịch đến thành phố này công tác. Bèn đánh tiếng nói cô rất thích thành phố này, không cần đi hưởng tuần trăng mật, chỉ cần hắn tiện thể đưa cô đi công tác cùng là được.

Sự thật, dĩ nhiên hắn cũng từ chối.

Một người không thích một người, ngay cả chữ “tiện thể” cũng rất khó. Có lẽ sự khoan hồng nhất chính là chịu đựng.

Hắn chịu đựng cô.

Giản Ngưng đứng ở ban công, nhìn khung cảnh bên ngoài, tự giễu nở nụ cười.

Cô đợi mấy giờ ở khách sạn, Cố Trường Dạ mới trở về. Cô không hỏi hắn đi nơi nào, có nhiều việc hay không. Chính là chỉ nở nụ cười với hắn. Việc đơn giản như thế, không biết cô có nhìn nhầm hay không, sắc mặt âm trầm của Cố Trường Dạ cũng tự động chuyển qua nhu hòa.

Cố Trường Dạ dắt cô đi ra ngoài, cô cũng không hỏi hắn chuẩn bị đưa cô đi đâu.

Hắn đưa cô đến một bờ sông, xem như một nhánh của sông Trường Giang, bởi vì nước không quá đầy, hai bên đều lộ ra dải đá cuội. Giản Ngưng ngạc nhiên nhìn cảnh tượng phía trước, nước trong đến nỗi có thể nhìn thấy đáy sông, phía trên in hình ảnh bầu trời xanh ngắt, thậm chí có thể nhìn chi tiết đến từng gợn mây.

Tâm tình của cô khá hơn, bỏ tay ra khỏi tay Cố Trường Dạ, tự mình chạy tới.

Cố Trường Dạ đứng một bên, nhớ lại trước kia. Cô vốn rất thích mấy thứ gọi là vỏ sò với đá cuội. Có lần hắn thấy cô ở nhà nhàm chán đến mức đồ hết đá cuội với vỏ sò cô suu tầm được ra giường, đêm từng viên một rất chăm chú, hắn còn tưởng cô làm chuyện gì lớn lắm. Cũng không phải một hai lần, mà rất nhiều lần như vậy. Mỗi lần hắn đều thấy không thể hiểu, đồng thời không thể tưởng tượng nổi.

Giản Ngưng không chỉ thích vỏ sò cùng đá cuội, nhìn chung cô đều thích những thứ nhỏ nhỏ xinh xinh. Mỗi lần nhìn thấy đều phải mua về bằng được. Chỉ là rất lâu sau, cô không còn giữ thói quen này nữa.

Cũng không phải tất cả các loại đá cuội cô đều thích. Cô chỉ thích loại cả viên trong suốt màu trắng, thậm chí có thể nhìn thấy giọt nước bên trong, mỗi khi ánh nắng trời rọi vào, nhìn rất thích mắt. Mỗi khi cầm lại có cảm giác lạnh lẽo, cực kì sáng khoái.

Cô ở bờ sông tìm tìm kiếm kiếm, chọn tới chọn lui. Thỉnh thoảng sẽ ngẫu nhiên ngồi xuống, rồi gơ đá lên soi trước ánh mặt trời. Có Trường Dạ đứng không gần không xa quan sát cô, hần nghĩ, chỉ cần cô vui vẻ như vậy, hần cảm thấy đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Giản Ngưng nhặt được rất nhiều loại đá cuội cô thích, cảm giác lạnh lạnh từ lòng bàn tay truyền đến khiến cô cảm thấy vô cùng dễ chịu. Cô còn kéo Có Trường Dạ đến mấy cửa hàng lưu niệm, mua vài chai thủy tinh để bỏ đá cuội vào. Hai người bọn họ đi trên đường, tay Giản Ngưng nắm lấy cánh tay Có Trường Dạ, một đôi tuấn nam mỹ nữ, khiến không ít người phải ngoái nhìn.

“Cảm ơn anh.” Gần tới khách sạn, Giản Ngưng đột nhiên ngừng đầu nói với hần, “Hôm nay em rất vui, thật sự rất vui.”

Khỏe miệng Có Trường Dạ hơi hơi nhếch lên, không đáp, có lẽ sắc mặt hần đã đủ biểu lộ, hần cũng cảm thấy rất vui rồi. Lúc về đến cùng vừa vặn giờ ăn tối. Giản Ngưng ăn rất nhiều. Có Trường Dạ thấy cô ngon miệng, khẩu vị của hần cũng tốt lên theo. Hai người ăn hết đồ ăn, cuối cùng nhìn bàn ăn trống trơn, mắt đối diện nhau nở nụ cười.

Hôm nay xem như một ngày viên mãn. Giản Ngưng tắm trước, sau đó nhanh chóng trèo lên giường ngủ.

Giản Ngưng nằm chưa được bao lâu, Có Trường Dạ đã từ phòng tắm đi ra, trực tiếp đi đến bên giường. Ánh mắt hần thẳng tắp nhìn cô, hàm ý lộ liễu quá mức, cô đương nhiên hiểu được hần muốn làm gì. Quả nhiên một giây sau, hần xoay người áp chế cô. Giản Ngưng mở to đôi mắt, cười gian xảo ghé vào tai hần, “Hôm nay em mệt rồi.”

Sắc mặt Có Trường Dạ lập tức đen xi. Hần nhìn cô, cảm giác cô đang lấy hần ra để giải trí, còn hướng hần cười khanh khách. Có Trường Dạ bất đắc dĩ nằm về vị trí của mình, gối đầu lên hai tay, xem ra chính là buồn bực đến không ngủ nổi.

Giản Ngưng thấy hần như vậy, lấy tay chọc chọc hần. Thật sự coi hần là đứa trẻ sao? Có Trường Dạ vốn muốn bảo cô đừng nghịch nữa, nhưng cô cứ như vậy cười, khiến lời ngăn cản của hần không cách nào nói ra.

Được một lúc lâu, hần tựa hồ có chút buồn ngủ, rốt cuộc mở miệng, “Ngủ thôi.”

Đèn tắt trong nháy mắt, căn phòng trở nên tối đen. Sau khi xác định tất cả chìm vào bóng tối, Giản Ngưng thu lại nét cười, gương mặt hiện ra biểu cảm quái dị. Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà, làm thế nào cũng không ngủ được. Giản Ngưng lẳng lặng nghe hô hấp ổn định mà vững vàng của người đàn ông bên cạnh. Tim cô bỗng nhiên đập kịch liệt, thậm chí còn có chút hưng phấn.

“Tôi cho em biết, Giản Ngưng. Em thật tương tôi đã biến thành một người chồng tốt, một người cha tốt? Tôi cũng chỉ đang diễn cùng em mà thôi. Em nghĩ tôi quên Quan Diêm từng chết thế nào sao? Thật ngu xuẩn, một chút tiến bộ cũng không có.”

“Em nghĩ tôi tốt bụng giúp em chống đỡ Giản thị? Nực cười. Cứu vớt ba em cùng anh trai, chẳng qua chỉ là muốn em trở về nhìn xem bọn họ có bao nhiêu thù hận, nhìn xem người thân em cỡ nào thống khổ mà thôi. Nghĩ xem vì sao ba em phát điên? Tự nhiên bị thế sao? Là tôi nói cho ba em biết, anh trai em hút thuốc phiện không thể văn hò, hại công ty làm ăn thua lỗ...”

“Còn anh trai em, em cảm thấy sao anh ta đột nhiên hút thuốc phiện? Cũng chưa từng nghĩ tới người phụ nữ hại đời anh ta, là ai phải đến sao?”

“Em nghĩ đến đây là kết thúc rồi sao? Không bán khoán việc, vì sao lúc Tiểu Dịch ở với em, vẫn còn khỏe mạnh như vậy. Mà khi vừa gặp tôi, liền phát bệnh nan y? Tôi cho em biết, người thân của em, tất cả đều do tôi hại. Mà giờ em nhất gan nằm đây, sợ rồi sao? Không tính vì bọn họ báo thù? Quên Tiểu Dịch chết thế nào rồi phải không?”

Những lời này giống như bùa yểm trong đầu cô, hằng đêm xuất hiện, không để cho cô yên giấc. Cô chỉ có thể trong đêm tối, mỗi lần nhớ lại là một lần khắc sâu, khắc vào trong lòng, mới có thể chống đỡ thế giới vô vọng sắp sụp đổ này của cô.

Cô nghĩ tới vài cách có thể giết hần, đầu độc hoặc trực tiếp giết hần. Nhưng cô không cho phép bản thân lâm vào đường chết. Cho dù có chết, cũng không phải là vì giết hần mà chết.

Mỗi lần bày ra nụ cười trước mặt hần, cô đều cảm thấy bản thân thật ghê tởm. Tiểu Dịch của cô mất rồi, vì sao người đàn ông này còn sống? Vì sao hần không những còn sống, mà còn có thể sống cuộc sống hưởng thụ hơn hết thảy? Dựa vào cái gì... Tâm trạng Giản Ngưng bị đè nén, cô khó thở, lập tức há mồm thở dốc... Cô thật hận không thể giết hần ngay trước mặt mình.

Cô không dám nghĩ tiếp, sợ chính mình sẽ lại làm hỏng việc. Không cần biết ngày mai hần thế nào, cô còn có chuyện cần làm của cô.

Hô hấp của Cố Trường Dạ rất ổn định, dường như đã ngủ say rồi. Giản Ngưng chậm rãi tới gần hắn, thân thể hai người dính sát nhau. Cô từng tìm hiểu, trên cổ của mỗi người đều có một động mạch được bảo vệ rất yếu. Nếu cô có thể lập tức cắn đứt, sau đó bóp cổ hắn, như vậy tỉ lệ tử vong sẽ rất cao.

Trong bóng tối, ánh mắt Giản Ngưng đục ngầu, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ cổ hắn, dường như đang cố tình khiêu khích cô đến.

Giản Ngưng thật sự cắn một ngụm sâu, quên mất nhiệm vụ vốn dĩ là phải đóng kịch trước mặt hắn, phải giả làm người vợ hiền trước mặt hắn. Sau đó nghĩ ra cách giết người tinh vi để bản thân không bị liên lụy. Nhưng cô không đợi nổi, ở bên cạnh hắn mỗi giây, là mỗi thời khắc cô đều cảm thấy ghê rợn. Ông trời đây là muốn cô với hắn cùng nhau chết sao?

Một giây cô cắn vào cổ Cố Trường Dạ kia, hắn lập tức phản ứng kịp, dùng lực đẩy cô. Nhưng sức cô khá lớn, vì thế vết cắn chỉ bị lệch đi. Chính cô cũng không thể tưởng tượng nổi mình có thể cắn sâu đến thế. Cô chỉ biết dùng hết sức, răng nanh sắc nhọn xuyên qua da thịt Cố Trường Dạ, trong nháy mắt mùi máu tươi xộc lên.

Mấy năm nay Cố Trường Dạ đều ngủ không sâu giấc, hơn nữa bản năng phòng bị đã ngấm vào máu, ngay cả khi ngủ cũng giữ cảnh giác cao độ. Lúc cô khó thở, hô hấp kịch liệt, hắn đã tỉnh lại, nhưng không động, điều chỉnh hô hấp giống như vẫn đang ngủ. Lúc cô tới gần hắn, hắn đương nhiên biết cô rút cuộc muốn làm gì.

Đau đớn trên cổ từng đợt truyền đến, hắn ghi chặt tay cô, đè cô dưới thân mình. Lúc hắn kéo được cô ra, từ răng nanh sắc nhọn của cô, một lớp da rơi xuống.

Máu trên cổ hắn không ngừng chảy, nhỏ lên mặt cô.

Cố Trường Dạ không chế gát gao hai tay cô, nở nụ cười, “Thiên kim tiểu thư của Giản gia đúng là vô dụng, tôi còn muốn xem tính nhẫn nại của em, có thể kiên trì đến khi nào, thật không ngờ tới mới vài ngày đã chịu không được...” Cô không ngừng giãy dụa, hắn lại kè sát bên cạnh tai cô, “Em nói xem, có đứa con gái như em, Giản gia không nhà tan cửa nát, có phải rất có lỗi với ông trời không?”

Giản Ngưng giống như phát điên lên, nhưng tay hắn tựa hồ làm bằng sắt, giam cầm cô. Cô gát gao trừng mắt nhìn hắn, “Cố Trường Dạ, anh chết không từ tế được.”

“Quả nhiên là người nhà, lời mắng chửi cũng giống.” Hắn cười mỉa mai, “Biết anh trai em chửi tôi như vậy khi nào không? A, khi đó mới vừa dính vào thuốc phiện thôi...”

“Anh... Đồ súc sinh... Anh trả lại Tiểu Dịch cho tôi, trả lại Tiểu Dịch đây. Anh chắc chắn sẽ xuống địa ngục. Anh tuyệt đối phải xuống địa ngục.”

Cố Trường Dạ trả lời lơ đãng, “Địa ngục?” Dường như có ý cười nhạo cô, hắn thậm chí cố ý quệt lên vết máu trên cổ, rồi bôi lên mặt cô, “Em nói xem, em ngu xuẩn đến cỡ nào, xuất hiện lần nữa trước mặt tôi, rồi nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho em. Nghĩ tôi đã quên Quan Diêm chết thế nào, đã quên Giản gia các người từng đối xử với tôi ra sao...”

Năm năm trước, lại là năm năm trước, chính là cô chạy không thoát vận mệnh, “Người đáng chết là anh, tại sao anh không chết đi...”

“Tôi nói rồi, em không đủ tư cách sinh con cho tôi, em thế nào lại không nghe lời? Em không nghe lời tôi, tôi đành phải dùng biện pháp khác. Giờ thì có hài lòng với những gì tôi sắp xếp không?” Nói xong hắn liền nở nụ cười, “Con chết, ba phát điên, anh trai sa đọa, tuyệt vọng lắm phải không?”

“Đồ vô lại, anh sẽ phải trả giá...”

“Nói hay lắm, xem ra rất khỏe mạnh.” Hắn vuốt ve mặt cô, “Như vậy cũng tốt, đời người nhảm chán, lấy em ra làm trò tiêu khiển, trò tiêu khiển phải biết điều sống lâu chút tăng thêm phần hài hước cho cuộc sống của tôi...”

Giản Ngưng ngày càng khó thở, ba cô là bị hắn hại thành bộ dáng bây giờ, anh trai cô cũng vì hắn mà lâm vào vực sâu thuốc phiện, con trai cô, cũng bị hắn hại chết. Hắn chính là ác ma, không tha cả một đứa trẻ. Sao hắn có thể tàn nhẫn như vậy, làm sao có thể?

Cố Trường Dạ buông cô ra, bật đèn lên. Căn phòng đột nhiên sáng lên, trên mặt Giản Ngưng toàn là máu, nhếch nhác đến tột cùng. Cô cảm phần nhìn người đàn ông trước mặt, cổ hắn còn đang chảy máu. Cô lại lập tức hướng cổ hắn cắn tới, trong đầu cô chỉ có duy nhất ý niệm, hắn chết, tất cả đều xong. Cố Trường Dạ rất nhanh bắt được cô, đẩy cô xuống giường, tay túm chặt cổ áo ngủ của cô, “Em xem lại bản thân đi, còn hảo huyền có thể giết tôi?” Giọng nói tràn đầy khinh miệt.

“Tôi muốn anh chết.”

Hắn vỗ vỗ mặt cô, “Có nhiều người nói với tôi câu này lắm. Cuối cùng không phải tôi chết, mà đổi thành bọn họ chết. Mà em, cũng không trở thành ngoại lệ đâu.”

Cô trừng mắt nhìn, trong mắt đều là tơ máu, hận không thể phanh thây hắn, “Cố Trường Dạ anh chờ xem, anh nhất định sẽ phải trả giá. Những gì anh làm với Giản gia, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.”

“Chỉ bằng em?” Hắn lộ ra vài phần hoài nghi, “Tôi bây giờ còn hứng thú với em, nhưng đừng quá ngu xuẩn, chỉ số thông minh thấp quá sẽ làm mất hứng thú của tôi.”

Hắn hung hăng đẩy mạnh cô xuống giường, chuẩn bị rời đi. Giản Ngưng với lấy đèn bàn ở đầu giường, trực tiếp ném tới, nhưng không trúng được đầu hắn, mà chỉ trúng bả vai. Cổ Trường Dạ quay đầu, lườm cô, “Em nghĩ tôi thật không dám làm gì em?”

“Có bản lĩnh thì giết tôi đi.” Giết cô, hắn sẽ phải chôn cùng cô.

Cổ Trường Dạ xoay người đi về phía cô, “Giết em? Em là gì mà tôi phải giết em?” Hắn cười quỷ dị, hai tay kìm chặt tay cô, “Em cũng chỉ xứng làm đồ chơi của tôi thôi. Đồ chơi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

“Hình như Đại ca bị thương.” Kỷ Bách Hiền sờ sờ mũi, quan sát Cổ Trường Dạ hồi lâu, lúc này mới dám đưa ra kết luận.

“Hả?” Nguyễn Ngô Minh hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây, “Làm sao có thể, chú nghỉ ngơi thân thủ của Đại ca? Anh khẳng định chú nhìn nhầm rồi.”

Kỷ Bách Hiền lắc đầu, “Đại ca nếu như không bị thương, còn dựng đứng cổ áo lên làm gì? Anh nhìn thấy anh ấy mặc quần áo như vậy bao giờ chưa?”

Bất thiếu bối môi, “Mấy người đứng là chỉ thích suy diễn... Đại ca sao có thể bị thương, hoàn toàn không có khả năng.”

Kỷ Bách Hiền cũng không giải thích nhiều, nhìn vào mắt Nhị thiếu Chu Thừa Nghiệp, đọc được sự lo lắng từ ánh mắt đối phương. Đại ca nếu bị thương mà không che giấu, có thể nói thương thế không nặng, hơn nữa người gây ra hắn đã chịu kết quả không tốt đẹp gì. Nhưng Đại ca hết lần này đến lần khác che giấu, rõ ràng không phải là muốn giấu vết thương, mà là muốn che giấu cho người gây ra vết thương ấy.

Chu Thừa Nghiệp vuốt vuốt mũi, cũng đứng, Cổ Trường Dạ thực sự có chút khó hiểu.

Nguyễn Ngô Minh nhìn chằm chằm An Diệc Thành ở bên ngoài sân gọi điện thoại, vỗ vỗ vai Kỷ Bách Hiền, “Chú nói xem hôm nay Tứ ca có phải rất không bình thường không? Nghe điện thoại lâu như vậy.”

Kỷ Bách Hiền vô cùng kìm nén, muốn nói người không bình thường nhất không phải là anh sao? Từ khi Thất ca tuyên bố nhất định sẽ tìm được mẹ cho con trai của Tứ ca, liên biến thành cái bộ dạng này. Mỗi giờ mỗi phút đều theo dõi nhất cử nhất động của Tứ ca, chỉ sợ bỏ lỡ cái gì. Kỷ Bách Hiền mỗi ngày đều nghe được nhiều nhất chính là câu ‘Tứ ca hôm nay không bình thường’. Mà cái không bình thường bao gồm, Tứ ca hôm nay đi toilet nhiều hơn hôm qua một lần, Tứ ca hôm nay nói chuyện tần suất nhiều hơn hôm qua vài lần, bước chân Tứ ca hôm nay trầm ổn hơn so với hôm qua một chút... Kỷ Bách Hiền thật sự hết thuốc với Thất ca.

“Ừ.” Kỷ Bách Hiền vẫn giọng gao gặt đầu, “Tứ ca đúng là không bình thường so với hôm qua.”

Nguyễn Ngô Minh biểu cảm như tìm được tri âm, “Anh cũng thấy thế, chú xem khoe miệng Tứ ca hơi hơi giương lên, nhất định là đang cười. Anh ấy có khi nào cười như vậy đâu. Nhất định có uẩn khúc, anh nghĩ anh ấy đang nghe điện thoại của phụ nữ.”

Kỷ Bách Hiền lại nâng trán, đợi An Diệc Thành đặt điện thoại xuống, lập tức đi tới, nói về chuyện của Đại ca. Hai người bàn bạc trong chốc lát, cái bọn họ lo lắng không phải là vết thương của Đại ca, mà là chuyện Đại ca đang che giấu bọn họ. Có thể gây tổn thương đến chỗ đó của Đại ca chỉ có một người, đó là chị dâu.

Cổ là bộ phận yếu ớt trên cơ thể, chị dâu đây cũng không biết là có ý hay vô ý. Nếu là có ý, quả thực là...

An Diệc Thành gật nhẹ với Kỷ Bách Hiền, sau đó lấy điện thoại ra gọi một cuộc. Có được thông tin cần thiết, lúc này lòng mảy An Diệc Thành mới giãn ra, “Đại ca đưa chị dâu cùng đến thành phố A, chị dâu vô tình làm Đại ca bị thương.” An Diệc Thành hơi hơi dừng một chút, “Chị dâu hiện tại vẫn sống cùng Đại ca.”

Sắc mặt Kỷ Bách Hiền trầm xuống, “Lần trước em đã cảm thấy có gì đó không thích hợp rồi. Ánh mắt chị dâu nhìn Đại ca lúc nào cũng âm trầm, xem ra con người này đúng thật chả có gì tốt đẹp.” Nói xong còn hừ lạnh một tiếng, “Chị ấy còn không biết tốt xấu, nếu không có Đại ca, nhà chị dâu còn có thể đi đến bây giờ không? Lại còn đối xử như vậy với Đại ca. Đại ca trúng tà rồi mới giữ chị dâu ở lại.”

“Chuyện của Đại ca chưa đến lượt chúng ta bàn tán đâu.” An Diệc Thành hàm ý rất không ủng hộ với lời nói của Kỷ Bách Hiền.

“Em còn tưởng thế giới này có một Lục ca ngu ngốc là quá đủ rồi, giờ còn thêm Đại ca nữa...”

Kỷ Bách Hiền có chút uất ức trở lại chỗ Nguyễn Ngô Minh, nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Thất ca, tâm run lên, “Tứ ca đúng là đang nói chuyện với phụ nữ...”

Ánh mắt Nguyễn Ngô Minh sáng lên.

“Là bảo mẫu của cháu trai chúng ta.”

Ánh mắt Nguyễn Ngô Minh liền vụt tắt.

Buổi chiều, Cố Trường Dạ thay mặt Hoàng thành đi thương nghị công chuyện, xong việc, lập tức rời đi. Còn chưa đến bãi đỗ xe, An Diệc Thành đã dừng xe cạnh hẻm, “Em đưa anh về.” Cố Trường Dạ nghi hoặc nhìn thoáng qua An Diệc Thành, nhưng nghĩ đến An Diệc Thành cũng không phải người vô công rồi nghề, vô duyên vô cớ xuất hiện, có lẽ là có chuyện khác, lúc này mới lên xe.

Quả nhiên như Cố Trường Dạ dự liệu, thành phố B xảy ra chuyện ngoài ý muốn. An Diệc Thành muốn hỏi ý kiến Cố Trường Dạ nên giải quyết như thế nào. Cố Trường Dạ nói bao quát, về chi tiết giao cho An Diệc Thành xử lý.

An Diệc Thành gật đầu, bản thân anh là một người có chủ ý. Đã vạch kế hoạch xong xuôi rồi, nhưng vẫn sẽ thông báo cho Cố Trường Dạ trước một tiếng.

“Hình như lâu rồi chúng ta chưa tâm sự.” An Diệc Thành như có như không nói lời này.

Cố Trường Dạ thu mày, lòng thầm mắng một tiếng “Dối trá”. Từ chuyện lần trước lén lút làm với lão Tam, An Diệc Thành vẫn tránh mặt hẻm, còn cố ý xóa sạch dấu vết. Trên công việc thì vẫn bình thường, nhưng bên ngoài, có thể tránh là tuyệt đối tránh, giờ lại dửng dưng nói ra mấy lời này, không biết có tự cảm thấy xấu hổ không.

(Đọc đoạn này cứ cảm thấy có gì đó sai sai =))) Ai không biết lại tưởng chuyện tình tay ba trá hình giữa Đại ca, lão Tam và lão Tứ =))) Cho những bạn nào chưa rõ thì đoạn này ám chỉ tới việc lão Tam và lão Tứ giúp Giản Ngưng giả chết. Trình Vũ Phi, bạn Giản Ngưng là người thương của An Diệc Thành.)

Về đến biệt thự, đợi Cố Trường Dạ xuống xe, An Diệc Thành cũng đi theo, “Thất đệ nói gần đây Đại ca không được vui cho lắm. Hay là chúng ta tổ chức tiệc ở nhà Đại ca đi, Đại ca thấy thế nào?”

Cố Trường Dạ dừng bước, liếc An Diệc Thành một cái, trong ánh mắt hoàn toàn là bất mãn.

An Diệc Thành lại làm bộ không nhìn thấy biểu tình của Cố Trường Dạ.

Từ khi bước vào cổng, An Diệc Thành đã cảm thấy không khí rất kì lạ, không có lấy một bóng người. Ngay cả quản gia nhiệt tình ra đón mọi hôm cũng không thấy đâu. Cố Trường Dạ xoay người nhìn An Diệc Thành, thanh âm trầm thấp, “Chú đi xử lý chuyện của chú đi.”

“Không, hôm nay em muốn cùng Đại ca tâm sự.” Vừa nói còn vừa cười.

Cố Trường Dạ trợn mắt nhìn anh, không nói thêm gì nữa. Lúc Cố Trường Dạ vừa đẩy cửa chính bước vào, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt hai người bọn họ không phải là khung cảnh của đại sảnh, mà là một khẩu súng. Giản Ngưng cầm súng, hướng về phía Cố Trường Dạ. Ngay cả An Diệc Thành phía sau cũng cảm nhận được tay cô rất run, dường như đang cố sức nhịn. Nhưng trong ánh mắt lại hừng hực hận ý, giống như hận không thể đem người đàn ông trước mặt chém làm trăm mảnh.

Cố Trường Dạ đến nhìn cũng không chịu nhìn khẩu súng, chỉ nhìn chăm chăm mặt Giản Ngưng, thần sắc không đổi, giống như khẩu súng trong tay cô chỉ là đồ chơi mà thôi.

An Diệc Thành quan sát hai người giằng co, cảm thấy mệt thay, “Đại ca nói dạo này chị dâu hơi thích đùa. Chị dâu, muốn đùa Đại ca có nhiều cách, chúng ta đều là người trưởng thành, hà tất phải chơi trò trẻ con này.” Anh tuy rằng cười, nhưng trong lời nói ý tứ uy hiếp rất rõ ràng.

Giản Ngưng lúc này mới nhìn thấy An Diệc Thành, liếc mắt một cái, cũng không có ý định để ý tới anh.

An Diệc Thành tiến từng bước về phía trước, Giản Ngưng lập tức chau mày, “Cậu đừng tới đây, nếu không tôi sẽ nổ súng.” Tay cô càng thêm nắm chặt, mồ hôi trên mặt túa ra càng nhiều.

An Diệc Thành không quan tâm, cứ thế bước về phía Giản Ngưng.

Giản Ngưng quá sợ hãi, tay nắm chặt biến thành bóp cò súng. Đúng vào thời khắc này, Cố Trường Dạ một tay che họng súng, tay kia rất nhanh đoạt lấy khẩu súng, còn thừa thời gian đánh sát vào tai Giản Ngưng khẽ mở miệng, “Ngu xuẩn.”

Tiếng súng rõ ràng vang lên, Giản Ngưng ngơ ngác nhìn. Cô đã kiểm tra, bên trong chắc chắn có đạn, nhưng tay hẻm căn bản không bị thương.

An Diệc Thành trầm mặc, nếu động tác của Đại ca không nhanh như vậy, anh đã sẵn sàng đá một cước vào tay chị dâu rồi.

Cố Trường Dạ vứt khẩu súng đi, cười như không cười nhìn Giản Ngưng. An Diệc Thành thở dài than, “Chị dâu, trò này không dễ chơi đâu, về sau đừng đùa.” Anh nói xong liền chuẩn bị rời đi, bởi vì một giây kế tiếp, chắc chắn Đại ca sẽ đuổi anh đi. Anh nghĩ nghĩ, vẫn là nhặt khẩu súng lên. Súng là thật, đạn cũng là thật. Chẳng qua súng này đã qua xử lý đặc thù, trước khi bắn còn phải qua một lần mở chốt an ninh, đạn mới bay ra được. Chuyện này chỉ có nội bộ biết, để phòng bắt tróc người ngoài cướp được súng này, cũng không thể làm bọn họ bị thương.

An Diệc Thành cùng Chu Thừa Nghiệp bàn luận, đều cho rằng Giản Ngưng ở cạnh Đại ca chính là quả bom nổ chậm, uy hiếp sinh mạng Đại ca. Nhưng hết thảy đều là bọn họ đoán, anh đành phải tự mình đến kiểm chứng, hy vọng tất cả là lo lắng thừa. Thật không ngờ đến vừa vặn thấy cảnh này.

An Diệc Thành vừa đi, Cố Trường Dạ lạnh lùng nhìn về phía Giản Ngưng, khoe miệng cười tràn đầy tà khí, hấn dùng một tay quăn quít tóc tơ của cô, không dùng lực, vì thế cô không cảm thấy đau. Cô mở to hai mắt, theo dõi từng động tác của hấn. Khi tầm mắt cô dừng chỗ cổ hấn, ánh mắt cô lóe lên, hận sao lúc đó không cắn đứt cổ hấn đi.

“Không suy nghĩ xem vì sao em có thể tìm ra khẩu súng tôi cất giữ?” Cố Trường Dạ dùng tay kia vỗ vỗ mặt cô, “Không có sự cho phép của tôi, em có thể lấy được sao?”

Giản Ngưng gắt gao trừng mắt nhìn hấn, hai tay giãy dụa. Cố Trường Dạ thanh âm phát ra lại càng dễ nghe, “Có phải mỗi lần nghĩ ra phương pháp giết tôi, đều cảm thấy rất kích thích?” Hấn buông tóc cô ra, lấy tay đặt vào ngực cô, “Chỗ này có phải hay không vẫn nhiệt huyết trả thù sôi trào?”

Giản Ngưng cắn môi, không nói lời nào, cắn mạnh đến nỗi môi bật máu.

Cố Trường Dạ lại cười ra tiếng, “Biết khi mèo bắt được chuột nó sẽ làm gì không? Nó lại quăng con chuột lên trời, để con chuột rơi xuống rồi chạy đi, sau đó rất nhanh lại bắt được nó. Mỗi lần mèo quăng chuột lên, con chuột cho là nó có thể đào thoát, vì thế lại ra sức chạy trốn. Đến khi con chuột kiệt sức, con mèo cũng hết hứng thú, lúc đó mới ăn con chuột.”

Hấn lại chậm rãi cười, “Tiếp tục giữ vững phong độ, nhưng học con chuột mãi, sẽ mệt.” Hấn vỗ vỗ mặt cô, tựa hồ ám chỉ, hấn hiện tại bất quá cũng chỉ đang chơi trò mèo vờn chuột với cô. Lúc cô nghĩ có thể làm hấn chết, thì hấn đứng một bên cười nhạo cô. Đến khi hấn chán rồi, thì sự tồn tại của cô cũng không cần thiết nữa.

Giản Ngưng cả người đều run rẩy, nhưng không nói lời nào, cô sẽ không làm trò cười của hấn, không để hấn được như ý nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Đêm dài.

Bên trong biệt thự hoàn toàn yên tĩnh, dường như muốn báo động bão táp chuẩn bị đến, ngay cả không khí cũng lộ ra dòng khí nhàn nhạt bất an, làm cho người ta cảm giác cả người rùng rợn. Giản Ngưng nằm trên giường, nhìn trần nhà tối đen như mực, không ngủ được. Cô không nghĩ đến việc thật sự sẽ giết chết Cố Trường Dạ, nhưng còn cách nào nữa đây? Có thể chết thì thật tốt, cô bị ai phát hiện bản thân hoàn toàn lệ thuộc vào suy nghĩ này. Hôm nay cô cố ý cho người giúp việc nghỉ, quần gia cũng nghĩ cách lừa ông ấy đi rồi. Khoảnh khắc cô cảm sung, tất cả máu trong cơ thể đều sôi trào. Thời khắc tiếng súng chấm dứt, cô nghĩ cuộc đời cô cũng đã xong.

Cửa bị đẩy ra, Giản Ngưng theo bản năng nhìn về phía cánh cửa, tay mở đèn. Phòng bỗng nhiên sáng, cô liếc xéo Cố Trường Dạ đang đứng ở cửa. Hấn bước từng bước tới, thậm chí cời áo khoác. Động tác của hấn làm cho cô tưởng mình bị hoa mắt, dường như họ đúng là một cặp vợ chồng, có thể cùng giường chung gối, ân ái ái ái. Giờ khắc này cô không biết đánh giá như thế nào, là hấn không bình thường hay chính bản thân cô không bình thường.

“Không sợ chết?” Thời điểm Cố Trường Dạ muốn đặt lưng xuống giường thật sự ngủ một giấc, Giản Ngưng chậm rì rì phun ra câu này.

Cố Trường Dạ không để ý đến lời của cô, thật sự tính ngủ trong này. Vừa nãy hấn nằm ở một gian phòng khác, lúc nhắm mắt lại, hấn thể nhưng hoài nghi mình còn sống hay không. Bi ai cỡ nào, khi mà chỉ cần nhắm mắt lại, cặp mắt ai oán của cô lại hiện lên, cô thật sự đã nổ súng, cô hận hấn như vậy.

Giản Ngưng ngồi dậy, lộ ra nụ cười quý dị, nhìn chằm chằm hấn, giống như có thể dùng đôi mắt làm dao phóng chết hấn. Cố Trường Dạ liếc cô một cái, “Đừng làm mấy chuyện quá sức.”

“Vậy anh tốt nhất nên giữ tỉnh táo đêm nay.”

Cố Trường Dạ nhắm mắt lại, “Cũng chỉ là trò tiêu khiển, tôi cảm thấy rất thú vị, nếu em nhất định phải chơi với tôi.”

Giản Ngưng ngay lập tức hướng hấn đánh, sắc mặt Cố Trường Dạ khế biến, rất nhanh chế trụ được hai tay cô. Cô lại không ngừng dùng chân đạp hấn. Hai người ồn ào một hồi, giống như một phân cảnh bị ép buộc phải diễn, thẳng đến khi sức cùng lực kiệt mới thôi.

Cố Trường Dạ nhìn ánh mắt đỏ lừ, sắc mặt trắng bệch của cô. Hấn cười, thể nhưng có chút tuyệt vọng.

Qua lời của An Diệc Thành, mọi người biết được tình hình hiện tại của Cố Trường Dạ. Thiếu ồn ào đầu tiên, “Từ ca đến nhà Đại ca rồi à, thế sao

không lời Đại ca ra, ở lại đó đúng thật là nguy hiểm.” Nói xong còn bấu môi, “Chị ấy như vậy với Đại ca, chúng ta có cần ra tay không?”

Chu Thừa Nghiệp lườm Thất thiếu một cái.

“Nhị ca, kia là ánh mắt gì?” Thất thiếu bắt mắt.

“Anh muốn xem có phải đầu trên cổ chú hơi chặt rồi không, muốn tìm chuyện để buông lỏng nó một chút?” Chu Thừa Nghiệp trầm mặt, “Chú nếu dám động đến một lọn tóc gáy của Chị dâu, thử xem chú với Chị dâu ai đi trước.”

Nguyễn Ngô Minh bất giác lấy tay xoa nắn cổ mình, không dám mở miệng nữa. Kỷ Bách Hiên mau chóng làm dịu bầu không khí, cười ra tiếng, “Đây không phải biện pháp, Chị dâu hận Đại ca như vậy... Không đúng, Chị dâu sao có thể hận Đại ca, có phải có hiểu lầm gì hay không?”

Mọi người đổ dồn về phía An Diệc Thành. An Diệc Thành lắc đầu, “Đừng nhìn em, em làm sao biết được.”

“Thôi đi, có chuyện gì anh không biết đâu.” Kỷ Bách Hiên lập tức nói.

An Diệc Thành nhắm mắt lại, “Hay chúng ta đến bệnh viện theo dõi...”

Ngay cả Chu Thừa Nghiệp cũng nhận không được vở vở vai An Diệc Thành. Vì vài người cũng đã nghĩ ra biện pháp này rồi, nhưng sớm bị Cố Trường Dạ đe dọa, đành phải hủy bỏ kế hoạch. Cả đám lại ủ rũ, Nguyễn Ngô Minh vẫn không ngừng tra tấn lỗ tai An Diệc Thành, đến tận cùng Chị dâu hận Đại ca vì lý do gì. Đại ca rõ ràng muốn cùng Chị dâu sống tốt, bọn họ đương nhiên phải đứng về phe Đại ca.

An Diệc Thành nghe Nguyễn Ngô Minh lái nhai đến phát phiền, nói đại khái, “Đại ca sẽ không làm mấy chuyện ngu xuẩn vậy đâu.”

Cho dù như vậy, mọi người vẫn âm thầm trong lòng tự nghĩ biện pháp, chuẩn bị bám trụ Cố Trường Dạ, không cho hắn về nhà. Mọi người bàn bạc, rất nhanh nghĩ ra kế hoạch.

Từ lần trước Cố Trường Dạ trách phạt lão Tam, Lạc Minh Khải vẫn ở nước ngoài. Lần này anh đột nhiên về nước, còn mang theo con là Mộc Trạch Hiên, chuẩn bị tổ chức buổi tiệc sinh nhật nho nhỏ.

Lạc Minh Khải ôm con đến bên cạnh Cố Trường Dạ, Cố Trường Dạ rất có thiện cảm với đứa nhỏ, vươn tay ra đùa với nó. Đứa trẻ năm tuổi, không thường xuyên ở bên cạnh ba, nên bây giờ luôn dính vào lòng Lạc Minh Khải. Cậu bé thấy Cố Trường Dạ tươi cười với mình, liền hô lên, “Bác tốt bụng.”

Cố Trường Dạ cười cười, chắc hẳn lão Tam đã dạy thẳng bé.

Lạc Minh Khải thấy Cố Trường Dạ có chuyện muốn nói với mình, liền thả con xuống, bảo cậu bé tự đi chơi, nhưng không được đi quá xa. Cố Trường Dạ nhìn thẳng bé nhanh nhẹn, mắt đảo quanh nhìn bốn phía mới lạ, ánh mắt không khỏi mềm đi, “Nó lớn như vậy rồi, sao không tìm mẹ nó về?”

Lạc Minh Khải lơ đãng, “Em tôn trọng cô ấy.”

Cố Trường Dạ lắc đầu, đàn ông rất dễ phạm một sai lầm, đó chính là coi thường phụ nữ. Lòng tự trọng của phụ nữ rất cao, một khi đã vượt quá khả năng chịu đựng của cô, sẽ không còn cách nào挽回 nữa.

Cố Trường Dạ vỗ vai Lạc Minh Khải, “Phải biết quý trọng, nếu không sau này sẽ hối hận.”

“Em hiểu.” Một sai lầm nhỏ, có thể sẽ mất cả đời để bù đắp. Nói “bù đắp” có hay chăng là để tự an ủi bản thân, bởi vì cô ấy vốn dĩ không cần, cũng không để ý.

Mấy anh em bọn họ lâu ngày không gặp, quyết uống không say không về, Cố Trường Dạ cũng bị kéo đi. Lạc Minh Khải đưa Mộc Trạch Hiên cho Cố Trường Dạ bế, Mộc Trạch Hiên tựa hồ rất yêu quý người bác tốt bụng này.

Mộc Trạch Hiên ngồi bên cạnh Cố Trường Dạ, chỉ có thể giương mắt nhìn ba cùng các chú đẹp trai khác nói chuyện. Hồi lâu mới lắc tay Cố Trường Dạ, “Cháu muốn đi vệ sinh.”

Cố Trường Dạ lúc này mới ôm Mộc Trạch Hiên đi vệ sinh.

Đi vệ sinh phải qua một hành lang dài, cuối hành lang có một cửa sổ lớn, có thể nhìn ra bên ngoài. Mộc Trạch Hiên ngo ngắc liếc cửa sổ kia vài lần, Cố Trường Dạ đoán cậu bé thích thú, nên bế cậu bé đến gần để có thể nhìn xuống quang cảnh thành phố.

Mộc Trạch Hiên rất vui vẻ, khua tay múa chân, ở trong lòng Cố Trường Dạ mà hết nghiêng trái lại nghiêng phải. Cố Trường Dạ chỉ có thể ôm cậu bé chặt hơn một chút, tránh để cậu bé ngã.

Mộc Trạch Hiên cười đến sáng lạng, hai mắt hí thành hình lưỡi liềm cong cong. Cố Trường Dạ đột nhiên nghĩ tới khuôn mặt của Tiểu Địch, gương mặt nho nhỏ, tựa hồ luôn mang theo ưu sầu nhàn nhạt không nên có. Còn nhỏ như vậy, nhưng Tiểu Địch khóc rất ít, lúc được hắn ôm, cũng chưa từng lộ ra khuôn mặt vui sướng như Mộc Trạch Hiên lúc này.

Tiểu Địch... Ngực Cố Trường Dạ đau xót. Tiểu Địch bên kia sẽ hỏi hắn có phải hay không đang khóc, hắn nói không. Hắn là đàn ông, hắn sẽ không khóc, cũng không thể khóc.

Nhưng giờ phút này, hần thật sự không chịu đựng nổi. Hần căn bản có hết thảy, con trai đáng yêu, vợ thiện lương xinh đẹp. Nhưng giống như con ác mộng, sau khi tỉnh lại tất cả mọi thứ đều thay đổi. Hần không muốn thừa nhận, rằng bản thân có bao nhiêu hối hận, rằng bản thân có bao nhiêu tuyệt vọng. Chương mở đầu là tự hần viết, nếu bây giờ hần hối hận, mọi thứ có thể trở về vạch xuất phát được không?

Hần cũng không biết những gì bây giờ hần làm, đến tốt cùng là sai hay đúng. Cô vẫn còn sống, nhưng là sống trong tuyệt vọng. Hần biết được, lúc Tiểu Dịch rời đi, thế giới này, cô căn bản không còn dùng khí đối mặt nữa.

Mà hần và cô, cũng trở nên vô vọng.

Tiểu Hiền đột nhiên cảm thấy tay mình một trận lạnh lẽo, nó quay đầu, nhìn thấy khóe mắt bác đẹp trai ẩm ướt, liền dùng tay nhỏ bé lau đi, “Bác làm sao vậy? Có phải Tiểu Hiền làm sai điều gì không?”

Cố Trường Dạ lắc đầu, “Không phải, bác nhớ con trai của bác.”

“Con trai bác à?” Tiểu Hiền mở to hai mắt, “Cháu có thể đi chơi cùng anh ấy không?”

Cố Trường Dạ lại lắc đầu, “Anh ngã bệnh rồi, không chơi cùng cháu được.”

“Buồn nhì.” Tiểu Hiền ôm mặt Cố Trường Dạ, hôn chụt một cái, “Cháu sẽ thật khỏe mạnh, để có thể đi chơi cùng các bạn.”

Cố Trường Dạ gật gù đầu, “Cháu còn phải nghe lời ba mẹ nữa.”

Tiểu Hiền trầm mặc vài giây, “Bác có ở cùng vợ bác không?” Nói xong cũng không chờ Cố Trường Dạ trả lời, “Ba mẹ cháu không ở cùng một chỗ, cháu đã rất cố gắng nghe lời rồi, nhưng hai người vẫn không ở cùng nhau.” Nói xong ừy khuất cúi đầu.

Cố Trường Dạ dán mặt mình lên mặt Tiểu Hiền, “Vậy cháu ngoan ngoãn thêm chút nữa, có lẽ ba mẹ cháu sẽ về với nhau.”

Tiểu Hiền gật gù đầu.

Trong khoảng thời gian này, Nguyễn Ngô Minh cùng Kỳ Bách Hiền tìm cớ, bám trụ Cố Trường Dạ không cho hần trở về biệt thự. Mấy ngày đầu Cố Trường Dạ vẫn chưa phát hiện, sau này biết rồi, cũng mặc bọn họ muốn dẫn hần đi đâu thì dẫn. Hần cứ như vậy sống mơ mơ màng màng, hôm nay uống nhiều rượu, nằm trên ghế salon ngủ một giấc mộng mị.

Hần mơ một giấc mơ rất rõ ràng. Tiểu Dịch trong mộng đứng trước mặt hần, hần muốn tiến tới chạm vào người Tiểu Dịch, nhưng hần càng bước tới, Tiểu Dịch lùi càng xa.

“Lúc mẹ tôi sinh tôi, đau đến không thở nổi, ông đang ở đâu?”

“Lúc mẹ tôi bị ốm, không dám đi bệnh viện, nằm trên giường ho khan, ông đang ở đâu?”

“Lúc mẹ tôi chưa đóng nổi tiền thuê nhà, bị chủ nhà mắng chửi, ông đang ở đâu?”

“Mẹ tôi bị người đời cười nhạo, báng bổ, ông đang ở đâu?”

“Mẹ tôi bị giật ví tiền, gắt gao giữ lại, bị kẻ trộm cắt dao vào tay, ông đang ở đâu?”

...

Cố Trường Dạ tỉnh lại, trên mặt toàn là mồ hôi.

Phảng phất có thanh âm ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ, lúc cô cần hần nhất, hần không ở bên cạnh cô. Vì thế bây giờ hần không có tư cách giữ cô ở lại bên cạnh hần.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Cố Trường Dạ bị đám Nguyễn Ngô Minh cuốn lấy, rất nhiều ngày chưa trở về biệt thự. Lại nhân dịp lão Ngũ từ nước ngoài về, Nguyễn Ngô Minh đề nghị mở một tiệc rượu, coi như là đón gió tẩy trần cho Lục Trạm Giang. Đương nhiên lí do lớn nhất vẫn là tám người bọn họ khó khăn lắm mới tụ họp

đầy đủ, đương nhiên phải tìm chút chuyện vui. Phải biết mỗi lần Hoàng thành mở tiệc rượu, trừ bỏ Cố Trường Dạ cùng Lạc Minh Khai, tất cả những người còn lại đều bày vẽ ta đây vẫn còn độc thân.

Tiệc rượu tiến hành thuận lợi, Nguyễn Ngô Minh cùng Kỳ Bách Hiên đứng cùng nhau, nhìn Tứ ca và Ngũ ca ngồi trò chuyện cách đó không xa. Những năm gần đây, chuyện Ngũ ca làm, bọn họ không phải không biết. Ngũ ca đối với Đại ca âm dương khác biệt, chuyện gì Đại ca muốn làm, Ngũ ca đều làm ngược lại, lại còn trắng trợn tỏ thái độ. Bây giờ Tứ ca ngồi chung với Ngũ ca, chuyện này quá mức dị thường, nhưng cũng không tới phiên hai người họ bàn tán cái gì.

Nguyễn Ngô Minh đang muốn đi thám thính một chút xem Tứ ca cùng Ngũ ca nói chuyện gì, bất chợt di động rung lên. Anh nhú mồm một cái, sau đó nghe điện thoại. Chính là vừa đặt điện thoại xuống, sắc mặt lập tức thay đổi, làm cho Kỳ Bách Hiên bên cạnh cảm thấy kì quái. Thất ca tuy rằng bình thường bộ mặt lúc nào cũng nhàn nhõ, không nghiêm túc, nhưng có vẻ đã thật sự xảy ra chuyện gì, mới có thể làm Thất ca lập tức biến đổi sắc mặt.

“Làm sao vậy?” Kỳ Bách Hiên lo lắng hỏi.

Nguyễn Ngô Minh kéo Kỳ Bách Hiên ra ngoài, vừa đi vừa nói cho Kỳ Bách Hiên. Người phía dưới gọi đến, hình như Chị dâu tới. Kỳ Bách Hiên nhăn mày, dám cầm súng hướng vào Đại ca, bây giờ còn tìm đến chỗ này làm gì. Bọn họ những ngày qua cật lực tìm cơ không cho Đại ca về nhà, cách xa Chị dâu ra một chút. Mặc dù đối với Chị dâu cực kì bất mãn, nhưng Nhị ca nói đúng, chuyện vợ chồng, rất nhiều thứ người ngoài cuộc không hiểu nổi. Nếu Đại ca chưa lên tiếng, tốt nhất bọn họ cũng giả vờ như không biết đi.

Lúc hai người ra đến cổng, quả nhiên thấy Giản Ngưng đứng đó. Cô mặc lễ phục dạ hội màu lam, nổi bật lên vóc người nhỏ nhắn yếu đuối, mềm mại lại đáng yêu, hoàn toàn không giống kiểu phụ nữ có thể chĩa súng vào người khác.

Nguyễn Ngô Minh ho khan một tiếng, khiển trách mấy người đứng ra chặn Giản Ngưng, “Chị dâu của tôi mà mấy cậu không tiếp đón, ăn gan báo không muốn sống nữa à? Cút đi.” Nói xong cười hi hi đi đến bên cạnh Giản Ngưng, “Chị dâu muốn tới, sao không báo trước với em một tiếng, em cho người đến đón.”

Giản Ngưng nhìn Nguyễn Ngô Minh, sắc mặt không vui, “Đây là đang trách tôi tới mà không thông báo cho cậu?”

“Làm gì có, Chị dâu suy nghĩ nhiều rồi.” Nguyễn Ngô Minh nói xong, quan sát quần áo Giản Ngưng, không khỏi nhíu mày, “Hôm nay nhiều người, có thể có nguy hiểm. Chị dâu đột nhiên tới đây, em sợ có người mưu đồ động cơ bất chính lợi dụng Chị dâu...”

Giản Ngưng không để ý, trực tiếp muốn đi vào. Kỳ Bách Hiên đứng một bên vốn chưa mở miệng đột nhiên vươn tay ra, cản Giản Ngưng. Giản Ngưng lúc này mới đưa mắt tới trên người Kỳ Bách Hiên.

“Chị dâu cần phối hợp kiểm tra một chút, hiện tại có quá nhiều người lai lịch bất minh, vạn nhất chủ ý đánh vào người Chị dâu, như vậy rất nguy hiểm. Đây cũng là nghĩ cho an toàn của Chị dâu.” Kỳ Bách Hiên nhả từng chữ rõ ràng, lại để lộ ra vài phần kiên định, giống như nếu Giản Ngưng không phối hợp, bọn họ cũng sẽ không tha người.

Mà Nguyễn Ngô Minh nhìn chằm chằm áo choàng thật dày trên người Giản Ngưng, cười như không cười.

“Các cậu đây là muốn lục soát người tôi?” Âm cuối nhẹ nhàng nhếch lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, trực tiếp đi vào, cô còn thật muốn biết, đến tột cùng ai dám ngăn cản cô.

Nguyễn Ngô Minh cùng Kỳ Bách Hiên hơi sững sờ, giờ phút này Giản Ngưng đã đi vào. Ánh mắt âm trầm của Chị dâu vừa rồi, thật sự giống ánh mắt Đại ca lúc tức giận, làm cho bọn họ có điểm kính sợ.

Giản Ngưng vừa đi vào đại sảnh tiệc rượu, Nguyễn Ngô Minh phản ứng kịp lập tức đuổi theo, “Chị dâu, kỳ thật Đại ca...” Anh vốn là muốn nói Cố Trường Dạ căn bản không ở trong này, nhưng phát hiện Giản Ngưng thẳng tắp nhìn chằm chằm Cố Trường Dạ ngồi một góc, mà Cố Trường Dạ trong tay cầm chén rượu, cũng đang nhìn về phía Giản Ngưng.

Cái nhìn này... Nguyễn Ngô Minh đột nhiên phát hiện mình là kẻ dư thừa, nhưng vẫn cố nói hết câu, “Đại ca ở bên kia, để em dẫn đường cho Chị dâu.”

Giản Ngưng bước tới phía Cố Trường Dạ, mà hần cũng rành rang ngồi chờ cô đi tới, thậm chí còn nâng lên môi chén rượu. Giản Ngưng đối với hần cười cười, trong ánh mắt toàn là sắc thái kì lạ, cô đến gần, “Sao nhiều ngày như vậy không trở về nhà?” Nói xong còn cầm lấy cái chén trong tay hần, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rồi áp vào lỗ tai hần, “Anh không phải thích chơi mấy trò kích thích sao, như thế nào, sợ rồi à?”

Cố Trường Dạ đoạt lấy cái chén trong tay cô, sau đó đối mặt với cô, hần giống như sinh ra ảo giác, cảm giác toàn thân cô tỏa ra một tầng bảo hộ chắc chắn, hần như thế nào cũng xé không được. Loại cảm giác bất lực này, không phải hần không muốn hiểu cô, mà không cách nào lại gần, cho dù cô ở ngay trước mặt hần.

Hần ngửa cổ uống cạn ly rượu đỏ, rồi buông chén, kéo tay Giản Ngưng vào sàn nhảy. Tiết tấu nhẹ nhàng, Cố Trường Dạ hơi cúi người, đưa tay làm dấu mời. Ngọn đèn âm trầm, ánh sáng mập mờ cùng lãng mạn, Giản Ngưng vươn tay, đặt vào trong tay hần.

Hai người uyển chuyển nhảy, bóng đèn xoay tròn một cái, mới có thể chân chính nhìn thần sắc của nhau. Sau đó hai người lại tiếp tục trong vầng sáng âm trầm, nhìn chằm chằm mặt đối phương. Động tác bọn họ lưu loát, gọn gàng linh hoạt, hai mà như một, lúc gần lúc xa.

Lục Trầm Giang uống một ngụm rượu, cười châm chọc, “Người ta chẳng qua là giúp anh một lần, anh thật tính cả đời vì người ta bán mạng?” Hần nhìn người đàn ông trong sàn nhảy, lộ ra tia bất mãn.

Lúc con trai An Diệc Thành bệnh nặng, bệnh viện căn bản không muốn chữa trị. Khi đó An Diệc Thành vừa bị trường đại học đuổi học không lâu, không một xu dính túi, bệnh viện không chữa trị cho cũng là điều dễ hiểu. Nếu không nhờ Cố Trường Dạ giúp đỡ, có lẽ An Minh Gia đã không sống được đến bây giờ. An Diệc Thành khi đó chính là nhân tài Cố Trường Dạ cần, trung thành và tận tâm, hần không cần gì hơn.

“Trên cái thế giới này, vào thời khắc mình cùng đường nhất, có người ra tay hỗ trợ, chú cảm thấy thế nào?” An Diệc Thành biết Lục Trạ Giang không phải muốn anh về phe hần, chỉ là muốn mượn thời cơ chọc tức Cố Trường Dạ mà thôi, hoặc hần đối với anh đang nảy sinh nghi ngờ.

An Diệc Thành không thích đi đánh giá người khác, nhưng đối với Cố Trường Dạ, xét toàn bộ các phương diện, quả thực không thua kém bất kì người nào. Anh em Hoàng thành bọn anh, có ai chưa từng được Cố Trường Dạ giúp đỡ. Cho dù là Lục Trạ Giang hay Chu Thừa Nghiệp, nếu như không có Cố Trường Dạ, công ty Lục gia sao có thể có chỗ đứng giống như bây giờ. Lục Trạ Giang muốn thoát ly ra khỏi công ty của gia tộc, chính là không còn muốn dính líu gì đến ân huệ của Cố Trường Dạ nữa.

“Cũng nhắc.” Lục Trạ Giang hừ một tiếng.

“Chú cứ nghĩ là có ơn phải trả đi.” Nói xong cùng Lục Trạ Giang cạn một chén.

Lục Trạ Giang tức giận, “Thật không biết anh nghĩ thế nào, một người có thể đối xử với vợ mình như vậy, sao anh dám bán mạng cho người ta?”

An Diệc Thành lập tức nhăn mày, nhìn Lục Trạ Giang, “Chuyện riêng của Đại ca, anh không muốn nói nhiều. Vậy chú cảm thấy chú đủ tư cách nói rồi sao?” An Diệc Thành lắc đầu, “Chuyện tình cảm, anh không đủ tư cách đánh giá. Vậy lão Ngũ, chú dùng một trăm vạn bán đứt một cô gái chú từng yêu, sau đó phê phán người khác, có phải hơi quá mức rồi không?”

Lục Trạ Giang hung hăng trợn mắt nhìn An Diệc Thành. Chuyện đã nhiều năm như vậy, trong lòng hần vẫn đau. Hần cùng Chu Thừa Nghiệp trong chuyện tình cảm đầu đã ngầm nhiều năm, người khác nhắc tới, hần bất mãn. Thế nhưng An Diệc Thành biết rành mạch như vậy, ngay cả chuyện hần cho cô một trăm vạn cũng rõ ràng.

Thân thể Lục Trạ Giang cứng đờ. An Diệc Thành biết hần rõ ràng như thế, vậy Cố Trường Dạ hiển nhiên cũng nắm được hết thảy. Sờ đi vẫn chưa động thủ, là nghĩ bản thân hần cũng không lật nổi cái gì. Vì dù sao xét đến cùng bọn họ vẫn là cùng hội cùng thuyền.

An Diệc Thành vừa cười vừa rót thêm cho Lục Trạ Giang chén rượu, “Mỗi người đều có một định kiến, nào phân biệt được ai đúng ai sai, chú thấy có phải không?”

Ngon đèn vẫn âm ỉ như lúc trước, ngay tại thời điểm sắp kết thúc, Cố Trường Dạ vừa buông tay Giản Ngưng ra vài giây, liền nhanh chóng cầm tay cô lên. Chỉ khác biệt là lần này hần dùng nhiều sức hơn, nắm chặt tay cô, đồng thời rút hai con dao nhỏ trong tay cô ra, “Em xem, hứng thú với các trò kích thích của tôi vẫn không đổi.”

Giản Ngưng cũng hướng hần cười, “Vậy anh phải cảm ơn tôi đã mang lại niềm vui cho anh chứ?”

“Nên là như thế.” Cố Trường Dạ không nhìn cô, trở về vị trí cũ.

Giản Ngưng đuổi kịp hần, “Bắt quá đây chỉ là trò chơi thôi.”

“Ừ, cảm ơn.” Cố Trường Dạ ngồi thoải mái, rót đầy một ly rượu, nhìn đăm đăm chất lỏng trong chén, “Em nói xem, có phải rất giống máu không?”

“Không giống.” Giản Ngưng ghét bỏ nhìn thoáng qua, “Nhưng nếu là máu của anh, tôi sẽ rất vui lòng uống.”

Cố Trường Dạ lắc đầu, không nhiều lời nữa.

Thăng đến đêm, bệnh viện gọi điện tới, chỉ sợ Giản Trung Nhạc không qua được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Giản Ngưng rất nhanh chạy tới bệnh viện, thế nhưng cô phát hiện, bản thân không có thương tâm, mà chỉ còn lại chết lặng. Người thân của cô từng người một rời đi, đã trở thành quỷ đạo, cô như thế nào đều giữ không được, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn họ đi, không bao giờ lại xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa.

Ngay đến tim cô cũng vậy, không còn cảm giác đau.

Lúc cô đến, Giản Trung Nhạc còn chưa nhắm mắt. Hôm qua cô còn mới nhìn ông, ông vẫn còn tốt lắm, tuy vẫn chưa nhận ra cô, vẫn không để cô tới gần. Sao có thể mới qua một hôm, mọi thứ đều thay đổi. Ba cô nằm trên giường bệnh, giống như một cái xác khô, nhưng ánh mắt chưa bao giờ sáng đến thế.

Giản Ngưng thở hổn hển, vội đến trước mặt Giản Trung Nhạc, “Ba, con đến rồi... Ngưng Ngưng đến rồi.” Cô quỳ trên mặt đất, nắm chặt tay Giản Trung Nhạc.

Giản Trung Nhạc nhìn thấy Giản Ngưng, tựa như đột nhiên thanh tỉnh. Ông nhìn chăm chăm cô, nước mắt nước mũi đều ngăn không được, miệng không ngừng nấp nấp, nhưng không phát ra âm thanh gì. Giản Ngưng ghé sát tai lại gần ba, nghe thấy ông nói, “Ngưng Ngưng... Ngưng Ngưng của ba...”

Giản Ngưng không ngừng gật đầu, “Đúng, Ngưng Ngưng đã trở về, Ngưng Ngưng đã trở về... Ba, ba khỏe rồi, Ngưng Ngưng đón ba về nhà.”

Hai tay Giản Trung Nhạc cơ hồ đều muốn bao trọn tay Giản Ngưng, hết sức dùng sức, nhưng chỉ run bần bật. Ông nhìn Giản Ngưng, không ngừng thờ kịch liệt, ánh mắt hàm chứa muốn nói điều gì.

“Ba nói, con nghe đây...” Giản Ngưng cảm thấy đôi bàn tay đang nắm tay cô giờ phút này rũ xuống, cô lập tức cầm ngược tay ông lên, áp vào trong ngực, “Ba muốn nói cái gì... Con đều nghe, đều nghe...”

Nước mắt từng dòng chảy ra, tràn đầy vào miệng cô, chạm tới vết thương lòng. Cô vẫn không muốn thừa nhận, giờ phút này lòng cô thực đau.

Lễ tang Giản Trung Nhạc được cử hành hai ngày sau, Giản Ngưng buộc phải cho Giản Nhất Phàm về nhà một lần. Tình trạng Giản Nhất Phàm không tốt lắm, Giản Ngưng hết cách, thật sự nổi giận với Giản Nhất Phàm. Hiện tại ba bọn họ đã đi rồi, nếu anh còn như vậy, vậy Giản gia bọn họ coi như xong. Giản Nhất Phàm chỉ biết khóc, vào trại cai nghiện lâu như vậy rồi, cũng không chịu phối hợp trị liệu. Giản Ngưng mắng Giản Nhất Phàm một trận, lại đưa anh quay lại trại cai nghiện.

Lễ tang xuất hiện nhiều người Giản Ngưng chưa từng có ấn tượng. Có người đến an ủi cô, khuyên cô nén thương tâm. Có người thấy cô không khóc, lại đến nhắc nhở cô không khóc được cũng phải giả khóc. Giản Ngưng không khóc được, nhưng nhìn đến những người cô không hề quen biết khóc đến trời sập đất nứt, không hiểu sao thấy có chút bi hài.

Có nhiều người đến viếng, tặng cũng rất nhiều thứ. Có ông lão nhìn cô thờ dài, lại có đứa trẻ nhìn cô không ngừng đánh giá, những người đó, cô hoàn toàn không nhận ra.

Cô chỉ là nghe theo lời người khác, đem tiền giấy từng tờ một đốt, không để nó tắt.

Lửa vẫn cháy, cô kiên trì bỏ từng tờ vào, giống như chỉ cần lửa không tắt, ba cô có thể đi đoạn đường này thật tiêu sái, cô sẽ vì ông thấp đèn.

Tầm mắt cô đột nhiên ngừng dưới một đôi giày da, cô cũng không ngẩng lên nhìn người, “Mời anh đi cho.”

Cô không muốn khắc khẩu với hân lúc này, cũng không muốn hỏi thăm quanh quẩn bên cạnh ba cô. Cố Trường Dạ đứng bất động, nhìn cô, “Em cần nghỉ ngơi.”

Giản Ngưng đột nhiên nở nụ cười, “Ừ, tôi hiện tại mệt sắp chết rồi, nên không thể chơi mấy trò kích thích với anh. Chờ tôi nghỉ ngơi tốt rồi tiếp tục chơi, còn bây giờ mời anh đi cho.”

“Nếu tôi không đi?”

“Tôi vốn cho rằng anh chỉ tàn nhẫn với người sống thôi, không ngờ người chết anh cũng không tha. Tôi sợ anh ở đây, ba tôi chết cũng không an lòng.”

Cố Trường Dạ động động khoe miệng, cách xa cô từng bước, nhưng không rời đi. Nếu hân không đến, những người kia có vì tình nghĩa với nhà cô mà đến không. Mấy người này, suy nghĩ nhiều nhất bây giờ chính là làm thế nào để từ cô đoạt được ích lợi, làm thế nào để chiếm đoạt cô phần. Giản Trung Nhạc mất, cô lập tức trở thành miếng thịt béo bở trong mắt người khác, lòng người thì có thước nào đo được đâu.

Đừng nói hiện tại Giản Trung Nhạc đã chết, lúc ông còn sống, cũng không thiếu kẻ nhắm nhe. Hôm nay tại sao nhiều người đến như vậy, chẳng phải là để xem xem Cố Trường Dạ hân có đến hay không sao? Nếu hân không đến, biểu thị hân không có hứng thú với Giản thị. Vậy Giản thị ắt có thể khi dễ hơn rồi.

Cố Trường Dạ cười cười, “Em không phải đã sớm ném thù sự tàn nhẫn của tôi sao?” Hân dừng, “Tôi thích ở chỗ này, thích cho Giản gia nhà em đứng ngồi không yên, ngay cả người chết.”

“Anh...” Giản Ngưng tức giận, ném một nắm bụi vào người hân.

Người Cố Trường Dạ dính đầy bụi, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười lơ đãng.

“Tính nhẫn nại thấp như vậy, sao có thể làm đại sự đây?” Cố Trường Dạ ngồi xuống bên cạnh Giản Ngưng, “Em phải tươi cười trước mặt tôi, sống hạnh phúc với tôi, che giấu tất cả phần nộ đi.”

“Anh cút đi!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt hân.

Cố Trường Dạ giữ chặt tay cô, tránh cô lại gây ra chuyện gì, “Tôi chỉ đang dạy em mà thôi.”

“Còn thứ gì anh không có đâu? Tôi cầu xin anh cách xa tôi ra, cách xa ra...”

Cố Trường Dạ lắc đầu, “Lấy Giản thị, cần danh chính ngôn thuận. Tôi là một công dân tốt, ba vợ qua đời, sao có thể không đến?”

Sắc mặt Giản Ngưng như tro tàn. Cố Trường Dạ đứng lên, “Thêm giấy đi, lửa sắp tắt rồi.”

Lễ tang Giản Trung Nhạc, Giản Ngưng liêu mình gắng gượng. Chôn cất xong, cô vẫn ngồi trước mộ Giản Trung Nhạc. Cô nghe người ta nói, người chết xong, nếu còn tâm nguyện chưa thực hiện được, hồn sẽ không siêu thoát. Cô muốn tận tai nghe xem ba muốn nói với cô điều gì, sau này, cô không cần nghe nữa. Chỉ cần ba sống ở nơi khác thật an tường là tốt rồi.

Cô quỳ trước mộ, dập đầu, “Con gái có lỗi với ba, thực sự xin lỗi ba.”

Cô không biết nên nói cái gì. Ba cô yêu thương cô như vậy, sẽ không nỡ trách cô. Nếu như cô ở trước mặt ba thống khổ, ba cô cũng sẽ đau lòng. Cô giống như lại làm sai thêm một việc nữa...

Giản Ngưng đột nhiên nhớ tới ngày kết hôn, ba cô nắm tay cô đặt vào lòng bàn tay người đàn ông khác. Cũng từ thời khắc ấy, tất cả hạnh phúc của cô đều hóa thành bọt nước. Sau đó, những yêu thương đọng đầy cũng chỉ còn tồn tại trong trí nhớ của cô.

Giản Ngưng quỳ mãi không chịu đi, ba cô, người yêu thương cô nhất, cũng rời bỏ cô mà đi. Ba từng nói, nếu không phải vì anh trai và cô, ba cũng đã sớm xuống ngay với mẹ.

“Ba, ba phải cùng mẹ sống thật tốt. Không cần lo lắng cho con và anh. Đi tới nơi mà ba muốn đến, không cần nhớ chúng con...”

“Ba, ba nói cho mẹ, cây hoa quế kia vẫn không chịu nở hoa. Lần sau ba mẹ nhớ trồng loại cây khác...”

“Mẹ nhất định rất vui vẻ, ba kiếm được nhiều tiền sẽ mua cho mẹ quần áo đẹp, đồ ăn ngon...”

Giản Ngưng nghĩ đến cảnh ba mẹ đoàn tụ, đoạn phiền muộn đột nhiên cũng bay đi. Cô không ngừng nói chuyện, nói về ba, nói về mẹ, nói về anh trai, nói về chính bản thân mình. Thẳng đến khi thân thể cô mềm nhũn, trời đất một mảng tối đen...

Khăn trải giường trắng, bốn bức tường trắng. Cố Trường Dạ nhìn đến màu trắng lóa mắt này, đột nhiên phát tiết, bất y tá thay hết khăn trải giường bằng màu khác. Sau đó không còn màu trắng nữa, lại làm nổi lên gương mặt trắng bệch của người đang nằm trên giường. Cố Trường Dạ không chịu thừa nhận, hẳn chính là sợ nhất những lúc gương mặt cô trắng bệch, ví dụ như lúc này.

Mỗi lần như vậy, hẳn sẽ theo bản năng kiểm tra toàn bộ thân thể cô, thẳng đến khi không nhìn thấy bất cứ giọt máu nào nữa. Hẳn giống như điên dại, nghĩ đến thân thể đầy máu năm năm trước của cô, đã trở thành mộng yếm trong mỗi giấc mơ của hắn. Hẳn sẽ không để sự việc tái sinh lần nữa, nhưng hẳn vẫn lo lắng, thậm chí không thể kiềm chế sợ hãi.

Cô nằm, không tỉnh lại, như vậy đã hai ngày. Hắn cũng hai ngày hai đêm không chợp mắt, có người khuyên, hẳn mặc kệ tất cả, bắt động.

Trong đầu Cố Trường Dạ xuất hiện rất nhiều hình ảnh, cô khóc, cô buồn, cô tức giận... Duy chỉ không có cô cười, nhưng vậy có là gì, chỉ cần cô còn sống, còn hô hấp, có thể nói chuyện, có thể xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn đột nhiên tức giận, đứng bên cạnh giường bệnh, “Giản Ngưng, lần trước tôi nói em yếu đuối, em còn không chịu thừa nhận. Em xem bây giờ em là bộ dáng gì? Nửa chết nửa sống, mà tôi có thể sống tốt thế này...” Nói xong hắn cười lớn, “Cái này gọi là muốn tôi chết không bằng sống? Gọi là vì nhà em trả thù sao?”

Hắn thờ dõc, “Ba em vừa chết, em lại nằm trong này. Không nghĩ báo thù nữa à?”

“Tiểu Dịch thì sao? Em không tính báo thù sao? Tiểu Dịch ở dưới đất khẳng định đang cầu giận. Người thân chết trước mặt em, em không thể đứng lên báo thù, còn yếu đuối đến cực điểm...”

“Anh trai em còn trong trại cai nghiện, nghe nói biểu hiện có chút tốt rồi, em nói xem tôi có nên cho anh ta chút gì đó tiếp không?”

“Em cứ nằm như vậy, khác nào đem Giản thị tặng cho tôi? Còn định báo thù? Vô dụng...”

Hắn dấn vào tai cô, “Em xem tôi còn sống, sống được thật tốt. Em không phải muốn lấy mạng tôi sao? Em đứng lên cho tôi, đứng lên!”

Nguyễn Ngô Minh đứng ngoài phòng bệnh đột nhiên cảm thấy mù mịt, Đại ca từ khi nào có thể biến thành như vậy, muốn Chị dâu sống thật tốt, thế nhưng lại hành hạ cô, cũng hành hạ chính mình.

Chu Thừa Nghiệp kéo Lục Trạm Giang ra một bên, hung hăng đánh hắn một quyền, “Hiện tại cậu cảm thấy Đại ca không tìm không phải sao? Anh ấy sẽ không giống cậu, sẽ không chơi đùa tình cảm của người khác, rồi vứt cho người ta chi phiếu, sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra.” Chu Thừa Nghiệp tức giận, “Hơn nữa cậu cũng đừng quên sân nghiệp Lục gia vì ai mới có thể tiếp tục.”

Hắn tính đem sản nghiệp Lục gia giao toàn bộ cho Chu Thừa Nghiệp, sau đó chính hắn tự thoát khỏi Lục gia, làm sao đơn giản như vậy.

“Lục Trạm Giang, bất kể điều gì có được cũng phải trả giá. Giờ Đại ca đang tự trả giá cho những việc anh ấy làm rồi. Cậu cũng nên biết điều thu tay lại đi.” Chu Thừa Nghiệp nhắm mắt lại, “Việc kia không liên quan đến Đại ca. Là tự tôi đi thành phố D, cô ấy đã nói sẽ chờ tôi, tôi không nghĩ cô ấy lừa tôi... Kết quả, cô ấy vẫn lừa tôi, tôi cũng không thể gặp mặt cô ấy lần cuối...”

Lục Trạm Giang thống khổ, Nghê Nghiên chết, trong lòng hắn đau. Hắn muốn biết, nếu lúc trước hắn không tặng cô cho Chu Thừa Nghiệp, nếu lúc trước người ở bên cạnh cô là hắn chứ không phải anh ta, có phải hay không mọi chuyện đã khác? Hắn không thể hận Nhị ca, chỉ có thể đem oán hận đặt hết lên người Cố Trường Dạ, bởi vì Đại ca chính là người giao cho Chu Thừa Nghiệp đến thành phố D làm việc. Làm cho Nghê Nghiên đợi Chu Thừa Nghiệp mãi, nhưng anh vẫn không trở về...

Kỳ thật, người hắn chân chính căm hận, lại chính là bản thân hắn.

Cố Trường Dạ vẫn canh chừng Giản Ngưng, nhưng cô không tỉnh lại, bất kể hắn khiêu khích điều gì. Chu Thừa Nghiệp bắt hắn nghỉ ngơi, Cố Trường Dạ cũng không nghe, bất động không chịu đi.

Mấy ngày sau, Cố Trường Dạ ra ngoài nghe điện thoại, tiếp điện thoại xong trở về, phát hiện người nằm trên giường không cánh mà bay. Hắn sờ giường, còn cảm thấy chỗ kia vẫn nhàn nhạt độ ấm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Cố Trường Dạ đầu tiên là tìm khắp bệnh viện, căn bản đoán cô không thể đi nhanh được như vậy. Thẳng đến khi hoàn toàn không thấy bóng dáng cô, mới sốt sáng ra bên ngoài tìm. An Diệc Thành biết chuyện, cũng cho người đi tìm. Bọn họ vốn dĩ không muốn tìm Giản Ngưng, nhưng thấy Đại ca như vậy, đành phải thuận theo ý hắn.

Cố Trường Dạ đoán Giản Ngưng sẽ tới trại cai nghiện, nhưng sau mấy giờ tìm kiếm, cũng hoàn toàn không có tin tức gì. Hắn hoảng loạn thực sự, điên cuồng tìm kiếm khắp nơi. Tiếc là mỗi nơi hắn đến, đều nhận được tin cô đã rời đi...

Giản Ngưng đến trại cai nghiện, nhìn Giản Nhất Phàm từ xa, cũng không nói gì mà lập tức rời đi. Cô lại tới nghĩa trang, đứng trước mộ Giản Trung Nhạc cúi chào một cái. Trước lúc rời đi, Giản Ngưng vô thức nhìn mộ Triệu Hằng cùng Quan Diễm, cô ngỡ ngác, không biết nên nói gì. Kì thực trên thế giới rất nhiều người như vậy, ta đứng trước họ, nhưng lại không thể nói cái gì.

Cô cũng không biết, chính mình nên đi đâu.

Lúc cô chuẩn bị rời đi, nhìn thấy hai người hướng mộ Quan Diễm đi tới. Một phụ nữ trung tuổi, cho dù năm tháng đã tàn nhẫn lưu lại trên mặt bà những tang thương, nhưng vẫn có thể nhìn ra, hẳn là khi còn trẻ đường nét gương mặt rất tinh xảo. Bên cạnh bà là một cô gái trẻ, xinh đẹp hoạt bát.

Giản Ngưng nhớ tới một năm, cô cùng Quan Diễm đang dạo phố, Quan Diễm đột nhiên chạy. Giản Ngưng không rõ nguyên do, chỉ có thể chạy trốn chết theo Quan Diễm. Đến khi Quan Diễm dừng lại thở dốc, nhìn theo ánh mắt cô, Giản Ngưng nhìn thấy phía trước không xa có một nhà ba người. Người đàn ông hiền từ cười, người phụ nữ trong ánh mắt không giấu được hạnh phúc, hai người cùng nắm tay con gái, gia đình hạnh phúc biết bao nhiêu.

Giản Ngưng nhìn Quan Diễm, phát hiện vành mắt Quan Diễm đều đã đỏ lên.

Quan Diễm nói cô chưa bao giờ hận mẹ mình. Thời gian ba cô bị bệnh, tính tình khó chịu, hay giận dữ đánh đập mẹ cô. Mẹ cô chỉ có thể vừa đi làm, vừa chăm sóc ông. Vậy mà vẫn bị bên nhà nội nhục mạ, nói chính là tại bà hại ông ra nông nỗi này. Quan Diễm nhiều lần nhìn thấy mẹ cô vụng trộm lau nước mắt. Cho nên khi mẹ cô lựa chọn rời đi, Quan Diễm không ngăn cản, chỉ đứng ở cửa, nhìn theo bóng lưng bà.

Quan Diễm nói, cô không thể theo mẹ rời đi, nếu cô đi rồi, nhà sẽ không còn là nhà nữa.

Nhưng thẳng đến khi nhìn thấy mẹ đi bên cạnh người đàn ông khác, giữa họ còn có một cô con gái xinh đẹp, một nhà ba người hạnh phúc, Quan Diễm mới biết được, góc nội tâm thiếu hụt của cô, mãi mãi không bao giờ bù lại được nữa.

Đó là lần đầu tiên Giản Ngưng nghe được Quan Diễm tâm sự về nhà cô. Dùng ngữ khí thoải mái nói ra, coi như chuyện đã rồi, cũng không nên nhìn lại làm gì nữa. Hốc mắt Quan Diễm đỏ lên, Giản Ngưng biết, Quan Diễm luôn luôn khát khao một gia đình hạnh phúc như thế.

Giản Ngưng xoay người hướng tới hai mẹ con, “Cô Dương, cô khỏe không?”

Người phụ nữ nắm tay con gái nhìn về phía Giản Ngưng, một lúc sau, vành mắt đỏ lên. Dương Kiều kéo tay con gái, “Chào chị đi con.”

Cô gái chừng mười lăm, mười sáu tuổi, ánh mắt đánh giá Giản Ngưng, “Em chào chị.”

Dương Kiều không chế cảm xúc của mình, bà có lỗi với con gái, chính mình ích kỉ bỏ đi, đem hết thầy cho Quan Diễm gánh vác. Qua nhiều năm như vậy, chuyện kia vẫn là nút mắc lớn nhất trong lòng bà, bà lau nước mắt, “Cô biết cháu là bạn thân của Quan Diễm, ảnh nào của Quan Diễm cũng có mặt cháu... Nó nói cháu là bạn tốt nhất của nó...”

“Ảnh chụp?”

Dương Kiều gật đầu, “Nó có nhiều ảnh lắm, cô giữ lại, thỉnh thoảng mở ra xem...” Nói tới đây, nước mắt rớt cuộc lại không ngăn được.

Giản Ngưng trầm mặc nửa ngày, “Cô có thể cho cháu xem lại được không?”

Dương Kiều đồng ý.

Bà để riêng một căn phòng lưu lại những đồ vật của Quan Diễm. Dương Kiều không phải chưa từng trở về tìm Quan Diễm, bà hy vọng có thể cùng con gái sống cuộc sống thật tốt đẹp. Nhưng Quan Diễm cự tuyệt, nói nếu cô cũng rời đi, vậy ba biết làm thế nào. Nhưng Dương Kiều biết, Quan Diễm là không muốn bước vào gia đình mới của bà, gia đình này đã có đủ người, thêm Quan Diễm, sẽ chỉ làm mọi người xấu hổ.

Giản Ngưng bước vào căn phòng, nhận ngay ra những thứ kia là của Quan Diễm, nhưng không còn hơi thở của cô nữa. Dương Kiều còn nói cho Giản Ngưng, trước khi Quan Diễm tự sát một ngày, cô đã về đây, cùng Dương Kiều ngủ một đêm.

Quan Diễm thực sự không nhiều đồ lắm, ngay cả một ít mỹ phẩm cũng đều là Giản Ngưng cho cô. Giản Ngưng vuốt mấy thứ đồ chơi nhỏ, nhớ lại ngày xưa bọn họ nhặt được vật này trên đường, hai người cười rất thỏa mãn.

Quan Diễm có thói quen viết nhật kí. Cô nói viết nhật kí rồi vài năm sau mở ra xem, nhìn những gì mình trải qua, sẽ cảm thấy mình trưởng thành rất nhiều.

Giản Ngưng cầm một quyển nhật kí mở ra.

“Hôm nay có một nam sinh thổ lộ với mình. Cậu ấy không giống người khác, không nói ‘Mình thích cậu’ hay ‘Mình yêu cậu’. Cậu ấy nói ‘Mình muốn ở bên cạnh cậu’. Kỳ thực nghe những lời này mình cũng chưa cảm động lắm. Làm cho mình cảm động chính là khi nói xong cậu ấy nhắm chặt mắt, mặt đỏ lên, dường như mình có thể nhìn thấy nội tâm chân thành của cậu ấy. Cậu ấy nói tên cậu ấy là Triền Hằng.

Mình hẹn hò với Triền Hằng, những người khác đều không thể tin nổi. Tự mình cũng không thể tin nổi, sao tự nhiên mình lại đi hẹn hò với cậu ấy? Mình cũng không biết nữa. Cậu ấy tốt với mình, tốt với bạn bè, tốt với tất cả mọi người.

Triền Hằng rất thích chê bai Giản Ngưng, mỗi lần đều dùng thái độ bất đắc dĩ đến không thể tưởng tượng nổi, làm sao có thể có một cô gái vừa kiêu căng lại vừa ngốc nghếch như vậy. Nhưng nhìn đôi mắt cười của cậu ấy, mình biết, kỳ thực cậu ấy rất cưng chiều Giản Ngưng.

Mình biết Giản Ngưng đương nhiên không phải như lời Triền Hằng nói. Cậu ấy đơn thuần không có nghĩa là cậu ấy ngốc nghếch. Mỗi lần cậu ấy tặng mình cái gì, đều lựa đi lựa lại. Sẽ không mua đồ quá đắt, cũng sẽ không qua loa tùy tiện. Cậu ấy rất nghiêm túc, tặng đồ không quá đắt để mình không nghĩ đến gia đình mà tự ti, cũng sẽ không tặng đồ có vẻ không có thành ý. Cậu ấy là một cô gái thiện lương như vậy.

Ba mình thân thể ngày càng yếu rồi. Triền Hằng mỗi khi tan học đều ở sát bên cạnh chăm sóc ba mình. Trong mắt cậu ấy không có một tia ghét bỏ. Giây phút ấy mình đã hiểu, cậu ấy sẽ là người con trai duy nhất mình yêu, cũng là người mình nên trân quý nhất cuộc đời này.”

...

Giản Ngưng yên lặng nhìn, từng sự việc được Quan Diễm ghi chép rất tỉ mỉ. Đây là thanh xuân của bọn họ, là quãng thời gian đẹp nhất của ba người. Trong nhật kí Quan Diễm viết: Cảm tạ kiếp này đã cho mình gặp hai cậu.

Giản Ngưng vuốt mấy chữ kia, cắn môi, lại như cũ không biết chính mình nên làm thế nào để đáp lại.

Giản Ngưng tiếp tục lật, nửa sau Quan Diễm ghi chép rất nhiều việc vụn vặt. Sau đó liền bỏ trống một đoạn dài. Cuối cùng đến một ngày, là trước khi Quan Diễm tự sát một hôm. Cô ấy không viết gì, chỉ dùng bút hùng hăng gạch nát trang giấy, giấy bị xuyên rách nhiều tờ. Biểu thị cô rất kích động, viết không được chữ gì, chỉ có thể dùng phương thức cực đoan này biểu đạt.

Giản Ngưng nhìn tờ giấy kia, dường như có thể cảm thấy Quan Diễm ngày ấy có bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu khó chịu. Cô vuốt trang giấy gấp ghe, cô biết, chắc chắn Quan Diễm đã khóc.

Quan Diễm từng nói, nhật kí là để lưu giữ những thứ tốt đẹp, không phải đau thương. Cho nên cô đã dùng cách này, bảo tồn tất cả yêu thương xuống dưới.

“Vậy những bi thương của cậu ấy ở đâu?”

“Chắc chắn cậu ấy đã giấu kín ở nơi nào đó, tự mình chịu đựng, vĩnh viễn cũng không muốn lấy ra.”

Giản Ngưng nhớ lại, thời Internet bắt đầu nổi, cô và Quan Diễm đều mở blog. Quan Diễm đặt tên blog là ‘Hộp đen’. Giản Ngưng lướt qua blog của

Quan Diễm vài lần, thấy không có gì, lúc ấy cô hỏi, Quan Diễm bảo không có gì để viết.

Giờ khắc này, Giản Ngưng đột nhiên hiểu ra.

Cô lấy điện thoại ra, đăng nhập vào blog cũ. Có một thư đến. “Ngưng Ngưng, cậu nhất định phải tìm được người đàn ông yêu thương cậu, làm cho cậu hạnh phúc suốt đời.”

Thời điểm cũng chính là trước khi Quan Diễm chết một ngày.

Tay Giản Ngưng run lên, hốc mắt cô bắt đầu đỏ ửng. Cô biết mật khẩu blog của Quan Diễm. Có một đoạn thời gian, cô nhiệt huyết bùng bùng nhập thư mật khẩu. Kết quả cô đoán trúng, mật khẩu là Triền Hằng kết hợp với ngày sinh cậu ấy đăng sau. Khi đó cô còn tự mình đắc chí vì đoán được mật khẩu này.

Cô đăng nhập vào blog Quan Diễm, nhìn qua thì vẫn trống trơn. Giản Ngưng tìm kiếm trong bài nháp, thấy rất nhiều, tất cả đều bí mật, bất luận người nào cũng không thể nhìn thấy.

Bên trong ghi chép rất nhiều chuyện cũ. Quan Diễm nhìn mẹ rời đi, trong lòng rất đau khổ, cố gắng chăm sóc ba thật tốt, nhưng lại bị ba đánh đập. Ông bà cũng không chịu giúp cô chăm sóc ba, thậm chí còn định bán cô cho một ông lão. Lúc hơn mười tuổi, Quan Diễm từng nghĩ đến việc tự sát, các loại tự sát đều đã nghiên cứu qua. Cuộc sống đối với cô không còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa. Thẳng đến một ngày, cô gặp hai người, chính là Triền Hằng và Giản Ngưng.

Quan Diễm cùng Triền Hằng chính thức kết giao, chẳng bao lâu sau ba mẹ Triền Hằng đã tìm đến nhà Quan Diễm, nói cô không xứng với con trai nhà họ, không nên làm hồng tiên đồ của Triền Hằng...

Sau khi Triền Hằng tự sát, Quan Diễm đến lễ tang Triền Hằng. Ba mẹ Triền Hằng hận không thể đem Quan Diễm đánh chết, đền mạng cho con trai nhà họ...

Giản Ngưng càng xem, lòng càng lạnh, thẳng đến bài cuối cùng...

Ngày nào đó, trời mưa rất to. Quan Diễm cầm tiền Giản Ngưng đưa cho, đỡ người đàn ông ướt đẫm lên xe. Giản Ngưng bởi vì bị anh trai gọi về, không thể đi cùng. Quan Diễm nhìn người đàn ông trên xe, cũng không biết bị thương có nghiêm trọng hay không, nhưng cô cũng không nghĩ quá nhiều, trước tiên phải đưa anh ta tới bệnh viện.

Chỉ cần có tiền, mọi việc đều diễn ra suôn sẻ. Bác sĩ nói anh ta bị thương không nặng, chỉ bởi dính nước mưa nên sốt cao. Bây giờ đã hạ sốt, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Quan Diễm ngồi bên cạnh canh chừng người đàn ông này, thời điểm hần ngủ, ngũ quan nhu hòa đi vài phần. Cô nghĩ, người đàn ông không tốt này, Giản Ngưng thích hần ở điểm gì? Bộ dạng đích thực rất anh tuấn, nhưng nhìn qua cũng biết không phải người đơn giản.

Quan Diễm vừa mới chuẩn bị thu hồi ánh mắt, cửa phòng bệnh lập tức bị phá tung. Cô há hốc mồm nhìn những người đó, linh cảm không lành.

Quan Diễm vẫn quật cường đứng lên, chắn trước giường bệnh, “Các anh... Các anh muốn làm gì?”

Ánh mắt Hoàng Hạc phóng đến người đàn ông trên giường, thế nhưng hần vẫn không rời mắt khỏi Quan Diễm một giây, cô gái này, quyến rũ lại thanh thuần như vậy, “Cô gái, bọn tôi tới mang người đi!”

Lương Kim Bằng giao dịch với hần, nếu hần có thể ngầm giải quyết Cố Trường Dạ, vậy Lương Kim Bằng có thể cho hần không ít đãi ngộ.

Quan Diễm đứng bất động, nhớ tới lời Giản Ngưng: Đây là người đàn ông mình thích, cậu phải chăm sóc thật tốt cho anh ấy hộ mình.

Hoàng Hạc lại quan sát Quan Diễm một phen, nữ nhân trẻ như vậy, không biết mùi vị thế nào, “Cô định cứu hần?”

Quan Diễm không chút do dự gật đầu.

Hoàng Hạc nở nụ cười, đem cô chơi trước, để lại hai người ở đây canh chừng. Đợi đến khi ít người, mang tiểu tử kia ra thanh toán, cam đoan thần không biết quỷ không hay.

“Cô đừng sợ, kỳ thực tôi với cậu ta người một nhà cả. Muốn đến xem tình hình một chút thôi. Bây giờ cậu ta còn chưa tỉnh, hay là cô và tôi đi nói chuyện một chút?” Hoàng Hạc vẫn nhìn chăm chăm cô, “Nơi này cần yên tĩnh, không thể nói chuyện.”

“Anh có thể đợi anh ta tỉnh lại rồi hỏi chuyện anh ta.” Quan Diễm chán ghét ánh mắt của hần.

“Hiện tại chuyện lớn như vậy xảy ra, nếu tôi không rõ chân tướng, làm sao có thể giúp cậu ta được. Cô mong cậu ta chết sao?”

Quan Diễm bắt đầu do dự.

“Muốn cứu cậu ta thì nhanh ra đây bàn bạc với tôi.”

Quan Diễm do dự, lại nghĩ tới lời Giản Ngưng, đành phải đi theo...

Quan Diễm càng ngày càng sợ hãi, lên xe Hoàng Hạc không lâu, hần bắt đầu giờ trò với cô. Hần sờ soạn cô, trên dưới đều lột hết đồ của cô. Quan Diễm không ngừng giãy dụa, Hoàng Hạc liền thẳng tay cho cô một viên thuốc.

Đó là một con ác mộng kinh khủng nhất cuộc đời cô. Quan Diễm chỉ cảm thấy những người đó ở trên thân thể cô không ngừng động tác. Cô muốn giết chết bọn họ, cho dù không giết được, cũng chính cô tự sát. Nhưng cô không có khí lực, một chút khí lực cũng không có, ngay cả muốn khóc cũng không khóc được.

Giống như tận thế, cuộc đời cô vào ngày đó, đã hoàn toàn bị phá nát thành mảnh nhỏ, toàn bộ sụp đổ, không còn lại một thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Không biết qua bao lâu, có người đến ôm cô, đưa cô vào bệnh viện. Sau khi Quan Diễm tỉnh lại, nhìn đến xung quanh hết thấy đều màu trắng. Cô đau, rất đau, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi được.

“Tôi sẽ bắt những người đó trả giá thật đắt.”

Quan Diễm nhìn quanh, thấy hần đang ngồi chỗ đó, ám ảnh cùng cô quanh. Cô nhìn hần, nhưng không khóc, bình tĩnh đến chết lặng.

Hần nói hần sẽ bắt những người đó trả giá thật đắt, ý là hiện tại hần không thể làm việc này.

Trong thời gian Hoàng Hạc không có mặt, người của Cố Trường Dạ đã tìm được hần, nếu không Cố Trường Dạ lúc này đây, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Nghe nói Lương Kim Bằng quả đúng là cho Hoàng Hạc đãi ngộ không ít, cho dù hần không xử lý Cố Trường Dạ được sạch sẽ. Hoàng Hạc cũng không phải người dễ động vào, trước tiên Cố Trường Dạ tính cùng liên hợp với Hoàng Hạc, đối phó với Lương Kim Bằng.

Cố Trường Dạ muốn mượn tay Hoàng Hạc, hạ Lương Kim Bằng. Sau đó sẽ thu thập đám người của Hoàng Hạc, bởi vì Hoàng Hạc bây giờ rất mạnh, hần không thể mạo hiểm. Hoàng Hạc tựa như đối với Quan Diễm cảm thấy rất hứng thú, mà Lương Kim Bằng cũng chủ ý muốn cho Hoàng Hạc đối đầu với Cố Trường Dạ.

Chuyện này nghe qua rất phức tạp, Quan Diễm là vô thức nghe được. Tim cô nảy lên, ý niệm duy nhất trong đầu là, Ngưng Ngưng, người đàn ông này không thích hợp với cậu, không thể là người chồng tốt của cậu.

Cố Trường Dạ vẫn chăm sóc cô, cô không hỏi hần sẽ làm gì với Hoàng Hạc, hần cũng không nói, chính là chỉ yên lặng chăm sóc cô. Cho đến ngày cô nói với Cố Trường Dạ, đưa cô đến trường Đại học, cô muốn chia tay với bạn trai.

Buổi tối trước khi chia tay với Triển Hằng, cô nằm mơ một giấc mơ. Trong mộng, Triển Hằng nói với cô, “Về sau bọn mình sẽ sinh hai đứa, một trai một gái. Con trai sẽ thông minh giống mình, còn con gái sẽ xinh đẹp như cậu...”

Sạch sẽ xinh đẹp, lần đầu tiên có từ có thể khiến cô đau lòng như vậy. Cô nghĩ đến ba mẹ Triển Hằng, nghĩ đến lời lẽ ép buộc cô rời xa cậu ấy, sự tồn tại của cô chính là làm cản trở tiền đồ của cậu ấy. Triển Hằng còn nhiều việc lớn phải làm, sao có thể bị cô trói buộc.

Cô nhìn Triển Hằng, lần đầu tiên thống khổ như vậy.

Nói chia tay xong, cô lên xe Cố Trường Dạ. Đây là lần đầu tiên sau khi phát sinh sự việc kia, cô khóc lớn. Cố Trường Dạ ôm cô vào ngực, “Cậu ta không thể chấp nhận em, nhưng tôi có thể.”

Ánh mắt của hần rất kiên định, rất kiên định.

Hần không chê bai cô bản thủ, lại cô thể giúp cô trả thù Hoàng Hạc, “Vì sao?” Cô nhìn hần.

“Tôi thích phụ nữ như em.”

“Bởi vì tôi không cuồng cuồng muốn tự sát?” Cô nở nụ cười châm chọc, trong nụ cười còn mang theo nước mắt.

Hần không gạt đầu, cũng không phủ nhận, cô biết mình đoán đúng một nửa.

Quan Diễm lại khóc, cay đắng không chịu nổi. Cô nhắm mắt lại, may mắn là cô, nếu là Ngưng Ngưng, vậy cô ấy biết làm thế nào bây giờ?

Hiện tại Hoàng Hạc đối với cô vẫn dây dưa không dứt, thậm chí muốn cô trở thành người bên cạnh hắn. Nếu cô vẫn có gan cùng Triển Hằng qua lại, Triển Hằng sao có thể địch nổi đám ô hợp kia đây?

Cô phải sống, cho dù sống trong tù ngục, cho dù không biết được vì sao mình phải sống. Vậy nên cô hiện tại không thể rời xa Cố Trường Dạ, ít nhất hắn có thể bảo đảm an toàn cho cô. Chỉ là lòng cô càng lúc càng nguội lạnh, không khóc, không quấy rối, nhìn qua rất bình thường, lại thập phần không bình thường. Cố Trường Dạ vẫn không cho cô xuất viện, những lúc rảnh đều tới cùng cô.

Quan Diêm nghĩ đến rất nhiều chuyện, trải qua chuyện này, có lẽ may mắn nhất trong cuộc đời cô, là gặp được Giản Ngưng cùng Triển Hằng.

Thẳng đến ngày, ba và anh trai Giản Ngưng tìm đến cô, bọn họ hy vọng Giản Ngưng sẽ gả cho Cố Trường Dạ, cho nên cô phải tránh xa Cố Trường Dạ ra. Quan Diêm nhận nhặt hỏi lại, “Nếu tôi không muốn?”

“Vậy giữa mẹ cô và anh ta, cô chọn anh ta?”

Bọn họ cũng không khác gì đám người kia, Quan Diêm trầm mặc.

Triển Hằng chết, cô vẫn kiên trì sống, cho dù trong lễ tang Triển Hằng, ba mẹ Triển Hằng ra sức đánh đập cô. Khi đó cô nghĩ, cô đã không có tình yêu, ít nhất còn có tình người. Cô không vì ai mà sống, chỉ là muốn kiên cường sống mà thôi.

Giản Ngưng muốn gả cho Cố Trường Dạ? Quan Diêm không khỏi cười khò, cô nghĩ đến cảnh Cố Trường Dạ nhìn xác chết, mắt thậm chí không thèm nháy một cái, lại nghĩ tới bộ dáng nũng nịu của Giản Ngưng. Cho dù trong đám tang Triển Hằng, Giản Ngưng đã nói tuyệt giao với cô, nhưng cô vẫn xem Giản Ngưng là bạn tốt nhất.

Triển Hằng đã chết, nếu mẹ cô bây giờ cũng vì cô mà... Ngưng Ngưng thật muốn gả cho người người đàn ông kia sao?

Quan Diêm nghĩ đến Giản Ngưng, nụ cười đơn thuần lại tốt đẹp. Chính cô chưa bao giờ được như vậy, ông trời sao có thể đối xử tàn nhẫn với cô như thế... Từ nhỏ đến lớn, mẹ cô bỏ đi, ba bị bệnh mất sớm, ông bà đánh đập, bạn trai mất... Có phải hay không cô chính là người kém may mắn nhất?

Ngày hôm sau, Cố Trường Dạ tới thăm cô. Lúc hắn rời đi, cô cười nhìn hắn, “Anh thật sự muốn kết hôn với tôi sao?”

Hắn gật đầu, mà cô cười đến sáng lạn.

Nếu cô chết, những người kia sẽ không làm khó mẹ cô, mẹ cô giống như trước có thể vui vẻ bên gia đình mới, giống như cô chưa bao giờ xuất hiện. Mà chính cô, có thể như lời nói của ba mẹ Triển Hằng, đi cùng cậu ấy.

Quan trọng hơn là, nếu Cố Trường Dạ thật sự muốn kết hôn với cô, vậy sau khi cô chết, sẽ không thể quá nhanh lấy người khác, sẽ cách xa Giản Ngưng...

Khi cô đứng ở trên sân thượng, trong lòng chỉ nghĩ duy nhất một điều: Ngưng Ngưng, hãy tìm người đàn ông thực sự yêu thương cậu.

Cuộc đời cô có may mắn lớn nhất, chính là gặp được Triển Hằng và Giản Ngưng. Triển Hằng đi rồi, vậy chỉ còn Giản Ngưng khiến cô trăn trở.

Cô hy vọng hết thảy đều có thể theo cô rời đi, đau khổ, dơ bẩn, đều mang đi hết.

Cố Trường Dạ, hắn không phải người đàn ông thích hợp với cậu. Ngưng Ngưng, hãy tìm người đàn ông có thể làm cậu hạnh phúc.

Nước mắt Giản Ngưng rơi đầy màn hình điện thoại. Quả nhiên nước mắt vẫn là thứ biết nói nhất, thì ra lòng cô vẫn đau, làm sao có thể nói tuyệt giao là tuyệt giao được, lòng cô, căn bản vẫn luôn hướng về cô ấy.

Có hai bé gái ngồi ở sân trường, cùng nhau đón hoàng hôn, cùng nhau tâm sự.

“Chúng ta sẽ làm bạn tốt suốt đời nhé.”

“Ừ, bạn tốt suốt đời, vĩnh viễn không thay đổi.”

Hai ngón tay út vươn lên ngoắc nhẹ một chút, dường như đang lập khế ước, suốt đời này sẽ không đổi thay.

Giản Ngưng ăn cơm với mẹ Quan Diêm và em gái xong mới rời đi. Lúc ăn cơm, Dương Kiều nói rất nhiều chuyện của Quan Diêm, Giản Ngưng đều nghiêm túc nghe. Sau khi biết được sự thật, cô đột nhiên nghĩ, cả cuộc đời Quan Diêm, từ đầu đến cuối chưa từng hạnh phúc. Bản thân cô ít nhất từng hạnh phúc, cô sẽ không vì đau thương sau này, quên mất đi phần quá khứ tốt đẹp.

Cô bước một mình trên con đường dài, không biết nên đến nơi nào, không biết tương lai sẽ đi về đâu. Ma xui quỷ khiến, cô muốn về lại biệt thự. Cô nhớ Tiểu Dịch từng để vài món đồ ở đây, cô muốn về lấy. Sau đó thì sao, sẽ đi nơi nào, cô không rõ ràng lắm.

Trên đường rất nhiều người liếc nhìn cô, sau đó vội vàng rời đi. Cô nhẹ nhàng cười, có lẽ người khác đều coi cô như cái xác không hồn, đều muốn tránh xa cô ra.

Về đến biệt thự, cô không muốn để người khác nhìn thấy mình, bởi vì bây giờ cô không muốn gặp người kia, tuyệt không muốn. Còn có một lối khác đi vào biệt thự, là xuyên qua hậu viện. Ở hậu viện có một bể bơi lớn, Cố Trường Dạ từng thường xuyên bơi ở đây. Sau khi cô đi rồi, hắn cũng không động vào nơi này nữa, thành ra nơi này có chút hoang phế. Cô sờ thử, cửa hậu viện đã bị khóa, nhưng khe hở tương đối lớn, dùng sức vẫn có thể chui vào.

Quãng thời gian đen tối, cô phát hiện ra khe hở này, do dự thật lâu, vẫn không có dũng khí trốn đi. Trọng yếu là nếu cô dám trốn, cũng sẽ bị người kia bắt trở lại.

Cô chui từ cửa sắt vào, đi vào hành lang quen thuộc, thật cẩn thận tránh nhóm người giúp việc.

“Cậu chủ vẫn chưa về, cô nói xem, cô chủ có thể đi đâu được?”

“Làm sao tôi biết được? Bất quá cậu chủ như sắp phát điên rồi...”

Giản Ngưng chạy nhanh lên lầu, cẩn thận đi đến phòng cô từng ở. Cô cảm giác được sự ẩm ướt, trong không khí cũng mang theo hơi lạnh dày đặc, sự thân thuộc này, làm cho cô bất giác nở nụ cười. Trong phòng có một túi sách nhỏ, là đồ cô mua cho Tiểu Dịch, có một ít sách giáo khoa, cùng vài thứ đồ chơi Tiểu Dịch rất thích. Cô ôm túi sách, trầm mặc một lúc lâu, mới chuẩn bị rời đi.

Lúc cô đi qua hành lang, trong thư phòng đột nhiên phát ra tiếng vang, dường như có vật gì rơi xuống đất. Tim Giản Ngưng đập thình thịch, đang chuẩn bị rời đi, bên trong lại truyền ra thanh âm.

“Vì sao Đại ca lại nói với Chị dâu như vậy?” Nguyễn Ngô Minh gấp tới mức muốn nhổ tung tóc trên đầu, “Chị dâu biến mất, Đại ca giống như phát điên rồi. Vậy hết lần này tới lần khác trước mặt Chị dâu nói những lời như vậy, là có ý gì?”

Thấy tất cả mọi người đều trầm mặc, Nguyễn Ngô Minh lại càng sốt ruột. Rõ ràng Đại ca bảo bọn hắn cùng đi tìm Chị dâu, nhưng bây giờ lại ngồi hết ở đây. Mọi người dường như cũng không muốn Đại ca tìm thấy Chị dâu, tốt nhất giống như năm năm trước, Chị dâu hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời Đại ca.

Nguyễn Ngô Minh khó chịu, “Các anh có phải hy vọng Chị dâu mãi mãi không xuất hiện nữa không?” Thấy mọi người vẫn trầm mặc, Nguyễn Ngô Minh kích động đứng dậy, “Đại ca vì Chị dâu chống đỡ Giản thị. Trước kia Giản thị loạn như vậy, nếu không có Đại ca, thì sớm biến thành cái vỏ rỗng rồi. Còn Giản lão gia, rõ ràng có người cố ý hãm hại, nói Chị dâu chết rồi, ông ấy mới kích động ngã bệnh. Anh trai Chị dâu thì sao, không có tiền đồ, nếu Đại ca không quản, không biết đã bị người khác giết chết bao nhiêu lần... Còn Tiểu Dịch, chính Đại ca là người đưa nó đi bệnh viện. Tiểu Dịch bị như vậy, Đại ca thống khổ không biết gấp bao nhiêu lần, anh ấy làm sao có thể hại con trai của mình...”

Năm đó sau khi Giản Ngưng rời đi, Giản Nhất Phàm tìm đến Cố Trường Dạ, nói muốn gặp em gái mình. Cố Trường Dạ cự tuyệt, mà Giản Nhất Phàm cũng là người cố chấp, không thấy em gái tuyệt đối không đi. Anh ngầm đoán được em gái đã chết oan, lại không dám nói với ba mình, chỉ có thể ngày ngày nguyên rủa Cố Trường Dạ không chết từ tế được. Nhưng người của Ngô Toàn Hành mới được tin tức từ Giản Nhất Phàm, biết được tình hình Giản Ngưng. Vì thế thừa dịp lúc sức khỏe Giản Trung Nhạc kém nhất, tiết lộ tin này cho ông. Giản Trung Nhạc nghe tin con gái chết, phun ra một ngụm máu, sau đó bất tỉnh.

Ngô Toàn Hành tiếp tục tính kế Giản Nhất Phàm, Giản Nhất Phàm quả nhiên mắc mưu, thậm chí còn dính vào thuốc phiện. Lúc Giản thị đại loạn, Cố Trường Dạ bất ngờ xuất hiện vực Giản thị đi lên. Hắn vốn muốn ra tay với đám người Ngô Toàn Hành, nhưng như vậy hắn đích thực sẽ mang tội danh đầu độc Giản thị, vì thế đành phải gạt đám người Ngô Toàn Hành sang một bên, để sau này xử lý.

Sau khi Giản Nhất Phàm nghiện thuốc phiện, gây gỗ đánh nhau với vô số người, đắc tội với không biết bao nhiêu người có máu mặt. Mỗi lần đều là Cố Trường Dạ đứng ra xử lý. Nguyễn Ngô Minh không chịu nổi, khuyên hắn đừng dính vào họ Giản nữa làm gì, nhưng hắn đều bỏ ngoài tai.

Giản Nhất Phàm mặc dù bị người ta đánh bầm dập mặt mũi, vẫn hung ác nhìn Cố Trường Dạ, “Cố Trường Dạ cậu không chết từ tế được. Chuyện của tôi không cần cậu lo. Mỗi lần nghe tên cậu tôi đều thấy ghê tởm. Nếu cậu còn xen vào nữa, tôi lập tức chết trước mặt cậu. Dù gì cậu cũng từng bức tử em gái tôi, vậy không ngại bức tử thêm người nữa đâu nhỉ...”

Cố Trường Dạ cho người đưa Giản Nhất Phàm đi trại cai nghiện, Giản Nhất Phàm thật sự cắn lưỡi tự tử, miệng ra rất nhiều máu. Cố Trường Dạ mới vẫy tay, nói người ta không cần để ý... Cặp mắt ai oán kia không làm hắn sợ, nhưng câu nói sau cùng, lại có thể làm cho lòng hắn nhói một cái.

Chu Thừa Nghiệp nhìn về phía Thất thiếu, giống như nếu không có ai trả lời, cậu ta thật sẽ không dừng lại, “Chú còn không biết Đại ca đang nói khích sao?” Thấy Nguyễn Ngô Minh nhìn mình chờ câu tiếp, Chu Thừa Nghiệp cảm thấy cậu ta quả thực vô cùng phiền hà, “Chú thấy Chị dâu bây giờ rất hạnh phúc, rất muốn sống sao? Chị dâu đã mất đi động lực sống từ lâu rồi. Đại ca nói như vậy để Chị dâu hận anh ấy, hận đến tận xương tủy, như vậy Chị dâu mới có động lực sống để trả thù anh ấy...”

Nguyễn Ngô Minh nghe được, đột nhiên hiểu ra.

Giản Ngưng đứng sau cánh cửa, tay bóp mạnh cái túi sách nhỏ. Cô mệt mỏi ngồi tụt xuống, một lúc sau mới chậm chạp trở về chính căn phòng cô vừa rời đi.

Chương 47

Nửa đêm, Giản Ngưng đang ngủ thì thức giấc vì khát nước, đành phải xuống dưới lầu lấy. Người giúp việc nghe thấy tiếng động, chạy ra xem thì phát hiện là cô, liền kích động gọi điện thoại cho Cố Trường Dạ. Cố Trường Dạ lập tức trở về. Người giúp việc giải thích với hắn, cô chủ đột nhiên xuất hiện, bọn họ hoàn toàn không biết cô về lúc nào.

Cố Trường Dạ không muốn nghe, rất nhanh chạy lên lầu, đi đến gian phòng của Giản Ngưng. Hắn đứng ở cửa, kiểm chế con tim đang đập quá nhanh của mình, lúc sau mới chậm chậm bước vào.

Hắn không dám bật đèn, chỉ có thể đứng ở cửa, chờ mắt thích ứng với bóng tối, mới nhìn thấy bóng dáng trên giường. Nhưng hắn sợ hãi, cho nên người vẫn đứng thẳng. Thẳng đến khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều vang lên trong phòng, cô ngủ, hơn nữa còn ngủ rất an tường.

Tim của hắn trong nháy mắt cũng thả xuống dưới, nhưng hắn lại cảm thấy mắt mình cay cay. Phút trước còn lo lắng, sợ hãi, giờ khắc này, tìm thấy cô, phải, chỉ cần tìm thấy cô, hết thấy điều tốt.

Chỉ cần cô còn sống, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Cố Trường Dạ tỉnh lại lần nữa thì đã buổi trưa. Đêm qua hắn căn bản không dám ngủ, vẫn cố gắng mở mắt. Trong khoảng thời gian này, hắn không chọn mất được. Có lẽ do quá mệt mỏi, gần sáng mới thiếp đi. Tỉnh dậy, hắn tự giễu cười, nếu hôm qua cô ra tay với hắn, chắc đã thành công rồi, nhưng hình như cô chưa biết hắn đã trở lại.

Hắn thay quần áo tử tế xong, nhìn vào trong gương, mới thấy bản thân thật nhếch nhác, khóe mắt có quầng thâm, làn da sạm đi, râu cũng mọc dài ra. Hắn nghĩ nghĩ, tự chỉnh đốn tươm tất xong, mới bước ra ngoài.

Bước xuống lầu, hương vị đồ ăn bay ra, hắn đột nhiên cảm thấy rất đói bụng.

Cố Trường Dạ vào bếp, thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang bận rộn đi tới đi lui. Đồ ăn Giản Ngưng làm cũng sắp xong rồi. Nhìn qua kỹ năng của cô rất thanh thạo, mùi vị rau xào bay ra rất thơm.

Giản Ngưng đột nhiên xoay người, nhìn thấy hắn, cười sáng lạn, “Anh dậy rồi à, bọn em nấu xong rồi đây.”

Cô cười tỏa nắng như vậy, ngực Cố Trường Dạ đau xót, lập tức quay đầu. Hắn chưa từng nghĩ, đời này có thể một lần nữa nhìn thấy cô cười như vậy. Hắn không dám đứng lại, đến phòng khách xem tivi, nhưng cái gì cũng xem không vào.

Có một người giúp việc gan lớn, đứng trước mặt Cố Trường Dạ cười giả lả, “Cô chủ dậy rất sớm, còn hỏi bọn tôi xem cậu chủ thích ăn gì. Cô chủ không cho bọn tôi đi chợ, mà tự mình đi. Cô chủ lần này trở về xem ra rất có thành ý đó.”

Cố Trường Dạ nghe xong một lúc, mới vầy vầy tay.

Hắn không khỏi hừ một tiếng, cô không tự mình đi, làm sao có thể mua được dụng cụ cô cần. Chuyện lúc trước cô làm, cần cổ hắn, hướng súng vào người hắn, mưu sát hắn... Làm sao có thể đảm bảo lần này không xảy ra nữa đây?

Hắn không khỏi cười khổ, cô thật sự càng ngày càng trở nên lợi hại.

Một lát sau, Giản Ngưng đã bê hết đồ ăn lên bàn, liếc Cố Trường Dạ một cái, lộ ra tia bất mãn, “Anh không muốn ăn cơm à?”

Nghe được thanh âm mang theo làm nũng của cô, Cố Trường Dạ nhìn cô hồi lâu, mới cười đứng dậy, chỉ là không biết nên nói cái gì. Hắn nghĩ, lần diễn này của cô là tốt nhất. Hắn biết rõ ràng là giả, nhưng lại không nở vạch trần, muốn được thấy cô như thế này nhiều hơn chút nữa.

Trên mặt Giản Ngưng lấp lăm lăm mồ hôi, hai má cũng đỏ ửng, nhìn qua rất có sức sống. Cố Trường Dạ tự cấu tay mình một cái, xác thực đây không phải mơ, cũng không phải ảo tưởng của hắn. Mới lúc trước cô còn biểu hiện cứng ngắc như vậy, hôm nay đã vô cùng tự nhiên, làm cho hắn suýt không phân biệt được.

Giản Ngưng ngồi vào bàn, thấy hắn chưa cầm đũa lên, không khỏi nhíu mày, “Sao anh còn chưa ăn? Chẳng lẽ chê em làm không ngon sao?” Giọng nói cô nỉ non, dường như đối với hắn rất bất mãn, “Tiểu Dịch lần nào cũng khen đồ ăn của em, mỗi bữa đều ăn rất nhiều...”

Giản Ngưng nói xong, liền cầm đũa mình gấp thức ăn cho Cố Trường Dạ.

Tay Cố Trường Dạ bóp chặt, hắn hẳn là nên ngăn cản cô, giống như trước kia, châm chọc cô, nói mưu kế của cô sai lầm rồi, hắn không có khả năng mắc mưu cô, cô đừng làm mấy trò ngu xuẩn nữa. Cô tự tay làm đồ ăn, lần này không biết lại nghĩ ra phương thức gì đầu độc hắn. Cố Trường Dạ nghĩ nghĩ, cô hẳn là hận hắn đến tận xương tủy.

Hắn ngẩng đầu, đối diện với cô. Cô cười đến sáng lạn như vậy, ánh mắt giống như nước hồ thu, mà trong ánh mắt đầy, hoàn toàn chỉ có hình bóng hắn.

Hắn vươn tay, cầm lấy đôi đũa, chậm chậm ăn đồ ăn cô gấp cho. Hắn ăn rất chậm, dường như muốn đem khoảnh khắc này kéo dài, mà Giản Ngưng cũng nhìn hắn cười rất mãn nguyện.

“Ăn ngon không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Cố Trường Dạ gật đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, tựa như khuôn mặt này sẽ mãi mãi in trong đầu hắn. Giản Ngưng thấy hắn tựa hồ rất hài lòng, cũng tự mình cầm đũa lên. Ánh mắt Cố Trường Dạ khẽ động, ngăn động tác cô lại, “Em đừng ăn!”

Giản Ngưng ngẩng đầu nhìn hắn, thập phần khó hiểu.

“Tôi đói bụng rồi, đợi tôi ăn xong, em tự mình nấu bữa khác đi.”

Giản Ngưng nhìn thức ăn trên bàn, nhưng cũng không phản bác lời hắn. Hắn không muốn cô ăn, vậy cô sẽ không ăn nữa.

Hắn ăn rất chậm, rất chậm, ăn một miếng lại ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái. Hắn nghĩ hình như thượng đế đã nghe thấy lời cầu nguyện của hắn rồi, hắn từng ngu xuẩn ước có thể nhìn thấy cô lại cười một lần như thế. Thời khắc này, giống như thời khắc trong lễ đường năm ấy, có một cặp mắt nhìn chăm chăm hắn, “Em không cần gì khác, em chỉ cần anh yêu em.”

Cô cười xinh đẹp, mãn nguyện như thế. Nụ cười ấy làm hắn đau lòng, khắc sâu trong đầu hắn, trở thành một ký ức vĩnh hằng tốt đẹp, ai cũng không sánh bằng, cũng không ai có thể thay thế.

Giản Ngưng nằm rạp trên bàn, nhìn hắn cẩn thận ăn. Cơm lúc đầu còn bốc hơi nóng, cuối cùng đều trở nên nguội ngắt. Cô vốn là muốn giúp hắn ăn nhanh một chút, nhưng nhìn đến động tác tao nhã của hắn, vẫn là để hắn ăn như vậy đi.

“Anh đến công ty à?” Giản Ngưng thấy hắn đứng dậy, cũng đứng lên theo.

Cố Trường Dạ hơi nhếch môi, gật gật đầu.

Giản Ngưng liền theo lưng hắn đi ra ngoài, đi tới cửa, cô dừng bước, nhìn bóng hắn đi xa.

Cố Trường Dạ đi được một quãng xa, xoay người, thấy cô còn đứng đó. Hắn không nhìn được đôi mắt cô, nhưng hắn biết, cô nhất định đang nhìn mình, trong ánh mắt cũng nhất định mang theo ý cười. Chỉ có nghĩ như thế, mới khiến tim hắn cảm thấy ấm áp một chút.

Hắn đi vài bước, lại quay đầu, phát hiện cô vẫn còn đứng ở cửa. Cô yên lặng đứng ở nơi đó, nhìn hắn rời đi.

“Cố Trường Dạ...”

Thanh âm của cô rất nhẹ, nhưng hắn nghe được. Hắn chịu không nổi, xoay người chạy một mạch đến chỗ cô. Cô quả nhiên đang cười với hắn.

Giản Ngưng vươn tay, sờ gương mặt hắn, rất tuần tú, sóng mũi cao thẳng, ánh mắt kiên nghị, vẫn luôn là người cô yêu nhất. Cô nhón chân lên, nhẹ nhàng dán vào môi hắn, “Cố Trường Dạ, em không hận anh.”

Toàn thân hắn cứng ngắc, cô cảm thấy buồn cười, đẩy nhẹ hắn ra. Ý bảo hắn nhanh nhanh đến gara lấy xe, giám đốc mà ngủ đến bây giờ, lại chậm trễ thời gian làm việc.

Môi Cố Trường Dạ mấp máy, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng vẫn là kim lòng không nói. Được một lúc, hắn thờ dãi, dặt nhẹ tay cô, “Gió lớn, em vào nhà đi.”

Hắn nhìn cô một lúc lâu, mới xoay người, lần này không dám nhìn lại, sợ nhìn lại, hắn thật sự sẽ không có dũng khí rời đi.

Giản Ngưng nhìn bóng dáng kia, nở nụ cười.

Cố Trường Dạ, em không hận anh, không đồng nghĩa với việc em sẽ tha thứ cho anh.

Bể bơi ở hậu viện, chỗ nước cạn sâu một mét rưỡi, chỗ nước sâu là hai mét. Giờ phút này Giản Ngưng đứng ở thành bể bơi, nước rất trong, cho dù lâu ngày không có ai sử dụng, nhưng thiết kế thay nước tuần hoàn vẫn làm việc, nên không ảnh hưởng gì.

Cô ngồi thả chân xuống nước, nghĩ đến rất nhiều người.

Ông trời đối đãi thật tốt với cô, cho cô hết thấy những điều cô mong muốn. Một người chồng cô tâm tâm niệm niệm, hai người bạn tốt, còn có ba mẹ yêu thương cô, anh trai chiều chuộng cô...

Ngay cả một đứa trẻ, tuy rằng cưỡng cầu, nhưng ông trời vẫn ban cho cô. Đời này chuyện cô tiếc nuối nhất, chính là người cô yêu, lại không yêu cô, ngay cả một phút tình cảm đều không có. Nhưng vừa rồi, cô đã liều mạng thực hiện, tuy chỉ là mấy giây ngắn ngủi, nhưng cô sẽ tự xem như đó là giây phút lãng mạn nhất trong cuộc đời của cô.

Cô không oán giận, mọi người đều đã hết lòng vì cô, nếu có sai, thì đây chính là lỗi của cô.

Nếu cô chưa từng gặp người con trai tên Cố Trường Dạ, Quan Diễm cũng sẽ không gặp bất hạnh, thậm chí vì thế mà tự sát. Nếu Quan Diễm không gặp bất hạnh, Triển Hằng cũng sẽ không tự sát, mà ba cô cùng anh trai, cũng không phải chịu kết quả như bây giờ. Chung quy lại, cô mới chính là ngọn nguồn của tội ác.

Nước mắt không tiếng động từ khóe mắt cô trượt xuống. Cô nhìn bầu trời u tối, còn có Tiểu Dịch của cô, nếu không phải cô cưỡng cầu, nó cũng sẽ không phải đi theo cô chịu khổ.

Tất cả người thân của cô, đều vì cô mà bất hạnh, vì cô mà đau khổ.

Tất cả đều ra đi, chỉ mỗi cô còn sống, chuyện này cỡ nào đáng buồn.

Cô đứng lên, theo cầu thang hồ bơi bước xuống...

Cô chỉ là không cẩn thận gặp phải người không nên gặp, tại sao phải trả giá lớn như vậy...

Cô chính là chỉ yêu một người không nên yêu mà thôi.

Cô dường như nhìn thấy mẹ, nhìn thấy ba, thấy được Quan Diễm, thấy được Triển Hằng... Còn có con trai của cô, Tiểu Dịch đối diện nhìn cô cười, giống như vô số lần trước kia, nhẹ nhàng gọi cô một tiếng, “Mẹ.”

“Tiểu Dịch, con không còn cô đơn nữa, mẹ đến cùng con...”

Bề mặt hồ bơi tạo thành từng đợt sóng lăn tăn, sau đó chậm rãi khôi phục như ban đầu...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phiên Ngoại

“Chào ôi, rốt cuộc đã tỉnh lại.”

“Cảm ơn trời đất, ông bà tổ tiên cuối cùng cũng nghe được lời cầu nguyện của chúng ta rồi.” Ở nơi này điều kiện tốt, hoàn cảnh tốt, trang thiết bị tốt, nhưng không khí lúc nào cũng căng thẳng, nhóm người họ lý thật chỉ sợ ở lại nơi này lâu ngày, chính mình sẽ bị bệnh tim.

Một hộ lý khác thấy đồng nghiệp run như vậy, nói thì thầm, “Cô đừng khoa trương quá... Nghe nói cô chủ là tự sát...”

“Cô mới nói lung tung, cô chủ hạnh phúc như vậy, sao có thể nghĩ quẩn. Cô chủ gặp chuyện, cậu chủ rất lo lắng. Hơn nữa cậu chủ bên ngoài không có tiểu tam, chỉ chăm chỉ làm việc đem tiền về cho cô chủ. Chắc chắn là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi...”

Hai hộ lý hàn huyên chốc lát, liền bắt đầu quay lại công việc.

Tỉnh, cô thật sự đã tỉnh. Cố Trường Dạ lúc này mới có thể nhẹ nhàng thở một hơi. Hắn muốn cười, nhưng chỉ toàn cay đắng. Cay đắng tràn vào tâm, tràn vào trí óc hắn, nhưng hắn không để ý, muốn đau khổ, vậy thì cứ để hắn đau khổ đi.

Chu Thừa Nghiệp cũng chạy đến, phần là muốn xem tình hình Cố Trường Dạ, phần là muốn xác định bệnh tình thật giả của Giản Ngưng.

Mất trí nhớ? Nghe qua đúng là rất bất khả thi. Bọn họ đều sợ Giản Ngưng lại nghĩ ra chiêu mới, hỏi bác sĩ, chính bác sĩ cũng không biết vì sao như vậy. Tình huống của Giản Ngưng rất đặc thù, tuy rằng ban đầu không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng về sau cô phát sốt, rất lâu không tỉnh lại. Đến khi tỉnh lại, quên rất nhiều việc, thậm chí cũng quên mất Cố Trường Dạ.

Bọn họ không tìm ra nguyên nhân, lo lắng sốt ruột, tra hỏi Giản Ngưng rất nhiều vấn đề.

Cố Trường Dạ có chút phiền hà, đẩy hết mọi người ra, “Các cậu đừng hỏi nữa, để cô ấy nghỉ ngơi.” Biểu hiện của hắn vô cùng bất mãn, mọi người cũng biết điều rồi phòng bệnh đi.

Sau khi mọi người đi rồi, Giản Ngưng nằm trên giường bệnh ngoác nhìn hắn. Cô cứ như vậy ngoác nhìn. Ánh mắt cô, hung hăng cửa vào tim hắn. Hắn nghĩ tiến lên phía trước ôm cô vào lòng, nhưng sợ làm kinh động đến cô, nên chỉ có thể nắm nhẹ tay cô, dịu dàng cười.

“Đừng sợ, bọn họ không có ác ý đâu.” Ngực khí của hắn mềm nhũn.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, lại cúi đầu.

Từ sau khi cô tỉnh lại, chính là chỉ sợ sệt như vậy, cả ngày đều ngẩn người, không biết đang suy nghĩ cái gì. Hắn đa phần đều cho cô không gian yên lặng, không muốn quấy rầy cô, chỉ hỏi cô thích ăn gì, đến thời điểm cần kiểm tra sức khỏe thì đưa cô đi.

Chỉ cần cô tỉnh lại là tốt rồi, ý niệm này quanh quẩn trong đầu hắn. Cho dù cô quên đi hắn, ngay cả hắn là ai cũng không biết, cũng không sao. Hôm ấy hắn cẩn thận dắt cô vào nhà, mới lái xe đi làm, lòng không hiểu sao nóng như lửa đốt. Dự cảm không lành, hắn lập tức quay xe trở về. Về đến nhà không thấy cô, hỏi người giúp việc, bọn họ cũng không rõ cô đang ở nơi nào. Hắn tìm một vòng, mới chạy ra hậu viện. Nhìn thấy thân ảnh cô mong manh dưới hồ bơi, hắn kinh hoàng, cái gì cũng không nghĩ được, lao xuống cứu cô...

Hắn nhắm mắt lại, chỉ cần cô còn tồn tại, hết thảy đều tốt.

Giản Ngưng ngẩng đầu lên, phát hiện hắn vẫn ngồi đấy chưa đi. Cô biết hắn đối với người khác rất nghiêm khắc, bác sĩ, y tá ngoài kia đều sợ hắn. Nhưng hắn luôn dịu dàng, kiên nhẫn với cô. Không giống đối trá, cũng không giống đang lấy lòng cô, “Mọi người nói anh là chồng của em.”

Thấy cô đột nhiên nói chuyện với mình, Cố Trường Dạ chà xát lòng bàn tay, tựa hồ tay chân đều trở nên luống cuống, không biết chính mình nên trả lời như thế nào. Lúc lâu sau hắn mới gật gật đầu.

“Em không nhớ anh...” Cô lắc đầu, mặt buồn rười rượi, “Một chút cũng không nhớ...”

Đôi mắt cô như nước, trong suốt vô cùng, thuần túy đến nỗi Cố Trường Dạ không dám nhìn lâu. Hắn nghĩ lúc cô mười mấy tuổi, bộ dáng hắn là như thế này đi. Mà hắn, chán ghét nhất loại người này. Hạnh phúc lớn lên, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không chịu nổi. Nhưng giờ phút này, ánh mắt hắn lại ghim trên mặt cô. Không phải vì cô hiện tại đơn thuần giống như tờ giấy trắng. Mà chính giờ khắc này hắn phát hiện ra, hắn vẫn muốn giữ cho đầy lòng những điều thiện lương tốt đẹp nhất. Không phải ai cũng cần trưởng thành, không phải ai cũng cần thích ứng với xã hội đầy nghiệt ngã. Ít nhất cô không cần, có hắn là đủ.

“Không sao.” Hắn ngồi xuống bên cạnh cô, “Vậy em nhớ được những gì?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, “Không có ấn tượng gì cả, đầu óc trống rỗng... Giống như có rất nhiều người quan trọng với em, nhưng em lại không nhớ họ là ai...”

Cố Trường Dạ gật đầu, “Không sao, mọi người sẽ tự tìm đến em.”

“Cảm giác em ngủ rất lâu rồi, mọi người có phải đã quên em rồi không?” Ánh mắt cô có vài phần mất mát.

Cố Trường Dạ bật cười, “Làm sao mọi người quên được em.”

“Ừm, đúng là như vậy.” Giản Ngưng cười rộ với hắn, sau đó vươn tay ra, áp lên má hắn. Sóng mũi cao thẳng, ánh mắt kiên nghị, đây chính là bộ dáng cô thích nhất, “Anh thật sự là chồng em?”

Cố Trường Dạ nắm chặt tay cô, gật đầu, “Ừ.”

Nụ cười của cô rơi vào trong mắt hắn. Cô đứng dậy ôm chặt lấy hắn, “Em tin anh.” Tin hắn sẽ không lừa cô.

Cố Trường Dạ cứng người hồi lâu, mới vòng tay ôm cô thật chặt. Trên mặt không khỏi có vài tia bất đắc dĩ, sao cô có thể dễ dàng tin người khác như vậy. Hắn nói cái gì cô đều tin, quả thực rất ngốc.

Nhưng thật tốt, hắn vẫn còn cơ hội cảm nhận độ ấm trên cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hữu Danh Vô Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kết

Nghe tin Giản Ngưng mất trí nhớ, Giản Nhất Phàm lập tức phát hỏa, gây gổ với Cố Trường Dạ một trận, cả hai đều bị thương. Sau Cố Trường Dạ mới bình tĩnh giải thích cho Giản Nhất Phàm, hy vọng Giản Nhất Phàm có thể ở trước mặt Giản Ngưng chú ý cách ăn nói một chút. Hơn nữa Giản Nhất Phàm giờ là người thân ruột thịt duy nhất của Giản Ngưng, Cố Trường Dạ hy vọng Giản Nhất Phàm có thể thương xuyên ở bên Giản Ngưng. Giản Nhất Phàm ban đầu căn bản không cho Cố Trường Dạ lí do thoái thác, nhưng nhìn đến gương mặt ngây ngô thuần phác của Giản Ngưng, anh đành thỏa hiệp. Nếu Ngưng Ngưng có thể quên đi toàn bộ đau khổ trước kia, thì đó cũng là một loại hạnh phúc.

Giản Nhất Phàm một mặt tiếp nhận trị liệu cai nghiện, một mặt tiếp xúc với công việc ở Giản thị. Cố Trường Dạ mong anh có thể tự đứng lên gánh vác

Giản thị, cho dù không thể, cũng hi vọng Giản Nhất Phẩm có thể gánh vác một phần nào đó, coi như là bảo toàn sản nghiệp Giản gia.

Cuộc sống Cố Trường Dạ bây giờ giống như một đoạn thẳng hai điểm, sáng đến công ty, chiều về nhà, cứ lặp lại như vậy. Cái gì mà ăn uống xã giao, cái gì mà đi công tác, đều giao cho đám Nguyễn Ngô Minh làm hết. Làm cho bọn họ cả ngày kêu khổ, nhưng thấy Cố Trường Dạ thật sự sống vô lo vô âu, bọn họ ngoài miệng ồn ào hai ba câu, trong lòng ai cũng đều mừng cho hắn.

Hôm nay trên đường về nhà, hắn đi qua căn biệt thự cũ. Hắn không muốn Giản Ngưng về lại nơi này, đối với vài việc đã qua trước kia, cho dù cô đã quên mất, hắn cũng không đành lòng muốn cô nhớ lại. Hắn thừa nhận, không muốn Giản Ngưng nhớ lại bất cứ thứ gì, hắn thà rằng để cô giống như hiện tại, cái gì cũng không biết, chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi.

Nhà mới của bọn họ ở một khu chung cư không lớn, phòng ốc diện tích cũng vừa phải. Hắn để cho cô tự mình lựa chọn, tự mình trang hoàng, cô nói nhà nhỏ mới ấm cúng.

Nghĩ đến cô ở nhà một mình, hắn đẩy nhanh tốc độ lái xe lên một chút.

Chỉ là hôm nay tựa hồ có chút gì đó không đúng. Bình thường hắn phải về đến cửa nhà, gõ cửa một lúc lâu mới nghe được thanh âm của cô. Nhưng hôm nay vừa bước ra khỏi thang máy, đã nghe được tiếng cô, hình như còn cùng người khác cãi lộn.

Tình huống có chút không ổn, chính xác là có một người phụ nữ đứng trước mặt mắng chửi Giản Ngưng. Cố Trường Dạ nhíu mày một cái, hắn muốn đi đến đứng chắn trước mặt cô, nhưng nghĩ lại, vẫn là dừng bước. Hắn hi vọng có thể bảo vệ cô, nhưng không có nghĩa là đặt cô trong tủ kính, không có nghĩa cô sẽ sống giống như một đứa trẻ. Lúc trước hắn lựa chọn nơi này, mong muốn cô có thể cùng hàng xóm tiếp xúc nhiều hơn, hiểu rõ nhân tình thế thái hơn.

Mặc kệ người phụ nữ kia ầm ĩ, Giản Ngưng vẫn chỉ im lặng. Cố Trường Dạ đoán ra, hình như có nước từ tầng trên rơi xuống, làm bẩn quần áo của nhà người phụ nữ này, chị ta vô cùng tức giận.

“Chị nói xong chưa? Nếu như chị nói xong rồi, thì có thể đến tầng trên tìm nhà này. Là nhà bọn họ làm rơi xuống, quần áo chồng tôi thế thảm cũng không kém gì. Phiền chị nói với bọn họ, hoặc là đền, hoặc là giặt lại cho nhà tôi.”

Người phụ nữ tròn mắt nhìn Giản Ngưng, mặt ghen đỏ lên, “Sao cô không nói sớm...” Dứt lời trực tiếp lao thẳng lên tầng trên.

Giản Ngưng đứng lại, khẽ cười một cái.

Cố Trường Dạ lắc đầu, lúc này mới đi tới, đem cô nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, “Sao em không phụ nhận ngay từ đầu đi...”

“Chị ta tức giận, còn hung hăng như vậy, sao nghe được em nói gì. Thà đợi chị ta nói xong...” Cô ngẩng đầu nhìn hắn, “Anh hôm nay về sớm vậy?”

Cố Trường Dạ kéo cô vào, Giản Ngưng cười cười, “Nhà trên tầng cũng rất hung dữ, chị ta đi đúng là vừa vặn.”

Cố Trường Dạ bắt đầu đi thờ dài, nhưng thấy bộ dáng thỏa mãn của cô, lại cảm thấy cô rất phù hợp với cuộc sống bây giờ. Hơn nữa cô làm gì cũng tự có phương án của mình, không tức giận không có nghĩa là dễ bị bắt nạt.

Sau khi ăn cơm xong, Cố Trường Dạ đi rửa bát, Giản Ngưng trở về phòng. Nhiệm vụ rửa bát này là do Giản Ngưng phân phó, cô làm ba ngày, hắn sẽ làm tiếp ba ngày, thay nhau như vậy. Hoặc cô nấu cơm, hắn rửa bát. Ngày thường cô dọn dẹp nhà cửa, cuối tuần hắn sẽ lau cửa sổ hoặc sửa mấy đồ dùng linh tinh khác.

Cố Trường Dạ rửa bát xong, trở lại phòng, nhìn thấy gương mặt xỉ xuống của Giản Ngưng. Cô quỳ rạp trên nền nhà hi hụi cái gì đó. Cố Trường Dạ nâng trán, việc này hầu như ngày nào cũng phát sinh.

Giản Ngưng rất thích những hạt ngọc nhỏ, lấp lánh cùng tinh xảo. Chỉ cần cô nhìn thấy, đều phải mua bằng được. Sau đó sẽ dùng dây xâu chúng lại, thành vòng tay, hay thành mấy con thú nhỏ. Kết quả sau mấy tháng, cả căn phòng đâu đâu cũng thấy hạt châu của cô.

Giản Ngưng hậu đậu, thường xuyên đánh rơi hạt châu, có lúc làm rơi vào gầm giường, có lúc đang xâu gần xong rồi thì bung hết ra, làm cô lại phải loay hoay lại từ đầu. Ví dụ như lúc này...

Tiếng thờ dài của Cố Trường Dạ truyền đến tai Giản Ngưng, cô ngẩng đầu lên, “Anh đứng đó làm gì, còn không đến giúp em...” Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, Cố Trường Dạ hoài nghi không biết mình có nghe nhầm không, hình như khúc cuối cô còn nói ‘... Thực hiện chút giá trị của anh đi.’

Cố Trường Dạ lại thờ dài, đến ôm Giản Ngưng lên, hắn lo cô ngồi đất lâu sẽ bị lạnh, thân thể cô không tốt lắm.

Giản Ngưng bị hắn nâng lên rất không vui, “Em lau nhà rồi, không bẩn.”

“Rất sạch rất sạch, soi được cả mặt em rồi.” Cố Trường Dạ lắc đầu, quỳ xuống, cầm một cây gậy, khều hết hạt châu Giản Ngưng làm rơi trong gầm giường ra. Hắn lấy ra được một viên, Giản Ngưng theo sau nhặt một viên, còn thích thú giơ đến trước mặt hắn, “Anh xem, viên này em tìm mãi không thấy, thì ra là rơi xuống gầm giường...”

Tất cả hạt châu đều đã lấy ra, Cố Trường Dạ lúc này mới đứng lên, nhìn căn phòng ngổn ngang, lại nhìn không được thờ dài. Cô thích để đồ đạc lung tung, đồng hồ, tây đề, còn không cho phép hắn bày lại chỉnh tề, cô nói chỉnh tề nhìn không thoải mái. Cô có thể chịu bừa bộn, nhưng không thể chịu bẩn.

Cố Trường Dạ dọn vài thứ, cố hết sức không đổi vị trí đồ của cô...

“Anh đừng đụng cái kia.” Giản Ngưng nhìn thấy động tác hấn, hô lên, “Cái kia cũng đừng đụng...”

Cố Trường Dạ lắc đầu, ngồi qua một bên, được rồi, đây đều là bảo bối của cô. Hấn đột nhiên cảm thấy bàn tay của cô rất thần kì, từng hạt châu nhỏ, qua bàn tay cô biến thành một chuỗi rất linh động, nhìn vào liền sinh ra hảo cảm...

Giản Ngưng ngẩng đầu nhìn hấn, thấy hấn nhìn mình, cười tí mắt, “Thấy em lợi hại chưa?”

Cố Trường Dạ gật đầu.

Cửa hàng của cô hai ngày nữa khai trương, bán mấy đồ lưu niệm nhỏ, còn có vòng tay cô tự bện. Mặt tiền cửa hàng là Cố Trường Dạ chuẩn bị, trang hoàng hấn cũng phân phó người làm xong rồi, chỉ còn chờ cô đến tiếp quản.

Hấn cũng biết, cô không thích ở nhà ngồi không. Nhưng nếu cô đi làm bên ngoài, hấn căn bản sẽ cả ngày lo lắng. Nên tự mở cửa hàng cho cô, để cho cô vừa học hỏi, vừa không ở nhà suy nghĩ nhiều.

Quả nhiên đây là một quyết định vô cùng chính xác, bởi vì cô rất vui, mỗi lần đan xong một vòng tay, trên mặt cô tràn đầy ý cười, vô cùng thỏa mãn.

“Yên tâm đi, kiếm được tiền sẽ không quên anh.” Giản Ngưng còn giờ tay thề, “Em sẽ không giống bà chị cách vách, kiếm được tiền liền vứt bỏ chồng, cùng tình nhân cao chạy xa bay...”

Cố Trường Dạ nằm vật trên giường, đầu gối lên tay, nghe được lời cô xong, ánh mắt hơi hơi co lại, “Anh thật vinh hạnh...”

“Biết là tốt rồi, không cho phép anh học mấy người có tiền ra ngoài kiếm phụ nữ xinh đẹp.” Nói xong còn cười ha ha với hấn, “Em cũng trẻ, em cũng xinh đẹp...”

Cố Trường Dạ nhin không được bật cười. Giản Ngưng trực tiếp nhào lên trên giường, cả giường đều chấn động, cô ngồi trên người hấn, đột nhiên nhớ ra gì đó, “Anh đã làm chuyện có lỗi với em chưa?” Khẩu khí giống như quan tòa, “Nói dối... Từ hình.”

Cố Trường Dạ bày ra bộ dáng rất sợ hãi, “Định nghĩa thế nào là chuyện có lỗi với em?”

Giản Ngưng nghĩ nghĩ, “Mập mờ bên ngoài chưa?”

Mặt Cố Trường Dạ trầm trọng.

Giản Ngưng ủy khuất, “Đồ trứng thối... Khẳng định anh có rồi, còn làm nhiều việc khác nữa...” Nói xong hung hăng đánh vào ngực hấn một quyền, “Xử anh tù chung thân.”

Thấy hấn không nói lời nào, cô càng thương tâm, suýt thì khóc lên, “Thật sự làm rồi? Phải từ hình anh một ngàn lần mới được...”

Cố Trường Dạ lật người cô xuống dưới, lọt thỏm trong ngực hấn, “Không có, thật không có. Người khác, anh đều không thích.”

“Đừng lừa em, em không phải đồ ngốc.”

“Làm sao có thể?” Hấn nheo mắt cô, “Vợ anh thông minh như vậy, anh không dám dám lỗ mãng.”

Giản Ngưng nghĩ nghĩ, vẫn là ủy khuất, “Làm sao em phải tin anh, dựa vào cái gì a...” Cô ngồi bật dậy, nhân cơ hội đá hấn, “Đồ vô lại.”

“Hay là em...” Cố Trường Dạ nhìn chằm chằm cô, bộ dáng thập phần nghiêm túc, “Có người khác rồi nghĩ ra lí do không cần anh?”

“Em không có như vậy.” Giản Ngưng do dự nhìn hấn, “Làm sao có thể không cần anh chứ?”

Thần sắc hấn có chút thê lương, “Bởi vì anh không tốt...”

Thấy hấn như vậy, ngực Giản Ngưng đột nhiên đau một cái, cô lại bò đến bên cạnh hấn, “Anh đối với em rất tốt... Em cần anh.” Cô nằm gối đầu lên ngực hấn, “Không cho phép anh không cần em.”

Hấn gạt đầu, ôm cô lên, nhẹ nhàng dán lên môi cô.

—Hoàn—

